BEATI RABANI MAURI

ABBATIS FULDENSIS ET MOGUNTINI ARCHIEPISCOPI

ENARRATIONUM IN LIBRUM NUMERORUM

LIBRI QUATUOR. (ANNO 834.)

PRÆFATIO

AD FRECULPHUM LEXOVIENSEM EPISCOPUM.

Numerorum librum multiplicibus mysteriorum obscuritatibus involutum, sanctorum Patrum sententiæ produnt : quia ibi numerus filiorum Israel mystice describitur, et singularum tribuum castrametatura circa tabernaculum testimonii ad formam sanctæ Ecclesiæ refertur. Ubi Levitarum in ministerio Dei distributio atque oblatio principum, secundum convenientiam divinorum sacramentorum præfiguratur. Novissime quoque post plurima diversarum rerum atque effectuum explicita mysteria, omnium mansionum ab Ægypto usque ad terram repromissionis, in quibus Israelitæ transeundo castrametati sunt, catalogus enumeratur; ut nobis demonstret qualiter de Ægypto spiritali egressi, per mare Rubrum atque eremum vastissimam præsentis sæculi debeamus ad repromissam in cœlis patriam properare. Sed quia hæc tibi, sancte frater Freculphe, nostro labore postulasti spiritali interpretatione exponi, post primam excusationem qua me a tanto onere apud te absolvere volui, ne forte inobedientiæ nota inurerer, studui præceptis tuis parere, et sanctorum Patrum sententias ad hoc opus undique colligere. Ubi quoque minus elucidatum eorum sententiis, id prætermissum non pro eorum ignorantia, sed forte pro occupatione aliqua reperi, cœlesti gratia confidens quæ aperit os mutorum, et linguas infantium facit esse disertas, tentavi pleraque juxta eorum sensus vestigia inserere, non tamen latenter, ne forte pro fraude furti arguerer : sed manifeste ea agnominis mei prænotatione depinxi, sicut et in aliis opusculis nostris jam me fecisse recordor, ut sciret lector qua securitate Patrum dicta legere posset, quantaque cautela nostra rimari deberet. Si autem aliqua eorum quæ posui lectorem offenderint, quasi non rite prolata, magis infirmitati atque imperitiæ meæ deputet, quam præsumptioni seu malitiæ, eamque diligenter examinans, si sanæ fidei viderit concordare, non temere pro vilitate locutionis ea reprehendat. Si autem alicubi me errasse in sensu deprehenderit, veniam apud clementissimum judicem charitatis instinctu admonitus, mihi impetrare festinet, quem nihil infirmitatis humanæ latet; qui etiam nostras infirmitates in se suscipere, et ægrotationes portare, sanguinemque suum pretiosissimum pro redemptione peccatorum nostrorum effundere dignatus est : ut qui non nostris meritis potuimus, per ipsius gratiam salvaremur. Te autem, venerande Pater, sicut correctorem in necessariis, ita defensorem habere volo in reprehensionibus superfluis. Deprecor ergo ut fragilitatem meam apud Altithronum orationibus adjuves : quatenus me in hac præsenti vita sensu fidei suæ munitum aliquid semper sui servitii explere faciat, et post egressum animæ de corpore, in sua præsentia jubeat vitam percipere æternam. Deus omnipotens, auctor et reparator salutis nostræ, longo tempore ad multorum provectum te conservet incolumem, atque in fine, sanctorum cœtui insertum, æternæ gloriæ faciat esse consortem.

INCIPIUNT

ENARRATIONES IN NUMEROS.

LIBER PRIMUS.

CAPUT PRIMUM.

Sermo Domini ad Moysen de numerandis duodecim tribubus et principibus singularum tribuum, quid spiritualiter significent.

(Cap. I.) *Locutusque est Dominus ad Moysen in deserto Sinai in tabernaculo fœderis Domini, prima die mensis secundi, anno altero egressionis eorum ex Ægypto dicens.* Juxta finem Exodi, ubi de erectione tabernaculi narratur, ita scriptum est : *Igitur mense primo anni secundi, in prima die mensis, collatum est tabernaculum, erexitque illud Moyses*, et reliqua. Et nunc in capite Numerorum ita positum est: *Locutusque est Dominus ad Moysen in deserto Sinai, in tabernaculo fœderis, primo die mensis secundi,*

Digitized by Google

anno altero egressionis eorum ex Ægypto. Ubi notandum quod in duodecima mansione, id est, in solitudine Sinai, ubi Moyses ascendit ad Dominum, descenditque Dominus in montem Sinai, dans legem populo suo, ibi fabricatur tabernaculum, ibi præcipitur varietas hostiarum, vasorum diversitas, indumenta pontificis, sacerdotum ac Levitarum cæremoniæ : ibique enumeratio populorum Levitarumque, et per singulas tribus populi distributio : oblationes quoque principum, et reliqua sacramenta in hac mansione scripta sunt. Sed in eodem anno, licet non eodem mense quo erectum est tabernaculum, numerus filiorum Israel descriptus est. Quid autem significat annus secundus, vel mensis secundus anni secundi, nisi tempus Novi Testamenti, quod post adventum Christi, passionem et resurrectionem ejus, usque ad finem mundi pertinget? Post collatum enim per gratiam Christi baptismum, in quo spirituali Ægypto, submerso vero Pharaone, egressi sumus, reliquum tempus necesse est ut in novitate vitæ ambulemus, ad terram repromissionis tendentes in deserto Sinai. Sinai quippe interpretatur rubus, quo significatur Ecclesia, in qua nobis apostoli prædicant, et spiritale prælium contra nequitias spiritales nobis gerendum est. Ibique loquitur Dominus ad Moysen, qui legem instituit ad instructionem credentium, hoc est, spiritalium Israelitarum. *Tollite summam universæ congregationis filiorum Israel per cognationes et domos suas et nomina singulorum, quidquid est sexus masculini, a vigesimo anno et supra omnium virorum fortium ex Israel, et numerabilis eos per turmas suas, tu et Aaron : eruntque principes tribuum vobiscum ac domorum in cognationibus suis.* Divinis numeris non omnes digni sunt, sed certis quibusdam prærogativis designantur hi qui intra numerum Dei debeant comprehendi. Hujus rei evidens indicium continet liber hic, qui inscribitur Numerorum, in quo refertur quod ex præcepto Domini neque mulieres deducantur ad numerum, femininæ sine dubio infirmitatis obstaculo ; neque servorum quisquam, ut puta vita moribusque degeneres; sed ne Ægyptiorum quidem ullus ex his qui erant admisti numeratur, profecto, ut alienigenæ et barbari, sed soli numerantur Israelitæ. Et isti non omnes, sed a viginti annis et supra. Et nec sola ætatis habetur observatio, sed quæritur si et aptum bellis robur ostendat. Designatur etenim per verbum Dei ut numeretur omnis qui procedit in virtute. Non ergo sola ætas, sed virtus in Israelita requiritur. Puerilis ætas non numeratur, nec apta divinis calculis ducitur, nisi forte primogeniti sint, aut sacerdotali vel Levitica stirpe descendant : isti soli in pueris adducuntur in numerum. Feminarum vero nulla prorsus adducitur. Sed quid videtur? Possunt hæc vacua esse mysteriis? sed hoc solum procurasse creditur Spiritus sanctus, qui hæc scribenda dictavit, ut sciremus qui tunc in illo populo numerati sunt, et qui sine numero manserint. Et quis dabitur ex hoc profectus his qui sacris voluminibus gestiunt eruditi? Quid enim prodest ista didicisse, aut quid animæ confertur ad salutem, si sciat quod pars aliqua populi numerata est in deserto, pars vero innumerata derelicta est? Si vero sequentes Pauli sententiam (*Rom.* VII) *legem spiritalem esse* credamus, et spiritaliter quæ continet audiamus, ingens profectus animæ in his quæ scripta sunt apparebit. Docet enim præsens lectio quod si transcendero puerilis ætatis insipientiam, si desiero parvulus esse sensibus, et vir effectus deposuero quæ sunt parvuli; si, inquam, effectus fuero juvenis, et talis juvenis qui vincam malignum, aptus videbor his de quibus scriptum est : Omnes qui procedent in virtute Israel, et dignus divinis numeris computabor. Donec autem inest alicui vestrum vel pueris et lubricus sensus, vel feminea et resoluta segnities, vel Ægyptios gerimus et barbaros mores, haberi apud Deum in sancto et consecrato numero non meremur. Innumeri autem apud Salomonem dicuntur esse qui pereunt, numerati autem omnes qui salvantur. Et vis tibi ostendam quia sanctorum numerus habetur apud Deum? Audi quomodo de astris quidem cœlestibus dicit David : *Qui numerat multitudinem stellarum, et omnibus eis nomina vocat* (*Psal.* CXLVI). Salvator vero non solum discipulos suos electos sub numero statuit, verum et capillos capitis eorum dicit esse numeratos. Ait enim : *Vestri autem capilli capitis numerati sunt* (*Matth.* X). In quo utique non illos dicebat capillos esse numeratos, qui vel ferro attonderi et projici solent, vel temporis ætate defluere ac perire, sed illi capitis capilli apud Deum numerati sunt, qui in Nazaræis erant, quibus inerat virtus Spiritus sancti ad prosternendos alienigenas. Virtutes ergo animi et multitudinem sensuum, qui de principali mentis, tanquam de capite apostolorum, producebantur, capillos capitis appellavit. Sed in hæc per excessum quemdam devenimus; nunc ad propositum revertamur. Et *locutus est*, inquit, *Dominus ad Moysen in deserto Sinai.* Illa scilicet omnia quæ superius compendiosa narratione comprehendimus, ubi præcipitur numerari a viginti annis et supra, omnis qui procedit in virtute Israel. Si quis ergo procedit in virtute, ipse numeratur : et non in qualicunque virtute, id est, non Ægyptiorum virtute, neque in Assyriorum, neque in Græcorum, sed in virtute Israel, ipse numeratur apud Deum. Est enim virtus animi, quam Græcorum philosophi docent. Sed hæc non pertinet ad numerum Dei. Non enim pro Deo, sed pro gloria exercetur humana. Est et Assyriorum virtus vel Chaldæorum, quæ astrologiæ studiis prædicatur. Sed non est ista virtus Israelitica, et ideo non pertinet ad Deum. Est et Ægyptiorum virtus in ea quam dicunt secreta sapientia, sed hæc non adjungitur ad calculum Domini. Sola autem apud Deum virtus Israelitica numeratur, hoc est, illa virtus quæ a Deo docetur, quæ per Scripturas divinas discitur, quæ per fidem evangelicam et apostolicam

Digitized by Google

traditur. Et ideo dicit ut ibi soli numerentur qui progrediuntur in virtute Israel. Sed illud consideremus quid est quod non statim ut egressus est populus de Ægypto numeratur, adhuc enim persequebatur Pharao, sed nec cum mare quidem transiens, venisset in desertum, dicitur numerari. Nondum enim tentati, nondum enim fuerant ab hoste impugnati. Confligunt enim adversus Amalec et vincunt, sed nec tunc quidem numerantur : non enim sufficit ad perfectionem tendenti una victoria. Manna accipiunt cibum, et aquæ poculum de petra sequenti hauriunt, sed neque tunc numerantur : nondum enim in his ea quæ numeris apta dicuntur, adoleverant. Tabernaculum testimonii construitur, sed nec ibi quidem numerandi populi tempus advenit. Lex per Moysen datur, sacrificiorum mos traditur, purificationum ritus docetur, sanctificationum leges et sacramenta condunter. Describe hæc, auditor, in corde tuo dupliciter et triplicitер. Vide quanta tibi transeunda sunt, quanta toleranda, quot profectionibus, quot tentationibus, quot præliis pugnandum est tibi et vincendum, ut possis ad divinum numerum pertinere : ut computo aliquo habearis apud Deum, ut inter sanctas tribus annumerari dignus habearis, ut visitari possis, et per Dei sacerdotes Aaron et Moysen numerorum censibus scribi. Suscipienda est tibi prius lex Dei et lex Spiritus sancti, offerenda sacrificia, explendæ purificationes, peragenda cuncta quæ lex spiritus docet, ut possis aliquando ad Israeliticum numerum pertinere. Ergo adhuc amplius aliquid intueor in hoc Numerorum libro mysterii. Ratio enim tribuum et distinctio ordinum, societas familiarum atque ordinatio cuncta castrorum, ingentium mihi sacramentorum predit indicia, apostolo nobis Paulo spiritalis intelligentiæ semina respargente. Et age jam, quid omnis hæc numerorum ratio, quid ordinum diversitas intelligentiæ mysticæ contineat, videamus. Expectatio certa est nobis resurrectionis mortuorum, *cum hi qui vivunt qui reliqui sunt, non prævenient in adventu Christi eos qui dormierunt* (*I Thess.* IV), sed simul cum illis junncti, rapientur in nubibus obviam Christo in aera : scilicet hujus loci corruptelam et mortis habitacula deserentes, sive aliqui etiam ad paradisum, aut aliqua quælibet *ex multis mansionibus quæ apud Patrem sunt* (*Joan.* XIV), transferendi loca. Diversitas autem translationis et gloriæ ex meritis sine dubio et actibus uniuscujusque præstabitur, et erit unusquisque in eo ordine quem sibi meritorum gesta contulerint, sicut et idem Paulus protestatur dicens de resurgentibus : *Unusquisque in suo ordine* (*I Cor.* XV). Tunc autem accedit in resurrectione unusquisque, ut in tribu Ruben spiritalibus indiciis ascribatur ; ob hoc profecto quod aliquid in moribus, aut actibus, aut vita, ipsi Ruben simile et consanguineum habuit. Alius autem in tribus Simeon, fortassis pro obedientia ; alius in tribu Levi, credo qui bene præfuit sacerdotio, vel qui bene ministrans, gradum sibi bonum acquisivit ; alius autem in tribu Juda, non dubito quod is qui religiosos spiritus gessit, et bene rexit populum qui intra se est, scilicet mentis et cogitationum cordis. Sed et singulis quibusque tribubus unusquisque sociabitur pro his quæ ad unamquamque earum vel in actibus cognata vel in moribus habuit. Erunt ergo hujusmodi quidem ordines in resurrectione mortuorum, sicut designat Apostolus. Quorum ordinum typus in hoc libro et figura præformari mihi videtur. Hæc a nobis generaliter indicata sunt, volentibus totius sacri hujus voluminis continentiam mysticam breviter comprehendere, ut ex his intelligentiæ spiritalis occasione suscepta, unusquisque et in reliquis similem, aut etiam si cui amplius Deus revelat, superiorem et excelsiorem persequatur indaginem. Sed ne videamur ipsas significationes tribuum ac nomina principum intacta præterire, quia nec minima mysteriis intelligentia in eis latet, et in pluribus locis istius libri hæc eadem repetuntur, interpretatis eorum nominibus, quid mystice significent, speciali descriptione breviter admotare curavimus. *De tribu*, inquit, *Ruben erat Elisur filius Sedeur.* Ecce lex et sacerdotium spiritali censu annumerant primatum Ecclesiæ et officia singulorum, quia juxta id quod in lege Domini continetur, per sacerdotum verorum ministerium omnis ordo ecclesiasticus disponi debet. Nam Ruben, qui primogenitus Israelis est, qui interpretatur videns filios, vel videns in medio, typum potest habere primitivæ Ecclesiæ, quæ fuit in Jerusalem ; quam ipse Salvator in tempore incarnationis suæ in apostolis suis primum fundavit ; ipsum enim significare potest Elisur, id est pater meus fortis, quia ille merito fortis appellatur de quo Propheta ait : *Rex gloriæ Dominus fortis, Dominus potens in prælio* (*Psal.* XXIII). Iste ergo Ruben sub tali principe constitutus videt filios, cum credentium numerum ad se confluere largiter conspicit. Unde in Actibus apostolorum (*Cap.* II) una die prædicante Petro circiter tria millia baptizata commemorantur. Et paulo post in eodem libro, ita scriptum est : *Multitudinis autem credentium erat cor unum et anima una* (*Act.* IV). Et item : *Magis autem*, inquit, *augebatur credentium in Domino multitudo virorum ac mulierum* (*Act.* V). Potest et generaliter princeps tribus Ruben eos significare qui in medio fratrum conversantes, subditorum sibi curam gerunt ; et sermone simul atque exemplo bene incedentes, cupiunt habere plures imitatores, quos in filiorum loco ad militiam Dei mittant. In hac igitur tribu, id est, spiritali Ruben, Elisur, qui interpretatur, ut diximus, pater meus fortis, sive pater meus coangusti, et est filius Sedeur, qui interpretatur absconditus, principatum tenet : quia is qui auctoritate magisterii bene utitur, ac paterna disciplina subjectis rite præest, et hoc non ad laudem humanam forinsecus quærendam, sed in abscondito cordis ad gloriam Dei totum intrinsecus agit, recte princeps tribuum ac domorum in cognationibus suis esse describitur ; quia tam conjugatorum quam etiam cælibum, tam virorum quam etiam mulierum,

Digitized by Google

in utroque sexu et omni ætate curam gerens, secundum voluntatem Dei regiminis ordinem rite servare novit. *In tribu quoque Simeon princeps erat Gamaliel filius Surisaddai.* Et quid in Simeone, qui interpretatur exauditio, nisi devotio Ecclesiæ de gentibus exprimitur, de qua Dominus per prophetam dixit : *Populus quem non cognovi servivit mihi, in auditu auris obedivit mihi?* (*Psal.* XVII.) In hac ergo dominatur Gamaliel, id est, pax mea Deus, cum Redemptor noster, qui secundum Apostolum *est pax nostra et fecit utraque unum* (*Ephes.* II), et juxta Isaiæ vaticinium, *multiplicabitur ejus imperium, et pacis non erit finis* (*Isa.* IX), signa potentiæ suæ per fidelium voces et opera in ea quotidie demonstret. Item in Simeone generaliter omnis obedientium ordo signatur. Horum ergo princeps est Gamaliel, qui Latine resonat retribuens mihi Deus, vel, ut supra posuimus, *pax mea Deus :* filiusque est Surisaddai, id est, continentis ab re, cum ille qui justam retributionem Dei erga omnes cogitat, corde pacifico tranquillam vitam agens, quam humilitas vera et timor Dei generant, in cœtu fidelium omni veneratione dignus apparet; quia, juxta Veritatis vocem, *Omnis qui se exaltat, humiliabitur ; et qui se humiliat, exaltabitur* (*Luc.* XIV). Tales ergo omnem intentionem suam ad Deo placendum convertunt, ejusque magisterio secundum id quod in Scripturis sacris continetur, parere se fiducialiter promittunt, dicentes cum Propheta : *Ad te levavi oculos meos, qui habitas in cœlis. Ecce sicut oculi servorum in manibus dominorum suorum, et sicut oculi ancillæ in manibus dominæ suæ, ita oculi nostri ad Dominum Deum nostrum, donec misereatur nostri* (*Psal.* CXXII). *In tribu Juda princeps erat Naason filius Aminadab.* Judas ergo, de quo reges oriebantur et interpretatur confessio sive laudatio, populum ecclesiasticum significat; cujus populi caput est leo de tribu Juda, radix David, ipse scilicet Dominus Christus. Et bene ille populus confessio sive laudatio nuncupatur, quia vera confessio sacræ fidei fuit laudatio, id est, recta prædicatio non nisi in Ecclesia catholica est. Naason ergo, qui interpretatur serpentinus vel augurium, et est filius Aminadab, populi videlicet spontanei, merito ipse Salvator intelligitur, de patriarchis, Deo utique devotis famulis, progenitus, qui per mortem destruxit eum qui habet mortis imperium, id est, diabolum. Nam in serpente, unde primum mortis causa, hoc est peccatum, in protoplastos parentes nostros processit, mors ipsa figurata est. Denique mors Christi et sanctæ crucis mysterium ad salutem credentium præparata sunt. Unde et ipse Dominus in Evangelio ait : *Sicut Moyses exaltavit serpentem in deserto, ita exaltari oportet filium hominis, ut omnis qui credit in ipsum non pereat, sed habeat vitam æternam* (*Joan.* III). Possunt et Judæ nomine censeri omnes qui recte invocant Domini nomen, nec in verbo dissentiunt a norma fidei catholicæ. Horum merito Naason princeps est, id est, ille qui non solum aliis prædicando documentum præbet, sed etiam virulenta vitiorum jacula, corpus suum castigando, in semetipsos interficere satagit, secundum illud apostolicum : *Castigo,* inquit, *corpus meum et in servitutem subigo : ne forte aliis prædicans, ipse reprobus inveniar* (*I Cor.* IX). *In tribu Issachar Nathanael filius Suar princeps fuit.* Issachar merces, Nathanael Deus meus, ut domus Dei, et Suar pusillus interpretatur. Ergo qui reminiscuntur pretio sanguinis Christi se redemptos, et in bonis actibus pie se exercent, ut mercedem in supernis accipiant, eorum princeps est Nathanael filius Suar : quia Dominus Christus, qui per incarnationis dispensationem pusillus inter homines apparuit, princeps electorum omnium esse demonstratur, quando ipse in via dux, et in perventione vitæ beatissima et merces felicissima suorum est. Item Issachar non incongrue monachorum potest exprimere personam : qui omnibus mundi negotiis penitus spretis, dono Dei regente, hoc est Spiritu sancto protegente, mercedem cœlestem districta vita ac coarctatione voluptatum quærunt; et pompas mundi spernendo, ea quæ humilia atque despecta eorum hominibus sunt eligentes, Deo sibi interius placere cupiunt. *In tribu quoque Zabulon princeps erat Eliab filius Helom.* Zabulon, qui interpretatur habitaculum fortitudinis, principem habet Eliab, qui interpretatur Deus meus pater, et est filius Helom, id est quercus : quia Ecclesia sancta, quæ habitaculum fortitudinis recte dici potest, hoc est invicta perdurans, ab hæreticis et schismaticis filios suos potenter defendit ac protegit, principem habet super se Deum; qui Pater est fidelium, et sempiterna potestate omnia disponit atque ordinat et regit. Aliter Zabulon patientium figuram exprimere potest, qui ad omnia quæ sibi irrogantur adversa, munimine virtutum circumdati, invicti perseverant. Quorum princeps est solus Deus, quia sine ejus dono nihil possunt agere, sed omnia per ejus gratiam sperant se superare posse, dicentes cum Apostolo: *Quis nos separabit a charitate Dei? tribulatio? an angustia? an persecutio? an fames? an nuditas? an periculum? an gladius* (*Rom.* VIII); et idem : *Certus sum enim quia neque mors, neque vita, neque angeli, neque principatus, neque fortitudo, neque instantia, neque futura, neque altitudo, neque profundum, neque creatura alia poterit nos separare a charitate Dei quæ est in Christo Jesu* (*Ibid.*). *Filiorum autem Joseph de Ephraim, princeps erat Elisama, filius Ammiud.* Joseph interpretatur augmentum, Ephraim frugifer sive crescens, Elisama Deus meus audiens, et Amiud, populus meus inclytus. Quid significat Joseph, ex quo duæ tribus ortæ sunt, nisi Redemptorem nostrum, qui duorum populorum pater est : quia angularis lapis factus duos parietes e diverso venientes in semetipso conjunxit; ubi Ephraim minor ætate primogenito Manasse, patris judicio, antefertur, quia populus gentilis, qui post resurrectionem Christi et ascensionem ejus in cœlos, ad fidem confluxit, fidei ubertate multiplicatus, populo Judaico præfertur. Unde Dominus in Evangelio, laudans centurionis fidem, ait :

Digitized by Google

Amen dico vobis, non inveni tantam fidem in Israel (*Matth.* VIII); et item: *Multi*, inquit, *venient ab oriente et occidente, et recumbent cum Abraham et Isaac et Jacob in regno cœlorum. Filii autem regni ejicientur in tenebras exteriores: ibi erit fletus et stridor dentium* (*Ibid.*). Habet quoque tribus Ephraim principem Elisama. Quem melius Elisama intelligere possumus quam Salvatorem nostrum, de quo dixit Apostolus: *Factus est*, inquit, *obediens Patri usque ad mortem, mortem autem crucis?* (*Phil.* II.) Et ipse Dominus de se in Evangelio ita ait: *Qui misit me, verax est: et ego quæ audivi ab eo, hæc loquor in mundo* (*Joan.* VIII). Ipse videlicet est filius Ammiud, id est, populi inclyti: quia de patriarcharum, prophetarum et regum stirpe descendens, venit in mundum ut redimeret genus humanum. Item in principe stirpis Ephraim accipere possumus eos qui intente audiunt et meditantur verbum Dei, et hoc non inaniter sed fructuose agere student ut sint, secundum Jacobi sententiam, *factores verbi, et non auditores tantum* (*Jac.* I). Quia, attestante Veritate, *qui corde bono et optimo audientes verbum retinent, fructum afferunt in patientia: et aliud quidem facit centesimum, aliud sexagesimum, aliud autem tricesimum* (*Matth.* III). Porro Gamaliel filius Phadassur, hoc est redemptionis validæ, dominatur in tribu Manasse, qui interpretatur oblitus sive obliviosus: cum Redemptor noster, quem ad convocandum populum Judaicum Pater misit in mundum, in regno suo gentem obliviosam invenit; unde Dominus ipse per Osee prophetam ait: *Conticuit populus meus, eo quod non habuerit scientiam. Quia tu repulisti scientiam, repellam te ne sacerdotio fungaris mihi: et quia oblita es legis Dei tui, obliviscar filiorum tuorum* (*Ose*, IV). Et item: *Oblitus est*, inquit, *Israel factoris sui et ædificavit delubra* (*Ose.* VIII). *Et* ædificavit *Judæ urbes munitas.* Sed non omnes illi perierunt, *non enim repulit Deus plebem suam quam præscivit* (*Rom.* XI), sed reliquiæ secundum electionem gratiæ salvæ factæ sunt. Et quando plenitudo gentium, secundum Apostolum, subintraverit, tunc omnis Israel salvus fiet. Nec non et alio modo Manassen cum principe sortis suæ possumus accipere illos qui ob desiderium vitæ æternæ laborantes, et in bonis operibus desudantes, non magni pendunt si qua fecerunt virtutum opera, sed majora adhuc agere desiderant, secundum Apostolum *illa quæ retro sunt obliviscentes* (*Philip.* III), in anteriora se extendunt, si quomodo pervenire possint ad supernæ vocationis bravium, ut accipiant coronam vitæ quam retribuet Deus justus judex omnibus diligentibus se in veritate. *De stirpe Benjamin Abidan filius Gedeonis princeps fuit in ipsa tribu.* Benjamin filius dexteræ, Abidan pater meus judex, et Gedeon tentatio iniquitatis, vel tentatio humilitatis meæ, interpretatur. Itaque in nomine Benjamin terrestris figuratur Jerusalem, quæ est in tribu Benjamin ejusdem: cujus populus, secundum prophetiam, *Racheli benoni*, id est, filius doloris fuit, quia gravi dolore matrem affecit effundendo sanguinem prophetarum: insuper etiam in necem Christi conspirans, impie conclamando ac imprecando dixit: *Sanguis ejus super nos, et super filios nostros* (*Matth.* XXVII). Sed sicut incredulis filius doloris fuit, ita et in credentibus, secundum patris prophetiam, merito filius dexteræ nuncupatur. Nec aliquid prohibet in Benjamin figura gentilem populum intelligere, qui primum filius doloris erat in persequendo Christianos, ac post in Christum credendo, filius dexteræ. Hujus ergo populi apostolus et prædicator Paulus fuit, quem in significatione Benjamin doctores sancti sæpe ponunt. Filius itaque dexteræ ideo iste populus vocari potest, sive quia in electorum numero ad dexteram judicis in extremo examine staturus est, sive quia dextera, id est, beata opera, facere studet. Hujus ergo populi Abidan filius Gedeonis princeps est, quia Salvator noster, quem humilem ad se venientem Judaica perfidia sprevit, vel antiquus hostis inique tentare præsumpsit, caput credentium est, et judex in fine venturus vivorum et mortuorum, ut reddat unicuique secundum opera sua, justis videlicet præmia et peccatoribus debitam pœnam. Item Benjamin, id est, filius dexteræ, eos possumus accipere qui virtutum studio fortiter contra hostes dimicant et tentationum stimulos viriliter premunt, nec aliquid femineum et molle seu voluptuosum in se dominari permittunt; sed zelo Dei armati, contra spiritales nequitias et contra mundi illecebras præliari semper parati sunt. *In tribu Dan principatum tenuit Ahiezer filius Amisaddai.* Dan judicium vel judicans interpretatur, sicut Ahiezer frater meus adjutor, et Amisadai populus meus sufficiens Latine resonat. Quid obstat quod non in persona gentiles accipiamus, qui, de frigore infidelitatis recedentes, ad gratiam Christi confugerunt? Unde et Dan in sequentibus, in aquilonari plaga juxta ipsum tabernaculum primus castra metatus esse describitur. Ahiezer ergo tribus Dan princeps est, et ipse filius est Amisaddai, cum Ecclesiæ de gentibus apostoli Christi, quasi fratres gentium, quia de plebe priori generati sunt, sufficientes in verbo et bonis operibus magistri constituuntur; qui eos fraterna dilectione instruentes, ad societatem gratiæ spiritalis provocare student. Aliter, in Dan accipiuntur illi qui justo judicio cuncta agunt, et discretionem in omnibus rebus servare contendunt: illi enim populum sufficientem ducunt quia discrete vivunt. Ipsi et fratrem adjutorem in principatum suum constituunt: quia secundum sanctorum prædicatorum doctrinam, et secundum canonicæ auctoritatis magisterium, omnia facere disponunt; et quidquid boni agunt, non sibi sed Deo applicant, dicentes cum Propheta: *Non nobis, Domine, non nobis, sed nomini tuo da gloriam super misericordiam et veritatem tuam* (*Psal.* CXIII); et cum Apostolo: *Non sumus sufficientes*, inquit, *cogitare aliquid ex nobis quasi a nobis, sed sufficientia nostra ex Deo est: qui et idoneos nos fecit ministros Novi Testamenti, non littera sed spiritu* (*I Cor.* XIII).

Digitized by Google

Tribui Aser præfuit princeps Phegiel filius Ochran. Aser, qui beatus Latine dicitur vel divitias habens, electorum numerum virtutibus locupletem significat. In his principatum Phegiel tenet, id est, occursio Domini, filius Ochran, qui interpretatur turbavit eos : cum mediator Dei et hominum, qui humano generi periclitanti et sub peccatorum onere corruenti propitius succurrit, hostesque qui eis nocebant, hoc est malignos spiritus repellendo, turbavit. Unde in Evangelio homini in latrones incidenti, Samaritanus subvenire describitur : *qui appropians, alligavit vulnera ejus, infundens oleum et vinum : et imponens in jumentum suum, duxit in stabulum, et curam illius egit* (*Luc.* x). Item in Aser eos possumus accipere qui cum consilio cuncta agunt, et non rebus caducis, sed virtutibus divites esse cupiunt : qui censum istius mundi parvipendunt, imo substantiam suam cunctam pauperibus tribuunt, *ut condant thesauros suos in cœlo, ubi nec ærugo nec tinea demoliuntur, neque fures effodiunt, nec furantur* (*Matth.* vi) ; illam Domini sententiam sedulo cogitantes, qua in Evangelio dicit : *Cum facis convivium aut cœnam, noli vocare fratres tuos neque amicos neque vicinos divites, sed voca pauperes, debiles, cæcos et claudos, et beatus eris, quia non habent retribuere tibi : retribuetur enim tibi in resurrectione justorum* (*Luc.* xiv). *Tribus ergo Gad princeps erat Eliasaph filius Duel.* Gad ergo accinctus interpretatur, et Eliasaph Dei mei protectio vel ascensio, Duel quoque agnoscens Deum. Et quem melius Gad per figuram exprimere potest, quam fidelium populum? qui semper justitia mentis lumbos tenet, et fidei scuto ac armis spiritalibus instructus ad bellandum, contra spiritales nequitias semper paratus est ; cui aciei prævidet Christus Salvator noster, ortus de stirpe sanctorum Patrum, qui veraciter Deum agnoscebant ac mandatis ejus obediebant. Ipse milites suos ad prælium dirigit, eosque potentiæ suæ virtute, ne coram hoste corruant, clementer protegit. Possumus et sanctos doctores in Gad nomine intelligere, qui in procinctu belli constituti, hostibus resistere semper parati sunt. Et merito ipsi inter eos excellunt, qui Eliasaph, id est, ascensionis nomine notantur : quia cum corda sua elevant ad Deum indeque petunt auxilium, in infimis obrui ab hostibus nequaquam possunt. De quibus per Salomonem dicitur : *Gallus succinctus lumbos et aries, non est rex qui resistat ei* (*Prov.* xxx). Gallum dicit prædicatores sanctos, inter hujus noctis tenebras verum mane nuntiantes : qui succincti lumbis sunt, qui a membris suis luxuriæ fluxa restringunt ; hos ipsos et aries loco hoc significat, id est, primum intra Ecclesiam ordinem sacerdotum, de quibus scriptum est : *Afferte Domino filios arietum* (*Psal.* xx), qui per exempla sua gradientem populum, quasi subsequentem ovium gregem, trahunt. Quibus spiritaliter recteque viventibus nullus rex sufficit omnino resistere, quia licet quilibet persecutor obviet, intentionem eorum tamen non valet præpedire. *Tribus quoque Nephthalim principem sortis suæ tenuit Ahiram filium Enon.* Nephthalim quoque conversus sive dilatatus interpretatur, et significat populum Ecclesiæ, qui, ab errore conversus, per ter mundi terminos fidei abundantia dilatatus est. Cui per Isaiam dicitur : *Dilata locum tentorii tui, et longos fac funiculos tuos*, et reliqua. (*Isa.* liv.) Ahiram, id est, fratris mei amicus, filius utique Enon, hoc est, fontis tristitiæ, huic plebi prælatus est, quia Christus Filius Dei, qui fraternæ plebi, hoc est populo Judaico, amicus fuit, quando illi legem dans sui notitiam tribuit, ipse modo gentilitati per pœnitentiæ veræ tristitiam consulens, ad fidem suam illam convertit, quatenus in suo exercitu annumerati, ipsius ducatu atque regimine fruerentur in prælio. Item in Nephthalim quique virorum sanctorum intelligi possunt, qui charitate fraterna dilatati, vim dilectionis non solum ad amicos, sed etiam ad inimicos extendunt. Horum princeps est Ahiram, hoc est ipse Dominus : qui eos sui amoris ducatu regit ac protegit, quos non inter servos, sed inter amicos ascribere dignatus est, dicens eis cum apostolis : *Jam non dicam vos servos, sed amicos, quia omnia quæcunque audivi a Patre meo, nota feci vobis* (*Joan.* xv). *Hi nobilissimi principes multitudinis per tribus et cognationes suas, et capita exercitus Israel.* Isti etiam sunt principes multitudinis fidelium, qui, virtutibus præclari et doctrina eximii, merito in Ecclesia eminentes et prælati ostenduntur.

Quos tulerunt Moyses et Aaron cum omni vulgi multitudine, et congregaverunt primo die mensis secundi, recensentes eos per cognationes et domos ac familias, et capita, et nomina singulorum, a vigesimo anno et supra, sicut præceperat Dominus Moysi : numeratique sunt in deserto Sinai. (*Ex Augustino.*) Merito quæritur quid sibi velit quod per omnes tribus, ubi computantur filii Israel in ætate militari, dicitur eos recensitos per cognationes et domos ac familias, et capita et nomina singulorum, quasi aliud sit per cognationes, aliud per domos, aliud per familias, aliud per capita, aliud per nomina singulorum ; cum potius videantur aliis verbis eadem significare nomina. Intentionem autem movet, quia tam diligenter per omnes tribus eadem describuntur, ut non frustra fieri quivis etiam videat, etsi non intelligat. Nimirum ergo numerus ipse aliquid insinuat sacramenti, ut hoc idem quinquies varie repetatur. Nam iste numerus, sicut in ipsis quinque libris Moysi, id est quinarius, in Veteri Testamento maxime commendatur. Illa vero quæ deinceps quatuor connectuntur, id est, *masculina, a viginti annis et supra, omnis qui procedit in virtute, recognitio eorum* (sicut in Septuaginta interpretibus habetur) habent necessariam differentiam. Cum enim ageretur de numero universæ multitudinis ad unam tribum pertinentis, discernendus erat sexus ; ideo positum, *omnia masculina.* Et ne parvuli etiam computentur, adjunctum est, *a viginti annis et supra.* Rursus ne imbellis senectutis ætas annumeraretur, additum est, *omnis qui procedit in virtute.* Et omnia concluduntur verbo hujus operis quo fiebat, ut dicatur, *recognitio eorum.* Reco-

Digitized by Google

gnitio enim fiebat in hæc hominum millia cum computarentur. Quinque igitur illa, id est, cognationes, domus ac familiæ et capita et nomina singulorum; et ista deinde quatuor, sexus, ætas, virtus, recognitio, fortasse in ipso numero aliquid significant. Si enim horum duorum numerorum, id est, quinarii et quaternarii alter multiplicetur ex altero, id est, ut quinquies quaterni, aut quater quini ducantur, viginti fiunt. Quo numero etiam adolescentium ætas illa signatur, qui numerus commemoratur, et quando intratur in terram repromissionis, et dicitur illa ætas viginti annorum, quæ non declinaverit in dexteram aut sinistram. Ubi mihi videntur significari sancti fideles ex utroque Testamento fidem veram tenentes. Nam Vetus Testamentum quinque libris Moysi maxime excellit, et Novum quatuor Evangeliis.

CAPUT II.

De non numerandis Levitis cum filiis Israel: sed super tabernaculum testimonii constituendis.

(Ibid.) *Locutusque est Dominus ad Moysen dicens : Tribum Levi noli numerare, neque ponas summam eorum cum filiis Israel; sed constitues eos super tabernaculum testimonii, et super cuncta vasa ejus, et quidquid ad cæremonias pertinet. Ipsi portabunt tabernaculum et omnia utensilia ejus : et erunt ei in ministerio, ac per gyrum tabernaculi metabuntur. Cum proficiscendum fuerit, disponent Levitæ tabernaculum; cum castra metanda, erigent.* Quid in tribu Levi nisi sacerdotalis ordo exprimitur, qui constitutus est super tabernaculum testimonii, ut sanctæ Ecclesiæ, in qua testamenta divina rite condita sunt, condignam curam gerat : quatenus omnia vasa ejus, hoc est quique fideles et sancti viri qui vasa Deo electa sunt, apta ad ministerium spirituale, absque errore et sordibus vitiorum, illæsa permaneant? Hic ordo quidquid ad cæremonias legis Dei pertinet procurare debet, quia ipsi commendatum est ut populo Dei insinuet qualiter secundum legem Dei incedentes, honeste et secundum ordinem in Ecclesia Dei conversentur. Ipsi portabunt tabernaculum et omnia utensilia ejus, quia per compassionem infirmorum mores tolerando, et solatiis opportunis adjuvando, sanctam Ecclesiam quasi humeris laboris et patientiæ portant. Hi quoque per gyrum tabernaculi metabuntur, quia ne aliqua pars insidiantibus hostibus ad invadendum pateat, cura pastorali undique providebunt. Ipsi deponunt tabernaculum cum proficiscendum est, et cum castra metanda, erigunt, cum ipsi sermone simul et exemplo disponunt qualiter quisque humilitate prostratus, in profectu virtutum gradiatur, et qualiter spe erectus in statu rectæ fidei et constantia bonorum firmiter consistat. Et bene Levitæ cum cæteris tribubus numerari non permittuntur, quia specialis debet esse sacerdotum doctrina et conversatio, neque cum plebeia multitudine permista. Unde et Paulus præcepit *episcopum esse irreprehensibilem, et diaconos nullum crimen habere* (*I Tim.* III). Timotheo quoque scribit *ut exemplum sit fidelibus, in verbo, in conversatione, in charitate, in fide et castitate* (*I Tim.* IV). Non enim decet ut qui superior est cæteris gradu, inferior sit bonorum operum gestu. (*Ex Augustino.*) Quod sit de tabernaculo distringendo [a], levando, erigendo, *Quisquis extraneorum accesserit, occidetur*, sive ut in LXX habetur, *et alienigena qui accesserit, moriatur;* hic alienigena intelligendus est etiam ex illis filiis Israel qui non de illa tribu fuerant quam tabernaculo servire præcepit, id est, qui non fuerit de tribu Levi. Mirum hoc quomodo abusive alienigena dicitur, quod magis alterius generis hominem significat, id est, ἀλλογενὴς, et non magis ἀλλόφυλος, quod significat alterius tribus hominem quo nomine magis utitur Scriptura in aliarum gentium hominibus, ut allophyli appellentur, quasi aliarum tribuum homines. Mystice autem quisquis indignus ad sacrum ministerium accesserit, reatu præsumptionis constringitur, nec evadet superbiæ vindictam, si non curat propriam agnoscere mensuram. Nec quis sibi debet usurpare illicitum honorem, nec appetere per fastum gradum celsiorem, *sed qui vocatus est a Domino tanquam Aaron* (*Hel.* V), et quos electio divina præscivit ac prædestinavit. Unde *Ozias rex*, qui sacerdotii dignitatem contra legem appetebat, *lepra percussus in fronte* (*II Par.* XXVI), confusus inde abscesserat.

CAPUT III.

De castris filiorum Israel per gyrum tabernaculi fœderis, quid spiritaliter in Ecclesia significent faciendum.

(Cap. II.) *Locutusque est Dominus ad Moysen et Aaron dicens : Singuli per turmas suas signa atque vexilla et domos cognationum suarum, castra metabuntur filii Israel per gyrum tabernaculi fœderis.* Sive juxta aliam editionem, *Homo secundum ordinem suum, et secundum signa sua, secundum domos familiarum castra collocent filii Israel ex adverso in circuitu tabernaculi testimonii.* Moyses dicit : Homo secundum ordinem suum, et secundum signa sua, et secundum domos familiarum suarum incedat in castris; et Paulus dicit : *Omnia honeste et secundum ordinem fiant* (*I Cor.* XIV). Et non tibi videtur unus esse Spiritus Dei qui et in Moyse loquitur et in Paulo? Secundum ordinem Moyses incedi mandat in castris, secundum ordinem in Ecclesia cuncta geri præcipit Paulus. Et Moyses quidem, qui legi ministrabat, in castris custodiri ordinem jubet; Paulus vero, tanquam Evangelii minister, non solum in actibus, sed et in ipso habitu ordinatum vult esse Christianum. Et ideo dicit : *Mulieres similiter in habitu ordinato* (*Tit.* II). Inde ergo arbitror quod non solum in officiis et habitu servari ordinem volunt, sed dant intelligi, quod sit aliquis etiam in anima ordo de quo dicatur quod unusquisque incedere debeat secundum ordinem suum. Qui ordo præcipue quidem ex operum fructibus indicatur, nihilominus autem ex magnificentia sensuum. Nam sæpe accidit ut is qui humilem sensum gerit et abjectum et qui terrena sapit,

[a] Apud S. Aug., *distendendo.*

Digitized by Google

excelsum sacerdotii gradum, vel cathedram doctoris obsideat; et ille qui spiritualis est, et a terrena conversatione tam liber, ut possit examinare omnia, et ipse a nemine judicari, vel inferioris ministerii ordinem teneat, vel etiam in plebeia multitudine relinquatur. Sed hoc est et legis et Evangelii statuta contemnere, et nihil secundum ordinem gerere. Sed unusquisque nostrum si de cibo et potu sollicitus sit, et omnem curam in rebus sæcularibus gerat, unam vero aut duas horas ex integro die etiam Deo deputet, et ad orationem in ecclesiam veniat, vel in transitu verbum Dei audiat, iste non complet mandatum Dei quod dicit ut homo secundum ordinem suum incedat, vel quod dicit ut omnia secundum ordinem fiant. Ordo enim est statutus a Christo, *quærere primum regnum Dei et justitiam ejus* (*Matth.* VI), et credere quod secundo loco hæc nobis apponantur a Deo. Agnoscat unusquisque igitur ordinem suum, et quid dignum sit eo ordine quem suscepit intelligat, et ita liberet actus suos; ita etiam sermonem, incessum quoque ipsum et habitum moderetur ut cum ordinis sui professione conveniat, ne audiat dici ad se a Deo, *Quia propter vos nomen meum blasphematur in gentibus* (*Isa.* LII). Quid autem est quod dicit, *et secundum signa*, videamus? Ego puto signa esse ea quibus uniuscujusque proprietas designatur. Verbi gratia, omnes quidem homines similes sumus, sed est propria quædam uniuscujusque distinctio, vel in ipso vultu, vel in statura, vel in positione, vel in habitu per quem, verbi gratia, Paulus quia Paulus sit designetur, Petrus quia Petrus sit, et non sit Paulus. Interdum autem etiam non videntibus uniuscujusque signi diversitas datur, ut ex voce et loquela agnoscat illum esse, vel illum qui loquitur, et secundum suæ proprietatis signum unusquisque etiam sine corporali visione cognoscitur. Hoc modo arbitror esse etiam in animis signa diversa; et alterius quidem animi motus livor est, mitis, placidus, tranquillus, æqualis; alterius turbidus, elatus, asperior, incitatior, petulantior; alius circumspectus, cautus, providus, sollicitus, impiger; alius desidiosus, negligens, incautus. Et in his alius plus, alius minus. Et audeo pronuntiare, quia fortassis quanta speciei vultus inest diversitas hominibus, tanta et in animis invenitur esse differentia: sicut sapientissimum Salomonem memini quodam loco dicentem: *Sicut diversi sunt vultus vultibus, ita et diversa sunt corda hominum* (*Prov.* VII). Sed unusquisque ut ait Moyses secundum signa sua incedat, id est, ne is cujus humilia et despecta sunt signa, elatior incedat et altior quam animorum suorum signa deposcunt. Potest autem fieri, ut æmulatione bonorum operum ab inferioribus signis ad meliora, et ad magnificentiora veniamus. Si enim recte a nobis intellectum est, hæc omnia quæ in lege scripta sunt formas esse futurorum bonorum, et illius sæculi quod ex resurrectione speramus, certum utique est, quod si in præsenti vita habuerimus studium meliorum, et secundum Apostoli sententiam *posteriora obliviscentes, ad ea quæ in ante sunt extendamus* (*Philip.* III), in resurrectione mortuorum, ubi sicut stella ab stella differt in gloria, ita et uniuscujusque merita refulgebunt, poterimus utique ab inferioribus ad meliora signa et fulgentiora transferri, et splendentioribus sideribus adæquari; atque in tantum potest in hac vita humana natura proficere, ut in resurrectione mortuorum, non solum stellarum gloriæ, sed et solis splendori valeat exæquari, secundum quod scriptum est: *Quia justi fulgebunt sicut sol in regno Dei* (*Matth.* XIII). Hinc ergo est quod inferioribus dicitur, secundum signa sua per domos familiarum suarum. Quod dicit per domos familiarum suarum, in Græco idem sermo positus est, quem et ibi Apostolus dicit, ubi ait: *Hujus rei gratia curvo genua mea ad Patrem Domini nostri Jesu Christi, ex quo omnis paternitas in cœlo, et in terra nominatur* (*Ephes.* III). Quas ergo paternitates hic Paulus dicit, ibi *familias* posuit Latinus interpres. Sed unus atque idem sermo habetur in Græco. Istæ sunt ergo paternitates vel familiæ, quas Paulus quidem jam ostendit in cœlis, Moyses autem sub figuris adhuc legalibus describit in terris, secundum quas incedere nos monet, ut possimus cœlestibus paternitatibus sociari. Sunt autem, ut Paulus superius pronuntiavit, sive familiæ istæ dicendæ sunt, sive paternitates in cœlo, ex quibus forte est, et illa quam in alio loco nominat idem Paulus, *ecclesia primitivorum ascripta in cœlis* (*Hebr* XII), cui nos eveniet sociari, si secundum ordinem incedamus, et omnia secundum ordinem geramus; si nihil inordinatum, nihil inquietum, nihil inhonestum inveniatur in nobis; tunc et sicut firmamentum resplendebimus, et sicut stellæ et sol refulgebimus in regno Dei per Christum.

Ad orientem Judas figet tentoria per turmas exercitus sui, eritque princeps filiorum ejus Naason filius Aminadab, et omnes de stirpe ejus summa pugnantium septuaginta quatuor millia sexcenti. Circa tabernaculum omnes filii Israel castra metabantur terni per singulas plagas, ut non superfuisset, aut non deesset aliquis de illis. Judas ergo et Isachar et Zabulon ab oriente figebant tabernacula; Ruben autem et Simeon, et Gad ad meridiem; Ephraim, et Benjamin, et Manasse ad occidentem; Dan, et Aser, et Nephthalim ad aquilonem. Quid autem significat tabernaculam in hoc loco, nisi Ecclesiam tam Veteris quam Novi Testamenti? Duodecim principes autem erga tabernaculum castra metantes, patriarchas sive apostolos significant, quorum precibus et doctrina munitur Ecclesia. Sed et illud quod consociatione quadam tribuum et connexione castrorum, positio et metallionis ordo scribitur, pertinet sine dubio ad aliquem in resurrectione mortuorum statum. Quod tres ad orientem collocatæ dicuntur tribus, et tres ad occidentem, tres etiam ad mare, et tres ultimæ ad aquilonem, qui durus dicitur ventus. Sed et quod tribus Juda, quæ regalis est, ad orientem statuitur, ex qua ortus est Dominus noster, non puto otiosum. Sed quod Isachar huic jungitur et Zabulon, et quod

Digitized by Google

in quatuor partes trinus iste numerus ordinatur. Quæ quamvis dispositionum suarum diversas habeant qualitates, omnes tamen intra trinitatis numerum continentur : et quod per totas has quatuor partes in numerum unum colligitur eadem trinitas, semper pro eo sine dubio quod sub uno nomine Patris et Filii et Spiritus sancti censentur omnes qui ex quatuor orbis partibus venientes, invocant nomen Domini, *recumbentes cum Abraham, Isaac et Jacob in regno Dei* (*Matth.* VIII). Dicamus adhuc aliquid quod adjuvet lectorem, quatenus ex breviter annotatis, majora conjicere valeat. Quatuor ergo plagæ mundi in quarum denominatione castrorum metatio filiorum Israel circa tabernaculum describitur, secundum mysterium convocationem et dispositionem sanctæ Ecclesiæ significat. Per orientem ergo ubi introitus in tabernaculum patebat significat initium conversionis et confessionis fidei catholicæ atque baptismatis perceptionem primitivamque Ecclesiam, quæ in Jerusalem post Domini adventum primum ab apostolis fundata est. Et merito huic plagæ tribus Juda cum tribu Isachar et Zabulon deputatur : quia confessores Christi in habitaculum fortitudinis ubi pro mercede laborent æterna, per illum introitum habent qui dixit : *Ego sum ostium : per me si quis introierit salvabitur* (*Joan.* X). Et item : *Ego sum lux mundi : qui sequitur me non ambulat in tenebris, sed habebit lumen vitæ* (*Joan.* VIII). De quo et Zacharias ait : *Visitavit nos oriens ex alto, illuminare his qui in tenebris et umbra mortis sedent* (*Luc.* II). Plaga vero australis, juxta quam latus meridianum tabernaculi tendebatur, antiquam illam Dei plebem designat, quæ lucem scientiæ legalis jam dudum accipiens, amore sui conditoris fervere solebat, ubi Ruben et Simeon et Gad castra metati sunt. Et merito, quia sancti patres qui intuitum mentis ad voluntatem Dei videndam bene exacuerunt, obedientiæ studium rite impendebant accingentes se armis justitiæ, quatenus hosti nefando qui, secundum Petri vocem, *tanquam leo rugiens circuit quærens quem devoret* (*I Petr.* V), nec non et dæmonio meridiano semper armati resisterent. Porro plaga aquilonis secundum quam positum erat alterum latus tabernaculi, eamque tenebris ac frigore infidelitatis usque ad tempus Dominicæ incarnationis torpere non destiterat, gentium multitudinem figurat, ubi Dan et Aser et Nephthalim castra metari non absurde jussi sunt : quia spernentibus Judæis verbum Domini, justo judicio Dei per multitudinem fidelium ex gentibus dilatatus Ecclesiæ populus æternam beatitudinem sperare et quærere non desistit. Occidentalis ergo plaga quæ utrumque parietem tabernaculi recipiens, in se jungendo consummat, ad impletionem totius sanctæ universalis Ecclesiæ, quæ cum fine hujus mundi perficitur designat, quando et persecutionem Antichristi crescentes in bonis meritis probantur electi ; et hora illa appropinquat, quando in oblivionem mortis perpetuæ impiis traditis, justi ad dexteram Dei in æternum cum Domino regnaturi collocabuntur. Unde et bene juxta hanc plagam Ephraim, Benjamin et Manasses castra ponere præcepto Dei decreti sunt. Levitæ quoque idcirco proximi tabernaculo fuerant, cæteræque tribus ex quatuor plagis circa eos undique consistebant, quatenus illi quorum officium erat tabernaculi curam gerere, sine terrore, divino officio vacarent, cum a fratribus suis forinsecus contra hostium impetum munirentur. Ita et in moderno tempore justum est, ut popularis ordo ecclesiasticum de his quæ exterius sunt procuret, quatenus ministri Dei, verbo et divino officio sine impedimento vacare possint. Ascende ergo nunc, o auditor, si potes, et a terrenis sensibus intuitum mentis et perspicia cordis eleva ; obliviscere paulisper terrena ; supra nubes et super ipsum cœlum mentis gressu incede ; ibi require tabernaculum Dei, ibi præcursor pro nobis introivit Jesus, et assistit nunc vultui Dei interpellans pro nobis. Ibi, inquam, require quaternos istos ordines stationesque castrorum ; ibi Israelitica agmina et excubias cerne sanctorum ; et ibi illa quæ nunc quærimus, primitivorum sacramenta rimare. Sed ego non audeo illuc solus ascendere ; non audeo me in hos tam secretos mysteriorum recessus sine auctoritate magni alicujus doctoris immergere. Non possum illuc ascendere, nisi præcedat me Paulus, et ipse mihi viam novi hujus et ardui itineris ostendat. Ipse ergo apostolorum maximus qui sciret multas esse non solum in terris, sed in cœlis Ecclesias, ex quibus et septem quasdam Joannes enumerat (*Apoc.* III), et ipse tamen Paulus ostendere volens, esse quamdam præterea primitivorum Ecclesiam, ad Hebræos dicit scribens : *Non enim accessistis ad ardentem et tractabilem ignem ; sed accessistis ad montem Sion, et civitatem Dei viventis Jerusalem cœlestem, et multitudinis angelorum collaudantium, et ecclesiam primitivorum ascriptam in cœlis* (*Hebr.* XIX). Igitur Moyses per quatuor castra populum Dei divisum divisit in terris ; et Apostolus quatuor ordines sanctorum describit in cœlis : ad quorum singulos unumquemque nostrum dicit accedere. Non enim omnes ad omnes accedunt, sed alii accedunt quidem ad montem Sion. Horum autem paulo meliores, accedunt ad civitatem Dei viventis Jerusalem cœlestem. Qui autem ex his eminentiores sunt, accedunt ad multitudinem angelorum collaudantium. Qui autem super omnes istos sunt sanctos, accedunt ad ecclesiam primitivorum ascriptam in cœlis. Quia ergo in his intellexisti qui sit ordo primitivorum, et quod sit nominis istius sacramentum, præpara te et enitere quantum vales, si forte actibus, vita, moribus, fide, institutisque proficias, ut possis accedere ad ecclesiam primitivorum quæ ascripta est in cœlis. Quod si tantum non vales, sed es paulo inferior, accede ad multitudinem angelorum collaudantium. Quod si nec ad istum potes accedere, ad civitatem Dei viventis Jerusalem cœlestem propera contendere. Si vero nec ad hoc aptus es, solum ad montem contende Sion, ut in monte salveris. Tantum est ne in

Digitized by Google

terra resideas, nec in vallibus maneas, ne in demersis et humilibus perseveres (*Gen.* XIX). *Levabitur autem tabernaculum testimonii per officia Levitarum et turmas eorum. Quomodo erigetur ita et deponetur.* Tabernaculi vero erectio et depositio Ecclesiæ situm significat, quæ in credentibus quotidie erigitur, et in negantibus deponitur. In electis per sacerdotum officia sacris ordinibus sublimatur, atque in peccantibus similiter sacerdotum judicio per excommunicationem humiliatur.

(CAP. III.) *Hæ sunt generationes Aaron et Moysi, in die qua locutus est Dominus ad Moysen in monte Sinai, et hæc nomina filiorum Aaron. Primogenitus, Nadab; deinde Abiu et Eleazar et Ithamar. Hæc sunt nomina filiorum Aaron sacerdotum qui uncti sunt, et quorum repletæ et consecratæ sunt manus, ut sacerdotio fungerentur. Mortui sunt autem Nadab et Abiu cum offerrent ignem alienum in conspectu Domini in deserto Sinai absque liberis; functique sunt sacerdotio Eleazar et Ithamar coram Aaron patre suo.* Quatuor filii Aaron cum patre simul in sacerdotium electi sunt; sed duobus in statu suo permanentibus, cæteri divino exusti sunt igne, eo quod altari Dei ignem alienum imponebant. Quo facto, ni fallor, intimatur, quod licet multi ex quatuor orbis partibus collecti, et in divino ministerio sublimati, præsulatum in Ecclesia habere videantur, illi tamen solummodo rite in ministerio suo persistunt, qui sana doctrina duorum testamentorum Spiritus sancti igne examinata, prædicationem conficiunt; et propter dilectionem Dei et proximi zelo Dei accensi, in proximorum salute quidquid possunt, elaborare student. Cæterum qui alienas doctrinas et magisterio humanæ institutionis confectas inducunt, sæcularique cupiditate accensi, id quod divinum est indigne exsequuntur, igne ultionis juste a Domino in eos directo consumuntur.

CAPUT IV.

De filiis Aaron et ministerio eorum; similiter et de Levitis atque obsequio eorum.

(CAP. III.) *Locutusque est Dominus ad Moysen dicens: Applica tribum Levi, et fac stare in conspectu Aaron sacerdotis ut ministrent ei, et excubent et observent quidquid ad cultum pertinet multitudinis coram tabernaculo testimonii, et custodiant vasa tabernaculi servientes in ministerio ejus. Dabisque dono Levitas Aaron, et filii ejus quibus traditi sunt a filiis Israel. Aaron autem et filios ejus constitues super cultum sacerdotis.* Septuaginta: *Et locutus est Dominus ad Moysen dicens: Accipe tribum Levi, et statues eos in conspectu Aaron sacerdotis et ministrabunt ei; et custodient custodias filiorum Israel ante tabernaculum testimonii.* (*Ex Augustino.*) Quas φυλακὰς Græcus dixit, has nostri interpretes alii custodias, alii excubias interpretati sunt. Sed mirum nisi vigiliæ melius dicuntur, quæ solent ternarum horarum observationes habere. Unde scriptum est: *Quarta autem vigilia noctis venit ad eos ambulans super mare* (*Matth.* XIV), hoc est, post nonam horam noctis, post tres videlicet vigilias. Et multis locis Scripturarum, nostri vigilias interpretati sunt, quas Græci φυλακὰς vocant: ubi nulla dubitatio est spatia nocturni temporis significare: quod puto et hic accipiendum. Quomodo Levitæ jubentur observare custodias Aaron et custodias filiorum Israel, id est φυλακὰς, nisi fortasse dictum est, ne putarent ab observandis vigiliis quæ proprie in castris observari solent, propter honorem quo serviebant tabernaculo, immunes esse debere, cum et ipsos oporteret propter opera tabernaculi non minus vicissim observare vigilias, quæ observarentur in aliis circumquaque castris filiorum Israel. *Externus autem qui ad ministrandum accesserit, morietur.* Quærendum quomodo dixit in Levitico: *Qui tetigerit tabernaculum sanctificabitur;* cum hic dicat: *Alienigena qui tetigerit morietur,* volens eos intelligi qui non essent de tribu Levi. An forte hic, *tetigerit,* ad obsequium dixerit servitutis, quod a solis Levitis deberi tabernaculo præcepit? hinc enim loquebatur.

CAPUT V.

De Levitis quomodo pro primogenitis filiorum Israel, Dominus eos tulit ad ministerium tabernaculi sui.

(IBID.) *Locutusque est Dominus ad Moysen dicens: Ego tuli Levitas a filiis Israel, pro omni primogenito qui aperit vulvam in filiis Israel; eruntque Levitæ mei. Meum est enim omne primogenitum. Ex quo percussi primogenita in terra Ægypti, sanctificavi mihi quidquid primum nascitur in Israel. Ab homine usque ad pecus mei sunt; ego Dominus.* (*Ex Augustino.*) Quid est quod Levitas pro primogenitis filiorum Israel sibi Deus deputat, ita ut numeratis primogenitis, populi qui plures inventi sunt quam erat numerus Levitarum, argento redimerentur, sicut in consequentibus hujus libri Scriptura testatur, quinque siclis pro uno datis, quod pro pecoribus non est factum cum et pecora Levitarum pro primogenitis pecorum Israel sibi esse voluerit? Quomodo deinceps primogenita eorum vel pecorum eorum pertinebant ad Deum, ubi jussit primogenita vel humana mutari ovibus? Quomodo non deinceps pro istis primogenitis computabuntur filii Levitarum? Manebat enim in posteris eadem tribus, quæ posset pro primogenitis posterioribus computari: nisi quia illud justum fuit, ut qui nascerentur de illis qui jam ad portionem Domini pertinebant, dati pro primogenitis qui de Ægypto exierunt, jam Deus proprios haberet tanquam suos de suis, nec possent pro illis juste computari, qui deinceps primogeniti Deo debebantur. De universo quippe populo et universis pecoribus populi, data est portio Deo pro primogenitis: et hæc portio erat Levitæ et pecora eorum. Jam si quid genuissent Dei erat, non poterat hoc tanquam a populo dari, quod alienum erat. Ac per hoc debita deinceps primogenita Deo reddi oportebat; nec pro his computari posteros Levitarum vel pecorum eorum. *Et erunt,* inquit, *Levitæ mei: meum enim est omne primogenitum. Ex die qua percussi omne primogenitum in terra Ægypti, mihi sanctificavi omne primitivum.* Notum est quod historia contineat,

Digitized by Google

quomodo percussa sint primogenita Ægyptiorum, cum populus Israel duceretur de Ægypto. Hoc est ergo quod in hoc loco indicatur: quia non prius sanctificati sunt primogeniti Israel, quam percuterentur Ægyptiorum primogeniti. Et quasi causam sanctificationis, horum in interitu et nece ponit illorum. Unde et hic intelligendum est esse quosdam primogenitos in Ægyptiis etiam, id est, in contrariis potestatibus quasi electos in malitia, et primos inter dæmones: qui nisi percussi fuerint et exstincti, sanctificationem percipere Israelitarum primogeniti omnino non possunt. Quis ergo est qui primogenitos Ægyptiorum, id est, principatus et potestates dæmonum percussit? Nonne Dominus meus Jesus Christus, qui est primogenitus omnis creaturæ, qui principatus et potestates adversas traduxit, triumphans eos in cruce? Quos utique nisi ille percussisset, sanctificatio ad nos primitivalis venire nullatenus potuisset. Ut autem nobis primitivorum benedictiones donaret, efficitur prius ipse *primogenitus ex mortuis, ut sit in hominibus ipse primatum tenens* (*Coloss.* I); et nos credentes resurrectionis suæ assumeret pro primitivis, et in primitivorum ordinem collocaret, si tamen benedictionum gratiam usque ad finem firmam retineamus, adjuti misericordia ipsius Domini nostri Jesu Christi. Sed et quod ait, pro primitivo quod aperit vulvam, continuo dignus sanctificatione primitivatus habendus est, quia et in Psalmis legimus, quod *alienati sunt peccatores a vulva, erraverunt a ventre, locuti sunt falsa* (*Psal.* LVII). Quod utique secundum litteram nullo modo potest. Quando enim quis errare potuit a via Dei, statim ut de ventre matris exivit? Aut quomodo potuit falsa loqui, qui nuper editus est puer, vel qualemcumque proferre sermonem? Cum ergo impossibile sit vel errare aliquem a ventre, vel loqui falsa, necessarium erit, et ventrem et vulvam talem requiri, cui convenire possit dictum hoc, quod *alienati sunt peccatores a vulva, erraverunt ab utero, locuti sunt falsa*; et illa etiam vulva, quam adaperiat omnis primitivus qui sanctificatur. Adaperuit aliquando Deus vulvam Liæ quæ erat clausa, et peperit patriarchas; similiter et Rachel ut pareret etiam ipsa, cujus visus erat perspicax et decorus aspectus. Sed in multis aliis Scripturæ locis invenies adaperiri vulvas. Quarum si singulas per loca consideres, invenies modo ut errent peccatores a vulva, et alii adaperientes vulvam sanctificentur in ordinem.

Locutusque est Dominus ad Moysen in deserto Sinai dicens: Numera filios primitivorum Levi per domos patrum suorum et familias, omne masculinum ab uno anno et supra. Numeravit autem Moyses ut præceperat Dominus, et inventi sunt filii Levi per nomina sua, Gerson, et Caath, et Merari. Filii Gerson, Lobni et Semei. Filii Caath Amiram, et Gessaar, Ebron et Oziel. Filii Merari, Mooli et Musi, etc. Ecce Moyse jussu Dei numerante tribum Levi ab uno mense et supra, per familias singulas filiorum Levi ordo numerationis distributus est, et quomodo convenienter ad tabernaculi servitium et onera portanda, per gyrum tabernaculi castra metanda aptarentur, dispositum est. Nec etiam hoc sine grandi mysterio fieri credendum est. Sed nos pauca de multis pro parvitate sensus nostri breviter attingentes majora perfectioribus relinquemus exponenda. Diximus ergo Levitas ecclesiasticum ordinem significare: quod bene ipsum nomen sua interpretatione manifestat. Interpretatur enim Levi *additus* sive *assumptus*. Assumptus ergo sive additus doctorum ordo recte vocari potest, quia per gratiam supernam de mundo elatus ad divinum officium implendum, cœtui sanctorum angelorum additus atque unitus est. Unde Salvator in Evangelio apostolis ait: *Ego vos elegi de mundo, ut eatis et fructum afferatis, et fructus vester maneat* (*Joan.* XV). Et alibi de resurrectione vera et sanctorum gloria disserens, tentantibus Judæis respondit: *In resurrectione enim neque nubent neque nubentur, sed sunt sicut angeli Dei in cœlo.* Tres ergo filii Levi eosdem sanctos prædicatores designant, sanctæ Trinitatis confessione insignes, atque fide, spe et charitate valde admirabiles. Nec huic expositioni, eorum hominum interpretatio aliquo modo repugnat, sed valde concordat. Interpretatur enim Gerson *advena*; et Caath *patientia* vel *molares dentes*; Merari *amara* sive *amaritudo*. Quicunque enim ministerio divino rite mancipatur, advenam se et peregrinum in hoc mundo esse agnoscit; et patientiæ operam dans, verbum divinum dente discretionis molere atque comminuere secundum auditorum qualitatem non detractat. Insuper et sibi amarescere sæculum ostendens, alios a mundi voluptatibus avertere, atque revocare non cessat. Hi ergo ab uno mense ætatis in numerum mittuntur, quia valde decens est ut initium conversationis sanctorum doctorum Deo dicetur, ne post multa scelera vituperabiles effecti, aliis nomen Dei blasphemantes occasionem tribuant, si ad opus hoc sacrum indigni eligantur. Unde et Paulus præcepit *episcopum irreprehensibilem esse, unius uxoris virum, castum, sobrium, prudentem, pudicum, ornatum, hospitalem, doctorem, non vinolentum, non percussorem, sed modestum, non litigiosum, non cupidum, suæ domui præpositum, filios habentem subditos cum omni castitate* (*I Timoth.* III). Præterea quod de castrimetatione filiorum Levi commemoratum est, ordo decentissimus in hoc loco ostenditur, id est, ut qui primi erant in ordine, orientalem plagam observarent, ut Moyses et Aaron cum filiis suis habentes custodiam sanctuarii in medio filiorum Israel; deinde Caathitæ, unde Moyses et Aaron orti fuerant, meridianam plagam obtinebant sub cura Eleazari sacerdotis, qui major fuit in filiis Aaron. Post hos Gersonitæ ad occidentalem plagam castrametati sunt, similiter sub cura Eleazari sacerdotis positi. Noviscime autem Meraritæ ad septentrionalem plagam castrametabantur, sub custodia et dispositione Ithamar filii Aaron junioris. Hoc nimirum secundum mortalitatem insinuat salva allegoria, quod ministri Ecclesiæ ordines suos honeste

Digitized by Google

in quibus positi sunt servent, nec majora appetant quam suus locus exposcet. Mystice autem plaga orientalis ortum fidei significat, ubi Moyses qui interpretatur *de aqua sumptus*, et Aaron, hoc est, *mons fortitudinis*, cum filiis suis castrametari jubentur : quia hi qui in Ecclesia præsulatum tenent rite, et quibus claves regni cœlestis commissæ sunt, dignum est ut introitum et ordinem ipsi bene noverint, et aliis hoc incessanter prædicent. Quia oportet unumquemque in luce fidei per portam confessionis catholicæ, et aquam baptismatis ingredi, ut sit de aqua sumptus filius adoptionis, et per robur constantiæ filios bonorum operum gignens, fidei introitum per quem in Ecclesiam ingressus est, custodiat, ne otiosus et inutilis factus, inde abjiciatur. Meridiana vero plaga juxta quam Caathitæ sub Eleazaro sacerdote castrametantur, significat post lucem scientiæ perceptam, quemque patientiæ verbum et solatium proximis suis discrete debere impendere, et hoc sub Eleazaro, id est, sub *adjutorio Dei*. Quia, juxta Psalmistæ sententiam, *Nisi Dominus ædificaverit domum, in vanum laboraverunt qui ædificant eam. Nisi Dominus custodierit civitatem, in vanum laborant qui custodiunt eam* (*Psal.* CXXVI). Porro Gersonitæ qui similiter sub Eleazari cura constituti, occidentali plaga ubi sol diem claudere, et astra solent cuncta occidere, castra locaverunt, illud nimirum per figuram exprimunt, quod ministri et custodes veri tabernaculi, mundi concupiscentiam fugere, et carnalia desideria per Dei adjutorium in se mortificare debent; sicque diem ultimum ac finem præsentis laboris exspectare, quamvis mundo mortui et Deo viventes, cum Paulo apostolo dicere possint : *Mihi autem absit gloriari, nisi in cruce Domini nostri Jesu Christi, per quem mihi mundus crucifixus est, et ego mundo* (*Galat.* VII). Extremi quoque Meraritæ sub Ithamar filio Aaron, qui interpretatur *ubi amarus*, sive *ubi palma*, plagam aquilonarem sortiti sunt, ubi glaciali horrore hiems perpetua durat : quod per typum omnes admonet, Ecclesiæ scilicet præsules simul et ministros, quatenus securitate nociva non torpeant, quia licet per januam fidei jam in Ecclesiam intraverint, jam lucem scientiæ perceperint, jam carnis desideria in se crucifixerint, nondum tamen ad perfectam suavitatem, id est, ad æternam beatitudinem pervenerunt, sed adhuc amarum aliquid restat : cum illo utique qui ad aquilonem solium suum erigit decertandum est, cujus duritiam emolliri non est facile, imo impossibile. Unde Dominus sub typo Leviathan ad Job loquitur dicens : *Cor ejus indurabitur quasi lapis, et stringetur quasi malleatoris incus* (*Job* XLI). Quando enim iste inimicus superabitur, et de eo perfecte triumphatur, tunc exsultandum, tuncque gaudendum, tunc beate vivendum, quando discrimen vitæ jam non erit ullum.

Omnes Levitæ quos numeraverunt Moyses et Aaron, juxta præceptum Domini per familias suas in genere masculino, a mense uno et supra, fuerunt viginti duo millia. Et ait Dominus ad Moysen : Numera primogenitos sexus masculini de filiis Israel, a mense uno et supra, et habebis summam eorum. Tollesque Levitas mihi pro omni primogenito filiorum Israel : ego Dominus ; et pecora eorum pro universis primogenitis pecorum filiorum Israel. Recensuit Moyses, sicut præceperat Dominus, primogenitos filiorum Israel, et fuerunt masculini per nomina sua, a mense uno et supra, viginti duo millia ducenti septuaginta tres. Numerantur etiam Levitæ seorsum ; non enim fuerant recensiti cum filiis Israel : et habetur eorum segregatus quidem ac præcipuus præ cæteris numerus quo referuntur omnes simul viginti duo millia reperti, ita ut neque amplius aliquid neque minus hoc numero inventum sit. Post hæc præcepit Dominus numerari etiam primogenitos filiorum Israel, eodem ordine quo Levitæ fuerant numerati, id est, ab uno mense et supra. Et inveniuntur primogeniti filiorum Israel viginti duo millia ducenti septuaginta tres. Putasne per hæc solam numerari historiam docere nos voluit Moyses, et nullum in his diversitatibus numerorum conclusit solito sibi more mysterium ? Nihil ne videtur inesse rationis, quod ducenti septuaginta tres tantum abundare dicuntur in primogenitis filiorum Israel ? et in Levitis ad viginti duo neque abundare quisquam, neque deesse perscribitur? Viginti duo quidem numerus, in Scripturis divinis si quis observaret, quod principalibus quibusdam causis ascriptus sit, frequenter inveniet. Nam viginti duo primo apud Hebræos elementa tradunt esse litterarum. Viginti duo rursus a protoplasto Adam usque ad Jacob, ex cujus semine initium duodecim tribus sumunt, patres fuisse numerantur. Sed alia multa in Scripturis si quis diligentius exsequatur, sub hoc numero consecrata reperiet. Propter hoc ergo et Levitæ, id est, qui deserviunt Deo, et primogeniti filiorum Israel admirabili hoc sacratoque numero attitulantur. Qui autem in filiis Israel adduntur, ducenti septuaginta tres neque otiosum mihi videtur, neque absolutionis viam facilem cerno, nisi Dominus velamen illud impositum in Moyse his litteris adaperire nobis dignetur et auferre. Igitur humani generis in carne generatio, sicut asserunt qui in talibus periti sunt, novem quidem mensibus continetur in vulva; sed non prius moveri fertur ad partum, quam etiam decimi mensis triduum transeat; et ita invenitur, quod numerus iste, id est, ducenti septuaginta tres dies illos indicent, qui ex novem mensibus et triduo mensis decimi colliguntur, et fiunt simul ducenti septuaginta tres dies isti quibus humano generi in hunc mundum præbetur ingressus. Et ita in viginti quidem et duobus numeris, omnium simul creaturarum rationibus mysticis summa colligitur. In his vero quæ ex abundanti in primogenitis inveniuntur Israel, etiam mysterium humanæ generationis exponitur. Quia ergo Levitæ ecclesiasticum ordinem significant qui deservit in sanctis, et legem Domini meditatur et docet, apte juxta numerum viginti duo attitulatur, quia, ut supra dictum est, Hebræarum litterarum numerus in viginti duobus ele-

Digitized by Google

mentis comprehensus est; nec non et series Veteris Testamenti eodem numero librorum secundum quosdam conclusus est. Ut ministri Domini hac conscriptione commoti, secundum id quod in lege Domini continetur vivant, operentur et doceant; nec ullo modo præsumant eam excedendo transgredi, sed sub ejus magisterio omnia fiant. Quod autem summa primogenitorum de filiis Israel hunc numerum excedens, ducentis septuaginta tribus jubetur quinque siclis per singula capita redimi, hoc, ni fallor, figuraliter docet, ut quisquis initium conversationis suæ seu voluntatis sive operationis Deo consecrare vult, quinque sensus corporis diligenter custodiat, ne forte per lasciviam in errorem aut in mundana desideria defluat, sed magis juxta siclum sanctuarii qui mensus est obolis viginti, hoc est secundum decem mandatorum doctrinam, quæ in duobus præceptis charitatis consistit laborans, omnia opera sua in domum summi sacerdotis, et filiorum ejus redigere satagit.

CAPUT VI.

De servitio filiorum Caath in ministerio Domini.

(Cap. iv.) *Locutusque est Dominus ad Moysen dicens : Tolle summam filiorum Caath de medio Levitarum, per domos et familias suas, a trigesimo anno et supra, usque ad quinquagesimum annum, omnium qui ingrediuntur, ut stent et ministrent in tabernaculo fœderis. Hic est cultus filiorum Caath : Tabernaculum fœderis, et Sanctum sanctorum ingredientur Aaron et filii ejus, quando movenda sunt castra, et deponent velum quod pendet ante fores, involventque eo arcum testimonii et operient rursum velamine hyacinthinarum pellium : extendentque pallium desuper totum hyacinthinum, et inducent vectes*, etc. (*Ex Isidoro.*) Numerati sunt jam filii Levi ab uno mense et supra : nunc numerantur filii Levi a tricesimo anno sive secundum LXX a vicesimo quinto anno, sed non ut in cæteris, sed usque ad quinquagesimum annum, et sit iste præcipue numerus et electus. Dicitur enim his : *Omnis enim*, inquit, *qui procedit ad ministrandum ad opera tabernaculi testimonii.* Isti sunt qui numerantur meliore quodam et præcipuo numero. Sicut enim in filiis Israel dicebatur : Omnis qui procedit ad prælium in filiis Israel; ita et hic dicitur : Omnis qui procedit ad ministerium, ut faciat opera in tabernaculo testimonii. Post hæc dicitur quæ sint opera filiorum Caath, in medio filiorum Levi secundum plebes suas in tabernaculo testimonii. *Introibit*, inquit, *Aaron et filii ejus cum elevata fuerint castra, et deponent velum quo teguntur sancta, et operient ex ipso velo arcam testamenti.* Et post hæc septem quædam species enumerantur, quæ præcipiuntur operiri. Primo in loco, ut omnium pretiosior arca ipsa testamenti operiatur velo quo prius velabatur, sed et pelle desuper hyacinthina tegatur; additur etiam aliud velamen desuper hyacinthinum. Secundo in loco mensa operitur, tertio candelabrum, quarto altare aureum, quinto vasa ministerii, sexto operimentum altaris cum quibusdam velamentis apponitur, septimo loco operitur et labrum, et nihil horum omnium nudum relinquitur aut revelatum. Denique additur etiam præceptum hujusmodi. *Nolite*, inquit, *exterminare de tribu sua plebem Caath.* Quos scilicet exterminandos se esse scirent, si forte ad hæc manus suas movenda mitterent, nisi unumquodque eorum prius a sacerdotibus fuisset obtectum. Nunc ergo redeamus ad istud tabernaculum Ecclesiæ Dei viventis, et videamus quomodo hæc singula observari oporteat in Ecclesia Dei a sacerdotibus Christi. Si quis vero sacerdos est, cui vasa sacra, id est, mysteriorum sapientiæ secreta commissa sunt, discat ex his et observet quomodo hæc oporteat intra velamen conscientiæ custodire, nec facile proferre ad publicum; aut si res poscit proferre, et inferioribus, id est, imperitioribus tradere, ne nuda proferat, ne aperta ostendat, et penitus patientia, alioqui homicidium facit, et exterminat plebem. Et exterminatur enim omnis qui secreta et ineffabilia sacramenta contigerit, nondum meritis et scientia in sacerdotii ordinem gradumque translatus. Solis enim filiis Aaron, sacerdotibus scilicet, ipsam arcam testamenti et mensam et candelabrum, et si quid est eorum quæ supra comprehendimus, nuda et revelata videre concessum est. Alii autem operta hæc videant, imo potius velata hæc in humeris suis portent. Et filii quidem Caath licet ipsi non sint sacerdotes, sunt tamen proximi sacerdotibus, in humeris ergo suis possunt ista portare. Alii vero sarcinas suas et ministeria, nec in humeris sed in plaustris ponunt.

Locutusque est Dominus ad Moysen et Aaron dicens : Nolite perdere populum Caath de medio Levitarum, sed hoc facite eis ut vivant, et non moriantur si tetigerint Sancta sanctorum. Aaron et filii ejus intrabunt, ipsique disponent opera singulorum, et dividentquid portare quis debeat. Alii nulla curiositate videant quæ sunt in sanctuario priusquam involvantur, alioqui morientur. Primo intelligamus ea quæ secundum litteram referuntur; et ita, præstante Domino, ab intellectu litteræ ascendamus ad intelligentiam spiritus. Intellige ergo prius ipsam collocationem tabernaculi testimonii, intellige et Sancta sanctorum, quæ interjecto a sanctis velamine dirimuntur, quæ inspici non licet ab ullo hominum nisi a sacerdotibus solis. Post hæc intellige, quomodo ubi ventum fuerit, ut castra moveant filii Israel, solvitur tabernaculum, et Aaron et filii ejus sacerdotes intra Sancta sanctorum operiunt singula quæque operimentis ac velaminibus suis, et obtecta ea relinquentes, in eodem quo fuerant loco introducunt filios Caath, qui ad istud officium deputati sunt, et faciunt elevare humeris suis omnia illa quæ manus sacerdotalis obtexerat. Et propter hoc dicitur a Domino : Ne exterminetis de tribu sua plebem Caath, quasi in eo exterminandi essent, si Sancta sanctorum nuda et patientia contigissent : quæ non solum non contingere, sed nec intueri quidem fas erat non velata. Si intellexisti quid historiæ ordo contineat, ascende nunc ad

Digitized by Google

splendorem mysterii, et legis spiritalis lumen, si purus tibi est mentis oculus, contuere. Si quis dignus est ex his qui Deo ministrant, divina capere et videre mysteria, ad quæ contuenda cæteri minus capaces sunt, hic Aaron vel filius Aaron esse intelligatur, qui ingredi potest ad ea quæ adire aliis fas non est. Si quis ergo talis est, huic soli revelata patet arca testamenti : hic videt urnam habentem manna, hic considerat et intelligit propitiatorium, hic intuetur et cherubim utrumque, et mensam sanctam, et candelabrum luminis et altare incensi. Iste hæc considerat, et intelligit spiritaliter, id est, qui verbo Dei et sapientiæ mysteriis operam dat, et Deo soli in sanctis vacat. Sciat sane cui hæc revelantur, et spiritaliter inspiciendo creduntur, nec sibi tantum esse aperire hæc, et pandere quibus non licet pandi, sed operire debet singula, et operta cæteris minus capacibus tradere portanda humeris et cervicibus imponenda. Cum enim ex verbis mysticis eruditi et perfecti quique doctores opera populis injungunt, et plebs agit quidem et implet quæ mandantur, non tamen eorum quæ geruntur intelligit rationem, quid aliud geritur, nisi opera et velata Sancta sanctorum super humeros portantur? Et ut manifestius quæ dicuntur advertas, exemplis te ex divinis voluminibus adhibitis informabimus. Moyses intelligebat sine dubio quæ esset vera circumcisio, intelligebat quod esset verum pascha; sciebat quæ essent veræ neomeniæ, et quæ vera sabbata. Et cum hæc omnia intellexisset in spiritu, verbis tamen et per rerum corporalium species adumbrationesque velabat. Et cum sciret verum pascha immolandum esse Christum, corporale immolari mandat pascha. Cumque sciret diem festum agere debere in azymis sinceritatis et veritatis, tamen de farinæ azymis præcipiebat. Hæc ergo et hujusmodi erant Sancta sanctorum. Quæ cum Moyses portanda cæteris traderet, id est, rebus et operibus implenda, cooperta tamen ea et velata communi sermonum tradebat eloquio. Humeri autem quod operum indicium teneant, in multis Scripturæ locis sæpe ostendimus. Sed in ecclesiasticis observationibus sunt nonnulla hujusmodi, quæ omnibus quidem facere necesse est, nec tamen omnibus eorum patet intellectus. Nam quod verbi gratia genua flectimus orantes, et quod ex omnibus cœli plagis ad solam orientis plagam conversi orationem fundimus, non facili cuiquam puto ratione compertum. Sed et eucharistiæ sive percipiendæ, sive eorum ritu quæ geritur explicandæ, vel eorum quæ geruntur in baptismo verborum gestorumque, et ordinum atque interrogationum, quis facile explicet rationem? Et tamen omnia hæc opera licet et velata portamus super humeros nostros, cum ita implemus ea et exsequimur, ut a magno pontifice atque ejus filiis tradita et commendata suscepimus. Cuncta ergo hæc et horum similia cum gerimus, nec tamen eorum assequimur rationem, levamus humeris nostris et portamus adoperta et obtecta divina mysteria : nisi si quis sit inter nos Aaron aut filius Aaron, quibus ista conceditur nuda et revelata perspicere, ut sciant sibi velanda hæc et operienda, ubi cæteris dari ea, et in opus proferri ratio poposcerit. Post hæc dicitur de Levitis, quia tolluntur a tricesimo anno et supra, usque ad quinquagesimum annum, omnes qui ingrediuntur ad ministerium tabernaculi fœderis, sive secundum editionem LXX, tolluntur Levitæ a vicesimo quinto anno et supra, usque ad quinquagesimum annum, omnes qui procedunt ad opus operum, et ad opera quæ portantur tabernaculi testimonii. Observa in his distinctionem sermonum Scripturæ divinæ. Ubi de operibus filiorum Israel loquitur, non dixit opera operum, sed sola opera. Ubi vero de officiis Levitarum, non sola opera, sed opera operum. Sicut enim sunt quædam sancta, sunt autem et alia sancta sanctorum, ita sunt quædam opera, et alia opera operum. Unde videtur mihi quia Moyses ubi sensit esse quædam opera visibilia quidem, sed quibus inesset interior alia mystica et occulta intelligentia, hæc non solum opera, sed opera operum dixerit. Quæ vero communia et præsentis solum temporis opera intellexit, hæc solum opera nominaverit. Sunt ergo quædam opera operum, quæ ego puto esse hæc omnia, de quibus vel in præsenti lectione, vel in Exodo, et in cæteris locis sub occultis præcipitur mysteriis; et pro parte in præsenti, pro parte vero explendis in futurum : quæ tamen, ut diximus, opera operum non cuilibet, sed levitis solis tradenda mandantur; et inter Levitas ipsos non prius ad hæc opera quisquam vocatur, nisi vicesimo demum et quinto anno vitæ suæ, usque ad quinquagesimum. Sed non caret sacramento, ne ipse quidem viginti quinque et quinquaginta numerus annorum. Nam in vigesimo quinto numero quinque sensuum perfectio declaratur, ita ut quinquies quinto numerentur. Quod utique indicat eum vocari ad opera operum in ministerio peragenda, qui ex omni parte multiplicatis et purificatis sensibus, invenitur esse perfectus. Si autem voluerimus legere tricesimum numerum, ut sub eo ingrediantur Levitæ ad ministerium tabernaculi, sciamus hoc non sine sacro esse mysterio. Tricesimus enim numerus quo denarius numerus ter constat esse multiplicatus, integritatem fidei significat cum perfectione bonorum operum, sine quibus nullus aptus est ad ministerium divinum. Sed et innumeris Scripturæ sanctæ locis tricenarius numerus, Christi et Ecclesiæ sacramentis aptatus invenitur. Nam et Joseph qui in figuram resurrectionis Novique Testamenti octoginta annis Ægyptios a fame defendit, tricenarius ablutis ergastuli sordibus, regni gubernacula suscepit; et David eadem ætate regnum quod septuagenarius, hoc est, perpetua quiete dignus compleret, inchoavit, et Ezechiel triginta annorum, apertis sibi cœlis prophetiæ dona promeruit. Et quia per fidem et adversa longanimiter ferri, et sublimiter debent præmia sperari, et arcæ vel templi altitudo, et tabernaculi longitudo triginta cubitis mensuratur. Quinquagesimus autem nume-

Digitized by Google

rus quod repromissionis indulgentiæ teneat sacramentum, in multis Scripturarum locis sæpe et abunde ostendimus. Num et *quinquagesimus annus est, in quo et possessionum et servitutis et debiti fit remissio;* et quinquagesimus dies post Pascha, festus traditur in lege (*Levit.* XXV). Sed Dominus in Evangelio cum parabolam repromissionis doceret et indulgentiæ, debitores quos introducit, unum in quinquaginta, et alium quingentis denariis fuisse dicit obnoxium. Quinquaginta autem et quingenti, cognatus est numerus. Decade enim quinquaginta faciunt quingentos. Sed alia parte numerus iste sacratus est. Septem enim septimanæ si addatur unius numeri perfectio, quinquaginta faciunt dies. Similiter et septuaginta septimanis, si addatur unius decadis consummatio, faciunt quingentos. Quod si abundantius adhuc sacramenta quinquaginta et quingentorum numeri placet colligi, habemus et in hoc ipso qui in manibus est Numerorum libro, ubi de hostium spoliis quidam quidem offerunt in domo Dei, quinquagesimam portionem qui non processerunt ad bellum, quidam vero quingentesimum. Et utique non inaniter etiam hic quinquagesimus numerus habetur. Sed et in Genesi ubi Dominus tractabat de indulgentia Sodomorum, si forte possent ad veniam pertinere, hujusmodi mysteriorum conscius patriarcha Abraham, a quinquagesimo numero incipit pro indulgentia Sodomorum Domino supplicare et dicit: *Si inventi fuerint quinquaginta in civitate, non salvabis propter quinquaginta civitatem?* (*Gen.* XIX.) Sed ad propositum revertamur. Oportet ergo operari Levitas in sanctis usque ad quinquaginta annos, inferiores quidem opera, meliores quidem opera operum; horum autem superiores spiritalibus officiis deservire, et introire in Sancta sanctorum, ibique operire quæ operienda sunt, et tradere filiis Caath portanda humeris et manibus evehenda, sed et reliquis unicuique secundum ea quæ jam superius sæpe disserta sunt. Verum ne nimia hæc operimentorum velorumque cautela desperationem quamdam et mœstitiam generet auditoribus, pauca aliqua quæ et pandere nobis tutum sit, et vobis sit fas aspicere quandoquidem ut prius diximus, genus regale et sacerdotium, gens sancta, et populus in acquisitionem dicti sumus, aperire tentabimus. Intelligamus ergo tabernaculum testimonii omnes sanctos, qui sub testamento Dei censentur; et in hoc tabernaculo esse quosdam celsiores meritis et gratia superiores, et ex his aliquos quidem candelabrum dici, ipsos forte apostolos qui illuminant accedentes ad Deum. Sed et si qui alii sunt qui in hoc tabernaculo Dei, omnibus ingredientibus scientiæ et doctrinæ lumen ostendunt, omnes isti candelabrum mysticum nominentur. Alii sunt mensa sacra qui cum habent panes Dei, reficiunt ac pascunt animas esurientes justitiam. Alii sunt altare incensi, quicunque orationibus et jejuniis die ac nocte vacant in templo orantes Dei, non solum pro semetipsis, sed et pro universo populo. Hi vero quibus arcana mysteria credidit Deus, et occultorum providentiæ suæ secreta judiciorum commisit, arca testamenti Dei appellentur. Porro qui cum omni fiducia per hostias precum supplicationumque victimas Deum hominibus repropitiant, et pro delictis populi interveniunt, propitiatorium nominentur. At qui meruerunt multitudinem scientiæ, et abundantes divitias in agnitione Dei, cherubin intelligi possunt. Cherubin quoque in lingua nostra *multitudo scientiæ* interpretatur. Sed hos omnes qui per hæc singula quæ supra enumerata sunt designantur, portari necesse est, et portari in humeris. Unde fortassis, ut ego opinor, angeli qui ordinati sunt propter eos qui hæreditatem capiunt salutis, ipsi sunt qui singulos eorum quos supra diximus, portant. Cum enim solutum fuerit tabernaculum hoc, et cœperimus ingredi ad illa sancta, et pergere ad locum repromissionis, hi qui vere sancti sunt, et in Sanctis sanctorum habentur, angelis sine dubio subvectantibus incedunt, et usquequo requiescat tabernaculum deportantur in humeris, extolluntur in manibus. Quod prospiciens in spiritu propheta dicebat: *Quoniam angelis suis mandavit de te, ut in manibus tollant te, ne forte offendas ad lapidem pedem tuum* (*Psal.* XC). Quod dictum quidem putavit diabolus de Salvatore accipiendum; sed excæcatus malitia, non intellexit eloquia mystica. Neque enim Salvator noster angelis indigebat, ut non offenderet ad lapidem pedem suum. Calumniatur diabolus Scripturam divinam, qui hæc de Salvatore dicta protulerit, non de illo, sed de omnibus sanctis hæc dicitur: Quia angelis suis mandavit Deus populo, ut non offendat ad lapidem pedem suum. Sed et omnia quæ in hoc psalmo scripta sunt, justis quibusque magis quam Salvatori conveniunt. Liberat enim Deus a ruina, et dæmonio meridiano non Salvatorem (Absit a nobis ita intelligere), sed omnem justum. Justi enim sunt qui indigent adjutorio angelorum Dei, ut non a dæmonibus subruantur, et ne corda eorum sagitta volante in tenebris tenebrentur. Per ipsos angelos sub eodem mysterio Paulus portandos esse quosdam confirmat in nubibus cum dicit: *Sed et nos qui vivimus, qui relinquimur, simul cum illis rapiemur in nubibus obviam Christo in aera* (*I Thess.* IV). Rapiuntur ergo ab angelis hi qui penitus purgati et leves effecti sunt a delictis. Portantur vero hi qui aliquibus adhuc reliquiis prægravantur. Portantur ergo et a quibusdam columnæ tabernaculi, et atria cæteraque quæ a Scriptura referuntur; portantur autem non ab Israelitis, sed a Levitis, secundum hunc sensum quem in transcursu videbimur breviter contigisse, reliquentes sensibus auditorum. Et si quis de his majore desiderio flagraverit, accendat sibi lumen scientiæ, et majora horum oculo perspicaciore conjiciat.

CAPUT VII.

De ejiciendo leproso e castris.

(CAP. V.) *Locutusque est Dominus ad Moysen dicens: Præcipe filiis Israel, ut ejiciant de castris*

Digitized by Google

omnem leprosum, et qui semine fluit, pollutusque est super mortuo, tam masculum quam feminam ejicite de castris, ne contaminent ea cum habitaverint vobiscum. Feceruntque filii Israel ita, et ejecerunt eos extra castra, sicut locutus erat Dominus Moysi. Leprosi qui ejici de castris jubentur, hæretici sunt, qui variis rerum maculis polluti sunt, nec uniformem doctrinæ vel fidei volunt habere colorem; qui scientiam veræ fidei non habentes, varias doctrinas profitentur erroris. Non enim vel abscondunt imperitiam suam, sed pro summa peritia proferunt in lucem, et jactantiam sermonis ostendunt. Nulla porro falsa doctrina est, quæ non aliqua vera intermisceat. Vera ergo falsis inordinate permista, in una disputatione vel narratione hominis, tanquam in unius corporis colore apparentia, significant lepram, tanquam veris falsisque colorum locis humana corpora variantem atque maculantem. Eum autem qui semine fluit, fetidum libidinosis cogitationibus, et luxu carnalium desideriorum æstuantem, debemus intelligere. Pollutumque super mortuo, illum qui mortuorum in peccatis et impietate exempla sequitur, et vitiorum sordibus coinquinatur. Isti omnes ergo infructuosi cogitatu, immundi sermone et morbidi contactu, a castris Ecclesiæ separari debent, ne contagione morum suorum, vitam polluant innocentum, quoadusque ipsi a criminibus suis se abluant.

CAPUT VIII.

De peccatis negligentiæ sacerdotum expiandis.

(Ibid.) *Locutusque est Dominus ad Moysen dicens : Loquere ad filios Israel : Vir sive mulier, cum fecerint ex omnibus peccatis quæ solent hominibus accidere, et per negligentiam trangressi fuerint mandatum Domini atque deliquerint, confitebuntur peccatum suum, et reddent ipsum caput, quintamque partem desuper ei in quem peccaverint. Sin autem non fuerit qui recipiat, dabunt Domino et erunt sacerdotis, excepto ariete qui offertur pro expiatione, ut sit placabilis hostia.* LXX : *Vir aut mulier, quicunque fecerit ab omnibus peccatis humanis, et despiciens despexerit et deliquerit, anima illa annuntiabit peccatum quod peccavit, et restituet delictum, et quintam ejus adjiciet super illud, et reddet ei cui deliquit. Si autem non fuerit homini proximus, ita ut reddat ei delictum ad ipsum delictum quod reddit Domino sacerdotis erit, excepto ariete expiationis per quem exoravit in illo pro eo.* Hic ea peccata intelligenda sunt, quorum in his rebus perpetratio est, quæ pecunia restitui possit. Non enim aliter diceret quomodo restituenda sunt, nisi damni pecuniarii fuissent. Jubentur enim restitui caput et quinta, id est, totum illud quidquid est, et quinta ejus pars, excepto ariete qui fuerat offerendus in sacrificium ad expiandum delictum. Jubet autem illud quod restituitur sacerdotis esse, id est, ipsum caput et quintam, si non est proximus ei in quem commissum est. Ubique utique intelligetur tunc Domino reddendum quod sit sacerdotis, si homo ipse non supersit qui damnum passus est, nec proximus ejus quem puto hæredem intelligi voluisse, sed de ipso homine nihil dixit Scriptura. Verumtamen cum dicit, *si non ei fuerit proximus*, sub hac brevitate insinuat tunc quæri proximum ejus, si ipse non fuerit; si autem nec proximus erit, Domino restituetur, ne impunitum remaneat quod amissum est. Quod tamen non cedat in sacrificium, sed sit sacerdotis, sic sane verba Scripturæ distinguenda sunt. *Si autem non fuerit homini proximus, ita ut reddat illi delictum ad ipsum*, locutionis est enim quod addidit, *ad ipsum*. Aut forte *ad ipsum* dixit, quod ad ipsum pertineat, id est, ipse possideat. Deinde sequitur : *Delictum quod redditur Domino, sacerdotis erit.* Delictum autem dicit cum redditur ea res, quæ per delictum oblata est. Quæri autem potest quomodo in Exodo dicitur : Si quis furatus fuerit vitulum aut ovem, restituere debet quinque vitulos vel quatuor oves si occiderit aut vendiderit; si autem quod abstulerit salvum apud eum reperitur, duplum esse restituendum, cum hic restitui jubeat caput et quintam : quod longe est etiam a duplo, quanto magis a quadruplo vel quinquies tanto, nisi forte quia hic ait : *Vir aut mulier, quicunque fecerit ab omnibus peccatis humanis*, peccata ignorantiæ voluit intelligi humana peccata. Fieri enim potest, ut parum attendendo, per negligentiam trajiciat homo rem alienam in rem suam. Quod ideo peccatum est, quia si diligenter attenderetur, non admitteretur. Et hæc voluit capite et quinta restitui, non sicut furta mutari. Nam si furta et fraudes hic intellexerimus, quæ non per ignorantiam negligentiæ, sed furandi et fraudandi animo committuntur, et ideo dicta humana quia in hominibus fiunt, ille, ni fallor, erit exitus quæstionis hujus, ut ideo qui fecit non reddat nisi duplum, quia non comprehenditur vel convincitur, sed ignorantibus a quo factum sit vel utrum factum sit, ipse annuntiat delictum suum. Cum enim dixisset Scriptura : *Vir aut mulier, quicunque fecerit ab omnibus peccatis humanis, et despiciens despexerit et deliquerit*, id est, contemnendo ista commiserit, adjunxit et ait : *Anima illa annuntiabit peccatum quod peccavit, et restituet delictum, caput et quintam ejus.* Forte ergo propterea tantum, quia ipse annuntiavit : et ideo non eo damno plectendus fuit quo furem comprehensum vel convictum plecti oporteret. Mystice autem hoc capitulum nos admonet, ut si aliquid per negligentiam incaute commiserimus, per confessionem et pœnitentiam studeamus illud emendare. Et forte si est proximus adversus quem deliquimus in inferendo illi aliquod damnum, pœnitentiam coram illo agamus, et damnum restituamus. Si autem non superest ille quem læsimus, Domino pro hoc per confessionem et condignæ pœnitentiæ fructus, et elemosynarum opera satis agere curemus. Per quintam autem partem quam superaddere ad summam jussit, docet nos ut per sensum corporis per quem peccavimus malum aliquod ingerendo per illum item bona agere satagamus. Arietis autem oblatio significat Christi passionem, in qua maxime

Digitized by Google

confidere debemus, quia nihil proficit conatus noster, nisi ejus gratia nos adjuverit. Ipse est et sacerdos qui nos Patri per oblationem carnis suæ reconciliat. Et ideo omne nostræ devotionis munus illi est offerendum, quatenus, per ejus pietatem, integram veniam consequi mereamur.

Omnes quoque primitiæ quas offerunt filii Israel, ad sacerdotem pertinent, et quidquid offertur a singulis et traditur manibus sacerdotis, ipsius erit. Omnes, inquit, primitiæ quas offerunt filii Israel, hoc est primitias bonæ voluntatis verborum atque operum, quas deferunt filii Ecclesiæ, qui sunt veri Israelitæ, quia mentis intuitu ad Deum sedulo aspiciunt, ad sacerdotem pertinent, ipsum videlicet sacerdotem, qui semetipsum obtulit Patri pro nobis. Et quidquid in sanctuario offertur a singulis, et traditur manibus sacerdotis, ipsius erit sacerdotis, videlicet Domini nostri Jesu Christi, quia ad ejus gratiam pertinebit quidquid in sanctuario Domini, hoc est in Ecclesia sancta, Domino offertur a singulis, vel quidquid communiter oblatum fuerit ab omnibus.

CAPUT IX.

De lege zelotypiæ.

(Ibid.) *Locutusque est Dominus ad Moysen dicens : Loquere filiis Israel et dices ad eos : Vir cujus uxor erraverit, maritumque contemnens dormierit cum altero viro, et hoc maritus comprehendere non quiverit, sed latet adulterium, et testibus argui non potest, quia non est inventa in stupro, si spiritus zelotypiæ concitaverit virum contra uxorem suam, quæ vel polluta est vel falsa suspicione appetitur, ad sacerdotem adducet eam, et offeret oblationem pro illa, decimam partem sati farinæ hordeaceæ. Non infundet super eam oleum, nec imponet thus, quia sacrificium zelotypiæ est, et oblatio investigans adulterium. Offeret eam sacerdos, et statuet coram Domino ; assumetque aquam sanctam in vase fictili, et pauxillum terræ de pavimento tabernaculi mittet in eam. Cumque steterit mulier in conspectu Domini, discooperiet caput ejus, et ponet super manus ejus sacrificium recordationis et oblationem zelotypiæ. Ipse autem tenebit aquas amarissimas, in quas cum exsecratione maledicta congessit, adjurabit eam et dicet : Si non dormierit vir alienus tecum, et si non polluta es deserto mariti thoro, non te nocebunt aquæ istæ amarissimæ in quas maledicta congessi. Sin autem declinasti a viro tuo atque polluta es, et concubuisti cum altero, bis maledictionibus subjacebis. Det te Dominus in maledictionem exemplumque cunctorum in populo suo. Putrescere faciat femur tuum, et tumescens uterus tuus disrumpatur. Ingredientur aquæ maledictæ in ventrem tuum, et utero tumescente putrescat femur. Et respondebit mulier : Amen, amen. Scribetque sacerdos in libello ista maledicta, et delebit ea aquis amarissimis in quas maledicta congessit, et dabit ei bibere. Quas cum exhauserit, tollet sacerdos de manu ejus sacrificium zelotypiæ, et elevabit illud coram Domino, imponetque super altare, ita duntaxat ut prius pugillum sacrificii tollat de eo quod offertur, et incendat super altare, et sic potum det mulieri aquas amarissimas. Quas cum biberit, si polluta est et contempto viro adulterii rea, pertransibunt eam aquæ maledictionis, et inflato ventre computrescet femur ; eritque mulier in maledictionem et in exemplum omni populo. Quod si polluta non fuerit, erit innoxia et faciet liberos. Ista est lex zelotypiæ. Si declinaverit mulier a viro suo, et si polluta fuerit, maritusque zelotypiæ spiritu concitatus, adduxerit eam in conspectu Domini, et fecerit ei sacerdos juxta omnia quæ scripta sunt, maritus absque culpa erit, et illa recipiet iniquitatem suam.* Verba quæ scripta sunt dicit mulieri a sacerdote dicenda, quando ad suspicionem adulterii eam maritus adducit. Det eam Dominus in maledictum, et in exsecramentum. Græcus habet ἐνόρκιον, quo verbo videtur significari juramentum per exsecrationem, velut si quisquam dicat : Sic non mihi illud et illud contingat ; vel certe ita juret : Illud et illud mihi contingat, si fecero vel non fecero. Ita hic dictum est : Det te Dominus in maledictionem et in exsecramentum ; tanquam diceretur, ut de te jurent quæ per exsecrationem jurabuntur : Sic non eis contingat, aut hoc eis contingat, nisi illud fecerint. Vir iste cujus uxor erraverat contemnens maritum, pastorem atque doctorem significat Ecclesiæ. Uxor quoque ejus, subditus est quisque, qui magistri verbo in omnibus obedire debuit, sicut bona uxor legitimo obtemperat viro. Sed si per contemptum hæc uxor ab hujuscemodi errans discesserit a viro, et adulterum quærit conjugium, id est, hæreticæ se immiscuerit doctrinæ, et hoc crimen licet non manifeste appareat, tamen in suspicionem venit magistro zelo justitiæ accenso, adducet eam ad sacerdotem, ipsum videlicet sacerdotem cui per Prophetam dicitur : *Tu es sacerdos in æternum, secundum ordinem Melchisedech* (*Psal.* cix) ; ejus judicio cuncta reservans, ne forte rem incertam ante tempus contra Apostoli præceptum judicet qui dixit : *Nolite ante tempus judicare, quoadusque veniat Dominus, qui illuminabit abscondita tenebrarum, et manifestabit consilia cordium* (*I Cor.* iv). Et offeret oblationem pro illa decimam partem sati farinæ hordeaceæ. Farina ergo hordeacea scientiam veteris legis significat. Quæ bene hordeo assimilatur, quia sicut hordeum magno labore a paleis purgatum ad farinam perducitur, ita littera legis contrita mola discretionis, farinam sensus spiritalis emittit. Et recte decima pars sati offerri jubetur ; nam lex ipsa decem præceptis constat, cujus decima pars quodlibet mandatum est, contra quod prava uxor egisse deprehenditur. Offertur ergo hæc mulier per virum sacerdoti cum oblatione decimæ partis, cum Christi judicio secundum legem divinitus datam damnanda aut liberanda reservatur. Non fundet super hanc oblationem oleum neque thus ponet, quia sacrificium zelotypiæ est. Igitur non decet oleo adulationis vel thure superfluæ laudationis peccantem personam muniri, sive oleo indiscretæ misericordiæ atque thure orationis inordinatæ cor impœnitens liniri, sed magis

Digitized by Google

zelo justitiæ secundum præcepta Domini vitium instanter atque ordinate persequi. Offeret eam, inquit, sacerdos, et statuet coram Domino assumetque aquam sanctam in vase fictili, et pauxillum terræ de pavimento tabernaculi mittet in eadem, etc. Statuet sacerdos offerens mulierem coram Domino, quia divino judicio dijudicanda anima peccatrix decernitur. Aqua sancta in vase fictili, divina est sapientia in vili littera legis comprehensa. Cui miscet sacerdos pauxillum terræ de pavimento tabernaculi, cum Christi decreto commemoratio patriarcharum, prophetarum atque apostolorum, intromissa in ea reperitur. Hanc ergo aquam Scriptura dicit amarissimam propter peccati vindictam quæ in ea manifestata est; taliter commistam, atque divino opere contestatam, bibet mulier, ut manifestetur illius contemptus, sive hic ad ejus, sive aliorum correptionem, sive in futuro ad ejus damnationem, quia secundum Veritatis vocem: *Nihil est occultum quod non scietur* (*Matth.* x). Et item: *Sermo*, inquit, *quem locutus sum vobis, ille vos judicabit in novissimo die* (*Joan.* xii). Sumet itaque sacerdos pugillum sacrificii, et incendet illud super altare, cum sanctæ Trinitatis confessio in legis invenitur sacrificio, quæ in ara fidei digne Deo offertur. Quod ergo scribet sacerdos in libello maledicta quæ adversus peccantem protulit, et delebit ea aquis amarissimis in quas maledicta congessit, significat quod pœna quæ peccantibus futura est, in Scriptura sacra explanata invenitur. Ac deinde quicunque Scripturam sacram corde pio et credulo hauserit, suppliciaque peccatorum quæ in ea narrantur pertimescit, atque se a peccatis custodire studuerit, aqua fit illi salubris. Qui autem contemnendo minas Dei, Scripturas sacras inutiliter audit, inflato ventre computrescit femur ejus, atque in maledictionem et exemplum erit omni populo: quia cum justo Dei judicio punietur contemptrix anima, in opprobrium illi omnes ejus actus et desideria provenient.

CAPUT X.

De ritu Nazaræi et oblatione ejus.

(Cap. vi.) *Locutus est Dominus ad Moysen dicens: Loquere ad filios Israel, et dices ad eos: Vir sive mulier cum fecerint votum ut sanctificentur, et se voluerint Domino consecrare, a vino et omni quod inebriari potest abstinebunt. Acetum ex vino et ex qualibet alia potione, et quidquid de uva exprimitur non bibent. Uvas recentes siccasque non comedent cunctis diebus quibus ex voto Domino consecrantur. Quidquid ex vinea esse potest, ab uva passa usque ad acinum non comedent. Omni tempore separationis suæ, novacula non transibit per caput ejus, usque ad completum diem quo Domino consecratur: sanctus erit crescente cæsarie capitis ejus.* Quid ergo Nazaræorum nomine nisi abstinentium continentiumque vita signatur? His in vino luxuria prohibetur, in sicera omnis voluptas terrena. Sicera enim ex diverso conficitur genere: sic voluptas ex diversa vitiorum oritur passione. Illi enim vinum bibunt, et siceram bibunt, qui ad decipiendos homines, umbras quasdam et imagines simulant habere virtutum. Una passi illi vescuntur, qui propter humanos oculos abstinentiæ pallore inficiuntur, ut gloriam captent ab hominibus. Acetum autem hi bibunt, qui post vitæ sanctitatem in vetustatem præteritorum vitiorum labuntur, et corruptione veteris nequitiæ delectantur. Præcepit itaque Deus, ut eos qui sanctitatis indicent titulum, cunctis his careant vitiis, nullamque hujusmodi perturbationem appetant. In hoc autem quod addidit, *Novacula non transibit super caput ejus usque ad completum diem quo Domino consecratur*, admonet ipsos continentes, ne dolum aut malitiam in mente teneant, ne forte polluatur cæsaries capitis eorum, id est, omnis cogitatus mentis eorum; sed usque ad finem scilicet præsentis vitæ innocentiam teneant; quia aliter Deo votum sanctitatis acceptabile non fecerint, nisi custodiam mentis diligenter habuerint, et in hoc usque ad finem perseverare studuerint, quia secundum Veritatis sententiam: *Qui perseveraverit usque ad finem, hic salvus erit* (*Matth.* xii). *Omni tempore consecrationis suæ super mortuum non ingredietur, nec super patris quidem, et matris et fratris sororisque funere contaminabitur, quia consecratio Dei sui super caput ejus est. Omnibus diebus separationis suæ sanctus erit Domino.* Cur ergo Nazaræum super mortuum ingredi prohibet, nisi quia illum non vult qui continentiam suam Deo vovit, mortuorum in peccatis exempla imitari, nec iniquitatis eorum viam ingredi? ne forte perdat laborem suum, et omnes actus illius reprobentur, in quibus se aliquid acceptabile Domino antea egisse Domino confidebat: quia non qui cœpit bonum, sed qui perseverat in bono, coronabitur. Unde et a patris, sive a matris, seu fratris sororisque funere retrahitur, quia omnis carnis affectus amputari debet, ubi Deo soli placere contenditur. Nec ulla affinitas proximorum quæ ad peccatum nos trahit, nobiscum sociari permittitur; sed juxta illud Evangelii: *Si dextera*, inquit, *manus tua vel pes scandalizat te, abscide eam et projice abs te. Expedit tibi, ut pereat unum membrorum tuorum, quam totum corpus tuum eat in gehennam* (*Matth.* v). Omnis persona, omnis dignitas, omnis consanguinitas, post Christi amorem ponenda est, nec aliquid debet fœderari, quod nos non patitur cum Christo uniri. *Quia consecratio*, inquit, *Dei super caput ejus est*, id est, Spiritus sancti gratia in corde ejus diffusa est. Inde et Paulus dicit: *Nolite contristare Spiritum sanctum, in quo signati estis in die redemptionis* (*Ephes.* iv). Omnis dies separationis sive sanctus erit Domino. Oportet ergo omnino ut hoc fiat ejus voti, hoc studii, hoc laboris, ut omne tempus quo Domino consecrari per continentiam sive abstinentiam optat, sine contaminatione peccati atque delicti, usque in finem perseverare contendat. Sequitur:

Sin autem mortuus fuerit subito quispiam coram eo, polluetur caput consecrationis ejus. Quod radet illico, et in eadem die purgationis suæ, et rursum septimo die iterum radet. In octavo autem die offeret

Digitized by Google

duos turtures, vel duos pullos columbæ sacerdoti in introitu fœderis testimonii; facietque sacerdos unum pro peccato, et alterum in holocaustum; et deprecabitur pro eo, quia peccavit super mortuo, sanctificabitque caput ejus in die illo, et consecrabit Domino dies separationis illius, offerens agnum anniculum pro peccato, ita tamen ut dies priores irriti fiant, quoniam polluta est sanctificatio ejus. Quid in subitanea morte cujuspiam, quam coram Nazaræo legislator veretur accidere, et quam ostendit Nazaræi consecrationem contaminare, nisi peccati mortis commissum significat? Ob ejus intuitum, si seipse continens ad peccati delectationem sive consensum cadere perspexerit, necesse est ut sciat conscientiam suam esse pollutam, et ob hoc caput illico radendum, hoc est mentem purgandam a pravis cogitationibus, et delectatione noxia intelligat in eadem scilicet die purgationis suæ, et rursus septima; in ipso utique tempore compunctionis, quo cognoscit se deliquisse, a reatu festinet semetipsum mundare, et per omne tempus vitæ similem ruinam sibi evenire pertimescat. In octavo autem die offeret duos turtures vel duos pullos columbæ sacerdoti in introitu fœderis testimonii. Octavus dies resurrectionis tempus significat; duo turtures castitatem, pulli columbæ simplicitatem. Quisquis ergo optat se ad resurrectionem beatorum pertinere, ad immortalitatem futuram sanctorum pertingere, offerat sacerdoti nostro, qui semetipsum obtulit pro nobis, castitatem tam corporis quam etiam cordis, et simplicitatem animæ in fide catholica, per quem se intrare in Ecclesiam meminit, ut per tanti pontificis opitulationem a peccati contagione expietur. *Facietque sacerdos unum pro peccato, et alterum in holocaustum*, cum eum faciet timore gehennæ pro peccatis suis gemere, nec non et pro desiderio vitæ æternæ intentius suspirare. Deprecari enim sacerdos noster pro nobis dicitur, sive quia ipse advocatus noster est apud Patrem secundum humanitatem, sive quia per Spiritum sui gratiam facit nos nobismetipsis salubriter postulare. Unde et Paulus dicit : *Ipse enim Spiritus postulat pro nobis gemitibus ineuarrabilibus* (*Rom.* VIII). Non quod Spiritus ipse gemat, qui natura impassibilis, sed quod nos per inspirationem suam gemere facit pro delictis nostris. Sanctificabitque iste sacerdos caput Nazaræi in die illo, et consecrabit Domino dies separationis ejus, cum mentem continentis erutam a carnali desiderio, continentiam spiritalem irreprehensibiliter exhibere donaverit, offerendo agnum anniculum pro peccato, hoc est innocentem vitam pro criminosa, simplicitatem Christianam pro versutia diabolica, ita tamen ut nihil sibi præsumat de pristina conversatione sive de actibus justitiæ præteritis applaudere, sed magis ut in sola gratia cœlestis auctoris innitatur, cujus dono percipere debet veniam peccatorum suorum, et assequi gratiam sempiternam. Unde hic scriptum est : *Dies priores irriti fiunt, quoniam polluta est sanctificatio ejus.* Quia sicut per prophetam dicitur : *In quocunque die conversus fuerit justus a justitia sua et fecerit iniquitatem, omnes justitiæ ejus tradentur oblivioni* (*Ezech.* III). *Ista est lex consecrationis : cum dies quos ex voto decreverat complebuntur, adducet eum ad ostium tabernaculi fœderis, et offeret oblationem ejus Domino.* Postquam autem legislator Nazaræum instruxit, quomodo se mundare deberet si ejus consecratio super mortuo polluta fuisset, addidit etiam rationem quomodo, post completum votum, se cum oblatione gratias redditurus Domino debeat præsentare, mystice innuens continentis vitam cum oblatione bonorum operum atque munditia cordis in fine bono Domino esse placituram. Offeret, inquit, agnum anniculum immaculatum in holocaustum, et ovem anniculam immaculatam pro peccato, et arietem immaculatum hostiam pacificam. Agnum anniculum immaculatum Domino in holocaustum offert, qui totam spem suam in illius agni immaculatione ponit, quem Joannes digito demonstrans, dixit : *Ecce agnus Dei, ecce qui tollit peccata mundi* (*Joan.* I). Ipsum ergo in holocaustum offert, cum pro ejus amore carnis desideria mortificando, totam vitam spiritali ardore veræ charitatis concrematam Domino consecrat. Ipse ovem immaculatam pro peccato offert, cum ejus mortem innocentem pro absolutione peccatorum, et redemptione humani generis confectam, fideliter credit. Ipse arietem immaculatum hostiam pacificam defert, cum ipsum esse confidit, qui per dispensationem incarnationis suæ pacificavit cœlestia et terrestria, evacuans omnem principatum et potestatem, *quem exaltavit Deus Pater, et donavit illi nomen quod est super omne nomen, ut in nomine Domini Jesu omne genu flectatur, cœlestium, terrestrium et infernorum, et omnis lingua confiteatur quia Dominus Jesus Christus in gloria est Dei Patris* (*Philipp.* II). Tropologice autem agnum offert immaculatum in holocaustum, qui simplicitatem cordis cum devotione charitatis Deo exhibet. Ovem offert qui innocentiam in opere ad exemplum aliis præbet. Arietem quoque hostiam pacificam offert, cum semetipsum bene regere, et in via mandatorum Dei ducere contendit, carnemque rebellem spiritus imperio subjicere atque coadunare decertat. Dehinc subditur :

Canistrum quoque panum azymorum qui conspersi sint oleo, et lagana absque fermento uncta oleo, ac libamina singulorum quæ offert sacerdos coram Domino, et faciet tam pro peccato, quam in holocaustum. Canistrum ubi panes appositi offeruntur, significat Scripturam sanctam ubi refectio est spiritalis alimoniæ, evangelica doctrina conspersa atque copulata oleo lætitiæ, gratia videlicet Spiritus sancti. Ibi et lagana uncta oleo, lex vetus eodem Spiritu dicata, levigata ac temperata in utilitatem audientium. Hæc absque fermento malitiæ videlicet et nequitiæ cum libaminibus singulorum, quoniam gratia spiritalis, et in lege et in Evangelio, omnibus rite intelligentibus patet. Hæc ergo sacerdos offert coram Domino, quando meritum uniuscujusque et la-

Digitized by Google

borem quem in Dei servitio habuit, meditationemque et observationem divinæ legis humani generis Redemptor in conspectu divinitatis remunerando repræsentat, cum eum per ingressum vitæ, pacto boni operis certamine, donis spiritalibus ditatum, ad contemplationem Dei Patris perducit.

Arietem vero immolabit hostiam pacificam Domino, offerens simul canistrum azymorum et libamenta quæ ex more debentur. Quando eum dignum remuneratione perpetuæ quietis ostendit, pro principatu et ducatu quo semetipsum bene regere, et in semita recta mandatorum Dei ducere consuevit, vitam suam scilicet ordinando secundum Scripturarum sacrarum doctrinam, et gratiam spiritualium charismatum.

Tunc radet Nazaræus ante ostium tabernaculi fœderis cæsariem consecrationis suæ; tolletque capillos ejus, et ponet super ignem, qui est superpositus sacrificio pacificorum. Quid est quod Nazaræi capillos nutriunt, nisi quod per vitam magnæ continentiæ, præsumptionum cogitationes crescunt? Sed quid est quod, devotione completa, caput Nazaræus radere, capillosque in igne sacrificii ponere jubetur, nisi quod tunc ad perfectionis summam pertingimus, cum sic exteriorem vitam vincimus, ut etiam cogitationes superfluas a mente resecemus: quas nimirum sacrificii igne concremare, est flamma eas divini amoris incendere, ut totum cor in Dei amore ardeat, et cogitationes superfluas concremans, quasi Nazaræi capillos, devotionis perfectio consumat.

Et armum coctum arietis, tortamque absque fermento unam, de canistro, et laganum azymum unum tradet in manibus Nazaræi postquam rasum fuerit caput ejus; susceptaque rursum ab eo, elevabit in conspectu Domini, et sanctificata sacerdotis erunt, sicut pectusculum quod separari jussum est et femur, etc. Armum ergo coctum arietis tradet sacerdos in manu Nazaræi, cum fortitudinem boni operis, igne tribulationis excoctum atque probatum, mundi Salvator sanctum suum Deo placabiliter offerre tribuerit. Tradet et laganum azymum, cum legis scientiam per donum Spiritus sancti opere consummare donaverit. Postquam enim, inquit, rasum fuerit caput ejus, suscepta rursus ab eo elevabit in conspectu Domini. Raso quidem capite Nazaræi suscipit oblationem, et elevabit illam in conspectu Domini, quia cum eum spoliaverit carnis corruptione, et curarum sæcularium gravedine liberaverit, oblationes virtutum quas continens ipse operatus est, Redemptor noster conspectui Divinitatis præsentare dignabitur, suoque dono faciet eum remunerari perpetua mercede in regno cœlesti. Unde et subditur: *Et sanctificata sacerdotis erunt sicut pectusculum quod separari jussum est et femur*: quia ad Christi gloriam pertinebit, quidquid conservis suis aut certe sapiebat, aut rite desiderabat, aut in bono opere consummaverat, Paulo attestante, qui ait: *Deus enim qui operatur in nobis et velle et perficere pro bona voluntate* (*Philipp.* II). Unde et Jacobus ait: *Omne datum optimum, et omne donum perfectum, desursum est, descendens a Patre luminum, apud quem non est transmutatio, nec vicissitudinis obumbratio* (*Jacob.* I). Videamus ergo quid de Nazaræo post oblationem perfectam Scriptura dicat. *Post hæc*, inquit, *potest bibere Nazaræus vinum.* Post hæc ergo, id est, post rectam intentionem, post rationabilem promissionem, post boni operis perfectionem, et post totius laboris finem, ac justæ mercedis retributionem, potest bibere Nazaræus vinum, hoc est spiritale haurire plene donum. Quia quanto liberius, tanto felicius, et quanto capacius, tanto uberius munus supernæ gratiæ percipit, secundum Apostolum dicentem: *Nunc videmus per speculum in ænigmate, tunc autem facie ad faciem. Nunc cognoscimus ex parte, tunc autem cognoscemus sicut et cogniti sumus* (*I Cor.* XIII).

CAPUT XI.

Ubi Dominus jubet quomodo benedicantur filii Israel.

(IBID.) *Locutusque est Dominus ad Moysen dicens: Loquere Aaron et filiis ejus: Sic benedicetis filiis Israel et dicetis eis: Benedicat tibi Dominus et custodiat te. Ostendat Dominus faciem suam tibi et misereatur tui; convertat Dominus vultum suum ad te et det tibi pacem.* Quid ergo in Moyse nisi lex, et quid in Aaron et filiis ejus, nisi sacerdotium ecclesiasticum exprimitur? Instruit ergo Dominus per legem, et docet per ordinem magistrorum sacerdotum, quorum officii est ut populum Dei sermone prædicationis ædificent, atque assiduitate orationis ac benedictionis confirment, qualiter ecclesiasticum conventum benedicant, et orationis modum super eos firment. *Sic benedicetis*, inquit, *filiis Israel, et dicetis eis: Benedicat te Dominus et custodiat te.* In eo quod dicit, *benedicat te Dominus*, optat spiritualium charismatum dona cœlitus super eos effundi. Et in eo quod subjungit, *Et custodiat te*, omnino docet postulandum ab eo, quod ut benedictionibus ejus percipimus, sua gratia in nobis conservetur, quia ipsa Veritas ait: *Sine me nihil potestis facere* (*Joan.* XV). De quo et per Psalmistam ait: *Nisi Dominus custodierit civitatem, in vanum vigilant qui custodiunt eam* (*Psal.* CXXVI). Et item: *Custodit*, inquit, *Dominus omnes diligentes se, et omnes peccatores disperdet* (*Psal.* CXLIV). Sequitur alius modus benedictionis ita: *Ostendat Dominus faciem suam tibi, et miseratur tui.* In ostensione vultus Dei propitiatio ejus, et salutis veræ concessio significatur. Unde et propheta Dominum precatur dicens: *Ostende nobis faciem tuam, et salvi erimus* (*Psal.* LXXIX). Et item: *Ostende nobis, Domine, misericordiam tuam, et salutare tuum da nobis* (*Psal.* LXXXIV). Deinde tertium modum benedictionis taliter protulit dicens: *Convertat Dominus vultum suum ad te, et det tibi pacem.* In conversione vultus Dei, misericordiæ ejus proventus, sicut in aversione vultus, indignatio ejus exprimitur. Unde et Propheta ad Dominum dicit: *Respice in me et miserere mei* (*Psal.* LXXXV). Et iterum: *Quare*, ait, *avertis faciem tuam, obliviscere*

Digitized by Google

inopiam nostram et tribulationem nostram (*Psal.* XLIII)? Convertere Dominus faciem suam exoratur, quia quem merito peccatorum nostrorum auxilium suum a nobis avertere coegimus, necesse est ut ab ejus clementia iterum postulemus, quod per immensam pietatem suam ad nos vultum suum denuo convertere dignetur, quatenus ab omnibus inimicis eruens, tribuat nobis perpetuam pacem. Nota quod in hac benedictione tripliciter formata, nomen Domini tertio inditum sit, ut intelligas sanctam Trinitatem esse æqualem, per quem et in quo omnia honesta, bona et salubria expetenda, impetranda et fruenda sint, quia ex ipso, et per ipsum, et in ipso sunt omnia: ipsi gloria in sæcula sæculorum. Quod autem subditur: *Invocabunt nomen meum super filios Israel, et ego benedicam eis*, ad eumdem pertinet sensum, quia sacerdotum est nomen Domini invocare: Domini autem ipsum ad quod invocatur, perficere. Et ideo non debet hoc sibi per fastum superbiæ humana præsumptio usurpare, quod solius est sanctæ Trinitatis cui vult per gratiam suam conferre.

CAPUT XII.

De oblatione principum Israel: hoc est sex plaustris tectis, cum duodecim bubus ad servitium tabernaculi.

(CAP. VII.) *Factum est autem in die qua complevit Moyses tabernaculum et erexit illud; sanctificavitque et unxit cum omnibus vasis suis, altare similiter et vasa ejus.* Moyses quidem in diversis locis Scripturæ sacræ variam et non eamdem significationem habet: quia aliquando typum populi Judaici tenet, ut est illud quod in Exodo jussus est caudam serpentis tenere; significat enim Judæos juxta finem mundi ad fidem Christi venturos. Aliquando Christi personam figuraliter exprimit: quale est illud, quod populum per mare Rubrum de Ægypto eduxit, designans Christum electos suos de spiritali Ægypto per aquam baptismatis educere, et de hostibus sævissimis liberare; nec non et istud quod hoc loco commemorat Moysen tabernaculum complesse, et erigere atque ungere cum omnibus vasis suis, altare similiter et vasa ejus. Tabernaculum ergo Domini est Ecclesia præsens, quam Christus complevit et erexit, cum eam sanguine suo redimens, perfectam sibi devotione reddidit, et in fide ac spe ad futuram gloriam appetendam erexit. Hanc quoque unxit oleo lætitiæ, et sanctificavit gratia Spiritus sancti, cum omnibus vasis ejus, electis videlicet, qui ad diversa ministeria intra Ecclesiam ordinati sunt. Altare similiter vel generaliter Ecclesiam significat, vel perfectos quosque, in quibus aromata virtutum atque sanctarum orationum odorantur; vel quod præcipuum est, humanitatem Christi designat, in qua grata munera redemptionis nostræ Deo Patri exhibuit, quia ipse sacerdos et hostia; et hoc quod semetipsum pro nobis Patri obtulit, ipse et altare, quia in sua potestate mortem tenens, propria voluntate illam suscipiendo, passionis sacramentum perfecit. Unde et ipse dicit: *Nemo tollit a me animam meam, sed ego pono eam, et iterum sumo eam.* Et ad Pilatum: *Non haberes in me*, inquit, *potestatem adversum me ullam, nisi datum tibi fuisset desuper* (*Joan.* XIX).

Obtuleruntque principes Israel et capita familiarum, quæ erant per singulas tribus præfecti eorum, qui numerati fuerant, munera coram Domino. Principes ergo Israel et capita familiarum sunt patriarchæ, prophetæ et apostoli, qui partim doctrinis, partim exhortamentis, partim bonis exemplis atque virtutum operibus Deo munera grata dederunt, et ad instructionem sanctæ Ecclesiæ gratulanti animo, quidquid potuerunt contulerunt. Sive juxta tropologiam principes dici possunt, qui apostolica doctrina instructi, tam sensibus corporis quam etiam animæ affectibus rite principari atque dominari sciunt. Quorum virtutes Deo gratissimæ esse creduntur, quia ex unitatis et concordiæ radice prolata probantur, ipsa Veritate attestante, quæ ait: *Quia si consenserent duo ex vobis super terram, de omni re quamcunque petierint, fiet illis a Patre meo, qui est in cœlis* (*Matth.* XVIII).

Sex plaustra tecta cum duodecim bubus. Unum plaustrum obtulere duo duces, et unum bovem singuli; obtuleruntque in conspectu tabernaculi. Sex, inquit, *plaustra tecta cum duodecim bubus.* Tecta plaustra autem historialiter dicit, vel coopérta tabulis, ut intus reciperent onera, vel etiam aliquibus pannis strata, ut dignius tabernaculi armamenta susciperent. Mystice autem plaustra quæ filii Israel Levitis ad subvectionem tabernaculi obtulerunt, significant temporalis vitæ solatia, quæ devoti discipuli veritatis, Levitis, hoc est sanctis prædicatoribus pro verbi recompensatione conferunt, quatenus sumptu corporali ab eis accepto, facilius ac sine impedimento terrenarum rerum, lucrandis animabus atque officio possint vacare divino. Unde et Dominus ordinavit his qui Evangelium annuntiant, de Evangelio vivere. Et Paulus Corinthiis scribens ait: *Si seminavimus vobis spiritalia, magnum est, si carnalia vestra metamus?* (*I Cor.* IX.) Et ad Galatas: *Communicet*, inquit, *is qui catechizatur verbo, ei qui se catechizat in omnibus bonis* (*Galat.* VI). Quæ plaustra senario numero bene comprehensa sunt, ut perfecta fidelium devotio qui de facultatibus suis prædicatoribus Christi deserviunt, insinuetur. Et hæc bene recta esse leguntur, quasi de pleno ornata, et misericordiæ affectu splendidissima, atque ob hoc Deo acceptabilia esse probantur. Duodecim autem boves apte ad ipsa plaustra deputati sunt, ut demonstretur quod bi qui in obsequio sanctorum pie laborant, sub jugo apostolicæ doctrinæ constituti, omnia honeste et secundum ordinem debeant agere. Sive boves, ipsos doctores possumus accipere, qui in agro Dei digne operantur, de quibus Scriptura jubet: *Non alligabis os bovi trituranti* (*Deut.* XXV). Quam sententiam legis, Apostolus doctoribus Ecclesiæ prolatam interpretatur dicens: *Nunquid de bobus cura est Deo? An magis propter nos hoc dicit?*

Digitized by Google

Utique propter nos hæc scripta sunt, quoniam debet A *arare in spe qui arat, et qui triturat, in spe fructus percipiendi* (*I Cor.* IX). Ili ergo qui apostolicam normam in prædicatione et conversatione conservant, merito beneficiis subditorum pascuntur. Quod autem scriptum est, unum plaustrum obtulisse duos duces, et unum bovem singulos, ostendit tunc acceptum officium esse charitatis, si tam ex animo quam etiam ex corpore exhibeatur, quia, Apostolo teste, *Hilarem datorem diligit Deus* (*II Cor.* IX). Singuli autem boves ideo oblati sunt a singulis ducibus, ut ostendant unitatem fidei et simplicitatem bonæ intentionis cum pio labore in doctoribus maxime Domino placere. Sunt tamen aliqui in doctoribus, qui sumptum corporalem ab auditoribus suis non requirunt, sed propriis manibus laborantes, vi- B ctum sibi præparant, quatenus sui laboris propriam mercedem a Deo accipiant. Unde Paulus Corinthiis ait : *Nam si evangelizavero, non est mihi gloria : necessitas mihi incumbit. Væ enim mihi est, si non evangelizavero. Si enim volens hoc ago, mercedem habeo : si autem invitus, dispensatio mihi credita est. Quæ est ergo merces mea? ut Evangelium prædicans, sine sumptu ponam Evangelium, ut non abutar potestate mea in Evangelio* (*I Cor.* IX). Neque silendum arbitror quod duodenarius numerus unumquemque hominem, et plenitudinem temporis orbisque situm complecti videtur. Nam homo ex septem partibus constans, tribus in anima, et quatuor in corpore qualitatibus consistit. Sive autem quatuor partes, sive tres per quatuor multiplices, duodenarium numerum homi- C nem totum circumplecti non latebit. Mundus quoque duodecim ventis terminatur. Sed et anni duodenis mensibus, sicut et dies horis circumvolvuntur. Ex quibus omnibus colligimus, omnem hominem in omni loco et tempore ad tabernaculum Dei cum digna virtute properare debere.

Itaque cum suscepisset Moyses plaustra et boves, tradidit eos Levitis. Duo plaustra et quatuor boves dedit filiis Gerson, juxta id quod habebant necessarium ; quatuor alia plaustra, et octo boves dedit filiis Merari, secundum officia et cultum suum sub manu Ithamar filii Aaron sacerdotis. Filiis autem Caath non dedit plaustra et boves, quia in sanctuario serviunt, et onera propriis portant humeris. Superius autem scriptum est quod filii Caath portare D deberent propriis humeris tabernaculum fœderis, Sanctum sanctorum, arcam, altare, mensam et candelabrum, et omnia vasa eorum involuta palliis. Gersonitarum autem officia esse, ut portent cortinas tabernaculi et tectum fœderis, operimentum aliud, et super omnia velamen hyacinthinum, tentoriumque quod pendet in introitu fœderis tabernaculi, cortinas atrii et velum in introitu quod est ante tabernaculum, omnia quæ ad altare æneum pertinent, funiculos et vasa ministerii. Meraritæ quoque quod portarent tabulas tabernaculi et vectes ejus, columnas et vasa eorum, columnas quoque atrii per circuitum cum basibus et paxillis et funibus suis.

Intuere ergo nunc, hujusmodi divisio efficitur in officiis ministerii divini, et quomodo illa quidem quæ sancta sunt non imponuntur portanda ab animalibus mutis, sed rationabiles esse debent homines, et in humeris suis portare vasa, quibus ministratur intra Sancta sanctorum. Ea vero quæ graviora sunt et duriora, non tam rationabilibus quam mutis portanda animalibus imponuntur. Sed et in ipsis est aliqua differentia. Nam illi qui duriora et graviora observant ministeria, plura habent animalia. Quatuor enim plaustra dantur filiis Merari ; filiis autem Gerson qui erant prope filios Caath, duo tantum plaustra sufficiunt. Ex quibus ostenditur, quod operibus quidem durioribus, et ut ita dicam crassioribus, plures sunt qui velut animales inserviunt : ad ea vero quæ rationabilibus procurantur, pauci qui minus instructi aut eruditi videntur, accedunt. Nam illa quæ mystica sunt et in secretis recondita, et solis sacerdotibus patent, non solum nullus animalis homo accedit, sed ne ipsi quidem qui habere aliquid exercitii et eruditionis videntur, nondum tamen mente et vita ad sacerdotalem gratiam conscenderunt.

CAPUT XIII.

De oblatione ducum populi Israelitici, et dedicatione altaris Domini.

(Ibid.) *Igitur obtulerunt duces in dedicationem altaris, die qua unctum est, oblationem suam ante altare.* Dedicatio altaris, consecratio est Ecclesiæ. Dies autem ille quo unctum est altare, tempus est incarnationis Dominicæ, quando post resurrectionem et ascensionem Domini, per Spiritus sancti effusionem universis cœtus in cœnaculo Sion sanctificatus est credentium. Bene ergo dictum est quod duces oblationem suam obtulerint in dedicationem altaris, quia unusquisque fidelium prout sibi clementia divina posse concesserit, oblationem rectæ fidei, sanctæ doctrinæ et bonorum operum, ad profectum et honorem sanctæ Ecclesiæ offerre debet. Sequitur :

Dixit Dominus ad Moysen : Singuli duces per singulos dies offerent munera in dedicationem altaris. Quid est ergo quod singulos duces jussit per singulos dies offerre munera, nisi quod nobis spiritaliter innuit, quod duces nostri, id est, prædicatores nostri sancti, ac ductores itineris recti, licet easdem species spiritalium munerum sive per doctrinam fidei catholicæ, sive per exempla bonorum operum deferant, tamen pro opportunitate loci aut temporis distribuunt, et non pariter eas proferunt, prout ille ordinaverit utile et salubre esse, in cujus manu loca, tempora, res et effectus universi consistunt? Videamus nunc quæ munera illi duces obtulerunt secundum præceptum legis datoris.

Primo die obtulit oblationem suam Naason filius Aminadab de tribu Juda. Fueruntque in ea, acetabulum argenteum appendens centum triginta siclos. Phiala argentea habens septuaginta siclos juxta pondus sanctuarii : utrumque plenum simila conspersa

Digitized by Google

oleo in sacrificium : mortariolum ex decem siclis aureis plenum incenso ; bovem et arietem et agnum anniculum in holocaustum hircumque pro peccato ; et in sacrificium pacificorum, boves duos, arietes quinque, hircos quinque, agnos anniculos quinque. Hæc oblatio est Naason filii Aminadab. Varia hæc vasa quæ ad offerenda libamina sunt facta, * varie divini pro dispari capacitate audientium. Non enim una eademque omnibus potest convenire doctrina ; sed aliter sapientes, aliter insipientes ; aliter divites, aliter pauperes ; aliter sani, aliter infirmi docendi sunt. Aliter tunc rudis populus Judæorum sub legis umbra manens erudiendus fuit, et aliter nunc Christianus populus in veritate Evangelii, legis mysteria explanata conspiciens, in virum perfectum est nutriendus. Denique acetabula quæ angustum os desuper habent, angustiam litteræ legalis et obscuritatem locutionis propheticæ, per mysterium exprimunt. Phialæ vero quæ ex vitro primitiis factæ sunt (nam Græci ὕαλον vitrum nominant, et sunt in summo ore latiores) luciditatem ac perspicuitatem evangelici sensus, in quo mysteria omnia legis et prophetarum explanata sunt, et planam locutionem doctrinæ apostolicæ, in qua ea quæ prius in ænigmate latebant, in lucem prolata et exposita sunt insinuant. Et bene acetabula centum trigenta siclorum argenti, propter decalogum legis et ætatem legislatoris, quæ centum viginti annorum erat, fuisse describuntur. Phialæ quoque septuaginta siclorum, ubi denarius numerus multiplicatus est septies, ostendens impletionem mandatorum, non nisi per gratiam Spiritus sancti, qui in Novo Testamento manifestius datus est, posse perfici. Apte hæc vasa plena simila conspersa oleo in sacrificium fieri jubentur, quia spiritalis scientia in lege et in Evangelio inesse omnibus recte credentibus et rite intelligentibus patet : quæ Spiritus sancti gratia dispensante, ad hominum salutem conscripta atque prolata est. Unde sacrificium rite fit : quia nihil tam acceptabile est Deo, quam meditatio divinæ legis, cum exsecutione bonorum operum. Mortariolum autem aureum, habens pondus decem siclos plenum incenso similiter offerri jubetur. Et quid in mortariolo aureo nisi cor electorum plenum divina sapientia, et aromata in se continens virtutum significatur ? Nec incongrue dici posse reor numero singulari cor electorum, cum in Actibus apostolorum de unitate sanctorum ita scriptum est : ***Multitudinis autem credentium erat cor unum et anima una*** (*Act.* IV). Quod bene decem siclorum pondere plenum incenso esse describitur, quia cum adimpletione decem mandatorum, bonum odorem suavitatis, doctrinæ atque orationis sacræ proferre novit, quatenus denarium æternæ beatitudinis, in fine percipere mereamur. Post vasa vero hæc quæ superius memoravit, diversa animalia offerre jubet, hoc est bovem de armento, et arietem et agnum anniculum in holocaustum, hircumque pro peccato : quæ quidem diversitas, personas præcedentium patrum, qui nobis ad exemplum dati sunt, insinuant ; quia alii doctoris officio functi, alii in ducatum et regimen subditorum ordinati et rationabiliter prælati, alii simplicitate et mansuetudine modestæ conversationis gratissimi, alii in pœnitentia quam pro peccatis fortiter et condigne egerunt, acceptissimi. Horum enim omnium ad instructionem nostram in Scripturis sacris plura exempla divina Providentia nobis posuit, quatenus eorum doctrinam in sententiis, atque exempla in actibus quæ nobiliter inter suos conversantes ad imitandum proferebant, consideraremus, nostramque vitam semper in meliora reformare certaremus. Unde secundum leges tropologiæ offert quidem bovem, qui utilitatem in Ecclesia Dei erga salutem proximorum impendit. Offert arietem qui non solum vitam suam regere rite, sed et alios in viam justitiæ dirigere festinat. Offert et agnum anniculum, cum sanctam simplicitatem et veram innocentiam exhibet. Et hæc omnia in holocaustum, quia pro solius Dei amore, et æternæ vitæ desiderio cuncta facere satagit. Sed inter hæc hircum pro peccato offerre non obliviscitur, quia de præteritis peccatis pœnitentiam agere, et pro excessibus humanæ vitæ orare non desinit. Offert præterea, sicut superius mandatum est, in pacificorum sacrificium boves duos, ipse qui duo præcepta charitatis cum bonis operibus implet : Dei videlicet amorem ostendendo in custodia mandatorum illius ; et proximi in consulendo necessitatibus illius : in quibus duobus præceptis tota lex pendet et prophetæ. Offert arietes quinque, hircos quinque, agnos anniculos quinque, cum quinque sensibus corporis in via veritatis fortiter ducit, a peccatis compescit, atque bonæ simplicitatis indicia in eis ostendit. Hæc ergo munera omnis doctor catholicus, omnis magister ecclesiasticus, omnis homo Christianus, conditori suo sine dubio exhibere debet, quia nullus divini muneris adeo expers est, quod divinæ honorificentiæ nihil debeat : cujus munere hoc ipsum habet quod est, et quodcunque bonum in se est. Quia, secundum Pauli sententiam, *in ipso vivimus, movemur et sumus, quoniam ex ipso et per ipsum et in ipso sunt omnia* (*Act.* XVII). Nec vacat mysterio quod post enumeratos duces cum oblationibus eorum quas per singulos dies juxta constitutum sibi ordinem Deo offerant, novissime simul computat quot vasa singularum specierum, et quanto pondere omnia simul fuerint, hoc est argentea seorsum ; et quot animalia uniuscujusque generis essent, quæ offerri præcepta sunt, tam in holocaustum quam etiam in pacificorum hostias. Nam ita scriptum est :

Hæc in dedicatione altaris oblata sunt a principibus Israel in die qua consecratum est. Acetabula argentea, duodecim phialæ, argenteæ duodecim, mortariola aurea duodecim : ita ut centum et triginta argentis siclos haberet unum acetabulum ; et septuaginta siclos una phiala, id est, in commune vasorum omnium ex argento sicli duo millia quadringenti pondere sanctuarii.

Digitized by Google

Mortariola aurea duodecim plena incenso, denos siclos appendentia pondere sanctuarii, id est, simul aurei sicli centum viginti. Boves de armento in holocaustum duodecim, arietes duodecim, agni anniculi duodecim, et libamenta eorum hirci duodecim pro peccato. In hostia pacificorum boves quatuor et viginti, arietes sexaginta, agni anniculi sexaginta. Quid ergo in vasis argenteis quæ simul omnia duo millia et quadringentos siclos pondere sanctuarii habebant, nisi perfectam doctrinam eloquiorum Dei, quæ in duobus Testamentis consistit, accipere debemus? Cui si rite obedierimus, jam quadriga virtutum, hoc est prudentia, justitia, fortitudine ac temperantia, ad æternam beatitudinem nos perducit, quod numeri isti veraciter nobis innuunt. Nam millenarius numerus duplicatus ostendit gemina Testamenta ad æternam beatitudinem veniendi nobis viam demonstrare. Quadringentenarius vero hoc insinuat, quod cum perfectione bonorum operum, in quadriga virtutum illuc pervenire debeamus, quia nisi bonis operibus curratur, minime pervenitur illuc. Mortariola quidem aurea duodecim, quorum singula denos siclos appendebant, et simul omnia auri centum viginti siclos descripta sunt, quid significant, nisi corda eorum legis scientiam ita in omnibus observare, quomodo apostolica doctrina eam servandam docet? Duodecies enim deni centum viginti faciunt. Quo numero et primitiva in Hierusalem Ecclesia, Spiritum paracletum in die Pentecostes accepit. Unde bene subditur, siclum pondere sanctuarii esse debere. Sanctuarium enim Domini, Ecclesia est catholica, cujus regulam fidei et intellectus si secuti fuerimus, omnia quæ in lege et prophetis scripta sunt, salubria nobis esse credenda sunt. Cæterum quidquid extra Ecclesiæ unitatem sentitur, intelligitur atque servatur, non salutem animæ, sed damnationem pariet certissimam. Boves vero et arietes, et agni anniculi oblati in holocaustum, quia duodenario numero comprehensi sunt, hoc illos credo significare, quod sive doctoris quis in Ecclesia officium gerat, sive alicujus principatus honorem habeat, seu etiam simplicem vitam eligat, omnia secundum doctrinam apostolicam atque propheticam agere debere. Similiter hirci duodecim pro peccato oblati figuraliter instruunt pœnitentiam agentes, ut studeant eam secundum regulam fidei perficere. Nec non in pacificorum hostias oblati boves viginti quatuor, arietes sexaginta, hirci sexaginta, agni anniculi sexaginta, nihil aliud insinuare arbitror, nisi spiritalem scientiam in perfectione bonorum operum. Vicenarius enim et quaternarius numerus, quia tot horis diei cursus peragitur, significat lucem scientiæ et fidei rectæ omni Christiano esse necessariam. Sexagenarius vero, quia sexies in eo denarius constat multiplicatus, perfectionem mandatorum demonstrat. Et ideo necesse est ut prælati simul et subditi, justi atque pœnitentes, omnia secundum magisterium ecclesiasticum faciant, quatenus oblatio eorum in conspectu Domini pacificorum ritum atque ordinem teneat, ut magis Dei gratiam quam offensam mereatur.

Cumque ingrederetur Moyses tabernaculum fœderis ut consuleret oraculum, audiebat vocem loquentis ad se de propitiatorio, quod erat super arcam testamenti, inter duos cherubin, unde et loquebatur ei. Ingressus Moyses in tabernaculum fœderis ut consuleret oraculum Domini, mystice prædicatores atque doctores populi Dei instruit, qualiter erga curam verbi spiritalis agant: scilicet ut intrent tabernaculum fœderis, hoc est Scripturam sacram sedulo meditentur, indeque audiant quid loquatur eis Dominus Deus. De propitiatorio ergo, sive ut in Exodo legitur, supra propitiatorium loquitur Dominus ad Moysen cuncta quæ per illum Dominus mandat filiis Israel: quia per gratiam propitiationis divinæ factum est quod hominibus post culpam prævaricationis apparere, et eis viam veritatis post errorem demonstrare dignatus est. De medio cherubin loquitur, quia per angelicam visionem, et non in sua substantia Deus apparuit. Et locutus est Moysi, attestante Apostolo: *Quia lex propter transgressiones posita est, donec veniret semen cui promiserat, ordinata per angelos in manu mediatoris* (*Galat.* III). Item de medio duorum cherubin loquitur Dominus, quia per verba utriusque Testamenti, consona voce ad fidem veritatis nos erudit. Vel certe de medio loquitur cherubin, quia per Unigenitum suum, qui in medio duorum Testamentorum in carne apparuit, humano generi Deus Pater voluntatem suam manifestare dignatus est.

CAPUT XIV.

De candelabro et lucernis ejus.

(Cap. VIII.) *Locutusque est Dominus ad Moysen dicens: Loquere Aaron et dices ad eum: Cum posuerint septem lucernas, candelabrum in australi parte erigatur. Hoc igitur præcipe ut lucernæ contra boream e regione respiciant, et ad mensam propositionum, contra eam partem quam candelabrum respicit, lucere debebunt.* Mensa et candelabrum tabernaculi temporalia Dei beneficia designant, quibus in præsenti reficimur et illuminamur, ut his interim confortati et adjuti, crescente gratia meritorum, ad panem angelorum in cœlis manducandum, et ad videndum veram mundi lucem intrare valeamus. Quæ sunt ambo extra velum: quoniam in hac solummodo vita, vel Scripturis sanctis ac doctoribus vel cæteris redemptionis nostræ sacramentis opus habemus; in futuro autem sæculo, ibi annuntiabit nobis Dominus palam de Patre, id est, palam Patrem ostendet nobis. Diximus autem alibi, quia latus tabernaculi meridianum antiquam Dei plebem significaret, quæ prior fervorem divinæ lectionis accepit; pars vero septentrionalis ejusdem tabernaculi congregatam de gentibus Ecclesiam, quæ diutius in tenebris et umbra mortis remanserat, indicaret. Unde recta distinctione, etiam candelabrum, quod in parte australi collocatur, potest gratiam quæ priori populo data est insinuare. Mensa vero quæ in parte aquilonis stabat, ea quæ nobis donata sunt Dei beneficia designare.

Digitized by Google

Recte candelabrum contra mensam positum esse dicitur, quia nimirum Scriptura legis et prophetarum, per omnia ad gratiam Evangelii respicit, huic videlicet testimonium perhibens : et per hanc se sensu spiritali revelandam esse significans. *Feciſque Aaron et imposuit lucernas super candelabrum, ut præceperat Dominus Moysi.* Lucernæ septem, septem sunt dona Spiritus sancti, quæ et in Domino redemptore nostro cuncta semper manserunt, et in membris ejus : hoc est omnibus electis, pro ejus voluntate distributa sunt. Ponuntur ergo lucernæ septem super candelabrum, quia super redemptorem nostrum primogenitum de radice Jesse, *requievit spiritus sapientiæ et intellectus, spiritus consilii et fortitudinis, spiritus scientiæ et pietatis, et replevit eum spiritus timoris Domini* (*Isa.* XI). Et sicut item ipse per eumdem loquitur prophetam : *Spiritus Domini super me, eo quod unxerit me Dominus* (*Isa.* LXI). Quod autem dicitur ut luceant ex adverso, hoc est quod Propheta subsequenter adjecit : *Ad annuntiandum mansuetis misit me, ut mederer contritis corde, et prædicarem captivis indulgentiam, et clausis apertionem, ut prædicarem annum placabilem Domini, et diem ultionis Deo nostro* (*Ibid.*).

Hæc autem erat factura candelabri. Ex auro ductili tam medius stipes quam cuncta quæ ex utroque calamorum latere nascebantur, juxta exemplum quod ostendit Dominus Moysi, ita operatus est candelabrum. Diximus ipsum candelabrum, id est, stipitem candelabri medium de quo calami procedebant, Dominum salvatorem designare, de cujus gratia justi quidquid boni habent acceperunt. Unde ipse in Evangelio cum dixisset discipulis suis : *Ego sum vitis, vos palmites,* continuo subjunxit : *Sicut palmes non ponit ferre fructum a semetipso nisi manserit in vite, sic nec vos nisi in me manseritis* (*Joan.* XV). Omne enim opus candelabri, hoc est et stipes medius, et calami ex ipso procedentes, cum omni suo ornatu de auro fiunt, quia et Dominus ipse specialiter immunis a peccato, atque operibus justitiæ, per omnia præclarus in mundo apparuit, et eamdem innocentiam atque justitiam, membra ejus in hac interim vita quantum valent, imitantur : in futuro autem veraciter ipsi adhærendo perficiunt. Et apte idem aurum ductile fuit. Ductile autem feriendo producitur, quia et Redemptor noster, qui ex conceptione et nativitate perfectus Deus et homo exstitit, passionum dolores pertulit, at sic in resurrectionis gloriam pervenit. *Et omnes qui volunt pie vivere in illo, persecutionem patiuntur* (*I Tim.* III). Qui et ipsi quasi metallum feriendo dilatatum, per passionis contumelias ad immortalitatis gratiam proficiunt.

CAPUT XV.

De purificatione Levitarum.

(IBID.) *Locutus est Dominus ad Moysen dicens : Tolle Levitas de medio filiorum Israel, et purificabis eos secundum hunc ritum. Aspergantur aqua lustrationis, et radant omnes pilos carnis suæ.* Igitur Dominus per Moysen dans præceptum Levitis, instruit ordinem ecclesiasticum, quomodo rite ad sacerdotii ordinem accedere possit. Ostendit enim quomodo purificari debeant, antequam ad divinum ministerium accedant. Primum eos jubet aspergi aqua lustrationis, quam possumus intelligere, sive baptismi sacramentum, seu etiam lacrymarum effusionem, per quas maculæ peccatorum rite abluuntur. Deinde ut radant omnes pilos carnis suæ. Pili carnis sunt quælibet superflua humanæ corruptionis. Pili carnis, sunt vitæ veteris cogitationes, quas sic a mente incidimus, ut de amissione eorum nullo dolore fatigemur. Levita namque *assumptus* vocatur. Oportet ergo omnes Levitas pilos carnis suæ radere, quia is qui in obsequiis divinis assumitur, debet ante Dei oculos a cunctis carnis cogitationibus mundus apparere. Non illicitas cogitationes mens proferat, et pulchram animæ speciem, quasi pilis fructificantibus deformem reddat. Sed quantalibet ut diximus quempiam virtus sanctæ conversationis evexerit, adhuc ei de vetustate nascitur quod toleratur : unde et ipsi Levitarum pili radi præcepti sunt, non evelli. Rasis etenim pilis in carne radices remanent, et crescunt iterum ut rescindantur : quia magno quidem studio superfluæ cogitationes amputandæ sunt, sed tamen nequaquam funditus amputari possunt. Semper enim caro superflua generat, quæ semper spiritus ferro sollicitudinis rescindat. Sed hæc in nobis tunc subtilius conspicimus, cum speculationis alta penetramus.

Cumque laverint vestimenta sua et mundati fuerint, tollant bovem de armentis et libamentum ejus, similam oleo conspersam. Vestimenta lavare est opera mundare, atque totam conversationem in conspectu Divinitatis puram servare, nec non et coram oculis hominum irreprehensibilem exhibere. Bovem etiam de armentis offerre jubet purificatis, et libamentum ejus, similam oleo conspersam. Quid in hoc bove, nisi Dominicum corpus, de armentis patriarcharum et prophetarum progenitum debemus accipere, cujus libamenta, id est, passionis sacramenta, spiritali scientia tractata, atque intellecta fidelibus, saluberrima et Deo gratissima esse credenda sunt ? Ita tamen si talibus se mysteriis Levita, spiritalis minister utique Domini, intus forisque mundum et condignum percipiendis præbuerit. Sequitur : *Bovem autem alterum de armento, in accipies pro peccato.* Bos autem alter qui pro peccatis oblatus est, idem est mediator Dei et hominum, cujus immolatione nostra peccata deleta sunt. Nec incongruum alicui videri debet, quod utroque bove Dominicam incarnationem significari diximus, quia licet passio Christi una eademque sit, duplicem tamen in nobis operationem gessit, quia a peccatis nos expiavit, et sanctificationem nobis tribuit. Unde et Petrus in Epistola sua dicit : *Christus semel pro peccatis nostris mortuus est, justus pro injustis, ut nos offerret Deo. Mortificatos quidem carne, vivificatos autem spiritu. Propter quod succincti lumbos mentis vestræ, sobrii perfecte sperate, in eam quæ offertur vobis gratiam, in reve-*

Digitized by Google

lationem Jesu Christi, quasi filii obedientiæ; non configurati prioribus ignorantiæ vestræ desideriis, sed secundum eum qui vocavit vos sanctum, et ipsi sancti in omni conversatione estote (*I Petr.* I). Hinc et Paulus apostolus ad Corinthios scribens, enumeratis capitalibus criminibus quibus polluitur humana vita, subjunxit dicens : *Et hæc quidem fuistis, sed abluti estis, sed sanctificati estis, in nomine Domini nostri Jesu Christi, et spiritu Dei nostri* (*I Cor.* VI). Possunt quidem per hos duos boves, quorum unus pro peccato offerendus erat, alter in holocaustum, sicut in sequentibus demonstrabitur, duæ actionum species exprimi. Quarum una, ea quæ male gessimus, per pœnitentiæ lamentum abluere studemus, altera bonorum operum fructibus et virtutum studiis, gratiam conditoris et cœlestis præmii beatitudinem promereri satagimus.

CAPUT XVI.

De levitis pro primogenitis filiorum Israel, in ministeriis Domini suscipiendis.

(Ibid.) *Et applicabit Levitas coram tabernaculo fœderis, convocata omni multitudine filiorum Israel.* Applicantur Levitæ coram tabernaculo fœderis, cum ministri Domini electi ad officium altaris, ad apostolicam doctrinam per quam in verum tabernaculum Domini intratur, perducuntur. Sic enim coram tabernaculo fœderis digne applicantur si juxta sermonem et exempla sanctorum Patrum, conversationis initium incipiunt, et in eo usque ad fidem perseverare contendunt. Et hoc etiam sub testificatione multorum faciendum est. Ideo subjunxit, *Convocata omni multitudine filiorum Israel :* quia multis debet innotescere electio ministrorum Dei, et examinatio et probatio digna in eis exerceatur, quatenus nemo sit qui eorum vitam juste reprehendere possit. Unde et Paulus jubet eos testimonium habere bonum ab his qui foris sunt, ut non in opprobrium incidant et laqueum diaboli.

Cumque Levitæ fuerint coram Domino, ponent filii Israel manus suas super eos, et offeret Aaron munus in conspectu Domini pro filiis Israel, ut serviant in ministerio ejus. Ponere manus suas super Levitas præcipiuntur filii Israel, et sic eos offerre Aaron munus in conspectu Domini, quia assensus bonorum subjectorum, per affectum veræ charitatis magistros quos eligunt, officio opportuni solatii prosequi debet. Ponunt ergo manus suas, cum assensum devotionis suæ in electionem eorum attribuunt, et ad imperium eorum bonis operibus instare contendunt, ut ministerium Domini per officiales oblatos condigne impleatur.

Levitæ quoque ponent manus suas super capita boum, e quibus unum facies pro peccato, et alterum in holocaustum Domini ut depreceris pro eis. Levitæ ponent manus suas super capita boum, cum ministri propriis laboribus initia operum suorum Domino consecrare festinant, ut sive pœnitentia pro excessibus humanæ vitæ agenda sit, sive virtutum studiis opera impendenda, non enerviter, sed efficaciter illa perficere decertent.

Statues quoque Levitas in conspectu Aaron et filiorum ejus, et consecrabis oblatos Domino, ac separabis de medio filiorum Israel, ut sint mei : et postea ingredientur tabernaculum fœderis, ut serviant mihi. Nota quod Levitæ separari jubentur de medio filiorum Israel ut sint Domini, et postea ingrediantur in tabernaculum fœderis ad serviendum Deo. Non enim debet minister Domini contentus * popularis disciplinæ, sed sive in moribus, sive in doctrina, separatum et spectabilem oportet eum fieri, sicque officio Domini mancipari.

Sicque purificabis et consecrabis eos in oblationem Domini, quoniam dono donati sunt mihi a filiis Israel, pro primogenitis quæ aperiunt omnem vulvam in Israel, accepi eos. Mea sunt enim omnia primogenita filiorum Israel, tam ex hominibus quam ex jumentis. Ex die quo percussi omne primogenitum in terra Ægypti, sanctificavi eos mihi. Non est incognitum, quod primogenita Ægyptiorum, vitiorum sunt primordia quibus humana vita corrumpitur. Omnis enim anima cum ad supplementum ætatis advenerit, et velut naturalis in ea quædam lex cœperit sua jura defendere, primos sine dubio motus secundum desiderium carnis producit : quos ex concupiscentiæ vel iræ fomite vis incentiva commoverit. Unde quasi præcipuum, et quod non sit commune cum cæteris hominibus, de solo Christo dicit propheta : *Butyrum et mel manducabit* (*Isa.* VII); prius quam faciat aut proferat maligna, eligat bonum. Quoniam prius quam sciat puer bonum aut malum, resistet malitiæ, ut eligat quod bonum est. Alibi autem Propheta tanquam de semetipso loquitur dicens : *Delicta juventutis meæ et ignorantias meas ne memineris* (*Psal.* XXIV). Quia ergo primi isti animæ motus, secundum carnem prolati, in peccatum ruunt, merito immortali loco Ægyptiorum primitiva ponuntur : quæ eatenus exstinguuntur, si reliquæ vitæ conversatio emendatiorem dirigat cursum. Exstinctis vero vitiis, quæ primogenita sunt diaboli, vel operibus carnis nocivis, quibus contaminatur natura, boni mores sustinendi sunt, ut spiritali conversatione, Dei cultor, non dæmonum servitor, veraciter appareat. Sed adhuc qui vult esse minister Domini, perfectioribus moribus debet indui, quam plebis multitudo possit habere : ideo pro primogenitis Ægyptiorum, primogenita Israelitarum Domino offerri jubentur. Et item pro primogenitis filiorum Israel, Levitæ in servitium divinum assumi præcipiuntur, ut commutatione spiritali, pro peccatrice vita, justa vita, et pro justa, sancta ac perfecta exhibeatur, quatenus in sanctuario Domini digne Christi altaribus et mysteriis divinis verus Levita possit aptari.

Et tuli Levitas pro cunctis primogenitis filiorum Israel, ut serviant mihi pro filiis Israel in tabernaculo fœderis et orent pro eis, ne sit in populo plaga si ausi fuerint accedere ad sanctuarium, et cætera.

Digitized by Google

Videant episcopi, sacerdotes, ministri Domini atque omnis clerus, quam necessarium sit illis ut sui officii jura diligenter custodiant, ne terrenis lucris ac sæculi voluptatibus cum vulgo imperitorum se tradant : quia proprium illorum ordinis atque officii est, ut deserviant in tabernaculo fœderis Domini, et orent pro populis, ne sit plaga in eis disperdens. Alioqui si ipsi negligenter vitam suam duxerint, ac pro Dei servitio sæculi lucris ac cupiditatibus deservierint, semetipsos in perditionem præcipitent, et populum non salvent, dicetur de eis illud propheticum : *Non est mihi voluntas in vobis, dicit Dominus exercituum : et munus non suscipiam de manu vestra* (*Malach.* I). Et alibi : *Cleri autem eorum non proderunt eis.*

CAPUT XVII.

De ordine Levitarum quando ministri sint, et quando custodes vasorum fiant.

(Ibid.) *Locutus est Dominus ad Moysen dicens : Hæc est lex Levitarum. A viginti quinque annis et supra ingredientur ut ministrent in tabernaculo fœderis. Cumque quinquagesimum annum ætatis impleverint, servire cessabunt, eruntque ministri fratrum suorum in tabernaculo fœderis, ut custodiant quæ sibi fuerint commendata : opera autem ipsa non faciant.* Sive secundum Septuaginta : *A quinto et vicesimo anno et supra, introibunt ministrare in ministerium, in operibus, in tabernaculo testimonii ; et a quinquagenario recedant ab administratione, et non operabuntur ultra ; et ministrabunt fratres eorum in tabernaculo testimonii custodire custodias : opera autem non operabuntur.* Hunc sensum obscurum facit ὑπέρβατον : quod ita confusum est, ut tanquam de ipso fratre sit dictum, *custodire custodias*, cum dictum sit de illo qui recedit ab operibus, et remanebit in tabernaculo testimonii custodire custodias : opera autem non operabitur, sed operabitur frater ejus, id est, qui nondum pervenit ad ætatem quinquagenariam, a viginti quinque annis incipiens operari. Ergo ita distinguendum est, ut a quinquagenario recedat ab administratione, et non operabitur ultra ; et ministrabit frater ejus. Deinde redit ad illum quinquagenarium, de quo loquebatur, et de illo explicat cætera dicens : *In tabernaculo testimonii custodire custodias : opera autem non operabitur.* Quod enim ait, *custodire custodias*, solet enim usitate etiam in Latinis locutionibus, infinitum verbum poni pro finito. Mystice autem quid per annum quintum aut vicesimum, in quos flos juventutis oboritur, nisi contra unum quodque vitiorum bella signantur ? Et quid per quinquagenarium, in quo Jubilæi requies continetur, nisi interna quies, edomito bello mentis, exprimitur ? Quid vero per vasa tabernaculi, nisi fidelium animæ figurantur ? Levitæ ergo ab anno vigesimo et quinto tabernaculo serviunt, et a quinquagenario custodes vasorum fiunt, ut videlicet qui adhuc impugnantium vitiorum certamina tolerant, aliorum curam suscipere non præsumant. Electi enim cum adhuc in tentatione sunt, subesse eos ac servire necesse est, ut obsequiis laboribusque fatigentur. Cum vero tentationum bella subegerint, quod apud se jam de intima tranquillitate securi sunt, animarum custodiam sortiuntur. Mentis quippe ætate tranquilla, dum calor recesserit tentationis, custodes vasorum sunt, quia doctores animarum fiunt.

LIBER SECUNDUS.

CAPUT PRIMUM.

De tempore Paschæ.

(Cap. IX.) *Locutus est Dominus ad Moysen in deserto Sinai, in anno secundo postquam egressi sunt de terra Ægypti, mense primo dicens : Faciant filii Israel Phase in tempore suo, quartadecima die mensis hujus ad vesperam, juxta omnes cæremonias et justificationes ejus. Præcepitque Moyses filiis Israel, ut facerent Phase. Qui fecerunt tempore suo quartadecima die mensis ad vesperam in monte Sinai ; juxta omnia quæ mandaverat Dominus Moysi, fecerunt filii Israel.* Cum in Veteri Testamento tribus argumentorum indiciis paschale tempus sit observari præceptum, videlicet ut post æquinoctium, ut mense primo aut tertia ejus septimana, id est, a vespera quartæ decimæ lunæ, quod est initium quintæ decimæ usque in vesperam ; id est, terminum vicesimæ primæ celebratur quarta in ejusdem observatione, regula est nobis a tempore Dominicæ resurrectionis imposita, ut cum, æquinoctio transcenso, lunam primi mensis quartam decimam vespere ortum facere viderimus, non statim ad faciendum Pascha prosiliamus, sed Dominicum diem quo ipse Pascha, id est, transitum de morte ad vitam, de corruptione ad incorruptionem, de pœna ad gloriam resurgendo facere dignatus est, facere exspectantes, in ipso tandem congrua Paschæ solemnia celebremus. Quod si quis objecerit, non æquinoctii memoriam, sed tantum primi mensis et tertiæ septimanæ posuisse legiferum, sciat quia et si æquinoctium nominatum non exprimit, in hoc tamen ipso, quod a plenilunio primi mensis Pascha faciendum præcepit, æquinoctii transcensum plenaria ratione depromit : quoniam absque ulla dubietate constat eam cum primo transito æquinoctio plenum suum globum offenderit, primi mensis existere lunam. Quoties ergo diem Dominicum mox adventante luna quinta decima habemus, nil nostrum tempus paschale a legali dissonat, quamvis aliis sacramentorum generibus, ejusdem Paschæ solemnia colimus. Quoties vero secundo, vel tertio, vel quarto, vel quinto, vel sexto, vel septimo abhinc die, idem Dominicus occurrerit, nec sic quidem legem aut prophetas solvimus. Nam sicut

Digitized by Google

tota paschalium observantia cæremoniarum, ita etiam tempus quo agi præceptum est totum, mysteria sacra redolet. In primis namque æquinoctium transgredi in Dominicæ paschæ celebratione juxta legis decreta curamus, ut videlicet solemnitas in qua mediator Dei et hominum, destructa potestate tenebrarum, mundo lucis iter aperuit, etiam temporis ordine foras, quid intus habeat, ostendat. Et quæ nobis æternæ beatitudinis lumen promittit, tunc maximè celebratur, cum solis lumen annuo proficiens incremento, primam sumit de noctis umbra victoriam. Deinde mensem primum anni, qui et novorum vocatur, in quo Pascha celebremus, attendimus. Ipse autem est mensis, in quo mundus iste formatus, et homo est primus in paradisi sede locatus, quia per hujus mysteria solemnitatis, primam nobis stolam recepturos, primum supernæ beatitudinis regnum, a quo in longinquam regionem discessimus, nos reperturos esse speramus. De cujus gloria regni beatus Petrus apostolus : *Cœlos autem novos*, inquit, *et terram novam, et promissa ipsius exspectamus, in quibus justitia habitat* (*II Petr.* III). Sed et Joannes in Apocalypsi sua : *Et dixit qui sedebat in throno : Ecce, nova facio omnia* (*Apoc.* XII). Deinde etiam tertiam mensis ejusdem septimanam in Pascha observamus, quod resurrectionis Dominicæ gaudiis aptissime congruit, quia et eadem sacrosancta ejus resurrectio tertia die facta est, et tertio tempore sæculi, id est, cum gratiæ cœlestis adventu, tota ejus in carne dispensatio, quæ per resurrectionis consummata est gloriam, mundo apparuit. Prima namque sæculi tempora lege naturali per partes, media lege naturali vel prophetis, extrema chrismate spiritali per seipsum veniens illustrare dignatus est. Sed et ipsa tunc lunæ conversio pulcherrimum nobis sacramenti cœlestis spectaculum præbet. Namque luna quæ rotundi facta schematis, a sole lumen, ut supra diximus, accipit, ideoque semper ex dimidio orbe quem ad solem habet lucida est ; ex altero autem dimidio semper obscura, a primo usque ad quintum decimum lucis crementum ad terras, defectum vero habet ad cœlos, a quintodecimo aut usque ad novissimum crementum ejusdem suæ lucis a terrenis aversa, paulatim ad cœlestia revertitur. Quæ nimirum ejus conversio, recte paschalis gaudii mysteria signat, quibus omnem mentis nostræ gloriam, a vilibus avertere deliciis, caducisque favoribus, atque solum cœlestis gratiæ lumen suspendere, docemur contemplando. Vel si utramque ejus conversionem in bonum delectat interpretari, possumus intelligere, quod crescens ad oculos humanos lumen lunæ, virtutum gratiam quibus apparens in carne Dominus mundo illuxit, insinuet : de quibus dicitur : *Et Jesus proficiebat sapientia et ætate et gratia, apud Deum et homines* (*Luc.* II). Recrescens vero ad cœlos, resurrectionis ascensionisque illius gloriam designet : quæ in se quidem ipsa mox perfecta provenit, sed in animo fidelium, quibusdam lucis suæ profectibus, usque ad finem sæculi crescere non desinit. Resurgens enim Dominus a mortuis, primo singulis ac binis, ac deinde pluribus, modo septem, modo undecim, modo duodecim, modo plus quam quingentis fratribus simul, ad ultimum discipulis omnibus apparuit, *quibus videntibus ascensurus in cœlum, præcepit eos suæ dispensationis esse testes in Hierusalem, et in omni Judæa et Samaria, usque ad ultimum terræ* (*I Cor.* XV). Et bene luna cum nostros crescit ad oculos, paulatim a sole recedit ; cum vero ad cœlos paribus * at cum spatiis rediit. Hoc est enim quod ipse dixit : *Exivi a Patre, et veni in mundum ; iterum relinquo mundum, et vado ad Patrem* (*Joan.* X) ; et quod de illo Psalmus : *A summo cœlo egressio ejus, et occursus ejus usque ad summum ejus* (*Psal.* XVIII). Quia ergo luna eo suæ lucis incremento, quod exiens a sole, ad nostros evolvit obtutus, Domini salvatoris in carne usque ad tempora passionis, doctrinam virtutesque significat, eo autem quod ad solem rediens, paulatim ad invisibilem nobis cœli faciem recolligit, resurrectionis illius, ac posterioris gloriæ miracula demonstrat, merito a quintadecima paschalis voti gaudiis apta prædicatur. His quidem paschalis temporis a legis observatione sumptis indiciis, hæredes Novi Testamenti etiam diem Dominicam, quam Scriptura *unam* sive *primam sabbati* (*Matth.* XXVIII) cognominat, annectimus nec immerito : quæ et conditione primitivæ lucis excellens, et triumpho Dominicæ resurrectionis insignis, et nostra quoque nobis resurrectione manet semper exoptabilis. Septem quoque dies lunæ, id est, a quinta decima usque ad vicesimam primam, per quos ea Dominica naturali ordine discurrit, universitatem Ecclesiæ, quæ per totum mundum paschalibus est redempta mysteriis, aperte denuntiat. Nam et septenario sæpe numero universitatem designare Scriptura consuevit. Unde et quod ait Propheta : *Septies in die laudem dixi tibi* (*Psal.* CXVIII), nil melius intelligitur quam quod alibi ait : *Semper laus ejus in ore meo* (*Psal.* XXXIII). Et specialiter totam catholicam Ecclesiæ profectionem eo figurari Joannes testatur, qui ad septem Asiæ scribens ecclesias, universalis per orbem Ecclesiæ mysteria patefecit (*Apoc.* I). Unde et per omnia quæ singulis septem scribit hortamenta, hunc versiculum intexere curavit : *Qui habet aures audiendi, audiat quid Spiritus dicat ecclesiis* (*Apoc.* II). Quod uni cuilibet dixerat, hoc omnibus se dixisse probans ecclesiis. Nec minus etiam moralem nobis commendant paschalia tempora sensum. In nomine quidem est paschæ, ut de vitiis ad virtutes transitum quotidie faciamus spiritalem ; in mense autem novorum in quo adulti fructus, adventu suo pronuntiant veterum cessationem : *Ut exuentes veterem hominem cum actibus suis, renovemus spiritum mentis nostræ, et induamus novum hominem, qui secundum Deum creatus est, in justitia et sanctitate veritatis* (*Coloss.* III) ; ut et vegetati diversarum veritate virtutum

Digitized by Google

earumque foliis veluti amœnæ arboris adumbratione velati, tanquam lætæ atque fructiferæ segetes pullulemus in plenilunio; ut perfectum splendorem fidei assensus gerentes, a peccati tenebris segregemur. In reversa eadem luce lunari ad cœlos, quod a quintadecima luna fieri incipit, ut quanto magni sumus humiliemur in omnibus dicentes cum Apostolo singuli : *Gratia autem Dei sum id quod sum.* Quæ profecto gratia muneris superni, quia tertio tempore sæculi manifestius effusa est, pulcherrima figurarum consequentia, lunæ hebdomadæ lumen ipsius, quod eatenus ad terras creverat, ad cœlestia jam crescere inchoat. Pulchre hanc in Pascha observare præcipimur, ut gratiæ quam accepimus nunquam obliti, per singulos gradus spiritalis transitus largitori illius obediendo, vicem perpendere meminerimus. Vel certe in crescente ad homines luna, vitæ nobis activæ, in reversa vero ad cœlos, speculativæ typus ostenditur. Vel in hac nobis conversione, dilectio proximi, in illa, nostri signatur victoris. Adhuc conversus lucis ejus profectus, ut bona foras operemur admonet ; porro illuc, ut eadem bona opera solo supernæ mercedis intuitu geramus ; huc, *ut luceat lux nostra coram hominibus, ut videant bona nostra opera ;* illuc, *ut glorificent Patrem nostrum qui in cœlis est* (*Matth.* v). In una sabbati quæ Novi Testamenti propria solemnitas est instruimur, ut spe futuræ nostræ in Christo resurrectionis, patienter in præsenti omnia adversa pro Christo et ipsam mortis toleremus injuriam, audientes ab Apostolo : *Quia si Spiritus ejus qui suscitavit Jesum a mortuis fuerit in nobis, vivificabit et mortalia corpora nostra, per inhabitantem Spiritum ejus in nobis* (*Rom.* VIII). Cujus Spiritus, qui est septiformis gratia, potest eodem septem dierum lunarium numero, qui præfata una sabbati, id est, die Dominica circumfertur, intimata non inconvenienter intelligi. Verum de mysterio temporis Paschæ, si quis plenius scire vult, legat beati Aurelii Augustini ad Januarium epistolam de ratione paschali.

CAPUT II.

De his qui non poterunt Pascha in tempore suo quo eis præceptum sit celebrare.

(IBID.) *Ecce autem quidam immundi super anima hominis, qui non poterant facere phase, in die illo, accedentes ad Moysen et Aaron dixerunt eis : Immundi sumus super anima hominis. Quare fraudamur ut non valeamus offerre oblationem Domino in tempore suo, inter filios Israel? Quibus respondit Moyses : State ut consulam quid præcipiat Dominus de vobis. Locutus est Dominus ad Moysen dicens : Loquere filiis Israel : Homo qui fuerit immundus super anima, sive in via procul in gente vestra, faciat phase Domino mense secundo, quartadecima die mensis ad vesperum, cum azymis et lactucis agrestibus comedent illud. Non relinquent ex eo quidpiam usque mane, et os ejus non confringent, omnem ritum phase observabunt*, et cætera. Cum phase tempore quidam qui immundi erant facti super anima hominis, id est, super mortuo, quærerent quomodo pascha facerent, quoniam oportebat eos ab immunditiis septem diebus purificari secundum legem, consuluit Dominum Moyses, et responsum accepit, cuicunque tale aliquid accidisset, vel tam in longinquo itinere constitutus esset, ut non posset occurrere, alio mense eum facere debere pascha, propter diem mensis quartumdecimum, ubi lunæ numerus observabatur. Sed si quæratur quid facerent si forte talis immunditia etiam ad secundum mensem occurreret, arbitror id quod dictum est, de secundo mense, tanquam regulariter retinendum fuisse, ut tertio mense observarent, aut certe pascha non egisse tali necessitate, ad culpam non pertinere. Sed quid sibi velit secundum mysterium, quod hi qui longius habitant, vel immundi in anima fuerint, in secundo mense pascha jussi sunt facere? Quod nimirum in typum intelligitur populi gentium, qui cum omnibus dæmonibus fornicati, immundi videbantur in anima, salubri vero confessione mundati, ad secundam nativitatem, quasi in secundo mense transire præcipiuntur. Duo si quidem interposita sunt pro quibus pascha primum facere quilibet non poterat, hoc est si immundus super anima, sive in via procul fuerit. Immundus est in anima qui diabolica illusione, per idolorum culturam, et peccatorum enormitatem, polluitur. In via est procul, qui verbum salutis audiens, deserere idola, et Dei fidem percipere eligit ; sed tamen nondum ad baptismi sacramentum, in qua intratur in Ecclesiam, Jerusalem videlicet urbem pacis, ubi templum Dei et sancta sanctorum sunt, pervenit. In domo enim una comedi carnes agni jubentur, quia extra sanctam Ecclesiam veri agni carnes, corpus videlicet Dominicum, edere non licet. Gentilis ergo populus, quia primum pascha secundum legem agere non potuit, in secundo mense, id est, tempore gratiæ, jam purgatus ab omni immunditia peccatorum, domique restitutus, ubi phase Domino rite facere licet, juxta vesperam mundi cum azymis et lactucis agrestibus agnum comedant ; quibus præceptum est ut non relinquant ex eo quidpiam usque mane, et os ejus non confringant, sed omnem ritum phase diligenter observent. Panes ergo sine fermento comedit, qui recta sine corruptione vanæ gloriæ exercet, qui mandata misericordiæ sine admistione peccati exhibet, ne perverse desipiat. Lactucæ vero agrestes valde amaræ sunt. Carnes vero agni cum lactucis agrestibus sunt edendæ, ut cum corpus Redemptoris accipimus, nos pro peccatis nostris in fletibus affligamus, quatenus ipsa amaritudo pœnitentiæ abstergat a mentis stomacho perversæ amorem vitæ *Non remanebit ex eo quidquam usque mane*, quia ejus dicta magna sunt sollicitudine discutienda, quatenus priusquam dies resurrectionis appareat, in hac præsentis vitæ vocatione omnia mandata illius intelligendo et ope-

Digitized by Google

rando penetrentur. Sed quia valde difficile est ut agni omne eloquium possit intelligi, ut omne ejus mysterium penetrari, recte subjungitur : *Si quid autem remanserit, igne comburetis.* Quod ex agno remanet igni comburimus, quando hoc quod de mysterio incarnationis ejus intelligere non possumus, potestati Spiritus sancti humiliter reservamus, ut non superbe quis audeat vel contemnere, vel denuntiare quod non intelligit, sed hoc igni tradat, cum Spiritui sancto reservat. Prohibentur qui pascha faciunt ossa frangere. Non franguntur in cruce ossa Domini, attestante evangelista, qui ait : *Os non comminuetis ei* (*Joan.* XIX). Omnem ritum Paschæ observabunt Christiani, quia quidquid in lege historialiter præceptum est facere in celebratione paschæ, totum in Ecclesia Christi spiritaliter observatur.

Si quis autem et mundus est et in itinere non fuit, et tamen non facit phase, exterminabitur anima illa de populis suis, quia sacrificium Domino non obtulit tempore suo; peccatum suum ipse portabit. Hic eos qui sub lege veteri fuerant comminando instruxit, ut paschæ tempus legitimum servare non negligerent, quatenus interitum vitæ non incurrerent, si præceptum Domini observare non procurarent; imo et eos qui sub gratia Christi sunt positi admonet, quatenus phase spiritale tempore suo agere non negligant. De quo videlicet tempore : Paulus apostolus dicit. *Ecce nunc tempus acceptabile, ecce nunc dies salutis* (*II Cor.* VI). Quia quisquis redemptionem humani generis, quæ in veri agni immolatione perpetrata est, fide digna celebrare non curat, suamque vitam in meliora non studuerit convertere tempore mortalitatis istius, atque a vitiis ad virtutes transire non festinat, ad resurrectionis utique gloriam, quæ in fine veracibus Christi cultoribus tribuetur, non pertinebit, sed a consortio omnium sanctorum anima exterminabitur, nec ei in cœtu lætissimo sanctorum ullam communionem habere licebit. Quod autem sequitur : *Peregrinus quoque et advena si fuerit apud vos, phase faciat Domino juxta cæremonias et justificationes ejus : præceptum idem erit apud vos, tam advenæ quam indigenæ*, ostendit nullam distantiam esse personarum apud Dominum; sed quisquis, sive Judæus, sive gentilis, sive masculus, sive femina, sive servus, sive liber, ad fidem catholicam conversus, et baptismate Christi ablutus Ecclesiæ unitatem perceperit, resurrectionis Christi mysteriis, rite illi communicare licebit.

CAPUT III.

Quomodo proficisci debeant filii Israel.

(IBID.) *Igitur die qua erectum est tabernaculum, operuit illud nubes. A vespera autem super tentorium erat quasi species ignis usque mane, sic fiebat jugiter. Per diem operiebat illud nubes, et per noctem quasi species ignis. Cumque ablata fuisset nubes quæ tabernaculum protegebat, tunc proficiscebantur filii Israel; et in loco ubi stetisset nubes, ibi castra metabantur. Ad imperium Domini proficiscebantur, et ad imperium* A *illius figebant tabernacula. Cunctis diebus quibus stabat nubes super tabernaculum, manebant in eodem loco. Et si evenisset ut multo tempore maneret super illud, erant filii Israel in excubiis Domini, et non proficiscebantur quotquot diebus fuisset nubes super tabernaculum. Ad imperium Domini erigebant tentoria, et ad imperium illius deponebant. Si fuisset nubes a vespere usque mane, et statim diluculo reliquisset tabernaculum, proficiscebantur. Et si post diem et noctem recessisset, dissipabant tabernacula. Si vero duobus aut uno mense vel longiori tempore fuisset super tabernaculum, manebant filii Israel in eodem loco, et non proficiscebantur. Statim autem ut recessisset, movebant castra. Per verbum Domini figebant tentoria, et per verbum illius proficiscebantur : erantque in ex-* B *cubiis Domini juxta imperium ejus per manum Moysi.* In Septuaginta quoque interpretibus hoc capitulum ita continetur : *Et die qua constitutum est tabernaculum, texit nubes tabernaculum domum testimonii, et vespere erat super tabernaculum, velut species ignis nocte. Et cum ascendisset nubes a tabernaculo, et postea promovebant filii Israel. In loco ubicunque steterat nubes, ibi castra collocabant filii Israel. Per præceptum Domini collocabant castra filii Israel, et per præceptum Domini promovebant. Omnes dies in quibus obumbrabat nubes super tabernaculum, in castris erant filii Israel; et quando protraxerat nubes super tabernaculum dies plures, et custodient filii Israel custodias Domini, et non promovebunt. Et erit cum texerit nubes dies numero super tabernaculum, per vocem* C *Domini in castris erunt, et per præceptum Domini promovebunt. Et erit cum fuerit nubes a vespera usque mane, et ascenderit nubes mane, et promovebunt die vel nocte. Et si ascenderit nubes promovebunt; vel die mense diei abundante nube obumbrante super illud, in castris erunt filii Israel, et non promovebunt, quoniam per præceptum Domini promovebunt. Custodiam Domini custodierunt per præceptum Domini in manu Moysi.* Totus hic locus diligenter exponendus est, quoniam inusitatis generibus locutionum obscuratus est. *Et die*, inquit, *qua statutum est tabernaculum, texit nubes tabernaculum domum testimonii.* Idem tabernaculum appellavit domum testimonii. *Et vespere erat super tabernaculum velut species ignis usque mane : ita fiebat semper.* Deinde D diligenter exprimit quid fiebat semper. Nubes, inquit, tegebat illud die, et species ignis nocte. *Et cum ascendisset nubes a tabernaculo, et postea promovebunt filii Israel.* Ista sententia obscura non est, nisi propter illam locutionem ubi additur, *et*. Ordo enim verborum integer sequitur, etiam si desit ipsa conjunctio, et sic dicatur : *Et cum ascendisset nubes a tabernaculo, postea promovebunt filii Israel.* Quamvis et ipsum quod dictum est *postea*, si deesset, piena posset esse sententia. Deinde sequitur dicens : *Et in loco ubi steterat nubes, ibi castra collocabant filii Israel.* Hoc autem totum quod faciebant ad præceptum Domini referens, ita complectitur. *Per præceptum Domini*, inquit, *castra collocabunt filii Israel, et*

Digitized by Google

per præceptum Domini promovebunt. Præceptum Domini appellat signum ipsum, quod fiebat in nube, sive cum staret obumbrans tabernaculum ut castra consisterent, sive cum ascendisset atque ultra moveretur, ut eam elevatis castris sequerentur. Mutavit sane in hac sententia narrantis modum, et tanquam prædicens atque prænuntians, verba futuri temporis habere cœpit. Neque enim ait, per præceptum Domini castra collocabant filii Israel, sed collocabunt. Nec ait, per præceptum Domini promovebant, sed promovebunt. Et hunc modum etiam in consequentibus servat, qui modus in Scripturis est inusitatissimus. Nam verbis præteriti temporis sæpe futura prædicta esse novimus, sicut est : *Foderunt manus meas et pedes meos* (*Psal.* XXI). *Sicut ovis ad immolandum ductus est* (*Isai.* LIII), et innumerabilia talia. Ut autem narrator rerum gestarum verbis utatur temporis futuri, sicut hoc loco, difficillime in Scripturis inveniri potest. Ergo posteaquam dixit de die et nocte, quo signo promoveret populus vel maneret, ne putarentur per noctem ambulare, et per diem solere considere, atque hoc diebus omnibus solere, securus adjunxit atque ait : *Omnes dies in quibus obumbrat super tabernaculum nubes, in castris erunt filii Israel. Et quando protraxerit nubes super tabernaculum dies plures.* Deinde admonens non hoc ex illorum necessitate fieri, sed ex Dei voluntate, *et custodient,* inquit, *filii Israel custodiam quam præcepit Deus, et non promovebunt.* Et tanquam diceretur : Quando ergo promovebunt? *Et erit,* inquit, *cum texerit nubes dies numero super tabernaculum,* id est, certo numero, qui numerus utique Deo placet, per vocem Domini in castris erunt, et per præceptum Domini promovebunt, hanc videtur dicere vocem Domini, signum quod dat de statione et motu nubis ; quia et vox loquentis procul dubio signum est voluntatis. Quod ergo ait, *et per præceptum Domini,* hoc idem signum puto intelligendum, quanquam posset vox et præceptum Domini illud etiam accipi, quod locutus est, ut solet ad Moysen, et præcepit hoc fieri. Neque enim scirent illi promovendum esse nube promovente, et standum esse nube stante, nisi eis hoc ante præciperetur. In his autem quæ dicta sunt nondum apparuit, utrum per diem tantum ambularetur, an etiam per noctem, secundum signum quod nubes motu suo dabat. Fortassis enim quamvis plures dies in castris manerent, nube non promovente, potuit tamen putari nubem non solere ascendere de castris, et signum itineris dare nisi per diem. Sequitur ergo et dicit . *Et erit cum fuerit nubes a vespera usque mane, et ascendet nubes mane, et promovebunt die.* Hic illa copulativa conjunctio, more Scripturæ posita est. Nam, ea detracta, plenus est sensus hoc modo : *Et erit cum fuerit nubes a vespera usque mane, et ascenderit nubes mane, promovebunt die.* Deinde quia et nocte si nubes ascenderet promovebant, atque iter nocturnum si illud signum acciperent agebant, adjunxit et ait : *Vel nocte, et si ascenderit nubes, promovebunt.* Sed locutio est inusitatior. Non enim tantum positum est ei, sed eo more positum est, quo non solet. Unde mihi videtur præposteratus ordo verborum, sicut sæpe et in Latinis locutionibus fieri solet, quod genus antistrophe dicitur. Proinde, si ita dicatur, vel *et nocte si ascenderit nubes, promovebunt,* aut certe ita, *si et nocte ascenderit nubes, promovebunt,* planissimus sensus est. Adhuc autem occurrebat cogitanti ut scire vellet, utrum quomodo cognitum est solere illos ad nubis signum diebus et noctibus ambulare, vel diebus et noctibus in castris esse, ita etiam solerent per dies tantum manere, etiam quorum noctibus ambularent. Quod arbitror Scripturam in consequentibus intimasse cum dicit : *Die vel mense diei ambulante, nube obumbrante super illud, in castris erunt filii Israel, et non promovebunt.* Quia enim dixerat : *Vel nocte et si ascenderit nubes, promovebunt,* tanquam restabat ut diceret : *Die autem si non ascenderit, non promovebunt,* quando quasi promovere debere videbantur. Sed quia hoc etiam diebus plurimis fieri poterat, ut noctibus ambularent, promovente nube et ea manente diebus non ambularent, ideo posuit *diei vel mense diei.* Non dixit *mense,* ne ibi et noctes ejusdem mensis acciperentur ; sed *mense diei,* id est, mense ex ea parte qua dies illi fuit, non ex ea qua nox. *Die* ergo *vel mense diei, abundante, nube obumbrante,* id est, abundante in obumbrando, vel abundantius obumbrante super illud, *illud* scilicet tabernaculum, *in castris erunt filii Israel, et non promovebunt.* Postremo repetiit divina auctoritate factum, cui resisti utique non debeat, adjungens quoniam per præceptum Domini promovebunt. *Custodiam Domini custodierunt, per præceptum Domini in manu Moysi ;* reliit ad verbum præteriti temporis, ut diceret, custodierunt. Quod vero in fine posuit, in manu Moysi, usitatissima in Scripturis locutio est, quia per Moysen hæc Deus præcipiebat. Secundum allegoriam vero nubes, quæ tabernaculum operuit, et populum per eremum duxit, sua positione indicium dans, quando esset filiis Israel transeundum, et quando castra metandum, incarnationem Christi significat, cujus clementia tabernaculum Ecclesiæ protexit, cujus bonitas statum ejus disponit, et cujus prudentia in via præsentis sæculi transitum ipsius direxit. Idem est et columna, quia rectus est et firmus, et fulciens infirmitatem nostram, et per noctem lucens, per diem non lucens, *ut qui non vident videant, et qui vident cæci fiant* (*Joan.* IX). Potest et sic non incongrue accipi, quod Christi sacramentum tanquam in die manifestatum est in carne velut in nube ; in judicio vero tanquam in errore nocturno, quia tunc erit magna tribulatio sæculi tanquam ignis, et lucebit justis, et ardebit injustis. Juxta tropologiam autem in igne terrores, in nube autem visionis lene blandimentum ostenditur. Dies vero justi vita, et nox accipitur vita peccatoris. Unde et conversis pec-

Digitized by Google

catoribus Paulus dicit : *Fuistis aliquando tenebræ, nunc autem lux in Domino* (*Ephes.* v).

In die ergo columna per nubem monstrata est, et in nocte per ignem, quia omnipotens Deus, et blandus justis, et terribilis apparebit injustis. Justos in judicio veniens per lenitatis mansuetudinem demulcet; illos vero per justitiam districtionis terret. Rursum de hac columna ignis et nubis subtili investigatione discussum, intelligi et aliter potest. Quid est ergo quod columna nubis, quæ in eremo populum præibat splendore ignis, non in die, sed in nocte radiabat, nisi quia Redemptor noster suæ conversationis exemplo, ducatum sequentibus se præstans, de justitia sua confidentibus nulla luce claruit, peccatorum suorum tenebras agnoscentibus igne sui amoris infulsit?

CAPUT IV.

De modo tubarum.

(Cap. x.) *Locutusque est Dominus ad Moysen, dicens : Fac tibi duas tubas argenteas ductiles, quibus convocare possis multitudinem, quando movenda sunt castra. Cumque increpueris tubis, congregabitur ad te omnis turba ad ostium tabernaculi fœderis. Si semel clangueris, venient ad te omnes principes et capita multitudinis Israel. Sin autem prolixior atque concisus clangor increpuerit, movebunt castra primi, qui sunt ad orientalem plagam.* Per duas enim tubas exercitus ducitur, quia per duo Testamenta sive per duo præcepta charitatis, ad procinctum fidei populus evocatur. Quæ idcirco argenteæ fieri præcipiuntur, ut prædicatorum eloquia nitore refulgeant, et auditorum mentem nulla sui obscuritate confundant. Idcirco autem ductiles, quia necesse est, ut hi, qui venturam vitam prædicant, tribulationum præsentium tunsionibus crescant. Quod autem subditur, *Si semel clangueris, veniant ad te principes et capita multitudinis Israel*, semel tubis clangere, est vim verbi doctrinæ secundum unitatem fidei et concordiam sensus catholici proferre. Ad quem sonitum principes et capita multitudinis convenire debent, quia valde condecens est, ut illi qui præsunt cæteris, una fide unaque dilectione convenientes, de salute sua ac sibi subditorum pacifice disputent, aliisque pacis et concordiæ bonum ad exemplum præbeant, ne forte si aliter cecinerint, merito eos reprehendat apostolica auctoritas; quæ ad Corinthios scribens, ait : *Cum enim sit inter vos zelus et contentio, nonne carnales estis, et secundum hominem ambulatis?* (*I Cor.* i.) Et item : *Convenientibus*, inquit, *vobis in ecclesiam, audio inter vos schismata esse, et ex parte credo* (*I Cor.* xi). Sed magis illud sequantur, quod idem Apostolus iisdem Corinthiis ait : *Obsecro autem vos per nomen Domini nostri Jesu Christi, ut idipsum dicatis omnes, et non sint in vobis schismata. Sitis autem perfecti in eodem sensu et in eadem scientia* (*I Cor.* i). Bene autem dicitur, Cum concisus clangor increpuerit, movebuntur castra : quia nimirum cum subtilius ac minutius prædicationis sermo tractatur, auditorum mentes contra tentationum certamina ardentius excitantur. *Movebunt*, inquit, *castra primi, qui sunt ad orientalem plagam.* Quinam sunt illi qui ad orientalem plagam castra movent, nisi hi quibus lux fidei primum fulsit? Ordinatis ergo Evangelii prædicatoribus, primum Salvator præcepit : *In viam gentium ne abieritis, et in civitates Samaritanorum ne intraveritis, sed potius ite ad oves, quæ perierunt domus Israel* (*Matth.* x) : quibus et ipsa Veritas præsentialiter inter eos conversans, Evangelium prædicabat, sed passione Redemptoris nostri ac resurrectione perpetrata, idem Redemptor apparens discipulis ait : *Data est mihi omnis potestas in cœlo et in terra. Euntes ergo, docete omnes gentes, baptizantes eos in nomine Patris et Filii et Spiritus sancti* (*Matth.* xxviii). Tribus ergo Juda cum cæteris, qui secum ad orientem habitabant, primum castra movebat; deinde cæteræ tribus secundum ordinem suum : quia primum in Judæa oportuit Ecclesiam primitivam construi, deinde ex cunctis per orbem nationibus gentes ad fidem convocari. Quando autem congregandus est populus, simplici tubarum clangore et non concise ululabunt. In convocatione populi simplex tubarum clangor, et non concisus esse jubetur, quia qui multitudini verbum fidei prædicat, simplici et aperta locutione debet uti, quatenus ea quæ dicuntur multi intelligant, et multi inde ædificentur, ne forte si obscuræ locutioni doctor operam dederit, et ignota verba interposuerit, auditor sine fructu ædificationis, vacuus inde recedat. Hinc et doctor gentium quibusdam de linguarum diversitate gloriantibus ait : *Fratres, si venero ad vos linguis loquens, quid vobis prodero, nisi vobis loquar, aut in revelatione, aut in scientia, aut in prophetia, aut in doctrina? Tamen, quæ sine anima sunt vocem dantia, sive tibia, sive cithara, nisi distinctionem sonitus dederint, quomodo scietur id quod canitur, aut citharizatur? Etenim si incertam vocem det tuba, quis parabit se ad bellum? Ita et vos per linguam, nisi manifestum sermonem dederitis, quomodo scietur id quod dicitur?* Et item : *Quid ergo*, inquit, *est fratres? Cum convenitis, unusquisque vestrum psalmum habet, doctrinam habet, apocalypsim habet, linguam habet, interpretationem habet, omnia ad ædificationem fiant* (*I Cor.* xiv). Quamvis enim in bonis doctoribus tanta docendi cura sit vel esse debeat, ut verbum, quia nimis obscurum sit vel ambiguum, Latinum esse non possit, vulgi tamen sic more dicatur, ut ambiguitas obscuritasque vitetur : non sic dicatur, ut a doctis, sed potius ut ab indoctis dici solet. Quid enim prodest locutionis integritas, quam non sequitur intellectus audientis, cum loquendi omnino nulla sit causa, sed quod loquitur non intelligunt, propter quos ut intelligant loquimur? Qui ergo docet, vitabit omnia verba quæ non docent. Et si pro his aliqua, quæ intelliguntur integra potest dicere, id magis eliget. Si autem non potest, sive quia non sunt, sive in præsentia non occurrunt, utetur etiam verbis minus integris, dum tamen res ipsa doceatur atque discatur integre.

Digitized by Google

Et hoc quidem non solum in collocutionibus sive fiant cum aliquo uno, sive cum pluribus, verumetiam multo magis in populis, quando sermo promitur, ut intelligatur instandum est. Est autem optimus modus dicendi, quo fit, ut qui audit verum audiat, et quod audit, intelligat : bonorumque ingeniorum insignis est indoles, in verbis verum amare, non verba. Quid enim prodest clavis aurea, si aperire quod volumus non potest? Aut quid obest lignea, si hoc potest, quando nihil quærimus nisi ut pateat quod clausum est? Sequitur :

Filii autem Aaron sacerdotis clangent tubis, eritque hoc legitimum sempiternum in generationibus vestris. Filii quidem Aaron clangent tubis, cum doctores sancti prædicant verbum Dei, et viam justitiæ auditoribus suis, vel studia demonstrant, quatenus in semita mandatorum Dei gressibus bonorum operum ambulant, et iter impiorum devitare sustinent. Et nota, quod non alii quilibet, sed filii Aaron jubentur tubis clangere, quia proprie officium est sacerdotum, Evangelium Christi populis prædicare, quibus per prophetam dicitur : *Clama, ne cesses : quasi tuba exalta vocem tuam* (*Isa.* LVIII). Et item : *Exalta*, inquit, *in fortitudine vocem tuam, qui evangelizas Sion : exalta, noli timere*, etc. (*Isa.* XL).

Si exieritis ad bellum de terra vestra contra hostes, qui dimicant adversum vos clangetis ululantibus tubis, et erit recordatio vestri coram Domino Deo vestro. Ululantibus tubis clangitur, quando coram populis ad pœnitentiam et compunctionem lacrymarum excitandam sermo deflectitur, et corda auditorum ad Domini misericordiam implorandam provocantur. *Ut eruamini*, ait, *de manibus inimicorum vestrorum.* Quia necesse est, ut ab omni potestate contra hostes et contra nequitias spiritales auxilium petatur, quatenus sua gratia eos protegat, qui non habent nisi de sua pietate fiduciam. *Si quando habebitis epulum et dies festos et kalendas, canetis tubis super holocaustis et pacificis victimis, ut sint vobis in recordationem Dei vestri : ego Dominus Deus vester.* Considerandum nobis est, quod legislator in adversis et in prosperis, tubis clangere mandat, quia pene nullum tempus est, quod non habile sit et opportunum, ad sermonem proferendum divinum. Modo enim lectionibus tempus est uti, modo cantui deservire divino, modo orandi, modo docendi, modo exhortandi, modo increpandi opportunitas se confert, quia secundum qualitatem auditorum, sermo semper conformari debet doctorum. Hinc quoque per Psalmistam dicitur : *Bonum est confiteri Domino, et psallere nomini tuo, Altissime. Ad annuntiandum mane misericordiam tuam, et veritatem tuam per noctem.* Et item inquit : *Benedicam Dominum in omni tempore, semper laus ejus in ore meo* (*Psal.* XXXII). Hinc et Paulus ad discipulum scribens, ait : *Prædica verbum, insta opportune, importune : argue, obsecra, increpa, in omni patientia et doctrina* (*II Tim.* IV). Et alibi : *Sine intermissione*, ait, *orate : in omnibus gratias agite. Hæc est enim voluntas Dei in Christo Jesu in omnibus vobis. Anno secundo, mense secundo, vigesimo die mensis, elevata est nubes de tabernaculo fœderis : profectique sunt filii Israel per turmas suas, de deserto Sinai, et recubuit nubes in solitudine Pharan*, etc. (*I Thess.* V). Duodecima mansione venerunt filii Israel in desertum Sinai, quadragesimo septimo die, ex quo de Ægypto transierunt, probante Scriptura Exodi ac dicente : *Mense tertio egressionis filiorum Israel de Ægypto, in die hac transierunt in solitudinem Sinai. Profectique simul de Raphidim, venerunt in desertum Sinai, et castra metati sunt in eremo : seditque Israel ibi e regione montis : et Moyses ascendit ad Dominum. Vocavitque eum Dominus de monte, dicens*, et reliqua (*Exod.* XIX). Et rursum : *Vade*, inquit Dominus, ad populum, *et sanctifica eos hodie et cras : et lavent vestimenta sua, sintque parati in diem tertium, quia tertio die descendet Dominus, vidente universo populo super montem Sinai* (*Ibid.*), quod et factum est. Laveruntque vestimenta sua, et ab uxorum coitu separati sunt, dieque tertio descendit Dominus in montem. Quo fumante, et fulgore, tonitruo, caligine, voce tubæ, mortalium corda terrentibus, Moyses loquebatur, et Dominus respondebat ei. Supputemus numerum, et inveniemus quinquagesimo die egressionis Israel de Ægypto, in vertice montis Sinai legem datam. Unde et Pentecostes celebratur solemnitas, et postea Evangelii sacramentum, sancti Spiritus descensione completur. Longum est, si replicare velim, quid in lege præceptum sit, quomodo fabricatum tabernaculum, quæ varietas hostiarum, quæ vasorum diversitas, quæ indumenta pontificis, quæ sacerdotum ac Levitarum cæremoniæ, quid egerint, quomodo populus numeratus sit, hoc tantum dicam, quod media pars Exodi, et totus Leviticus liber, et Numerorum præcepta non modica, et per singulas tribus populi distributio, et oblatio principum, in hac mansione descriptæ sunt, multorumque voluminum disputatio huic loco sufficere vix possit.

Interpretatur autem Sinai rubi, non unus ut supra in solitudine Sin, sed plures : ut ibi principium sit, hic perfectio. Ibi solitarius numerus, hic multiplex. Aliud est enim unam, et aliud omnes gratias possidere. Itaque Israel post familiarem cum Deo sermonem, postquam juxta montem Sinai commoratus est anno uno et diebus quatuor, mira dispositione castrorum egressus est in solitudine Pharan, quæ interpretatur onager aut feritas, ibique succumbit malæ bestiæ fastidiens cœlestem panem, et Ægyptiorum carnes desiderans : quando multos subitum vorabat incendium, et intercedente Moyse, unum vorax flamma consumpsit. Tunc accipiunt coturnices, et usque ad nauseam ac vomitum devorant. Eliguntur Septuaginta presbyteri, vadunt ad ostium tabernaculi, duo remanent, Eldad et Medad, non imperii negligentes, sed humilitate submissi, dum se honore arbitrantur indignos. Unde et absentes prophetant. *Saturatoque populo cum adhuc esca esset in ore ipsorum, ira Dei ascendit super eos, et occidit*

Digitized by Google

pingues eorum, et electos Israel præpedivit, ne ad malum velociter currerent (*Psal.* LXXVII). Unde et appellatus est locus, Sepulcra concupiscentiæ, sive ut in Septuaginta legimus, memoriæ desideril.

Ex quibus omnibus nos docemur, qui sapientiam dimisimus sæcularem, et Ægyptias ollas contempsimus, non debere murmurare contra cœlestem Scripturarum panem, nec virulentias Ægyptiorum, qui sunt magnarum carnium, sed simplicem mannæ cibum quærere. Alioqui si eas rursus voluerimus appetere, vorabimus usque ad nauseam, et statim Domini igne torquebimur, desideriumque nostrum vertetur in tumulos, ut simus *sepulcra dealbata, quæ foris parent hominibus speciosa, intus autem plena sunt ossibus mortuorum* et omni spurcitia (*Matth.* XXIII).

CAPUT V.

De Hobab filio Raguel Madianita cognato Moysi, et profectione filiorum Israel a monte Sinai.

(IBID.) *Et dixit Moyses Hobab filio Raguel Madianitæ cognato suo : Proficiscimur ad locum quem Dominus daturus est nobis; veni nobiscum, ut benefaciamus tibi, quia Dominus bona promisit Israeli. Cui ille respondit : Non vadam tecum, sed revertar in terram meam, in qua natus sum. Et ille : Noli, inquit, nos relinquere : tu enim nosti in quibus locis per desertum castra ponere debeamus, et eris ductor noster. Cumque nobiscum veneris, quidquid optimum fuerit ex opibus quas nobis traditurus est Dominus, dabimus tibi.* Plerumque persuadere elatis utilia melius possumus, si profectum eorum nobis potius quam illis profuturum dicamus, si eorum melioratione nobis magis quam sibi impendi postulamus. Facile enim ad bonum elatio flectitur, si ejus inflexio prodesse et aliis credatur. Unde et Moyses, qui regente se Deo, deserti duce aerea columna, pergebat, cum Hobab cognatum suum ex gentilitatis conversatione vellet educere, et omnipotentis Dei dominio subjugare, ait : *Proficiscimur ad locum quem Dominus daturus est nobis : veni nobiscum, ut benefaciamus tibi, quia Dominus bona promisit Israeli.* Cui cum respondisset ille, *Non vadam tecum, sed revertar in terram meam, in qua natus sum*, illico adjunxit : *Noli nos relinquere : tu enim nosti in quibus locis per desertum castra ponere debeamus, et eris ductor noster.* Neque enim Moysi mentem ignorantia itineris angustabat, quam et ad prophetiæ scientiam cognitio divinitatis expanderat, quam columna exterius præibat, quam de cunctis interius per conversationem Dei sedula locutio familiaris instruebat; sed videlicet vir providus, elato auditori colloquens, solatium petiit ut daret, requirebat in via, ut dux ei fieri potuisset ad vitam. Egit itaque ut superbus auditor voci ad meliora suadenti eo magis fieret devotus quo fateretur necessarius; et unde se exhortatorem suum præcedere crederet, inde se sub verbis exhortantis inclinaret. *Profecti sunt ergo de monte Domini viam trium dierum, arcaque fœderis Domini præcedebat eos per dies tres providens castrorum locum. Nubes quoque Domini super eos erat per diem cum incederent.* Quod autem dicitur de arca fœderis Domini præcedere filios Israel per dies tres providens castrorum locum, quid significat, nisi incarnationem Domini electis ab initio mundi iter præsentis vitæ dirigere, atque ducatum ad terram sanctam veraciter præbere? quæ prius sub figura patres Veteris Testamenti ducebat, et nunc in veritate viam justitiæ nobis demonstrat. Via ergo trium dierum sanctæ Trinitatis est fides, tribus temporibus, hoc est, ante legem, in lege, et sub gratia, callem veritatis atque justitiæ exsecutoribus suis fideliter demonstrans. Quod autem dicit nubem super eos esse per diem cum incederent, significat protectionem divinam per Spiritus sancti gratiam ab initio electos defendere, atque ad futuram quietem servare. *Cumque elevaretur arca Dei, dicebat Moyses : Surge, Domine, dissipentur inimici tui, et fugiant a facie tua qui oderunt te. Cum autem deponeretur aiebat : Revertere, Domine, ad multitudinem exercitus Israel.* Instruit ergo legislator secundum tropologiam suo exemplo duces plebis Dei atque rectores, ut non segnes neque negligentes in cura pastorali atque negotio sibi commisso fiant, sed instar actionis suæ, gregem sibi commissum principi pastorum in initio cujuslibet rei simul et in consummatione fideliter commendent, quatenus sua opitulatione proprias oves protegens, fugiat inimicos, depellat hostes, atque inter suos habitans, populum suum in æternum conservare dignetur.

CAPUT VI.

Ubi murmurat populus et igne percussus comburitur; et de esu carnis, unde murmuravit promiscuum vulgus cum filiis Israel.

(CAP. XI.) *Interea ortum est murmur populi quasi dolentium præ labore contra Dominum. Quod cum audisset Dominus, iratus est. Et accensus in eo ignis Domini, devoravit extremam partem castrorum. Cumque clamasset populus ad Moysen, oravit Moyses ad Dominum et absorptus est ignis. Vocavitque nomen loci illius, Incensio, eo quod succensus fuisset contra eos ignis Domini.* Quid est quod murmurantem populum ignis a Domino accensus devorat, nisi quod ignis justæ ultionis in futuro excruciat illos qui lingua inflammata a gehenna ad murmurandum atque detrahendum faciles proruunt? Unde per Sapientiam dicitur : *Susurro et bilinguis, maledictus est* (*Eccli.* XXVIII). Et item : *Beatus qui tectus est a lingua nequam. Mors illius mors nequam est, et utilis potius infernus quam illa. Qui relinquunt Deum, incident in illam : exardebit in illis et non extinguetur* (*Ibid.*) Bene autem subditur quod ipse ignis devoret extremam partem castrorum. Extrema pars castrorum finis præsentium est actionum, ubi cujuscunque qualis fuerit terminus, a Domino judicatur. Unde scriptum est : Dominus judicabit extrema terræ. Qui autem usque ad mortem incorrectus perseverat in malitia concepta, tam in anima quam etiam in corpore urendus erit perpetua pœna; nec erit aliquid

Digitized by Google

inexquisitum, quando totum, quod cogitatum per opus vel etiam verbum iniquum gessit, inferni carcere punietur. Hinc est quod in Evangelio, pertinaci ipsa Veritas dicit : *Esto consentiens adversario tuo, ne forte adversarius tradat te judici, et judex tradat te ministro, et in carcerem mittaris. Amen dico tibi, non exies inde, donec reddas novissimum quadrantem* (*Matth.* v). *Vulgus quippe promiscuum, quod ascenderat cum eis, flagrabat desiderio carnium sedens et flens, junctis sibi pariter filiis Israel, et ait : Quis dabit nobis ad vescendum carnes? Recordamur piscium, quos comedebamus in Ægypto gratis. In mentem nobis veniunt cucumeres, pepones, porrique et cæpe et allia. Anima nostra arida est, nihil aliud respiciunt oculi nostri, nisi man*, etc. Duræ carnalium mentes per amorem sæculi quasi quædam mollia ac delectabilia ferre paratæ sunt, dum in hac vita rerum culmina apprehendere conantur. Cessationem Dominus a mundi laboribus imperat, sanctæ quietis dulcedinem persuadet, et tamen vesana iniquorum mens plus se assequi aspera carnaliter quam tenere blanda spiritaliter gaudet; plus acerbitate fatigationis quam quietis dulcedine pascitur : quod aperte in semetipso nobis Israeliticus populus ostendit, qui dum refectionem mannæ desuper acceperit, ab Ægypto ollas carnium, pepones, porros cæpasque concupivit. Quid enim signatur in manna nisi esca gratiæ, suave sapiens, ad refectionem interioris vitæ bene vacantibus desuper data? Et quid per ollas carnium nisi carnalia opera, vix tribulationum laboribus quasi ignibus excoquenda? Quid per pepones, nisi terrenæ dulcedines? Quid per porros ac cæpas exprimitur, quæ plerumque, qui comedunt, lacrymas emittunt, nisi difficultas præsentis vitæ, quæ a dilectoribus suis et non sine luctu agitur, et tamen cum lacrymis amatur? Manna igitur deserentes, cum peponibus ac carnibus porros cæpasque quæsierunt, quia videlicet perversæ mentes dulcia per gratiam quietis dona despiciunt, et pro carnis voluptatibus laboriosa hujus vitæ itinera, etiam lacrymis plena, concupiscunt. Contemnunt habere ubi spiritualiter gaudeant, et desiderantes appetunt, ubi carnaliter gemant. *Et dixit Dominus ad Moysen : Congrega mihi septuaginta viros de senioribus Israel, quos tu nosti quod senes ac magistri sint populi Israel, et duces eos ad ostium tabernaculi fœderis, faciesque ibi stare tecum. Et descendam et loquar tibi, et auferam de spiritu tuo, tradamque eis, ut sustentent tecum onus populi et non tu solus graveris*, etc. Sicut plerumque juvenes dici solent, qui nulla consilii gravitate deprimuntur, ita senes non eos Scriptura sacra vocare consuevit, qui sola quantitate temporum, sed morum grandævitate maturi sunt. Unde per quemdam sapientem dicitur : *Senectus venerabilis non diuturna neque numero annorum computata. Cani sunt autem sensus hominis, et ætas senectutis vita immaculata* (*Sap.* IV). Hinc ergo est quod ad Moysen dicit : *Congrega mihi septuaginta viros de senioribus Israel, quos tu nosti quod senes populi sunt.* In quibus quid aliud quam senectus cordis requiritur, cum tales jubentur eligi, qui senes sunt? Si enim senectus in eis corporis quæreretur, a tantis sciri poterant a quantis videri. Dum vero dicitur, *quos tu nosti quod senes populi sint*, profecto liquet quia senectus mentis, non corporis, eligenda nuntiatur. Mystice autem descendente in nube carnis Christo, diffusa est per orbem [*vel* fidem] Spiritus sancti gratia super populos et septuaginta gentium linguis electos; evenitque super omnes donum illud virtutis cœlestis, quod quondam fuit in Moyse atque prophetis. *Et ait Moyses : Sexcenta millia peditum hujus populi sunt, et tu dicis, Dabo eis esum carnium meuse integro. Nunquid ovium et boum multitudo cædetur, ut possit sufficere ad cibum? vel omnes pisces maris in unum congregabuntur, ut eos satient? Cui respondit : Nunquid manus Domini invalida est? Jam nunc videbis utrum meus sermo opere compleatur.* Septuaginta : *Et dixit Moyses : Sexcenta millia peditum, in quibus sum in ipsis, et tu dixisti, Carnes dabo eis, et edent mense dierum. Nunquid oves et boves occidentur illis, et sufficiunt illis? Aut omnis piscis congregabitur eis et sufficiet eis?* Quæri solet utrum hoc Moyses diffidendo dixisset, et nascetur quæstio cur hoc ei non exprobraverit Dominus, sicut exprobravit quod ad petram unde aqua fluxit videtur de potestate Domini dubitasse. Si autem dixerimus hoc eum dixisse quærendo modum quo fieret, ipsa Domini responsio ubi ad eum dixit : Nunquid manus Domini non sufficiet? quasi redarguentis videtur quod ille ista non credidisset. Sed melius arbitror intelligi Dominum ita respondisse tanquam modum futuri facti, quem ille requirebat, dicere noluerit, sed potius opere ipso suam potentiam demonstrare. Poterat enim et Mariæ dicenti : *Quomodo fiet istud quoniam virum non cognosco* (*Luc.* II), a calumniantibus objici quod minus crediderit, cum illa modum quæsiverit, non de virtute Domini dubitaverit. Quod autem responsum est illi : *Spiritus sanctus superveniet in te, et virtus Altissimi obumbrabit tibi* (*Ibid.*), poterat respondere et sic, quomodo hic. Nunquid Spiritui sancto impossibile est, qui superveniet in te? ac si idem sensus conservaretur. Porro autem talia quædam dicens Zacharias, incredulitatis arguitur, et vocis oppressæ pœna plectitur. Quare? nisi quia Dominus non de verbis, sed de cordibus judicat? Alioqui et ad illam petram unde aqua profluxit, poterant excusari verba Moysi, nisi in eum clara esset divina sententia, quod diffidendo talia dixerit. Nam ita se ea verba habent : *Audite me, increduli : Nunquid enim de petra ista educimus vobis aquam?* (*Exod.* XVII.) Deinde sequitur : *Et elevata Moyses manu sua, percussit petram bis et exiit aqua multa, et bibit synagoga et pecora eorum* (*Ibid.*). Utique ad hoc congregavit populum, ad hoc illam virgam, in qua tanta miracula fecerat, sumpsit, eaque petram percussit, atque inde solitæ virtutis est consecutus effectus. Verba ergo illa quibus ait : *Nunquid ex hac petra educimus vobis aquam?* possent

Digitized by Google

sic accipi tanquam diceretur : Nempe ex hac petra secundum vestram incredulitatem aqua educi non potest, ut denique percutiendo ostenderetur fieri divinitus potuisse quod illi infidelitate non crederent, maxime quia non dixerat : *Audite me, incredduli.* Ita quidem intelligi possent hæc verba, nisi Deus, qui cordis inspector est, quo animo dicta fuerint indicaret. Sequitur enim Scriptura, et dicit : *Et dixit Dominus ad Moysen et Aaron : Quoniam non credidistis mihi sanctificare me in conspectu filiorum Israel, propter hoc non inducetis vos Synagogam hanc in terram quam dedi eis.* Ac per hoc intelligitur illa verba ita dixisse Moysen, tanquam ad incertum percusserit ; ut si non sequeretur effectus, hoc prædixisse putaretur, cum ait : *Nunquid ex hac petra educimus vobis aquam?* Quod in animo ejus lateret omnino nisi Dei sententia proderetur. E contrario itaque isto loco debemus intelligere verba Moysi de promissis carnibus, quærentis potius quomodo fieret, quam diffidentis fuisse quando sententia Domini non secuta est quæ vindicaret, sed potius quæ doceret.

CAPUT VII.

De septuaginta senioribus electis ad magisterium populi.

(Ibid.) *Venit ergo Moyses, et narravit populo verba Domini, congregans septuaginta viros de senioribus Israel, quos stare fecit circa tabernaculum. Descenditque Dominus per nubem, et locutus est ad eum, auferens de Spiritu qui erat in Moyse, et dans septuaginta viris. Cumque requievisset in eis Spiritus, prophetaverunt, nec ultra cessaverunt.* Et exiit, inquit, Moyses ad populum, et locutus est verba Domini. Donec verba Dei audit Moyses et ab ipso docetur, intus est et in interioribus consistit, atque in secretis habetur. Ubi vero turbis loquitur et populo ministrat, ei qui intus non potest stare, exire dicitur foras. Quid ergo formæ et talis continet sermo, nisi quod omnis doctor et magister Ecclesiæ, si de profundioribus mysteriis aliquid moveat, si arcanum quid reconditum de Dei sapientia proferat inter perfectos, donec in profundis sensibus versatur, intus esse et in interioribus consistere dicendus est. Cum vero ergo loquitur ad turbas, et ea profert quæ sufficiunt his qui foris sunt, et quæ potest vulgus audire, foras dicitur, et loqui ad populum verba Domini. Hoc video et Paulum fecisse et intus quidem fuisse cum diceret : *Sapientiam autem loquimur inter perfectos : sapientiam autem non hujus mundi, quæ destruetur, sed loquimur Dei sapientiam in mysterio absconditam, quam nemo principum hujus mundi cognovit* (*I Cor.* II). Vides quomodo intus est et interna atque arcana divinæ sapientiæ penetrat Paulus, cum hæc loquitur? Cum autem procedit ad populum, audi quid loquitur : *Omnis sermo malus non procedat de ore vestro. Qui furabatur, jam non furetur* (*Ephes.* IV). Et : *Unusquisque vir uxorem habeat, et unaquæque mulier virum suum habeat* (*I Cor.* VII). Hæc et si qua hujusmodi sunt Paulus, secundum Moysi formam foras exiens, ad populum loquitur. Sed videamus et aliud capitulum, in quo refertur quod septuaginta elegerit viros Moyses ex senioribus Israel, et habuerit eos ante tabernaculum testimonii et de Spiritu Moysi accipiens Deus, dederit septuaginta senioribus. Et dum requievisset, inquit, super eos Spiritus, prophetaverunt omnes. Quod dixit quia assumens de Spiritu Moysi, dedit septuaginta senioribus, spiritum non ita intelligas quasi materialem aliquam corporeamque substantiam auferens Deus a Moyse, in septuaginta secuerit portiones et ita unicuique seniorum exiguam particulam dederit. Impium est ita intelligere naturam Spiritus sancti. Sed hoc modo figuram mystici hujus sermonis adverte : quasi Moyses et Spiritus qui erat in Moyse clarissimi cujusdam luminis fuerit luterna, ex qua septuaginta alias lucernas accenderit Deus ; ad quas ita principalis illius luminis splendor advenerit, ut origo ipsius luminis nihil damni ex commercio derivationis acceperit. Et hoc modo pie intelligitur quod scriptum est, quia abstulit Dominus de Spiritu Moysi, et dedit septuaginta senioribus. Sed videamus quid est quod in consequentibus. Et requievit, inquit, super eos Spiritus, et prophetaverunt omnes. Requiescere Spiritum non in quibuscunque hominibus legimus, sed in beatis et sanctis. Requiescit enim Spiritus Dei in his qui mundi sunt corde, et in his qui mortificant animas suas a peccato. Sicut e contrario ille qui habitat in corpore subdito peccatis, etiamsi habitabit aliquando in eo, non enim potest Spiritus sanctus consortium habere peccati et societatem spiritus mali. Certum est enim peccati tempore adesse in corde uniuscujusque spiritum malum, et agere partes suas. Cui utique cum locus datur, et recipitur a nobis per cogitationes malas, et per concupiscentias pessimas contristatus, et ut ita dicam coangustatus, fugatur de nobis Spiritus sanctus. Propter quod et Apostolus, sciens hæc ita accidere, monebat dicens : *Nolite contristare Spiritum sanctum, in quo signati estis in die redemptionis* (*Ephes.* IV). Igitur peccantes contristamus Spiritum sanctum ; juste vero agentes et sancte, requiem ei paramus in nobis. Unde et quod nunc ait de septuaginta presbyteris, quia requievit in eis Spiritus, laudem vitæ eorum et virtutes exposuit.

Denique quia pro puritate cordis eorum et sinceritate mentis, atque intelligentiæ capacitate requievit Spiritus sanctus, continuo et operatur in eis ; nec otium patitur, ubi operandi materia digna suppeditat. Ait enim Scriptura : *Et requievit in eis Spiritus et prophetaverunt.* In omnibus ergo qui prophetaverunt requievit Spiritus sanctus, nec tamen in aliquo ipsorum ita requievit, sicut in Salvatore. Propter quod et scriptum est de eo : *Quia exivit virga de radice Jesse, et flos de radice ejus ascendit, et requievit super eum Spiritus Dei, spiritus sapientiæ et intellectus, spiritus consilii et fortitudinis, spiritus scientiæ et pietatis, et replevit eum spiritus timoris Domini.* (*Isa.* XI). Sed fortasse aliquis dicit : Nihil amplius

Digitized by Google

ostendisti de Christo scriptum quam reliquis hominibus. Sicut enim de cæteris scriptum est, quia requievit super eos Spiritus, ita de Salvatore dictum est, *requievit super eum Spiritus Domini.* Sed vide quia supra nullum alium Spiritus Dei requievisse septemplici virtute describitur. Per quod sine dubio ipsa illa divini Spiritus substantia; quæ quia uno nomine non poterat dici, diversis vocabulis explanatur, requiescere super virgam, quæ de stirpe Jesse procederet, prophetatur. Habeo et aliud testimonium, quo docere possim in Domino salvatore, in eo Spiritum sanctum eximio quodam genere, et longe aliter requievisse quam fertur in cæteris. Dicit Joannes Baptista de eo : *Qui misit me baptizare in aqua, ille mihi dixit : Super quem videris Spiritum Dei descendentem et manentem in eo, ipse est* (*Joan.* I). Si dixisset *Spiritum descendentem*, et non addidisset, *et manentem in eo*, nihil præcipuum a cæteris habere videretur. Nunc autem addidit *et manentem in eo*, ut esset hoc signi in Salvatore, quod in nullo alio possit ostendi. Denuo enim scriptum est quia manserit in eo Spiritus sanctus. Et ne quis putet me in hoc derogare prophetis, sciunt ipsi, quia non ipsis derogo, præferens eis Dominum meum Jesum Christum. Recolunt enim singuli dicta sua, et inveniunt, quod de nullo alio dictum est, *quia peccatum non fecit, nec inventus est dolus in ore ejus* (*Isa.* LIII). Quia enim solus est qui peccatum non fecit, idcirco in ipso solo mansit, et permansit Spiritus sanctus. Si enim ipse est de quo singulare aliquid et eximium dicitur, hoc quod supra diximus, quia peccatum non fecit, constat reliquos omnes fuisse sub peccato. Si omnes, necessario et prophetas. Et quomodo convenit, ut tempore peccati mansisse in eis dicamus Spiritum sanctum? Aut si tibi incredibile videatur prophetas postquam acceperant Spiritum sanctum, potuisse peccare, adhuc ad ipsum Moysen quem habemus in manibus revertamur, qui utique maximus est, et eximius prophetarum. Ipse describit et testimonium dat de semetipso, quia peccaverit in eo quod dixit : *Audite me, increduli : Nunquid de petra ista producimus vobis aquam?* (*Exod.* XVII.) In his enim dictis non sanctificavit Dominum in aqua contradictionis, id est, non est confisus in virtute Dei, et dixit : Quia potens est Deus de petra ista vel hac educere vobis aquam; sed quasi ex diffidentiæ cujusdam fragilitate respondit dicens : Nunquid poterimus vobis de petra hac educere aquam? Quia ergo peccatum ei in his verbis reputatur a Domino, certum est quod hæc cum loqueretur, non de Spiritu sancto locutus sit, sed de spiritu peccati. Quod si Scripturæ testimonio tantus propheta Moyses ostenditur aliquando habuisse Spiritum Dei, aliquando vero non habuisse, peccati scilicet tempore, certum est quia et de reliquis prophetis similis forma tenenda sit. Quid autem de David dicam, qui Spiritu sancto tanquam possit auferri, orat ne auferatur et dicit : *Ne projicias me a facie tua, et spiritum tuum ne auferas a me* (*Psal.* L).

In sequentibus vero tanquam pro culpa ablatum a se munus reposcit et dicit : *Redde mihi lætitiam salutaris tui : et spiritu principali confirma me* (*Ibid.*). Quid vero etiam de Salomone commemorem, quem nemo utique dicet, aut sine Spiritu sancto judicasse judicia; vel templum Domino construxisse; aut rursus in sancto Spiritu dæmonibus templa fecisse, aut impiis mulieribus flexisse latera sua. Etiam ille propheta, qui in tertio regnorum libro in Bethel mittebatur a Domino, in Spiritu utique Dei verba locutus est; non tamen in Spiritu Dei prævaricatus esse præceptum Domini credendus est, quo jussus fuerat non manducare panem in Bethel : propter quod et a leone perimitur (*III Reg.* XIII). Sed longum est ire per singulos. Ego autem licet non usquequaque pronuntiem, puto tamen quod in nonnullis etiam communibus hominum gestis, quæ quamvis peccato non careant, non tamen digna videantur, quibus interesse Spiritum sanctum dixerimus : ut verbi gratia, connubia legitima carent quidem peccato, ne tamen tempori illi, quo conjugales actus geruntur, præsentia Spiritus sancti dabitur, etiam si propheta esse videatur, qui officio generationis obsequitur. Sed alia plura sunt, in quibus sola sibi sufficit vis humana, et neque res indiget, neque decet adesse præsentiam sancti Spiritus. Sed in hæc per excessum quemdam incurrimus, dum ostendere volumus, super solum Dominum et Salvatorem meum Jesum, mansisse Spiritum Dei; in cæteris autem omnibus sanctis, sicut et in Septuaginta senioribus, a quibus verbi hujus processit exordium, requievisse Spiritum Dei tantum, et operatum esse interpretatur ea quæ expediebant his per quos operabatur, et ut utile erat his quibus ministrabant.

Remanserant in castris autem duo viri, quorum unus vocabatur Eldad, et alter Medad, super quos requievit Spiritus. Nam et ipsi descripti fuerant et non exierunt ad tabernaculum. Non ob contemptum præcepti Domini, sed magis ob devotionem humilitatis, in castris hi duo viri remanserunt, quasi indignos semetipsos judicantes ad perceptionem tanti muneris. Et ideo inspector cordium dignos eos judicavit gratia Spiritus sui : quorum tota intentio humilitatis virtute adornata fuit.

Cumque prophetarent in castris, cucurrit puer et nuntiavit Moysi dicens : Eldad et Medad prophetant in castris. Statim Josue, filius Nun, minister Moysi et electus de pluribus, ait : Domine mi, Moyses, prohibe eos. At ille : Quid, inquit, æmularis pro me? Quis tribuat, ut omnis populus prophetet, et det eis Dominus Spiritum suum? Pia pastorum mens, quia non propriam gloriam, sed auctoris quærit; ab omnibus vult adjuvari quod agit. Fidelis namque prædicator optat si fieri valeat, ut veritatem, quam solus loqui non sufficit, ora cunctorum sonent. Unde cum Josue duobus in castris remanentibus atque prophetantibus vellet obsistere, ei per Moysen dicitur : *Quid æmularis pro me? Quis tribuat, ut omnis populus prophetet, et det eis Dominus Spiritum suum?*

Digitized by Google

Prophetare quippe omnes volunt, qui bonum quod habuit aliis non invidit.

CAPUT VIII.

De esu carnium coturnicum.

(Ibid.) *Reversusque est Moyses et majores natu Israel in castra. Ventus autem egrediens a Domino, arreptans trans mare coturnices detulit et demisit in castra, itinere quantum uno die confici potest, ex omni parte castrorum per circuitum, volabantque in aera duobus cubitis altitudine super terram. Surgens ergo populus, tota die illa, et nocte, et die altero, coturnicum congregavit multitudinem. Qui parum, decem coros. Et siccaverunt eas per gyrum castrorum. Adhuc carnes erant in ore eorum, nec defecerat hujuscemodi cibus : et ecce furor Domini concitatus in populum, percussit eum plaga magnanimis. Vocatusque est ille locus, Sepulcra concupiscentiæ. Ibi enim sepelierant populum, qui carnes desideraverat.* Carnalis ergo populus Judæorum cœlestem cibum spernens, voluptatem carnalium desiderabat ; sed divina providentia ita judicium temperavit, ut puniret voluptuosorum concupiscentiam, nec tamen denegaret fragilibus competentem alimoniam. Quin in ipsa concessione, aliquid spiritaliter eis innueret. Cum enim illi peterent carnes sibi impartiri, non ferarum, non quadrupedum nec terrestrium animalium eis esum tribuit, sed volucrum, quatenus ex ipsa perceptione alimenti, discerent superna magis desiderare quam terrena, spiritalia potius quam corporalia. Avium ergo natura ex aquis primum processit, sed in aera habitationem sibi acquirit. Unde et qui volucrum esum percipiunt, ab imis ad superna cor levare admonentur, ut licet in terrenis corporibus degant, tamen animo semper ad cœlestia appetant, secundum illud Apostoli, quod dicit : *In carne autem ambulantes, non secundum carnem militantes. Nostra autem conversatio in cœlis est* (*II Cor.* XII).

Egressi autem de sepulcris concupiscentiæ, venerunt in aseroth, et manserunt ibi. Quartadecima mansio in solitudine Pharan, quæ in atrium vertitur. In hac Aaron et Maria propter Æthiopissam contra Moysen murmurant. Et hoc, prudens lector, attende quod post consummatam in duodecimo numero virtutem, quia superbit Israel, et in sepulcris concupiscentiæ carnes Ægyptias desideravit, rursum jacit aliud fundamentum et atria : id est, ad vestibula virtutis ingreditur, ostendens nobis et eos qui stant posse cadere, et qui ceciderunt, posse resurgere. *Positus est enim* Jesus *in ruinam et resurrectionem multorum* (*Luc.* II). Et ipse loquitur per Prophetam : *Nunquid qui cadet non resurget ?*

CAPUT IX.

De murmuratione Aaron et Mariæ contra Moysen propter Æthiopissam uxorem ejus.

(Cap. XII.) *Locutaque est Maria et Aaron contra Moysen propter uxorem ejus Æthiopissam, et dixerunt : Num per solum Moysen locutus est Dominus ? Nonne et nobis similiter locutus est ? Quod cum audisset Dominus, iratus est. Erat enim Moyses vir mitissimus, super omnes homines, qui morabantur in terra*, etc. (*Ex Augustino.*) Quæri solet utrum ipsa sit filia Jethro, an alteram duxerit [*Al.*, superduxerit] ? Sed ipsam fuisse, credibile est. De Madianitis quippe erat, qui reperiuntur in Paralipomenon Æthiopes dici, quando contra eos pugnavit Josaphat. Nam in his locis dicitur eos persecutus populus Israel, ubi Madianitæ habitant, qui nunc Saraceni appellantur. Sed nunc eos Æthiopes nemo fere appellat, sicut solent locorum et gentium nomina plerumque vetustate mutari. Allegorice autem Mariam dicimus formam habuisse plebis prioris : Moysen, id est legem Domini transisse ad connubium Æthiopissæ hujus, quæ ex gentibus congregata est. Hanc ergo Moyses, id est, lex spiritalis accepit uxorem, et pro hoc facto Maria, quæ Synagoga est, indignatur et detrahit una cum Aaron, cum sacerdotibus scilicet et Pharisæis. Derogat usque in hodiernum diem Moysi nobiscum posito plebs illa ; et turpis ei videtur, quia circumcisionem carnis non docet apud nos, ne observationem sabbati, nec neomeniæ, nec sacrificia sanguinis, sed circumcisionem cordis et precandi otium, diesque festos *in azymis sinceritatis et veritatis*, et sacrificia laudis, et non jam pecudum, sed vitiorum cædi victimas monet. Judicat ergo de his Deus, et nuptias Æthiopissæ confirmat. Et Moysen quidem libenter cum ea habitare sinit et requiescere : Mariam vero ejicit extra castra, et porro facit a tabernaculo testimonii, cum non ejicitur etiam Aaron ; insuper autem et lepra afficitur Maria. Aspice nunc ad illam plebem, et vide quanta in illa est lepra peccati, quanta intelligentiæ caligo, quanta observantiæ fœditas, quanta turpitudo conspectus. Verumtamen hæc lepra non perpetuo permanet, sed ubi septimana compleri cœperit mundi, revocabitur ad castra. In fine enim mundi cum *plenitudo gentium introierit, tunc etiam omnis Israel salvabitur* (*Rom.* XII) : et tunc est cum cessabit lepra de facie Mariæ. Recipiet enim decus fidei, et splendorem Christi agnitionis accipiet, et restituetur vultus ejus, cum fiet uterque unus grex et unus pastor, in quo vere dicendum est : *O altitudo divitiarum sapientiæ et scientiæ Dei* (*Galat.* III) : quia ita conclusit omnes sub peccato, ut omnium misereatur, in Christo Jesu Domino nostro, sicut Apostolus dicit : *Hæc omnia in figura contigerunt illis : scripta sunt autem propter commonitionem nostram* (*I Cor.* X). Quæro quid commonitionis accipiamus ex eo quod lectum est nobis, quia detraxerunt Aaron et Maria de Moyse, et propter hoc correpti sunt. Maria vero etiam leprosa efficitur. Tanta autem fuit cura correptionis hujus, ut dum Maria septimanæ tempus expleret in lepra, populus Dei non ageret iter ad terram repromissionis, nec tabernaculum testimonii moveretur. Primo interim moneor, et utiliter ac necessario moneor ex hoc facto, ne detraham fratri, ne malo loquar de proximo meo, ne aperiam os meum ad

Digitized by Google

derogandum non solum sanctis, sed quibuslibet proximis meis, videns quanta ex hac indignatio fuerit Dei, quanta vindicta processerit. Denique, adversum peccatum istud simili indignatione etiam in psalmis Domini commoveri videmus et dicere : *Sedens adversus fratrem tuum detrahebas, et adversus filium matris tuæ ponebas scandalum* (*Psal.* XLIX). Similiter autem et in alio psalmo ex persona justi, scietis hoc Deo quam maxime displicere, quod dicitur : *Detrahentem occulte adversus proximum suum persequebar* (*Psal.* CX). Ex his igitur omnibus divinæ Scripturæ sermonibus velut gladiis quibusdam utrinque acutis, obtrectandi fratribus, et derogandi sanctis vitium resecemus. Lepra enim consequitur derogantes et ægologos (ἀσιτολόγους?) Post hæc autem a moralibus ad intelligentiam mysticam transeamus. Quamvis et in superioribus pauca jam dicta sunt, tamen quæ defuisse videntur addemus. Videamus ergo, quis est qui derogat Moysi, quis de eo male loquitur : non solus judæus, sed et hæretici, qui non recipiunt legem et prophetas, ipsi detrahunt de Moyse. Denique solent ei etiam crimen impingere dicentes, quia homicida fuit Moyses : interfecit enim Ægyptium, et alia multa vel in ipsum, vel in prophetas blasphemo ore concinnant. Isti ergo qui detrahunt Moysi, habent lepram in anima sua, et sunt in homine interiore leprosi : et ideo habentur extra castra Ecclesiæ Dei. Sive ergo hæretici sunt qui derogant Moysi, sive de Ecclesia sint qui detrahunt fratribus, et male loquuntur de fratribus suis, omnibus qui hoc vitio aguntur, dubitandum non est quin leprosi sint in anima sua. Et Maria quidem interveniente Aaron pontifice septima die curatur : nos vero si obtrectationis vitio inciderimus in animæ lepram, usque ad finem septimanæ mundi, id est, usque ad resurrectionis tempus leprosi in anima permanebimus et immundi, nisi dum pœnitendi tempus est corrigamus, et conversi ad Dominum Jesum ac supplicantes ei, per pœnitentiam purgemur ab immunditia lepræ nostræ. Ego autem puto, quod non solus ille populus prior, neque soli hæretici, de quibus supra memoravimus detrahant de Moyse, sed et omnis, qui scripta ejus male intelligit, et qui spiritalem legem carnaliter suscipit, Moysi derogat quia de verbis sanctis carnaliter homines docet. Audistis quid sibi judicii obtrectatores et maleloqui, et quid damnationis acquirant. Audite nunc, et quantum beneficii conferant his quibus obtrectant. Nunquam invenies tantas laudes Deum dixisse de Moyse famulo suo, quantas nunc dici quidem videamus, quando ab hominibus ei derogatum est. Audi ergo in sequentibus quid dicat, et quibus Moysen laudibus efferat Spiritus sanctus.

Et descendit, inquit, *Dominus in columna nubis, et stetit ad ostium tabernaculi testimonii. Et vocati sunt Aaron et Maria, et steterunt ambo, et dixit ad eos : Audite verba mea : Si fuerit quis vestrum propheta Domini, in visionibus ei agnoscar, et in somnis loquar ei : non sicut famulo meo Moysi, qui in tota domo mea fidelis est. Ore ad os loquar ad eum, in specie et non in ænigmate et gloria Deum videt. Et quare non timuistis detrahere famulo meo Moysi? Et ira furoris Domini facta est super illos et discesserunt : et nubes recessit a tabernaculo. Et ecce Maria facta est leprosa sicut nix.* Videtis quid sibi pœnæ contulerint obtrectatores; quid vero illi cui obtrectaverant quæsiverint laudis. Sibi turpitudinem, illi splendorem ; sibi lepram, illi gloriam; sibi opprobrium, illi magnificentiam quæsiverunt. Verumtamen Moyses priusquam acceperat Æthiopissam, non est scriptum, quia in specie locutus est Deus ei, et non in ænigmate. Sed ubi accepit Æthiopissam, tunc dicit de eo Deus, quia ore ad os loquar ad eum, in specie, et non in ænigmate. Modo enim cum Moyses venit ad nos, et conjunctus est huic Æthiopissæ nostræ, lex Dei jam non in figuris et in imaginibus sicut prius, sed in ipsa specie veritatis agnoscitur. Et quæ prius in ænigmate designabantur, nunc in specie et veritate complentur. Et ideo ille, qui species figurarum et ænigmatum disserebat, dicit : *Scimus autem, quoniam patres nostri omnes sub nube fuerunt, et omnes in Moyse baptizati sunt, in nube et in mari; et omnes eamdem escam et potum spiritalem biberunt. Bibebant autem de spiritali sequente petra. Petra vero erat Christus* (*I Cor.* X). Vides quomodo ænigmata legis Paulus absolvit, et species ænigmatum docet et dicit, quia petra in ænigmate erat apud Moysen, antequam jungeretur huic nostræ Æthiopissæ : nunc in specie petra Christus est. Nunc enim os ad os loquitur per legem, Deus antea in ænigmate fuit baptismum in nube et in mari; nunc autem in specie regeneratio est in aqua et Spiritu sancto. Tunc erat in ænigmate manna cibus; nunc autem in specie caro Verbi Dei verus est cibus sicut ipse dicit : *Quia caro mea vere est cibus, et sanguis meus vere est potus* (*Joan.* IX). Sic ergo jam nunc Moyses apud nos positus, et huic Æthiopissæ conjunctus, vel ipse ad nos, vel ad ipsum Dominus non loquitur in ænigmate, sed in specie. Hic autem additur : *Et gloriam*, inquit, *Domini vidit*. Quando vidit Moyses gloriam Domini? Ego tunc dico, quando transformatus est Dominus in monte, et aderat ibi Moyses cum Elia, et colloquebantur ei. Et ideo recte in consequentibus adjungit, et quare non timuistis detrahere famulo meo Moysi? Quod evidenter utique ad eos dictum dirigitur, qui Evangelia quidem suscipere videntur, derogant autem Moysi. Et merito arguuntur, quia cum discant per Evangelium quod Moyses una cum Elia vidit gloriam Domini, legi et prophetis ausi sunt derogare. Et ideo nos non detrahamus Moysi, nec derogemus legi, sed *simus non solum auditores legis, sed factores*, ut cum ipso Moyse conglorificari mereamur. Ego autem puto quod et illi materiam præstant ad derogandum Moysi, qui verbi causa cum legitur liber Levitici, vel lectio Numerorum, non ostendunt quomodo hæc quæ in ænigmate scripta sunt, intelligi per speciem debeant; id est, qui non

Digitized by Google

spiritaliter ea quæ in lege leguntur exponunt. Necessario enim qui audiunt ritum sacrificiorum, vel sabbatorum, vel similium in Ecclesia recitari, offendantur, et dicant : Quid hoc necesse est in Ecclesia legi? Quid nobis prosunt præcepta Judaica, et spreti populi observantiæ? Hæc Judæorum sunt, et Judæi de his viderint. Ne ergo hujusmodi offendicula auditoribus accedant, danda opera est ad scientiam legis; et secundum hoc quod spiritalis est lex, intelligenda et explananda sunt quæ leguntur, ne doctorum causa, imo desidia et negligentia, ab imperitis et indoctis derogetur Moysi. Sed et convertamur ad Dominum ut auferat a nobis velamen litteræ, et non nobis deformis vultus Moysi, sed gloriosus et decorus appareat, ita ut non solum obtrectemus, sed pro magnitudine sensuum, laudem ei et gloriam conferamus. Et ira furoris Domini facta est super illos, et discesserunt; et nubes recessit a tabernaculo. *Et ecce Maria facta est leprosa sicut nix.* Ira furoris Domini efficitur super eos qui male loquuntur et detrahunt. Verumtamen quod dicit *nubes recessit a tabernaculo, et ecce Maria facta est leprosa sicut nix*, considerandum diligentius est, quod prius recedit nubes, et ita lepra repletur : ut ostendatur quia etiam si est in aliquo gratia Spiritus sancti et obtrectat ac detrahit, recedit ab eo post obtrectationem; et sic lepra repletur anima ejus. Nam et populus ille prior habuit in se gratiam Dei; sed postquam in verum Moysen Dominum nostrum Jesum Christum exteuderunt linguas blasphemiæ suæ, discessit ab illis nubes, et transivit ad nos in montem excelsum, cum Salvator noster transformatus est, et nubes refulgens obumbravit discipulos ejus; et venit vox de nube dicens : *Hic est Filius meus dilectus, in quo mihi bene complacuit* (*Matth.* XVII). Post hoc ergo Maria facta est leprosa sicut nix. Donec aderat nubes, Maria non erat leprosa, sed cum discessit. Donec enim visitatio Dei erat in populo illo, non erat leprosus. Ubi vero discessit, ignominia vultus sui contexit eum. Sed nos timeamus ne forte effugemus a nobis hanc nubem male loquendo, male agendo, male cogitando, et tunc apparebit in nobis lepra peccati.

Et respexit Aaron ad Mariam, et ecce erat leprosa. Et dixit Aaron ad Moysen : Precor, Domine, ne contuleris in nos peccatum, quoniam ignoravimus quod vecccavimus : ne fiat simile morti, et ut aborsus ejectus de vulva matris. Et comedit dimidium carnis ejus. Vult in hoc ostendere, quia populus ille formatus in vulva quidem fuerit suæ matris synagogæ, non tamen pervenire potuerit ad effectum et integrum partum; sicut enim aborsus imperfectus et incompositus est partus, ita et ille populus aliquanto quidem tempore intra vulvam matris, hoc est, intra synagogæ institutionem positus est; sed peccatis intercedentibus formari ad integrum, vivificarique non potuit. Et ideo abjecti sunt velut aborsus imperfectus et immaturus, peccato scilicet consumente *dimidium*, ut ait, *carnis ejus*. Et tamen interdum et aborsus bonus. Bonus autem aborsus dicitur, cum aliis comparatur : sicut Ecclesiastes ait : *Et dixi : Bonus est aborsus, magis quam ille. Qui ille? qui in vanitate*, inquit, *incedit, et in tenebris ambulat* (*Eccles.* VI). Non ergo absolute bonum dicit aborsum, sed bonum magis quam vita quæ in vanitatibus ducitur, et in tenebris ignorantiæ. *Et proclamavit Moyses ad Dominum dicens : Deus, precor te, sana eam.* Et quem oportebat orare pro sanitate populi illius nisi Moysen? Orat Moyses pro illis, et forte hoc orat, quando cum Domino Jesu Christo colloquebatur, cum in monte transformatus est, petens ab eo, ut cum *plenitudo gentium introisset, tunc omnis Israel salvus fieret* (*Rom.* XI).

Et dixit Dominus ad Moysen : Si pater ejus spuisset in faciem ejus, non erubesceret septem diebus? Separetur septem diebus extra castra, et post hæc introibit. Quid est, si pater ejus spuisset in faciem ejus, erubesceret septem diebus? Mariam synagogæ loco posuimus. Expuit pater ejus in faciem. Signum repudii est in faciem conspui. Denique in lege scriptum est, ubi jubetur, *ut relicta proximi, proximo nubat. Si voluerit proximus repudiare conjugium, ut decalceatus in faciem conspuatur* (*Deut.* XXV) : et hoc datum est velut signum repudii. Hinc ergo Maria, id est, populus ille cum repudiatur a Deo, conspui in faciem dicitur. Habemus et in alio loco significantiam sputi, cum dicit Isaias : *Omnes gentes sicut guttæ situlæ, et sicut sputum reputatæ sunt* (*Isa.* XL). Ostenditur in hoc loco, quod etiam populus ille sicut gentes cæteræ quæ in sputum reputantur, abjectus est. Et revera si consideres honorem illum priorem, cum pontificalis apud eos ordo florebat, cum insignia sacerdotum, cum Levitica ministeria, cum majestas templi, cum prophetalis splendor, et cum cœlestibus super terram consortiis utebantur, qui honor fuit ille, quæ gloria? Et rursum si nunc aspicias, quanto de decore horrescant, sine templo, sine altari, sine sacrificio, sine prophetia, et sine sacerdotio, sine ulla cœlesti visitatione dispersi per omnem terram, profuge viventes, quis non evidenter agnoscat, quomodo conspuit pater ejus in faciem ejus, et perfudit vultus eorum ignominia? Septem ergo diebus separatur extra castra. Diximus jam in superioribus quod septem dies isti septimanam mundi hujus designent. In septimana enim dierum, creaturæ totius visibilis productæ videntur esse substantiæ. Tunc enim quæ non erant, facta sunt. In septimana vero totius mundi, secreta quadam et Deo cognita dispensatione, quæ tunc producta sunt explicantur. Interim in hac septimana qua sequestrata est Maria, non moventur castra filiorum Israel, sed stant uno in loco conclusi, et nullus est eis omnino profectus, donec mundetur Maria a lepra sua.

CAPUT X.

De duodecim exploratoribus missis a Moyse in terram Chanaan, et de his quæ inde gesta sunt.

(CAP. XIII.) *Profectus est populus de Aseroth, fixis*

Digitized by Google

tentoriis in deserto Pharan. Ibi locutus est Dominus ad Moysen dicens : Mitte viros, qui considerent terram Chanaan, quam daturus sum filiis Israel, singulos de singulis tribubus ex principibus. Aseroth interpretatur *domus perfecta.* Proficiscitur igitur populus, posteaquam Maria purgata est, a domibus perfectis, et venit in Pharan, quod interpretatur *os visibile.* Potest intelligi, quod Verbum caro factum est, et invisibilis visibilis effectus est; et hoc significari, posteaquam finis et perfectio omnium quæ erga illum populum gerenda fuerunt, venit; et tunc transit et venit ad eum, quem Verbum carnem factum ante non credidit. Notandum autem, quod Pharan non speciale nomen est mansionis alicujus, sed solitudinis quæ plures continebat in se mansiones, sicut in consequentibus istius libri, ubi catalogus mansionum integer est, demonstratur. Ibi enim narratur, quod profecti filii Israel de Aseroth, castra metati sunt in Rehtma; deinde Remmom Phares; et deinde in Lebna; et sic omnes per ordinem usque ad Asiongaber : id est, usque ad tricesimam secundam mansionem, sub Pharan solitudinis nomine mansiones comprehensæ sunt. Ab hac itaque mansione, hoc est, Rethma, quæ fuit in ordine quintadecima, usque ad tricesimam secundam, istiusmodi continentur historiæ. Duodecim exploratores mittuntur ad terram sanctam, botrus refertur in ligno, et Christi breviter passione demonstratur. Murmurat populus Judæorum, gigantum impetum reformidans. Pugnat contra Amalech, et Chananæum nolente Deo, et vincitur. Intelligit quæ debeat in terra sancta exercere sacrificia. Dathan et Abiron et filii Chore consurgunt contra Moysen et Aaron, et terræ voragine glutiuntur. Inter mortuos et viventes pontifex medius, thuribulo armatus ingreditur, et currens ira Dei, sacerdotis voce prohibetur. Virga Aaron et florem profert et folia, et in æternam memoriam virens siccitas consecratur. Nec dum templum etiam æditui, nec dum sacerdotes et Levitæ obtulerunt sacrificia, et partes eorum mysticus sermo describit. Vitula rufa in holocausta concrematur; et cinis ejus piacularis aspersio est. Quorum omnium figuræ proprias flagitant solutiones : quæ in suis locis dicentur.

Misit ergo eos Moyses ad considerandam terram Chanaan, et dixit ad eos : Ascendite per meridianam plagam; cumque veneritis ad montes, considerate terram qualis sit, et populum qui habitator est ejus, utrum fortis an infirmus, pauci numero an plures; ipsa terra bona an mala; urbes quales, muratæ an absque muris; humus pinguis an sterilis; nemorosa an absque arboribus. Confortamini et afferte nobis de fructibus terræ. (*Ex Augustino.*) Exposuisse intelligitur secundum quid dixerit : Si potens aut infirmus, hoc est, si pauci sunt aut multi. Nam quæritur quomodo possent de monte prospicientes sentire humanarum virium fortitudinem. Potest et alius sensus esse multo congruentior veritati. Quod ait, ascendens in montem, in ipsam terram dixit quam explorare volebant. Non enim possent facile exploratores intelligi, ubi tanquam peregrinantes omnia perquirebant. Nam si de montis vertice eos putaverimus conspexisse terram et explorare, quomodo possent exquirere omnia, quæ Moyses exquirenda præcepit? Quomodo intrare civitates, quas eos Scriptura dixit intrasse? Quomodo de alia valle botrum tollere propter quem et loco nomen est inditum ut vallis Botri diceretur? In ipso monte explorabatur terra, quia ipse erat terra quæ exploraretur; et ibi erat quidem depressior locus, de qua valle botrus ablatus est.

Cumque ascendissent, exploraverunt terram a deserto Sin, usque Robob intrantibus Emath. Ascenderuntque ad meridiem, et venerunt in Ebron, ubi erat Ahiman et Sesai et Tholmai, filii Enach. Nam Ebron septem annis ante Thanim urbem Ægypti condita est. Pergentes usque ad torrentem Botri, absciderunt palmitem cum uva sua, quem portaverunt in vecte duo viri. De malis quoque granatis, et de ficis loci illius tulerunt, qui appellatus est Nahal escol נחל אשכול, *id est, torrens botri eo quod botrum inde portassent filii Israel.* Duodecim exploratores mitti ad explorandam terram uberem, qui terruerunt populum ne crederent posse accipere a Domino terram repromissam, Scribarum et Pharisæorum prætulerunt indicium. Sicut enim illi per Moysen missi sunt, ut soli fecunditatem sollicita consideratione tractarent, ita et isti per legem et prophetas jussi sunt, ut per vestigationem Scripturarum, Dominicum specularentur adventum, in quo erat terra, id est, terra sancta, in qua regnum Dei et ubertatem fructuum spiritalium et vitam æternam consequi possent. Sed sicut illi desperatione terruerunt populum, ne de Dei promissione confideret, ita et isti Scribæ et Pharisæi suaserunt populo Judæorum, ne crederent Christum, ad Ægyptum sæculi hujus redire cupientes, repudiantes manna fidei, quærentes ollas peccatorum nigras, et cæpas blasphemiarum putidas, et pepones vitiorum ac libidinum corruptione marcescentes. Ille autem botrus uvæ quem in ligno de terra repromissionis duo advexere vectores, botrus pendens a ligno, utique Christus ex ligno crucis promissus gentibus de terra genitricis Mariæ, secundum carnem terræ stirpis visceribus effusus. Duo bajuli qui sub onere botri illius incedebant, populus uterque est : cujus prior Judaicus, cæcus et adversus, ignarus pendentis gratiæ, et pressus onere suspensi, cui subjicitur judicanti. De quibus dicitur : *Obscurentur oculi eorum ne videant, et dorsum illorum semper incurva* (*Psal.* LXVIII). Qui vero posterior veniebat, populus gentium gerebat figuram : qui credens et Christum ante oculos habens, semper eum portans videt, et quasi servus Dominum, et discipulus magistrum sequitur, sicut ipse Dominus in Evangelio ait : *Si quis vult post me venire, tollat crucem suam et sequatur me* (*Matth.* XVI). Hic autem est botrus quem malus granata sociata, innumeris granis secuta est, nostra scilicet Ecclesia mater, habens intra se per granorum numerum, multitudinem populorum, per ruborem

Digitized by Google

sanguinis Christi signaculo coruscantem. Habentem etiam intus distincta grana, sicut Apostolus ait, *divisa charismata et dona Spiritus sancti gratia distributa* (*I Cor.* XII). Quibus omnibus indignos se increduli judicantes, terram carnis Christi fluentem lacte et melle, accipere non meruerunt, quam per fidem servi ejus, id est, Christiani populi consecuti sunt. De cujus doctrina quotidie dicit Ecclesia : *Quam dulcia faucibus meis eloquia tua, super mel et favum ori meo* (*Psal.* CXVIII). Ficum autem quem cum botro de terra repromissionis attulerunt, imaginem legis attulisse evangelicis edocemur exemplis : sicut et botrum constat figuram Salvatoris ostendere, quemadmodum in Canticis canticorum Ecclesia dicit de Christo : *Frater meus ut botrus cypri* (*Cant.* I). Quia nec Christus sine lege, nec lex sine Christo esse poterit. *Reversique exploratores terræ, post quadraginta dies venerunt ad Moysen et Aaron, et ad omnem filiorum Israel exercitum in desertum Pharan quod est in Cades.* Solitudo Pharan decem et octo continet mansiones, in quarum ultima reversi exploratores ad Moysen, renuntiaverunt quæ in terra repromissionis conspexerant, reportantes inde botrum in vecte, simul cum malogranatis et ficis loci illius. Inde et in sequentibus scriptum est : *Profecti de Asiongaber, castrametati sunt in deserto Sin, hoc est, Cades.* Cades autem, non ut plerique æstimant sancta dicitur, sed *mutata* sive *translata*. In hac mansione moritur Maria et sepelitur; et propter aquas contradictionis, Moyses et Aaron offendunt Dominum, et prohibentur transire Jordanem.

CAPUT XI.

De murmure populi et vindicta ob hoc in eos prolata.

(IBID.) *Locutique eis et omni multitudini, ostenderunt fructus terræ, et narraverunt dicentes : Venimus in terram ad quam misisti nos, quæ revera fluit lacte et melle, ut ex his fructibus cognosci potest. Sed cultores fortissimos habet, et urbes grandes nimis atque muratas. Stirpem Enach vidimus ibi*, et reliqua. De exploratoribus terræ narratur, qui missi renuntiarent, quod terra quidem sit bona et admirabilis, habitent autem in ea filii gigantum. Jesus tamen non desperat, sed confirmat populi fidem cum Caleph, qui est de tribu Juda, et dicunt. *Si diligit nos Deus, introducet nos in terram hanc.* Quæ ergo est terra ista secundum spiritalem intellectum, quæ terra quidem sancta est et terra bona, sed impius habitator? Qui sunt ergo isti hostes, qui habitant in terra sanctorum, et quomodo ejiciendi sunt, ut illis ejectis, sancti succedant in locum eorum? Redeamus ad Evangelia, redeamus ad Apostolum. Evangelia sanctis promittunt regna cœlorum. Apostolus dicit : *Nostra autem conversatio in cœlis est* (*Philip.* III). In cœlis ergo locus hæreditatis, qui promittitur sanctis; et quid putamus, quod in his locis quæ tibi promittuntur nullus non habitator sit, quem tu debeas inde pugnando depellere? Et quomodo ergo dicit Dominus : *A diebus Joannis Baptistæ regnum cœlorum vim patitur, et vim facientes diripiunt illud?* (*Matth.* XII.) Nisi enim esset quibus vis fieret, nisi essent qui inde pelli et excludi deberent, nunquam diceretur per vim diripiendum esse regnum cœlorum. Et nisi essent cum quibus nobis certamen esset et præium, nunquam diceret Apostolus : *Non est nobis colluctatio adversus carnem et sanguinem, sed adversus principatus et potestates, adversum mundi hujus rectores tenebrarum harum, adversus spiritalia nequitiæ in cœlestibus.* De quibus etiam illud Dei dictum, per prophetam intelligendum videtur, ubi ait : *Et inebriatus est gladius meus in cœlo* (*Isa.* XXXIV). Necesse est enim spiritales nequitias, quæ in cœlestibus esse dicuntur, qui sunt veri Chananæi, vinci a te, et expelli de cœlestibus locis, ut tu pro illis habites ibi. Scio tamen gigantes eos esse. Gigas dicitur omnis, qui adversum Deum resistit. Quicunque ergo adversatur Deo et contrarius est veritati, quod illi principaliter faciunt, merito gigas appellatur. Tibi ergo præstatur, ut ejicias gigantes, et intres in regnum eorum. An non de quodam ex ipsis scriptum est : *Qui accipiet a gigante spolia?* De quo etiam dicit Dominus in Evangelio : *Nemo potest introire in domum fortis, et diripere vasa ejus, nisi prius alligaverit fortem* (*Marc.* III). Nunc ergo in quantum in comparationem humanæ et dæmoniacæ naturæ, nos locustæ sumus, et illi gigantes; et præcipue si dubia sit fides nostra et si nos perterreat infidelitas, illi vere gigantes erunt, et nos locustæ sumus. Si vero sequamur Jesum, et credimus verbis ejus ac fide ejus repleamur, tanquam nihil erunt respectu nostri. Audi enim quomodo nos hortatur et dicit : *Si amat nos Dominus, introducet nos Deus in terram hanc, quæ bona est, et fructus ejus mirabilis.* Typus et figura, quæ præcessit in patribus, completur in nobis. Ejecerunt illi gentes, et consecutæ sunt hæreditatem eorum; consecuti sunt omnem terram Judææ et Jerusalem, et civitatem et montem Sion. Hæc in illis impleta sunt. Ad te autem quid dicitur : *Non enim*, inquit, *accessistis ad ea, quæ visibilia sunt, sed ad invisibilia. Accessistis enim*, inquit, *ad montem Dei viventis, et ad civitatem Jerusalem, et ad multitudinem angelorum* (*Hebr.* XII). Sed et alibi idem Apostolus dicit : *Jerusalem autem, quæ sursum est libera est, quæ est mater omnium nostrorum* (*Gal.* IV). Si quis verbis Apostoli dicentis Jerusalem esse cœlestem non accommodat fidem, potest et hæc verba nostra recusare. Si vero verbis Pauli fides adhibenda est, et Jerusalem cœlestem esse credimus, ad typum terrenæ hujus. Et quæ scripta videntur de hac terrena ad illam cœlestem rectius spiritali intelligentia conferemus. Accessimus ergo sicut Paulus dicit ad cœlestem Jerusalem, sine dubio ad cœlestem Judæam. Et sicut illi de terrestri Judæa ejecerunt Chananæos et Evæos et reliquas gentes, ita et nos, qui accessimus ad montem Dei, et ad regna cœlestia, necesse est ut expellamus de eis contrarias potestates, et spiritalia nequitiæ in cœlestibus. Et sicut illi ejecerunt Jebusæum de Jerusalem, et quæ prius Jebus vocitata fuerat, postmodum Jerusalem appellata est,

Digitized by Google

ita et nos oportet expellere Jebusæum de Jerusalem, et sic hæreditatem ejus consequi. Sed illi quidem faciebant hæc armis visibilibus, nos autem invisibilibus. Illi vincebant corporalibus præliis, nos autem spiritali certamine speramus. Quod si vis audire, Paulus, qui non solum magister gentium, sed et militiæ hujus magister est, quomodo pugnaverit prior, audi quid ipse describat, sicut etiam supra memoravimus : *Non est*, inquit, *nobis colluctatio adversus carnem et sanguinem, sed adversus principatus et potestates, adversus rectores mundi hujus tenebrarum, adversum spiritalia nequitiæ in cœlestibus* (*Ephes.* VI). Propterea et hanc pugnam spiritalem atque invisibilem pugnaturis, spiritalia arma et invisibilia tela componit et dicit : *Induite vos loricam charitatis et galeam salutis, assumentes scutum fidei, in quo possitis omnia tela maligni ignita exstinguere. Sed et gladium spiritus*, inquit, *assumite, quod est verbum Dei* (*Ibid.*). Cum ergo talibus te armaveris telis, sequens Jesum ducem, non verearis gigantes illos. Videbis enim quomodo eos tibi subjiciet Jesus. Et sicut Patres calcaverunt cervices gentium, ita et tu calcabis super cervices hominum. Ipse enim dicit his qui eum fideliter sequuntur : *Ecce enim dedi vobis potestatem calcandi super serpentes et scorpiones, et super omnem virtutem inimici* (*Luc.* X). Vult enim Jesus semper res mirabiles facere; vult de locustis gigantes vincere; et de his qui in terris sunt cœlestes superare nequitias. Et fortasse hoc erat, quod dicebat in Evangeliis : *Quia qui credit in eum, non solum faciet illa, quæ ipse facit, sed majora*, inquit, *horum faciet* (*Joan.* XIV). Vere enim majus mihi videtur, si homo in carne positus, fragilis et caducus, fide tantum Christi et verbo ejus armatus, super gigantes dæmonum legis, quamvis ipse sit qui vincit in nobis, plus tamen dicit esse, quod per nos vincit quam quod per se vincit. Tantum est ut nos armis istis semper simus armati, et conversatio nostra semper in cœlis sit, vel omnis motus noster, omnis actus, omnis cogitatio, omnis sermo cœlestis sit. Quanto enim nos illuc ardentius ascendimus, tanto illi præcipites inde descendent. Et quanto nos augemur, tanto illi inferiores efficiunt. (CAP. XIV.) *Cumque clamaret omnis multitudo, et lapidibus vellet eos opprimere, apparuit gloria Domini super tectum fœderis, cunctis videntibus Israel. Et dixit dominus ad Moysen : Usquequo detrahet mihi populus iste? Quousque non credent mihi in omnibus signis, quæ feci coram eis? Feriam igitur eos pestilentia atque consumam; te autem faciam principem super gentem magnam, et fortiorem quam hæc est*, et rel. Duodecim missi sunt inspectatores ex filiis Israel, ad considerandam terram, quæ eis fuerat repromissa. Hi quoque post quadraginta dies regressi, diversa renuntiant. Nam ex his in desperationem mittunt populum, ita ut velint abjecto Moyse, eligere alium ducem, et reverti in Ægyptum; alii vero duo bona nuntiant, et cohortantur populum permanere in fide dicentes : *Si diligit nos Deus, introducet nos in terram hanc*. Sed populus infidelitatis desperatione præceps agitur, et ad lapidandos eos, qui bona nuntiant, prosilit : Majestas Domini vero protegit eos in nubibus, et dixit Dominus ad Moysen : *Feriam eos morte et interimam eos, et faciam te et domum patris tui in nationem magnam, et multo magis, quam hæc est*. Fit ergo tanta hæc comminatio a Domino, non ut passibilis et iracundiæ vitio subjacens ostenditur divina natura, sed ut per hæc et Moysi charitas quam erga populum habebat, et Dei bonitas, quæ supra omnem mentem est innotescerent. Scribitur enim irasci Deus et comminari interitum populo, quo doceatur homo tantum sibi esse apud Deum loci tantumque fiduciæ, ut etiam si sit aliqua in Deo indignatio, obsecrationibus mitigetur humanis, tantumque de eo impetrare posse hominem, ut et propria instituta convertat. Bonitas enim quæ subsequitur iracundiam, et Moysi fiduciam ostendit apud Deum, et alienam ab iracundiæ vitio divinam docet esse naturam : simul et mysterium in sæculi futuris explendum continet sermo, per quem promittit Deus quod alium hoc abjecto resuscitet. Ait enim : *Percutiam eos morte et perdam eos, et faciam te et domum patris tui in nationem magnam, multo magis quam hæc est*. Comminatio enim hæc, non est iracundia, sed prophetia. Assumenda namque erat alia natio, id est, populus iste nationum, sed non per Moysen. Excusavit se namque Moyses. Sciebat namque quia gens illa magna, quæ repromittitur, non per Moysen vocanda erat, sed per Jesum Christum, et non Mosaicus, sed Christianus erat populus appellandus. Idcirco igitur pluribus exhortatur Moyses pro populo illo; Dominus vero correptionis modum librata moderatione, dispensat et dicit :

Quia viri quidem, qui exierunt de Ægypto, et tentaverunt me atque increduli permanserunt, cadent in deserto hoc : Et non videbunt, inquit, *terram, quam juravi patribus eorum; sed filii eorum, qui sunt mecum hic, quicunque ignorant bonum vel malum*. Sit fortasis aliquid etiam secreti mysterii in verbis Domini dicentis : *Filii ipsorum, qui sunt mecum hic*. Ubi *mecum* hic? Aut quomodo *mecum*? Qui habet aures audiat. Nos interim dicimus, quia patres nostri fuerunt populus ille prior; nos autem filii ipsorum pro illis surreximus et erecti sumus, qui nesciebamus bonum vel malum. Ex gentibus enim sumus, quia neque bona, quæ ex Deo veniunt noveramus, neque mala, quæ ex peccato generantur. Si tamen succedentes in locum eorum, qui abjecti sunt, tanti lapsus timeamus exemplum, audientes commonitionem Pauli dicentis : *Vide autem severitatem et bonitatem Dei. In eos autem qui ceciderunt, severitatem; in te quidem bonitatem, si tamen permanseris in bonitate. Alioqui et tu excideris, et illi si non permanserint in incredulitate, inserentur* (*Rom.* XI). Addidit autem post hæc Dominus et dicit : *Filii vestri erunt incolæ quadraginta annis in deserto*. Et quid haberet mysterii numerus iste, declarat dicens : *Secundum*, inquit, *numerum dierum quibus considerastis terram quadraginta diebus, pro die per annum*

Digitized by Google

recipietis peccata vestra quadraginta annis. Timeo ergo mysterii hujus secreta discutere. Video enim quod peccatorum in hoc ratio comprehenditur, et pœnarum. Si enim unicuique peccatorum annus ascribitur ad pœnas pro unius diei peccato, et secundum rationem dierum quibus peccatur, annorum totidem numerus in suppliciis consumendus est, vereor ne forte nobis qui quotidie peccamus, et nullum forte vitæ nostræ diem absque peccato transegimus, ne ipsa forte sæcula sæculorum sufficere possint ad pœnas luendas. In eo enim quod populus illo quadraginta dierum delicto, quadraginta annis cruciatur in deserto, nec Terram Sanctam introire permittitur, similitudo quædam futuri judicii videtur ostendi, ubi peccatorum ratio discutienda est, nisi erit aliqua fortasse etiam bonorum operum compensatio, vel etiam eorum, quæ in vita sua unusquisque mala recipit, ut Abraham de Lazaro docuit (*Luc.* XVI). Sed hæc nullus est nosse ad integrum, nisi illius cui omne judicium tradit Pater. Quod dies peccati in annum pœna reputatur, non solum in hoc libro, in quo nihil omnino est quod dubitari possit, ostenditur, sed et in libello Pastoris, si cui tamen scriptura recipienda videtur, similia designantur. Sed fortasse aliquis neget bonitati Dei convenire, ut pro unius diei peccato, annum suppliciorum rependat. Sed fortasse aliquis dicet etiam : Si diem pro die reddat, quamvis justum, non tamen clemens videtur aut benignum. Audi ergo adhæc, si forte possimus difficultatem rei exemplis lucidioribus explanare. Si vulnus corpori infligatur, aut nervorum junctura resolvatur, sub unius horæ spatio hujus mundi vulnera solent corporibus accidere, et postmodum, cruciatibus ac doloribus exactis, multo vix tempore sanari. Quanti enim timores in loco, quanta tormenta generantur. Jam vero si accidat ut in eodem vulnere vel in eadem fractura, iterum et sæpius quis vulneretur, frequentiusque frangatur, quantis hoc pœnis curari, quantis potest cruciatibus medicari, quanto autem tempore, si tamen potuerit, ad sanitatem perducitur. Et vix aliquando ita curabitur, ut vel debilitatem corporis, vel fœditatem cicatricis effugiat. Transi nunc ab exemplo corporis ad animæ vulnera. Anima quoties peccat, toties vulneratur. Et ne dubites peccatis eam velut telis et gladiis vulnerari, audi Apostolum monentem : *Assumite scutum fidei, in quo possitis omnia jacula maligni ignea exstinguere* (*Ephes.* VI). Vides ergo peccata maligni esse jacula quæ in animam diriguntur. Patitur autem anima non solum vulnera jaculorum, sed et fracturas pedum, cum laquei parantur pedibus ejus, et supplantantur gressus ejus. Hæc ergo et hujusmodi vulnera, quanto tempore putas posse curari? O si possimus per unumquodque peccatum videre quomodo homo noster interior vulneratur, quomodo sermo malus vulnus infligit. Non legistis dicunt, quia vulneraverant gladii, sed non ita ut lingua? Vulneratur ergo et per linguam anima; vulneratur et per cogitationes et concupiscentias malas; frangitur autem et conteritur, per opera peccati. Quæ si omnia videre possimus, et vulneratæ animæ sentire cicatrices, certum est, quod usque ad mortem resisteremus adversum peccatum. Si nunc sicut hi qui vel dæmone repleti, vel mente alienati sunt, non sentiunt si vulnerantur, quia naturalibus sensibus carent, ita et nos vel cupiditatibus sæculi amentes effecti vel inebriati, sentire non possumus quanta vulnera, quantas contritiones animæ peccando conquirimus. Et ideo consequentissima ratio est, pœnæ, id est, curæ ac medicationis tempus extendi; et per unumquodque vulnus pro qualitate plagæ, medendi quoque spatia propagari. Sic ergo et Dei æquitas ac benignitas etiam in ipsis animæ suppliciis evidens fiat, ut hæc audiens, qui peccavit resipiscat, et ultra non peccet. Conversio enim in præsenti vita et pœnitentia fructuosa gesta celerem conferet hujusmodi vulneribus medicinam, quia pœnitentia non solum vulnus præteritum sanat, sed et ultra animam peccato non sinit vulnerari. Imo et illud adjiciam verbi causa : Si peccator sum, nunquid eadem erit mihi pœna si semel peccavi, quæ et si secundo et tertio, et si frequentius peccem? Non ita erit, sed pro modo, et numero, et mensura peccati, etiam pœnæ quantitas metienda est. Deus enim dabit nobis panem lacrymarum, et potabit nos in lacrymis, sed in mensura. Mensura autem hæc erit, quam sibi in hac vita unusquisque vel majus, vel amplius peccando quæsierit. Sed et calix in manu Domini, vini meri plenus misto dicitur esse. Miscetur ergo sine dubio unicuique et fiet judicium ejus, non solum de malis quæ gessit, sed etiam ex bonis; et tamen cum utraque misceantur, fex ejus quam ego puto malorum partem dici, non ad integrum exinanietur, sed hæc, ut diximus, in manu Dei sunt. Nostrum est autem ad emendationem citius festinare, ad pœnitentiam sine dissimulatione converti, lugere præterita, cavere futura, invocare auxilium Dei. Statim enim ut conversus ingemueris, salvus eris. Invenies enim advocatum, qui pro te interpellat Patrem, Dominum Jesum multo præstantiorem quam fuit Moyses; qui tamen oravit pro illo populo et exauditus est. Et fortasse propterea Moyses scribitur intervenisse pro peccatis populi prioris et impetrasse veniam, ut multo magis nos confidamus, quod advocatus noster Jesus indubitatam nobis veniam præstabit a Patre, si tamen convertamur ad eum, et non recedat retro cor nostrum, sicut Joannes in Epistola sua dicit : *Hæc autem dico, filioli, ut non peccetis* (*Joan.* II). Quo si peccaverit aliquis vestrum, habemus advocatum apud Patrem justum, qui interpellat pro peccatis nostris.

Locutusque est Moyses universa verba hæc ad omnes filios Israel, et luxit populus nimis. Et ecce mane primo surgentes, ascenderunt verticem montis atque dixerunt : Parati sumus ascendere ad locum, de quo Dominus locutus est, quia peccavimus. Quibus Moyses : Cur, inquit, *transgredimini verbum Domini, quod vobis non cedet in prosperum? Nolite ascendere. Non enim Dominus est vobiscum, ne corruatis coram inimicis vestris. Amalechites et Chananæus ante vos sunt :*

Digitized by Google

quorum gladio corruetis, eo quod nolueritis acquiescere Domino. At illi contenebrati ascenderunt verticem montis. Arca autem testamenti Domini et Moyses, non recesserunt de castris. Descenditque Amalechites et Chananæus, qui habitant in monte, et percutiens eos atque concidens, persecutus est usque ad Horma. O mira protervitas humanæ mentis, et horrenda stultitia per malitiam excæcati cordis. Mandat Deus promissionibus credere, et de sua patientia confidere, sicque terram possidendam intrare. Huic humana stultitia renuit credere, et jussis spernit obtemperare salubribus. E contrario denuntiat Deus eis propter peccata eorum et perfidiam, possessionem terræ sibi ante repromissæ, suumque auxilium eis denegat conferre. At illi contenebrati, contra voluntatem Dei eam volunt invadere. Quorum imitatores, utinam nostris temporibus non haberemus. Sunt enim proh dolor! non pauci moderno tempore, qui licet veteres de sua protervia redarguant, et incredulitatem eorum reprehendant, nihilominus ipsi in moribus ipsorum sequaces existant : qui nec bonis promissis per divinam legem adipiscendis instant, nec prohibitis malis peccando se implicare non cessant. Sed sicut nec illis, ita nec istis hæc pertinacia cedet in prosperum. Nam spirituales Amalechitæ et Chananæi, qui habitant in montibus superbiæ, percutient eos atque concident, persequentes usque Horma. Amalechitæ enim populus *lingens sanguinem*, et Chananæi *negotiantes* sive *motus*. Horma *anathema* interpretatur. Cœlestes ergo nequitiæ, quæ interitum nostrum desiderant, et terrenis cupiditatibus nos implicare volunt, si perseveraverimus in peccatis, et in montibus superbiæ ascendere non desistimus, concident nos ignitis jaculis, atque ad anathema perpetuum perducent. Unde non secundum Pelagianitas de nostra sine gratia Dei præsumere debemus potentia, sed humiliter infirmitatem nostram considerantes, id quod Domini ore decernitur, obediendum et sequendum per omnia nobis humiliter credamus. Sicque nobis hostes cuncti inferiores existunt, et ad cœlestis patriæ gaudia, quæ nobis promissa sunt, pervenire per Domini misericordiam prævaleamus.

CAPUT XII.

De ritu sacrificiorum per singulas species.

(Cap. xv.) *Locutus est Dominus ad Moysen dicens : Loquere ad filios Israel et dices ad eos : Cum ingressi fueritis terram habitationis vestræ, quam ego dabo vobis, et feceritis oblationem Domino in holocaustum aut victimam pacificam, vota solventes vel sponte offerentes munera, aut in solemnitatibus vestris adolentes odorem suavitatis Domino, de bobus sive de ovibus, offeret quicunque immolaverit victimam, sacrificium similæ decimam partem ephi conspersam oleo : quod mensuram habet quartam partem hin, et vinum ad liba fundenda ejusdem mensuræ dabi in holocaustum sive in victimam. Per agnos singulos et arietes erit sacrificium similæ duarum decimarum, quæ conspersa sit oleo tertiæ partis hin ; et vinum ad libamentum tertiæ partis ejusdem mensuræ, offeret in odorem suavitatis Domino. Quando vero de bobus feceris holocaustum aut hostiam ut impleas votum, vel pacificas victimas, dabis per singulos boves similæ tres decimas conspersæ oleo, quod habebit medium mensuræ hin, et ad liba fundenda vinum ejusdem mensuræ, in oblationem suavissimi odoris Domino. Sic facietis per singulos boves et arietes, et agnos et hædos*, et rel. Josephus in Antiquitatum suarum tertio, hujus loci meminens refert. Lex autem præcepit in privatis publicisque sacrificiis etiam farinam mundissimam adjici, in agno quidem assari unam mensuram, in ariete vero duorum, in tauro trium. Et hoc sanctificant super altare oleo mistum. Nam et oleum offertur ab immolantibus, in bove quidem hin medietatem, in ariete autem hujus mensuræ tertiam partem et quartam in agno. Hin autem mensura Hebræorum antiqua choas Atticas duas capit, secundum quam mensuram oleum offerebant. Est autem ut in libro Ruth legitur, ephi mensura trium modiorum. Hin autem ut illi volunt qui de ponderibus ac mensuris scripserunt, sextarii mensuram tenet. Qui ita ideo nominatus est, eo quod sexta pars est congii. Quid ergo hoc vult quod jubetur ingressuris terram repromissionis, per singulas species animalium, quæ offerri licebant, sacrificium adhiberi, nisi quod spiritaliter nos docet, qui in terram Ecclesiæ per Domini gratiam intravimus, ut per singulas species bonorum operum, scientiam spiritalem in meditatione divinæ legis adhibeamus. Mensura ergo ephi, quæ tres habet alias mensuras, significat sanctæ Trinitatis fidem. Cujus decimam jubetur offerre, id est, credulitatem incarnationis Christi, quæ in lege nobis plenissime commendatur, sive observantiam ipsius decalogi. Jubemur simul offerre oleum, hoc est charitatem et misericordiam. Jubemur et vinum ad libamentum, id est, gratiam spiritalem, sive communicationem passionis Christi. Et hæc juxta participationem mensuræ hin, hoc est, secundum distributionem perfectæ devotionis. Senarius autem, qui perfectus est numerus, perfectionem cujusque rei significat. Quid est ergo aliud in agni oblatione decimam partem ephi offerre, similæ conspersæ oleo juxta quartam partem hin, et vinum ejusdem mensuræ ad liba fundenda, nisi simplicitatem morum, simul cum scientia legis divinæ et prudentia evangelica exhibere? Quia non decet simplicitatem sine prudentia, nec prudentiam sine simplicitate quemquam habere, qui desiderat oblationem suam Deo acceptabilem facere. Unde Salvator in Evangelio discipulis præcepit dicens : *Estote prudentes sicut serpentes et simplices sicut columbæ.* Omnis enim stultitia sicut et versutia Deo abominabilis est, et ideo omni modo ab anima pellenda est catholica, in qua solummodo semper vigere debet simplicitas Christiana. Item in oblatione arietis duas decimas similæ jubet offerre, simul olei atque vini tertiam partem hin. Et quia aries rectorum ordinem significat, apte cum duabus decimis aries offertur,

Digitized by Google

cum quilibet homo decalogum legis intellectu et operatione tenens, officio rectoris delegatur. In qua oblatione oleum et vinum tertiæ partis hin simul exhibetur, quando charitas, misericordia et gratia spiritalis doctrinæ, ab ea erga subditorum curam diligenter impenditur. Item in oblatione tres decimæ similæ offerri præcipiuntur, simul et medium mensuræ hin in oleo sive vino. Et quid in bonis nomine nisi sanctorum prædicatorum ordo designatur, qui agrum Dominicum colunt, et vomere evangelico exstirpantes spinas vitiorum, multiplicant segetem virtutum? Qui cum tribus decimis similæ offeruntur, quia decalogum legis, scientia, opere et doctrina rite tenentes, fidei sanctæ Trinitatis veri assertores esse probantur. Illi ergo charitatem præcipuam debent habere, et in necessitatibus proximi per misericordiam consulendo, aliis bonum exemplum præbere. Nec non et ipsis studendum est, ut in gratia divina quantum mortalibus possibile est proficiant, et ad vitæ perfectionem ac sanctitatem perveniant, juxta illud Dominicum præceptum : *Sancti estote, quia ego sanctus sum, Dominus Deus vester* (*Levit.* XIX). Illud tamen quod in hac vita sibi deest, in cœlesti beatitudine per Domini gratiam in se perficiendum debent sperare.

CAPUT XIII.

De primitiis Domino dandis.

(IBID.) *Locutus est Dominus ad Moysen dicens : Loquere filiis Israel et dices ad eos : Cum veneritis in terram, quam dabo vobis, et comederitis de panibus regionis illius, separabitis primitias Domino de cibis vestris. Sicut de areis primitias separabitis, ita et de pulmentis dubitis primitiva Domino.* Quid est quod primitias de cibis Israelitæ Domino jubentur offerre, hoc est, ut sicut de areis primitias separabunt, ita etiam de pulmentis primitiva Domino tribuant? Terram igitur quam ingredientes Domino oblationes sive primitias debent offerre, præsentem Ecclesiam significare superius diximus. Ergo quisquis Ecclesiam per fidem et baptismum intraverit, necesse est ut terram carnis suæ, hoc est, corporalem vitam diligenter in Dei timore exerceat, quatenus frugem virtutum in ea excrescere faciat, unde sibi refectio æterna præparetur. Jubemur ergo non solum de areis, sed et de pulmentis primitias Domino consecrare. Quid est de area primitias separare, nisi de prædicationis officio, laboris primordia Domino consecrare? Et quid de pulmentis primitiva est offerre, nisi de domesticis disciplinis quas in semetipso solerter quisque exercere debet, inchoationem bonæ voluntatis Domino dedicare? Sive in semetipso aliquis virtutum studiis operam det, sive de aliorum salute docendo, exhortando, atque bonis exemplis provocando pium laborem impendat, necesse est ut hoc non sibi aliquis, sed gratiæ deputet divinæ, ut ei consecretur omnis boni initium, a quo decet sperari totius perfectionis supplementum.

CAPUT XIV.

De peccatis ignorantiæ.

(IBID.) *Quod si per ignorantiam præterieritis quidquam horum, quæ locutus est Dominus ad Moysen, et mandavit per eum ad vos, a die qua cœpit jubere et ultra, oblitaque fuerit multitudo facere offeret vitulum de armento holocaustum in odorem suavissimum ejus ac liba ut cæremoniæ postulant, hircumque pro peccato; et rogabit sacerdos pro omni multitudine filiorum Israel, et dimittetur eis, quoniam non sponte peccaverunt*, et rel. (*Ex Augustino.*) Merito quæritur quæ sint ipsa peccata nolentium, utrum a nescientibus committuntur, an etiam possit recte dici peccatum esse nolentis, quod facere compellitur. Nam et hoc contra voluntatem facere dici solet. Sed utique vult propter quod facit, cum vult vivere, si quisquam, nisi fecerit, mortem minetur. Vult ergo facere, quia vult vivere, et ideo non per seipsum appetendo ut falsum juret, sed ut falsum jurando vivat. Quod si ita est, utrum possint dici ista peccata nolentium, qualia hic dicuntur expianda. Nam si diligenter consideretur, forte ipsum peccare nemo velit, sed propter aliud fit, quod vult, qui peccat. Omnes quippe homines, qui scientes faciunt quod non licet, id vellent licere. Usque adeo ipsum peccatum nemo appetit propter hoc ipsum, sed propter illud quod ex eo consequitur. Hæc si ita se habent, non sunt peccata nolentium nisi nescientium, quæ discernuntur a peccatis volentium.

Mystice autem offerunt filii Israel vitulum de armento in holocaustum, cum fideles populi plena fide corpus Dominicum pro salute generis humani in ara crucis immolatum in odorem suavitatis, Domino credunt et confitentur. Offerunt sacrificium ejus ac liba ut cæremoniæ postulant, cum in sacramento panem et vinum in commemorationem passionis ejus super altare deferunt, ac de eo participantes, corpus et sanguinem ejus veraciter se percepisse confidunt. Offerunt hircum pro peccato, cum ipsam humanitatem ejus non peccatricem, sed in similitudinem carnis peccati, hoc est, nostræ mortalitatis consortem eum suscepisse, ac pro peccatis nostris dissolvendis obtulisse credimus. Rogatque ipse sacerdos, qui advocatus noster est apud Patrem pro peccatis populi sui et dimittetur ei, quoniam secundum Pauli sententiam : *In diebus carnis suæ preces supplicationesque ad eum, qui possit illum a morte salvum facere, cum clamore valido et lacrymis offerens, exauditus est pro sua reverentia* (*Hebr.* V). Præterea et incensum jubentur offerre pro se et pro peccato atque errore suo. Incensum ergo offerunt pro peccatis suis, qui orationem cum jejuniis et eleemosynis Deo offerunt, in quibus placatus veniam erroris digne postulantibus tribuit. Sequitur :

Quod si anima nesciens peccaverit, offeret capram anniculam pro peccato suo, et deprecabitur pro ea sacerdos, quod inscia peccaverit coram Domino; impetrabitque ei veniam, et dimittetur illi, etc. Capram ergo anniculam offert, qui pœnitentiam pro peccato non tepide, sed fervide gerit, et perfecte a peccato eodem, atque studiosissimo recedit proposito, de cætero cavens, quotidieque commissorum veniam

Digitized by Google

postulans, ingemiscens dicit cum Propheta : *Delicta juventutis meæ, et ignorantias meas ne memineris, Domine : secundum magnam misericordiam tuam, memor esto mei, Domine.* Adjuvabitque eum ad impetrandam veniam intercessio pontificis summi, qui non per sanguinem hircorum et vitulorum, sed per sanguinem proprium introivit semel in sancta, æterna redemptione inventa.

CAPUT XV.

De peccatis per superbiam factis.

(Ibid.) *Anima vero, quæ per superbiam aliquid commiserit, sive civis sit ille, sive peregrinus quoniam adversus Dominum rebellis fuit, peribit de populo suo,* et reliqua. (*Ex Augustino.*) Quæ sint peccata quæ fiunt in manu superbiæ, id est, superbia committuntur, Scriptura ipsa in consequentibus satis exposuit ubi ait : *Quoniam verbum contempsit.* Aliud est ergo præcepta contemnere, aliud quidem magni pendere, sed aut ignarum contra facere, aut victum vel invitum. Quæ duo fortasse pertineant ad illa peccata, quæ a nolentibus fiunt : de quibus superius quemadmodum Deo propitiato explarentur admonuit, ac deinde subjecit peccata superbiæ, cum quisque superbiendo, id est, præceptum contemnendo perperam facit : quod genus peccati non dixit ullo genere sacrificii purgare oportere tanquam insanabile judicans ; illa duntaxat curatione, quæ per sacrificia gerebantur, qualia facienda in hac Scriptura præcipiuntur. Quæ si per ipsa attendantur, nulli peccato possunt mederi ; si autem res ipsæ quorum sacramenta sunt inquirantur, in eis inveniri poterit purgatio peccatorum. Quod ergo scriptum est : *Peccator cum venerit in profundum malorum, contemnit* (*Prov.* XVIII), iste significatus est, quem Scriptura hoc loco dicit in manu superbiæ delinquere. Hoc igitur sine pœna ejus qui committit non potest aboleri, atque ideo non potest esse impunitum ; et cum pœnitendo sanatur : ipsa enim afflictio pœnitentis, pœna peccati est ; quamvis medicinalis et salubris. Merito quippe magnum judicatur peccatum, cum superbia præceptum contemnit. Sed e contrario ut sanari possit, cor contritum et humiliatum Deus non spernit. Verumtamen quia sine pœna non sit, ideo talia hinc dicta sunt : *Deum,* inquit, *hic exacerbat,* quia *Deus superbis resistit.* Et exterminabitur anima illa de populo suo, quoniam talis omnino in numero eorum qui ad Deum pertinent, non est. Quoniam verbum Domini contempsit, et mandata ejus dispersit, contritione conteretur anima illa. Quare autem contritione conteretur, consequenter adjungit dicens : *Peccatum ejus in illo,* ac per hoc si tali peccato debitam contritionem ipse sibi adhibeat pœnitendo, cor contritum, ut dictum est, Deus non spernit.

CAPUT XVI.

De homine colligente ligna in die sabbati ; et de fimbriis faciendis per angulos palliorum cum vittis hyacinthinis.

(Ibid.) *Factum est autem cum essent filii Israel in solitudine, et invenissent hominem colligentem ligna in die sabbati, obtulerunt eum Moysi et Aaron et universæ multitudini. Qui recluserunt eum in carcerem, nescientes quid super eo facere deberent. Dixitque Dominus ad Moysen : Morte moriatur homo iste ; obruat eum omnis turba lapidibus extra castra. Cumque eum eduxissent foras, obruerunt lapidibus et mortuus est, sicut præceperat Dominus.* Quid autem insinuat, quod tam atrociter jussu Dei fuerit idem ab omni populo trucidatus, quod facile ab infidelibus promittitur ? Intelligant ergo quia hæc omnia in typo acciderunt illis : scripta sunt enim ad correptionem nostram. Ille enim pristinus carnalisque homo qui diem sabbati violare ausus est dum ligna colligeret, propter quod est et punitus, formam significabat ejus qui hodie in Christo signatus, invenitur agere carnale opus, id est, contrahere ligna, fenum, stipulam, ad escam ignis æterni convenientem. Quæ dum colligit in suam perniciem, si fuerit deprehensus, pellitur ab omnibus et statim occiditur : dum judicatur ab spiritalibus. Sic ergo omnibus quæcunque illis Judæis per legem acciderunt, formaliter intelligenda sunt.

Dixit quoque Dominus ad Moysen : Loquere filiis Israel et dices ad eos, ut faciant sibi fimbrias per angulos palliorum, ponentes in eis vittas hyacinthinas. Quas cum viderint, recordabuntur omnium mandatorum Domini, ne sequantur cogitationes suas, et oculos suos per res varias fornicantes ; sed magis præceptorum Domini memores, faciant ea, sintque sancti Domino Deo suo. Ego Dominus Deus vester, qui eduxi vos de terra Ægypti ut essem Deus vester. Secundum historiam ergo mandavit Dominus per Moysen filiis Israel, in quatuor angulis palliorum hyacinthinas fimbrias facere, ad Israeliticum populum dignoscendum, ut quomodo in corporibus circumcisio signum Judaicæ gentis daret, ita et vestis haberet aliquam differentiam ; et ut commonerentur, quia habitu a cæteris gentibus Dei præcepto differebant, distarent et religione, quatenus unum Deum colerent spretis cunctis idolis nationum, ejusque mandata studiosissime conservare niterentur. Allegorice autem nos instruit, ut intelligamus, quia mandata quæ videntur esse minima in habitu legis, si propter cœlestem vitam, quod vitta hyacinthina significat, colorem aeris exprimens, serventur, multum proficiant. *Qui enim spernit minima, paulatim defluit.* Ideoque necesse est, ut secundum Apostoli documentum, *sive manducemus, sive bibamus, sive aliud quid agamus, omnia in gloriam Dei faciamus.*

CAPUT XVII.

De seditione Chore, Dathan et Abiron contra Moysen, et pœna eorum.

(Cap. XVI.) *Ecce autem Chore filius Isaar, filii Caath, filii Levi, et Dathan, et Abiram, filii Eliab, Hon quoque filius Phelech, de filiis Ruben, surrexerunt contra Moysen, aliisque filiorum Israel ducenti quinquaginta viri, proceres synagogæ, et qui tempore concilii, per nomina vocabantur. Cumque stetissent adversus Moysen et Aaron, dixerunt : Sufficiat vobis,*

Digitized by Google

quia omnis multitudo sanctorum est, et in ipsis est Dominus. Cur elevamini super populum Domini? Quod cum audisset Moyses, procidit pronus in faciem. Locutusque est ad Chore et ad omnem multitudinem. Mane, inquit, *notum faciet Dominus, qui ad se pertineant, et sanctos applicabit sibi; et quos elegerit, appropinquabunt ei*, et reliq. (*Ex Isidoro.*) Per excidium Chore, Dathan et Abiron, qui sibi contra Moysen et Aaron sacerdotem sacrificandi licentiam vendicantes, pœnas pro suis conatibus expenderunt, significantur hi qui hæreses et schismata facere conantur, et multos secum trahendo decipiunt, contemnentes sacerdotes Christi, et se a clero ejus plebisque societate segregantes, constituere audent Ecclesias et aliud altare precemque aliam, illicitis vocibus faciunt Dominicæ hostiæ veritatem, per falsa sacrificia profanantes. Hi qui contra ordinem Dei nituntur, ob temeritatis audaciam terræ compagibus ruptis, profundi hiatu merguntur; nec tantum hi qui duces eorum sunt, sed et illi qui consentiendo participes eorumdem effecti sunt, in ignem æterni judicii præparata ultione peribunt.

Locutus est Dominus ad Moysen et Aaron dicens: Separamini de medio congregationis hujus, ut eos repente disperdam, et cætera. (*Ex Augustino.*) Notandum est tunc jubere Dominum fieri separationem corporalem, cum jam vindicta imminet malis. Sic Noe cum domo sua separatur a cæteris diluvio perituris; sic Loth cum suis separatur a Sodomis igne cœlitus consumendis; sic ipse populus ab Ægyptiis, marinis fluctibus obruendus; sic isti nunc a synagoga Chore, Abiron et Dathan, qui se primitiis per seditionem abrumpere voluerunt: cum quibus tamen sancti antea viventes conversantesque, et cum cæteris quos reprobat Deus, secundum verba quæ in eos increpans dicit, contaminari tamen ab eis minime potuerunt; nec separari se jussi sunt, quando vindictam Dominus sive differebat, sive talem adhibebat, qua innocentes periclitari vel lædi non possent: sicut serpentium morsibus, sicut strage mortium, qua Deus quem volebat, sicut volebat, alio percutiebat intacto; non sicut aqua diluvii, aut ignea pluvia, aut aqua maris aut hiatu terræ, quæ permistos pariter assumeret: non quia et ibi Deus suos conservare non posset; sed quid opus erat tentatione miraculi ubi separatio fieri poterat, ut vel aqua vel ignis, vel hiatus terræ, quos invenisset, auferret? Sic et in fine a zizaniis separabuntur frumenta, et malos cremantibus flammis, justi fulgebunt sicut sol in regno Patris eorum.

Confestim igitur ut cessavit loqui, disrupta est terra sub pedibus eorum; et aperiens os suum, devoravit illos, cum tabernaculis suis, et universa substantia; ascenderuntque vivi in infernum operti humo, et perierunt de medio multitudinis. Notandum secundum locum terrenum dictos esse inferos, hoc est, in inferioribus terræ partibus. Varie quippe in Scripturis, et sub intellectu multiplici, sicut rerum de quibus agitur sensus exigit, nomen ponitur inferorum, et maxime in mortuis hoc accipi solet. Sed quoniam ipsos viventes dictum est ad inferos descendisse, et ipsa narratione quid factum fuerit satis apparet, manifestum est, ut dixi, inferiores partes terræ inferorum vocabulo nuncupatas, in comparatione hujus superioris terræ, in cujus facie vivitur, sicut in comparatione cœli superioris, ubi sanctorum demoratio est angelorum, peccantes angelos in hujus aeris detrusos caligine, Scriptura dicit, tanquam carceribus inferi puniendos reservari. *Si enim Deus*, inquit, *angelis peccantibus non pepercit, sed carceribus caliginis inferi retrudens, tradidit in judicio puniendos reservari* (*I Pet.* III), cum apostolus Paulus *principem potestatis aeris*, dicat diabolum, *qui operatur in filiis diffidentiæ.*

CAPUT XVIII.

De thuribulis seditiosorum ab incendio sublatis per Eleazar sacerdotem.

(Ibid.) *Locutusque est Dominus ad Moysen dicens: Præcipe Eleazaro filio Aaron sacerdoti, ut tollat thuribula, quæ jacent in incendio, et ignem huc illucque dispergat, quoniam sanctificata sunt in mortibus peccatorum; producatque ea in laminas et affigat altari, eo quod oblatum sit in eis incensum Domino; et sanctificata sunt, ut cernant ea pro signo et monumento filii Israel.* Quæritur hoc loco, cur non ad Moysen et Aaron sicut in superioribus, Dominus locutus sit, sed ad Moysen et Eleazarum filium Aaron. Hæc mihi causa interim occurrit, quoniam quæstio erat de progenie sacerdotum, id est, de quo genere esse deberent: unde illi ex alio genere quia sibi usurpare sacerdotium ausi sunt, tam horrendo et mirabili supplicio perierunt, non ad Aaron, qui jam summus sacerdos erat, sed ad Eleazar voluit loqui Deus, qui ei succedere debebat, et secundo jam sacerdotio fungebatur, ut eo modo sortem generis commendaret, quæ in successionibus sacerdotum esse deberet. Sed notandum, novo modo dicta sanctificata pœna eorum, a quibus hoc peccatum fuerat perpetratum, quia per eos exemplum datum est cæteris quomodo timerent. Circumpositionem autem altari cur ex eis fieri voluit, addidit dicens, quoniam oblata sunt ante Deum et sanctificata, facta sunt in signum filiis Israel. Non ergo in eis reprobari voluit, quod a talibus oblata sunt, sed hoc potius cogitari et attendi ante quem oblata sunt, id est, quia ante Dominum, ut plus in eis valeret nomen Domini, ante quem oblata sunt, quam pessimum meritum eorum a quibus oblata sunt. Hoc autem jam et in Exodo commemoraverat Scriptura, quando altare fabricatum esse dicit. Unde intelligitur genera rerum gestarum distributa esse per libros, non temporum ordo contextus. Mystice autem Chore figuram tenet eorum qui contra ecclesiasticam fidem et doctrinam veritatis insurgunt. Scriptum ergo de Chore et de cœtu ejus, quod in batillis æreis incensum obtulerit ignis alieni. Jubetur a Deo ignis quidem alienus dispergi et effundi.

Digitized by Google

Batilla vero, inquit, *quia sanctificata sunt, facito eas laminas ductiles, et circumda ex eis altare, quia oblata sunt coram Domino, et sanctificata sunt.* Hoc ergo mihi per hanc figuram videtur ostendi, quod batilla ista quæ Scriptura nominat ærea, figuram teneant Scripturæ divinæ. cui Scripturæ hæretici ignem alienum imponentes, hoc est, sensum et intelligentiam a Domino alienam et veritati contrariam introducentes, incensum Domino non suave, sed exsecrabile offerunt. Et ideo forma ecclesiarum sacerdotibus datur, ut si quando tale aliquid fuerit exortum, ea quidem, quæ a veritate aliena sunt, ab Ecclesia Dei penitus abstrudantur; si qua autem etiam in ipsis hæreticorum verbis ex Scripturæ divinæ sensibus inveniuntur inserta, ne pariter cum illis, quæ veritati et fidei sunt contraria, respuantur. Sanctificata sunt enim, quæ de divina Scriptura proferuntur et Domino oblata. Potest autem et alio modo adhuc intelligi, quod de batillis præcipitur peccatorum, ut jungantur et socientur altari. Et primo hoc ipsum, quod ærea dicuntur, non otiosum videbitur. Ubi enim vera fides est, et integra verbi prædicatio, aut argentea dicuntur, aut aurea. Ut fulgur auri declaret fidei puritatem, et argentum igni probatum, eloquia examinata significet. Ista vero quæ ærea dicuntur, in sono tantum vocis consistunt, non in virtute spiritus, et sunt ut Apostolus ait, *æramentum sonans aut cymbalum tinniens* (*I Cor.* XIII). Ista ergo batilla ærea, id est, hæreticorum voces, si adhibeamus ad altare Dei, ubi divinus ignis est, ubi vera fidei prædicatio, melius ipsa veritas ex falsorum comparatione fulgebit. Si enim verbi gratia proferentur dicta Marcionis, aut Basilidis, aut alterius cujuslibet hæretici, et hæc sermonibus veritatis ac Scripturarum divinarum testimoniis, velut divini altaris igne confutem, nonne evidentior eorum comparatione apparebit impietas? Nam si doctrina ecclesiastica simplex esset, ut nullus extrinsecus hæreticorum dogmatum assertionibus cingeretur, non poterat tam clara et tam examinata videri fides nostra. Sed idcirco doctrinam catholicam contradicentium obsidet impugnatio, ut fides nostra non otio torpescat, sed exercitiis elimetur. Propter hoc denique et Apostolus dicebat: *Oportet autem et hæreses esse, ut probati quique, manifesti fiant in vobis* (*I Cor.* XI). Hoc est dicere: Oportet hæreticorum batillis altare circumdari, ut certa et manifesta omnibus fiat fidelium atque infidelium differentia. Cum enim fides ecclesiastica velut aurum cœperit fulgere, et prædicatio ejus ut argentum igne probatum intuentibus resplenduerit, tunc majore cum turpitudine et decore, hæreticorum voces obscuri æris vilitate sordebunt.

CAPUT XIX.

De murmure populi contra Moysen et Aaron, et incendio ob hoc in eos immisso.

(Iuid.) *Loquente Domino ad Moysen, murmuravit omnis multitudo filiorum Israel, sequenti die contra Moysen et Aaron dicentes: Vos interfecistis populum Domini. Cumque oriretur seditio et tumultus increscceret, Moyses et Aaron fugerunt ad tabernaculum fœderis. Quod postquam ingressi sunt, operuit nubes tabernaculum, et apparuit gloria Domini*, etc. Non legimus antea quia obtexerit nubes tabernaculum testimonii, et apparuerit majestas Domini, et receperit intra nubem Moysen et Aaron, nisi nunc cum insurrexerit in eos populus, et lapidare eos voluit. Discamus ex hoc quanta sit utilitas in persecutionibus Christianis, quantum gratiæ conferatur, quomodo propugnator eis fiat Deus, quomodo abundanter Spiritus sanctus effundatur. Tunc enim maxime gratia Domini adest, cum hominum sævitia concitatur. Et tunc pacem habemus apud Deum, cum ab hominibus propter justitiam bella perpetimur. Ubi enim abundaverit peccatum, superabundavit et gratia. *Adoperuit ergo nubes tabernaculum, et irruit synagoga super Moysen et Aaron, et apparuit gloria Domini.* Quamvis magni sint vitæ merito Moyses et Aaron, quamvis animi virtutibus polleant, apparere tamen eis gloria Dei non potuisset nisi in persecutionibus, in tribulationibus, in periculis atque in ipsa morte jam positis. Et tu ergo non putes tibi dormienti et otioso, apparere posse gloriam Domini. An non Paulus apostolus in his gratiam Domini consequi meruit? Nonne super omnes cæteros enumerat se, *in tribulationibus, in necessitatibus, in carceribus fuisse, naufragia pertulisse, pericula maris, pericula fluminum, pericula latronum, pericula a falsis fratribus* (*II Cor.* XI)? Quæ quanto magis abundant, tanto amplius, qui patienter tulerint, conferunt gloriam Dei.

Et locutus est Dominus ad Moysen et Aaron dicens: Discedite de medio synagogæ hujus, et interimam illos de semel; et ceciderunt in faciem suam. In Sodomis quidem quando minimum decem requirebantur, per quos vix si forte salvari possent hi, qui habitabant Pentapolim Sodomorum, nunc autem etiam duo, si tamen inveniantur tales qualis fuit Moyses et Aaron, sufficere ponit, ut gens Israelitarum tota salvetur. Quid ergo dicemus amplius esse in his duobus. Quæ tanta virtus, quod meritum, quo sexcenta millia et eo amplius liberentur ab interitu vastatoris? Ego arbitror quod in Moyse lex significetur, quæ docet homines scientiam et amorem Dei, in Aaron supplicandi Deo, et obsecrandi cum forma consistat. Si ergo accidat aliquando indignari nobis, vel universo populo Domini, ut sententia ultionis procedat a Deo, redeat autem lex Dei in cor nostrum, commonens nos et docens converti ad pœnitentiam, satisfacere pro delictis, supplicare pro culpis, cessabit continuo iracundia, indignatio conquiescet. Propitiabitur Dominus, quasi Moyse et Aaron intercedentibus pro nobis et pro universo populo supplicantibus. Si vero aliquando oriatur indignatio Dei, et veniat pro peccatis sæva correptio, indurentur autem corda nostra, nec convertamur ad Dominum, neque humiliemur in conspectu ejus, ut in confessione supplicantium motus ejus et iracundiam mi-

Digitized by Google

tigemus, sed contra dicamus, Non est cura Deo de vita mortalium, nec pertinent hæc ad Deum; reliquit nos olim, nec ad notitiam ejus ista perveniunt: si talia cogitemus in cordibus nostris, et hæc de ore nostro procedant, certum est non esse in nobis Moysen et Aaron, legis scientiam, et fructus pœnitentiæ, per quos interitum imminentis exitii possimus evadere. Hoc puto accidisse etiam populo illi, qui fuit ante nos, quando omnes declinaverunt, simul inutiles facti sunt, et non fuit qui faceret bonitatem, non fuit usque ad unum. Si enim fuisset, nunquam utique dereliquisset eos Dominus. Sed et nos timeamus, ne forte simile aliquid inveniatur in nobis. Timeo enim illam sententiam, in qua Dominus et Salvator noster, qui cuncta prænoscit, dubitans dicit: *Putas veniens filius hominis, inveniet fidem super terram* (*Luc.* XVIII)?

Cumque jacerent in terra, dixit Dominus ad Moysen et Aaron: Tolle thuribulum, et hausto igne de altari, mitte incensum desuper pergens cito ad populum ut roges pro eis. Jam enim egressa est ira a Domino, et plaga desævit. Quod cum fecisset Aaron et cucurrisset ad populum, et ad medium multitudinem, quam vastabat incendium, obtulit thymiama. Et stans inter mortuos et viventes, pro populo deprecatus est, et plaga cessavit. Fuerunt autem qui percussi sunt quatuordecim millia hominum et septingenti, absque his qui perierant in seditione Chore. Jubentur ergo Moyses et Aaron exire de medio synagogæ, ut interimatur synagoga de semel. Sed videamus isti quid faciunt. Sancti sunt, perfecti sunt, et plus magis Evangelii discipuli, quam legis; et ideo diligunt etiam inimicos suos, atque orant pro persecutoribus suis. Illis venientibus ut interficerent eos, isti procidunt in faciem suam super terram.

Et ait Moyses ad Aaron: Assume batillum, et impone super illud ignem ab altari, et injice illi incensum, et offer velociter in castra, et exora pro ipsis. Exiit enim ira in conspectu Domini, et jam cœpit vastare populum. Verum quoniam in hos pervenimus locos, volo de bonitate Dei admonere discipulos Christi, ne quis forte vestrum ab hæreticis conturbetur, si quando certamen inciderit, illis dicentibus, quoniam Deus legis non est bonus sed justus; et Moysi lex non bonitatem continet, sed justitiam. Videant ergo qui Deum pariter criminantur et legem, quomodo Moyses ipse et Aaron priores fecerunt hoc, quod postmodum Evangelium docuit. Ecce diligit Moyses inimicos, et orat pro persecutoribus suis: quod utique Christus in Evangeliis fieri docet. Audi enim quomodo cadentes in faciem super terram, orant pro illis, qui ad interficiendos eos insurrexerunt. Sic ergo et invenitur Evangelii virtus in lege, et fundamento legis subnixa intelliguntur Evangelia. Nec Vetus Testamentum nomino ego legem, si eam spiritaliter intelligam. Illis tantummodo lex Vetus efficitur Testamentum, qui eam carnaliter intelligere volunt. Et necessario illis vetus effecta est et senuit, quia vires suas non potest obtinere. Nobis autem, qui eam spiritaliter et evangelico sensu intelligimus et exponimus, semper nova est, et utrumque nobis Novum Testamentum est, non temporis ætate, sed intelligentiæ novitate. An non et apostolus Joannes in Epistola sua eadem sentit cum dicit: *Filioli, mandatum novum do vobis, ut invicem diligatis* (*I Joan.* II)? cum utique sciret olim datum esse mandatum dilectionis in lege; sed quoniam charitas nunquam cadit, nec mandatum charitatis aliquando veterascit, hoc quod nunquam veterascit, semper novum esse pronuntiat. Semper enim observantes et custodientes se, charitatis mandatum novos reddit in spiritu. Peccatori autem et charitatis fœdera non servanti, etiam Evangelia veterascunt. Nec potest ei novum esse testamentum, qui non deponit veterem hominem, et induit novum ac secundum Deum creatum, ut offerat incensum in castris, et exoret pro populo. Jam enim, inquit, vastari cœpit populus. In spiritu videbat Moyses, quæ gerebantur. Vidit virtutem exisse ad castra, et vastare ac perimere peccatores; et propter hoc hortatur pontificem assumere batillum, ignem de altari imponere, atque incenso super injecto, exire et stare inter medium mortuorum et vivorum, ne ultra procedat vastatio, vel certe, ut verius habet se Scripturæ sermo, confractio. Sed primo si videtur, historiæ ipsius imaginem describamus, ut cum rei gestæ species apparuerit, tunc demum etiam, si quid est in loco mystico requiramus. Intellige ergo populum Israel in castris per ordinem tribuum familiarumque dispositum; virtutem vero quamdam a Deo missam non sparsim, sed ex prima aliqua parte cœpisse populum morte vastare, et procedentem per ordinem, mortis stragem considera. Post hæc pontificem indutum esse pontificali, procedere, et portantem batillum atque ignem, cum incenso tendere ad eum locum quo per angelum vastantem mors illata pervenerat, et stantem in eo loco in quo mors finem dederat primis, et erat vicina postremis. Intuere stantem pontificem, et objectione quadam sui, viventes a mortuis dirimentem, virtutem propitiationis ejus, et incensi mysterium erubuisse angelum vastatorem; et in hoc mortem quidem finitam, vitam vero reparatam. Si intellexisti historiæ ordinem, et oculis ut ita dicam cernere potuisti stantem pontificem medium inter vivos et mortuos, ascende nunc ad verbi hujus celsiora fastigia, et vide quomodo verus pontifex Jesus Christus, assumpto batillo carnis humanæ, et superposito igni altaris, anima sine dubio illa magnifica cum qua natus est in carne, et adjecto etiam incenso, qui est spiritus immaculatus, medius inter vivos stetit, et mortem non fecit grassari ultra, sed sicut Apostolus dicit: *Destruxit eum qui habebat mortis imperium*, id est, diabolum, *ut qui credit in eum jam non moriatur, sed vivat in æternum* (*Hebr.* II). Hoc fuit ergo mysterium, quod postea futurum, jam tunc ille qui populum vastabat, expavit. Agnoscebat enim figuram batilli, et ignis, et incensi, et qualis offerenda esset Deo hostia ab eo

Digitized by Google

qui medius mortuorum vivorumque constiterat, prævidebat. Et illos quidem tunc imago præfigurata salvavit; ad nos autem salutis veritas ipsa pervenit. Neque enim indumenta pontificis purpura ac lana byssoque contexta erubuisset angelus ille vastator; sed iste quæ futura erant indumenta magni pontificis intellexit, et his cessit quibus utique universa creatura inferior erat. Puto autem, quod non solum primo adventu Domini et Salvatoris nostri forma ista completa sit, sed eadem fortassis servabitur et in secundo. Veniet enim filius hominis; et cum venerit iterum, sine dubio inveniet quosdam quidem mortuos, quosdam autem viventes. Quod possumus quidem et sic intelligere: quia nonnulli adhuc in hoc vitæ statu quo nunc sumus inveniantur, cum multi jam præcesserunt mortui. Potest autem et aliter accipi, ut mortuos corpora intelligamus, viventes autem animas. Quidam autem ex his, qui hunc locum ante interpretati sunt, memini quod mortuos dixerint eos qui nimietate scelerum in peccatis suis mortui intelliguntur, viventes autem eos qui in operibus vitæ permanserint. Verumtamen utrolibet modo, stabit etiam in futuro magnus hic pontifex et Salvator noster medius vivorum. Sed et tunc forte medius vivorum et mortuorum stare dicendus est, cum statuet oves quidem a dextris suis, hædos autem ad sinistros, et dicet his qui a dextris sunt: *Venite, benedicti Patris mei, percipite regnum mundi*, etc. (*Matth.* xxv). His autem qui a sinistris sunt, dicet: *Ite in ignem æternum, operarii iniquitatis, quem præparavit Pater meus diabolo et angelis ejus, quoniam non novi vos.* Et sunt utique mortui qui in ignem mittuntur æternum, sunt autem vivi illi qui mittuntur ad regnum.

CAPUT XX.

De virgis duodecim tribuum jussu Domini ad tabernaculum allatis, inter quas sola Aaron virga fronduerat.

(Cap. xvii.) *Locutus est Dominus ad Moysen dicens: Loquere ad filios Israel, et accipe ab eis virgas singulas per cognationes suas, a cunctis principibus tribuum virgas singulas, et uniuscujusque nomen superscribes virgæ suæ. Nomen autem Aaron erit in tribu Levi, et una virga cunctas eorum familias continebit. Ponesque eas in tabernaculo fœderis coram testimonio, ubi loquar ad te. Quem ex his elegero, germinabit virga ejus: et cohibebo a me querimonias filiorum Israel quibus contra vos murmurant*, etc. Duodecim virgæ juxta duodecim in tabernaculo poni præceptæ sunt, et ecce virga Levi viruit, et quid virtutis, id est, numero, Aaron habuerit, ostendit. Quo videlicet signo quid innuitur, nisi quod omnes qui usque ad finem mundi jacemus in morte, quasi virgæ reliquæ in ariditate remanemus? Sed cunctis virgis in ariditate remanentibus virga Levi ad florem rediit, quia corpus Domini veri, scilicet sacerdotis nostri, in mortis ariditate positum, in florem resurrectionis erupit. Quo flore Aaron recte sacerdos esse cognoscitur, quia hac resurrectionis gloria, Redemptor noster, qui de tribu Juda ac Levi ortus est, intercessor pro nobis esse monstratur. Ecce ergo jam virga Aaron post aridítatem floret, sed virgæ duodecim tribuum in ariditate remanent, quia jam quidem corpus Domini post mortem vivit, sed nostra adhuc corpora usque in finem mundi a resurrectionis gloria differuntur. Igitur, sicut diximus, virga Aaron, quæ post siccitatem floruit, caro insinuatur Christi, quæ postquam de Jesse radice succisa est, vivacius mortificata reviviscit. Itaque virga post aridítatem virescens, Christus est post mortem resurgens. Ipsam enim virgam, ipsum florem intelligimus, ut in virga regnantis potentia, et in flore pulchritudo ejus monstretur. Unde et in Canticis canticorum dicit idem: *Ego sum flos campi et lilium convallium* (*Cant.* II). Alii virgam hanc, quæ sine humore florem protulit, Mariam virginem putant, quæ sine coitu edidit Verbum Dei, de qua scriptum est: *Exiet virga de radice Jesse, et flos de radice ejus ascendet* (*Isa.* xi), scilicet Christus, qui futuræ typum passionis præferens, candido fidei lumine, et passionis sanguine purpurabat flos virginum, corona martyrum, gratia continentium. Item tropologice, omnes quoque principes tribus et populi habent virgam. Non enim potest quis regere populum nisi habeat virgam. Unde et Paulus apostolus, quia princeps erat populi idcirco dicebat: *Quid vultis? In virga veniam ad vos, aut in charitate spirituque mansuetudinis* (*I Cor.* xi)? Omnes ergo principes tribuum, habeant necesse est virgas suas, sed unus solus est sicut Scriptura refert, pontifex Aaron, cujus virga germinavit. Verum quoniam, ut sæpe vidimus, verus pontifex Christus est, ipse solus cujus virga non solum germinavit, sed et floruit, et omnis credulitatis hos credentium populorum attulit fructus. Quis autem est iste fructus quem attulit? Nucis, inquit. Qui fructus quidem primo indumento amarus est, sequenti munitur ac tegitur, tertio sumentem pascit ac nutrit. Talis ergo est in auditorio Christi, doctrina legis et prophetarum. Primo litteræ facies satis amara est, quæ circumcisionem carnis præcipit, quæ de sacrificiis mandat, et cætera, quæ per occidentem litteram designantur: hæc omnia tanquam amarum nucis corticem, projice. Secundo in loco ad munimenta testæ pervenies: in quo vel moralis doctrina vel ratio continentiæ designatur, quæ necessaria sunt ad custodiam eorum quæ servantur intrinsecus, frangenda tamen quandoque, et sine dubio dissolvenda sunt. Ut si verbi causa dicamus, abstinentia ciborum, et castigatio corporis, donec sumus in corpore isto corruptibili et passibili, sine dubio necessaria est. Cum autem confractum fuerit ac resolutum, et resurrectionis tempore incorruptibile ex corruptibili redditum, atque ex animali spiritale, non jam labore afflictionis, nec abstinentiæ castigatione, sed qualitate sui, nulla jam corpori corruptela dominabitur. Sic ergo et nunc necessaria abstinentiæ ratio videtur, et postmodum non quærenda. Tertio autem loco reconditum in his in-

Digitized by Google

venies, et secretum mysteriorum sapientiæ et scientiæ Dei sensum, quo nutriantur et pascantur animæ sanctorum, non solum in præsenti vita, sed etiam in futura. Iste enim est pontificalis fructus, de quo promittitur his qui esuriunt et sitiunt justitiam, quia saturabuntur. Hoc igitur modo, in omnibus Scripturis, triplicis hujus sacramenti ratio percurrit. Sic et sapientia monet, ut describamus ea nobis in corde tripliciter, ad respondendum, inquit, verbum veritatis his qui proposuerint nobis. *Sic tres puteos fodit Isaac patriarcha* (*Gen.* XXVI), quorum ille solus tertius ab eo latitudo vel amplitudo nominatur. Qui autem sacramentum sacerdotale, et virga nucis, idcireo arbitror etiam Jeremiam, *qui erat unus ex sacerdotibus Anathoth* (*Jerem.* I), vidisse virgam nuceam, et prophetasse de ea illa quæ scripta sunt; vel de virga nucea, vel de lebete sive olla succensa, quasi ostenderet per hæc in virga nucea vitam esse, et in lebete succenso esse mortem. Vita enim et mors ponitur ante faciem nostram. Et est vita quidem Christus in sacramento nucis, mors autem diabolus in figura lebetis succensi. Si ergo peccaveris, portionem tuam pones cum lebete succenso. Si autem juste egeris, efficitur portio tua in virga nucea cum magno pontifice. Sed in Canticis canticorum sponsa descendere dicitur in ortum nucis, ubi etiam pariter cum nucibus sacerdotalium quodammodo magnam pomorum copiam perscribitur invenisse.

Fuerunique virgæ duodecim absque virga Aaron. Quas cum posuisset Moyses coram Domino in tabernaculo testimonii, sequenti die regressus, invenit germinasse virgam Aaron in domo Levi; et turgentibus gemmis eruperant flores. Qui foliis dilatatis, in amygdalas deformati sunt. Ecce germinavit virga Aaron in domo Levi. Est hoc unum illud sine dubio, quod fuerat repromissum; sed adduntur alia et dicuntur : *Et produxit frontes, et protulit flores, et germinavit nuces.* Cum ergo de solo germine fuisset promissum, vide quanta largitur Deus, ut non solum germen produxerit, sed et frondes; et non solum frondes, sed et flores; et non solum flores, sed et fructus. Quid igitur est quod ex his colligere et contemplari debeamus? Primo omnium, resurrectionis ex mortuis sacramentum. Virga igitur arida germinat cum corpus exstinctum cœperit reviviscere. Quæ sunt autem quatuor ista quæ surgenti corpori præstabuntur? Ut seminatum in corruptione resurgat in incorruptione; et seminatum in infirmitate resurgat in virtute; et seminatum in ignominia resurgat in gloria; et seminatum corpus animale surgat corpus spiritale. Ista sunt quatuor quæ virga arida corporis nostri in resurrectione germinabit. Sed et illud secundo in loco dicimus, quia sicut in his promissionem suam Deus in quadruplum dedit, et multo plura et pretiosiora largitus est quam promisit, multo magis in omnibus Scripturæ locis, ubi aliqua Dei promissio continetur, si quis tamen ad eam pervenire mereatur, in futuro multipliciter præparabitur; et sic vere complebitur illud quod Apostolus dicit : *Quia oculus non vidit, nec auris audivit, quæ præparavit Deus diligentibus se.* Possumus adhuc etiam sic intelligere, eorum quæ in virga germinaverant differentias. Omnis qui in Christo credit, primo moritur, et post hæc renascitur, et est etiam hæc figura, quod virga arida postmodum germinabit. Est ergo primum germen, prima hominis in Christo confessio. Secundo frondescit, ut renatus donum gratiæ Christi Dei sanctificatione suscipiat : ut inde afferat flores, ubi proficere cœperit, et bonorum suavitate decorari, ac flagrantiam misericordiæ et benignitatis effundere, ad ultimum quoque præbeat vitam. Cum enim ad perfectum venerit, et protulerit ex se verbum fidei, verbum scientiæ Dei, et alios lucrifecerit, hoc est attulisse fructus, quibus alii nutriantur. Sic ergo quique singuli credentium de virga Aaron, qui est Christus, germinantur, quorum quatuor istæ differentiæ in aliis Scripturæ locis, velut ætates quatuor designantur : quas Joannes apostolus in Epistola sua distinctione mystica comprehendit. Ait enim : *Scripsi vobis, pueri, et scripsi vobis, adolescentes, et scripsi vobis, juvenes, et scripsi vobis, patres* (*I Joan.* II). In quibus utique non corporalis ætatis, sed animæ profectuum differentias ponit, ut etiam in hoc sacerdotalis virgæ germina observemus designari. Habentur ergo hæc omnia non tam in virga Aaron, quam in ea virga quæ exiit de radice Jesse; et flos de radice ejus ascendit, super quem requiescit Spiritus Domini. In quo nec hoc solum videtur otiosum, quod exire dicitur virga, et flos ascendere. Quamvis enim unum sit Christus per substantiam, singulis tamen diversus efficitur, prout intelligit is in quo operatur. Qui autem segnior est et negligentior pro disciplina, fit ei Christus virga, et in virga non ascendere, sed exire dicitur. Exeundum namque est ei, qui iners et segnis est, de eo statu in quo non recte consistit; et transeundum ad alium statum, tanquam virga compulso, id est, veritate doctrinæ rigidioris admonito. Qui vero justus est, quia justus ut palma florebit, in hoc ascendere dicitur Christus. Sic ergo qui verberibus indiget, exit ad eum virga; qui autem proficit ad justitiam, ascendit ei in flore : ascendit usquequo afferat fructus Spiritus, qui sunt, charitas, gaudium, pax, sapientia, et reliquæ virtutes. Nam de virga Aaron quomodo res gesta sit, ut et flores germinans electionem sacerdotii ejus divinitus indicaret, in hoc libro Scriptura narravit; et tamen de ipsa virga in Exodo dicitur, ut in sanctis sanctorum cum manna in arca poneretur, quando præcipitur de tabernaculo fabricando, vel utique longe ante præceptum est, quam ipsum tabernaculum fabricatum perfectumque consisteret. Stetit autem primo mense secundi anni, ex quo de Ægypto egressi sunt, et liber iste incipit a secundo mense ejusdem anni secundi, primo die mensis. Unde clarum est, ista per recapitulationem, si librorum ordinem consideremus, id est, præteritorum recordationem, commemorari, quæ putant qui

Digitized by Google

minus diligenter intendunt, eodem facta ordine quo narrantur.

CAPUT XXI.

De sacerdotio Aaron atque ministerio Levitarum.

(Cap. xviii.) *Dixitque Dominus ad Aaron : Tu et filii tui et domus patris tui tecum portabunt iniquitatem sanctuarii, et tu et filii tui simul sustinebitis peccata sacerdotii vestri*, et rel. Hæc sunt peccata, quæ appellantur sacrificia pro peccatis. Proinde peccata sanctorum dicta sunt, non quæ sancti committunt, sed ab eo quod sunt sancta, dictum est sanctorum, quia in sanctis offeruntur, et peccata dicuntur sacrificia pro peccatis : ideo appellata sunt peccata sanctorum, et peccata sacerdotii vestri, id est eadem ipsa quæ offeruntur pro peccatis. Sicut etiam in Leviticо declarat, et pertinere debere dicit ad sacerdotem. Aliter : Qui meliores sunt, inferiorum semper culpas et peccata suscipiunt. Sic enim et Apostolus dicit : *Vos, qui fortiores estis, imbecillitates infirmorum sustinete* (*Rom.* xv). Israelita si peccet, id est, laicus, ipse suum non potest auferre peccatum, sed requirit Levitam, indiget sacerdote; imo potius, et adhuc horum aliquid eminentius quærit : pontifice opus est, ut peccatorum remissionem possit accipere. Sacerdos autem si delinquat aut pontifex, ipse suum potest purgare peccatum, si tamen non peccet in Deum. Requirendum est quomodo et sancti dicantur aliqui, et de peccatis eorum scribatur. Non enim putant quidam, statim ut qui sanctus esse cœperit, peccare jam non potest, et continuo sine peccato putandus est. Si enim sanctus non peccaret, non utique scriptum esset : *Sumetis peccata sanctorum.* Si sanctus sine peccato esset, non diceret Dominus per Ezechielem prophetam ad angelos quos mittebat peccatores punire, *Et a sanctis meis incipietis* (*Ezech.* viii). Apostolus ad Corinthios scribens dicit : *Paulus vocatus apostolus Jesu Christi.* Et post pauca : *Ecclesiæ Dei, quæ est Corinthi, sanctificatis in Christo Jesu, vocatis sanctis* (*I Cor.* i). Istos ergo quos sanctificatos et sanctos appellat, audi quanta in eis peccata reprehendat. Ait enim in sequentibus : *Cum enim sint inter vos æmulationes et contentiones, nonne carnales estis, et secundum hominem ambulatis* (*I Cor.* iii)? Et iterum : *Tanquam autem non venturo me ad vos, inflati sunt quidam* (*I Cor.* iv). Et paulo post : *Omnino auditur in vobis fornicatio qualis nec inter gentes* (*I Cor.* v). In consequentibus vero : *Et vos*, inquit, *inflati estis, et non potius luctum habuistis* (*Ibid.*). In quo utique nullum reliquit immunem, dum alii fornicationis, alii inflationis et superbiæ crimen ascribit. Longum porro est nec præsenti conveniens tempori, ut plurima de his testimonia proferamus, quibus probetur quod hi qui sancti dicuntur, non continue etiam sine peccato esse intelligantur. Sed et nunc quantum locus inquirit dicimus. Sancti dicuntur idemque peccatores illi, qui devoverunt se quidem Deo, et sequestraverunt a vulgi conversatione vitam suam, ad hoc ut Domino serviant. Hujusmodi ergo secundum hoc quod se A cæteris actibus circumcisis Domino mancipavit, sanctus dicitur. Potest autem fieri, ut et in hoc ipso quo Domino deservit, non ita omnia gerat ut geri competit, sed delinquat in nonnullis et peccet. Sicut enim is qui sequestrat se et segregat ab omnibus actibus, ut disciplinam verbi gratia medicinæ aut philosophiæ consequatur, non utique continuo ut se hujusmodi tradiderit disciplinis, ita perfectus erit ut non inveniatur in aliquo peccare; imo potius plurima delinquendo, vix ad perfectionem aliquando perveniet; et statim tamen ut se ad hujusmodi scholas tradidit, certum est eum vel inter medicos, vel inter philosophos numerari : ita de sanctis accipiendum est, quod statim quidem ut mancipat se quis studiis sanctitatis, secundum hoc quod proposuit B sanctus appelletur; secundum hoc vero quod necesse est eum in multis delinquere, donec usu et disciplina ac diligentia abscindatur ab eo consuetudo peccandi, etiam peccator, ut supra diximus, appellabitur. Ego autem et amplius addo, quod nisi sanctum propositum aliquis habeat, et sanctitatis studium gerat, cum peccaverit, nescit peccati pœnitudinem gerere, nescit delicti remedium quærere. Qui non sunt sancti, in peccatis suis moriuntur. Qui sancti sunt, pro peccatis pœnitudinem gerunt, vulnera sua sentiunt, intelligunt lapsus, requirunt sacerdotem, sanitatem deposcunt, purificationem per pontificem quærunt. Idcirco ergo caute et significanter sermo legis designat quia pontifices et sacerdotes, non quorumcunque, sed sanctorum tantummodo sumant peccata. C Sanctus enim est qui peccatum suum per pontificem curat. Sed redeamus ad pontificem nostrum, pontificem magnum, qui penetravit cœlos Jesum Dominum nostrum, et videamus quomodo ipse cum filiis suis, apostolis scilicet et martyribus, sumit peccata sanctorum. Et quidem quod Dominus noster Jesus Christus venit ut tolleret peccatum mundi, et morte sua peccata deleverit, nullus qui Christum credit ignorat. Quomodo autem et filii ejus auferant peccata sanctorum, id est apostoli et martyres, si poterimus, ex divinis Scripturis probare tentabimus. Audi primo Paulum dicentem : *Libenter*, inquit, *expendam et expendar pro animabus vestris.* Et in alio loco. *Ego non jam immolor*, inquit, *et tempus egressionis sive resolutionis meæ instat.* Pro his ergo, D quibus scribebat expendisse se et immolari dicit Apostolus; hostiæ autem immolatur, ut eorum pro quibus jugulatur, peccata purgentur. De martyribus autem scribit Joannes in Apocalypsi : *Quia animæ eorum, qui jugulati sunt propter nomen Domini Jesu assistant altari* (*Apoc.* vi). Qui autem assistit altari, ostenditur fungi sacerdotis officio. Sacerdotis officium est, pro populi supplicare peccatis. Unde ego vereor, ne forte ex quo martyres non fiunt, et hostiæ sanctorum non offeruntur pro peccatis nostris, peccatorum nostrorum remissio non fiat. Et inde vereor, ne permanentibus in nobis peccatis nostris, accidat nobis illud quod de semetipsis dicunt Judæi : quia non habentes altare, neque templum, neque sacer-

Digitized by Google

dotium, et ob hoc nec hostias offerentes, peccata, inquiunt, nostra manent in nobis, et ideo venia nulla subsequitur. Scit tamen Dominus, qui sunt ejus, et in quibus non speratur, habet ille thesauros suos. Non enim sicut homo videt, ita et Deus. Ego non dubito et in hoc conventu esse aliquos ipsi soli cognitos, qui jam apud eum martyres sint, testimonio conscientiæ parati, si quis exposcat, effundere sanguinem suum pro nomine Domini nostri Jesu Christi. Non dubito esse aliquos, qui tulerint crucem suam, et sequantur eum. Hæc licet per excessum quondam, necessario tamen videntur dicta, ut intelligeremus quomodo per pontificem et filios pontificis fiat in sanctis remissio peccatorum. Sequitur loquens Dominus ad Aaron dicens : *Tu et filii tui ministrabitis in tabernaculo testimonii, excubabuntque Levitæ ad præcepta tua, et ad cuncta opera tabernaculi, ita duntaxat, ut vasa sanctuarii non tangant, et ad altare non accedant, ne et illi moriantur, et vos pereatis simul. Sint autem tecum, et excubent in custodiis tabernaculi, et in omnibus cæremoniis ejus, alienigena non misceatur vobis Excubate in custodia sanctuarii, et in ministerio altaris, ne oriatur indignatio super filios Israel*, etc. Ecce mandat Dominus Aaron sacerdoti et filiis ejus, ut ipsi ministrent in tabernaculo testimonii, et sacra vasa prævideant, et omnia quæ ad cultum altaris pertinent, et intra velum sunt. Cæteri autem Levitæ ad præcepta Aaron et filiorum ejus excubent in custodiis tabernaculi, et in omnibus cæremoniis ejus; verumtamen ad altare non accedant, et sacra vasa non contingant. Quid in Aaron et filiis ejus, nisi perfectiores quosque in Ecclesia, et sanctos doctores sive præsules ecclesiarum Dei accipere debemus? Quorum officii est, ut sacramenta divina manibus contrectent, et vasa sancta, hoc est, sanctæ Scripturæ mystica verba investigando ventilent, atque ad intellectum perducere festinent, eaque quæ ardua sunt actu, ipsi opere complere decertent. Cætera autem turba fidelium opus habet ut diligenter vigili animo ea meditetur quæ faciliora sunt, et quæ intellectu ipsi capere possunt, illaque custodiat diligenter, quæ a magistris sibi servare jubentur, quia non eadem capacitas est sensus perfectorum jam in scientia et rudium adhuc in fide, nec par est strenuitas ingeniosorum et hebetum. Unde et Paulus quibusdam minus capacibus suæ doctrinæ ait : *Lac dedi vobis potum, non escam : nondum enim poteratis; sed nec adhuc quidem potestis* (*I Cor.* III). Item alio in loco de perfectioribus quibusdam ait : *Loquimur sapientiam inter perfectos, quam nemo principum hujus sæculi cognovit* (*I Cor.* II). Hoc est enim quod in Evangelio fragmenta quæ superaverunt turbæ a Domino pastæ apostoli collegerunt, et duodecim cophinos impleverunt. Hinc et ipsa Veritas de virtutibus eminentioribus disputans, ait : *Qui potest capere capiat.* Et ad legisperitum : *Si vis*, inquit, *perfectus esse, vade et vende omnia quæ habes, et da pauperibus, et habebis thesaurum in cœlo : et veni sequere me* (*Matth.* XIX). Ideoque observare diligentius, et intendere his quæ scripta sunt, convenit eos præcipue qui in ordine sacerdotali gloriantur, ut sciant quidem quod eis lex divina præcepit, observandum. Tu, inquit, et filii tui mecum in conspectu tabernaculi testimonii observate custodias vestras, et altaris, et tabernaculi. Mandata quippe certa sunt et evidentia ut observare debeamus custodias tabernaculi et sacerdotii. Qui sane sit qui observet et faciat ea quæ sacerdotibus mandata sunt, et qui sit qui utatur quidem ordine et honore sacerdotii, non observet autem mandata sacerdotibus decreta, ille solus nosse potest qui scrutatur corda et renes. Mandantur autem observare non solum ea quæ foris sunt, sed et ea, inquit, curent sacerdotes præcipue quæ intra velamen sunt; velut si diceret : Cura sit sacerdotibus evidentia ac manifesta mandata divinæ legis implere, ac ministeria ejus abscondita et velata omni perspicacia intueri. Si vero ad hominem velis inferre tabernaculum testimonii, quoniam quidem corpus hominis tabernaculum Paulus appellat dicens : *Qui enim sumus in tabernaculo hoc, gemimus aggravati, in quo nolumus exspoliari, sed supervestiri* (*I Cor.* V); si ergo ad hominem tabernaculum referamus interiora velaminis, ubi inaccessibilia conteguntur, principale cordis dicimus, quod solum potest recipere mysteria veritatis, et capax esse arcanorum Dei. Altaria vero duo, id est, interius et exterius, quoniam altare orationis indicium est, illud puto significare, quod dicit Apostolus : *Orabo spiritu, orabo et mente* (*I Cor.* XIV).

Cum enim in corde oravero, ad altare interius ingredior. Et hoc puto esse etiam quod Dominus in Evangeliis dicit : *Tu autem cum oras, intra in cubiculum tuum, et claude ostium tuum, et ora patrem tuum in abscondito* (*Matth.* VI). Qui ergo ita orat ut dixi, ingreditur ad altare incensi, quod est interius. Cum autem quis clara voce et verbis cum sono prolatis, quasi ut ædificet audientes, orationem fundit ad Deum, hic Spiritu sancto orat, et offerre videtur hostiam in altari quod foris est ad holocaustomata populi constitutum. Oportet ergo sacerdotes ea curare præcipue et custodire quæ intra velamen interius conteguntur, ne quid ibi pollutum, ne quid inveniatur immundum : hoc est, interiorem hominem et cordis secreta curare, ut ibi immaculata permaneant cherubin et propitiatorium. Cherubin scientia intelligenda est veritatis. Interpretatio cherubin, *multitudinem*, id est, perfectionem scientiæ indicat. Et quæ est alia perfecta scientia, nisi agnovisse Patrem, et Filium, et Spiritum sanctum? Hæc ergo curanda sunt a sacerdotibus, ut incontaminata et illæsa serventur. Sed et urna habens cœlestem cibum mannæ, thesaurus utique verbi divini, et arca aurea in qua sunt tabulæ testamenti, opinor, non aliud quam mens nostra esse declaratur, in qua legem Dei debemus habere descriptam. Hæc autem mensa aurea debet esse, hoc est, pura et pretiosa, in qua *legem Dei scriptam semper habeamus*, sicut apostolus

Digitized by Google

Paulus ait: *Scriptam non atramento, sed spiritu Dei viri, non in tabulis lapideis, sed in tabulis cordis carnalibus* (*II Cor.* III). Hoc est enim quod de quibusdam dicitur, qui ostendunt opus legis scriptum in cordibus suis. Quis autem scripsit in cordibus eorum, nisi Deus digito suo? Legem utique naturalem quam Deus humano generi, et in cunctorum mentibus scripsit. *Si quis externus*, inquit, *accesserit, occidetur.* Secundum historiam, externos quidem, sive, ut superius ait, alienigenas eos appellat, qui non sunt de tribu Levi, et quibus non est commendatum servitium Dei in tabernaculo agere. Non enim licebat quemlibet de alia tribu præsto esse altari, sive in ministerio operari. Unde Ozias rex, qui erat de tribu Juda sicut in libro Paralipomenon legitur, *cum tentaret super altare thymiamatis adolere incensum more sacerdotum, filiorum videlicet Aaron, lepra a Domino in fronte percussus est, atque per sacerdotes de templo turpiter expulsus, habitavit in domo separata, usque ad diem mortis suæ* (*II Paral.* XVI).

CAPUT XXII.

Ubi omnes oblationes filiorum Israel atque primitias sacerdotibus atque Levitis concedit.

(Iterum.) *Locutus est Dominus ad Aaron dicens: Ecce dedi tibi custodiam primitiarum mearum. Omnia quæ sanctificantur a filiis Israel, tibi tradidi et filiis tuis, pro officio sacerdotali, legitima sempiterna*, etc. Primitias omnium frugum, omniumque pecorum sacerdotibus lex mandat offerri, ita ut omnis qui possidet agrum, vel vineam, vel olivetum, vel hortum etiam, et si quid est quod exercetur in terris, sed et si quis peculia cujuscunque nutriat, offerat ex his Deo omne quod primum est, id est, ad sacerdotes deferat. Deo enim offerri dicit, quod sacerdotibus datur. Et hoc est quod docemur ex lege: quia nemo licite nec legitime utatur fructibus quos terra producit, nec animantibus quæ pecudum protulit partus, nisi ex singulis quibusque Deo primitiæ, id est, sacerdotibus offerantur. Hanc ergo legem observari etiam secundum litteram, sicut et alia nonnulla, necessario puto. Sunt enim aliquanta legis mandata, quæ etiam Novi Testamenti discipuli necessaria observatione custodiunt. Et si videtur, prius de his ipsis, quæ in lege quidem scripta, sed tanquam in Evangeliis observanda sint, sermo moveatur. Et cum hæc patuerint, tunc jam quid in his etiam spiritaliter sentiri deheat, requiremus. Sunt enim qui ita dicant, quia si aliquid omnino observandum est secundum litteram, sed spiritaliter debent universa discerni. Nos autem utriusque assertionis insolentiam temperantes, qualis regula in hujuscemodi legis sermonibus observanda sit, ex auctoritate divinarum Scripturarum proferre tentabimus. Scriptum est enim in octavo decimo psalmo: ***Lex Domini irreprehensibilis, convertens animas: testimonium Domini fidele, sapientiam præstans parvulis. Præceptum Domini lucidum illuminans oculos. Timor Domini sanctus permanens in sæculum sæculi: justitiæ Domini rectæ lætificantes corda, judicia vera justificata in semetipsa; desiderabilia*** A *super aurum et lapidem pretiosum nimis et dulciora super mel et favum* (*Psal.* CXVIII). Ni ergo essent singula ista a semetipsa diversa, nunquam utique propriis unicuique Scriptura divina differentias indidisset, ut aliud de lege Domini diceret, aliud de mandato, aliud de justificationibus, aliud de judiciis. Est ergo ut in his ostendimus, aliud lex, aliud præceptum, aliud testimonium, aliud justificatio, aliud judicium. Sed et in ipsa lege, evidentior horum differentia designatur ubi dicitur: *Hæc est lex, et mandata, et justificationes, et præcepta, et testimonia, et judicia, quæ præcepit Dominus Moysi.* Cum ergo hæc ita se habere, his a se invicem differre distinctionibus legis ipsius testimoniis approbentur, diligentius debemus intendere his quæ recitantur ex B lege. Quia sicubi scribitur, verbi gratia hoc esse mandatum, non continuo mandatum, lex accipienda est. Vel sicubi scriptum est: Istæ sunt justificationes, ut lex aut mandatum putandæ sunt. Similiter autem et sicubi scriptum est, testimonia aut judicia, non confusa in unum ex cæteris, sed diversum ab aliis, unumquodque sentiendum est. Si ergo scriptum esse legimus, *quia lex umbram habet futurorum bonorum* (*Hebr.* X), continuo etiam mandatum, vel justitiæ, vel divitiæ, de quibus hoc non est scriptum, umbra esse credendæ sunt futurorum bonorum. Denique ut exempli gratia unum ponamus ex multis, non est scriptum, Hoc est mandatum paschæ, sed, *Hæc est lex paschæ* (*Exod.* XII). Et quia lex umbra est futurorum bonorum, lex sine dubio paschæ C umbra est futurorum bonorum. Cum ergo venio ad locum illum, qui scriptus est de pascha, in ove illa carnali debeo intelligere umbram futuri boni, et hoc sentire, quod *pascha nostrum immolatus est Christus.* Simili modo invenies etiam de azymis et de cæteris festorum dierum observantiis scriptum. Quia ergo hæc omnia sub legis titulo scribuntur in lege necessario, quia lex per præsentem umbram futura bona designat, requirere debeo quæ sint azyma futurorum bonorum: et invenio mihi dicentem Apostolum, *ut diem festum agamus, non in fermento veteri neque fermento malitiæ, sed in azymis sinceritatis et veritatis* (*I Cor.* V). Sed et de circumcisione scriptum est: *Hæc est lex circumcisionis* (*Gen.* XVII). Quia ergo circumcisio sub legis titulo censetur, lex autem umD bra est, quæro quid circumcisionis umbra futurorum contineat bonorum, ne forte dicat mihi in umbra circumcisionis posito Paulus, *quia si circumcidamini, Christus vobis nihil proderit, etenim non quæ in manifesto in carne est circumcisio, illa circumcisio est; neque qui in manifesto in carne Judæus est, sed qui in occulto Judæus est; et circumcisio cordis in spiritu non litteræ, cujus laus non ab hominibus, sed ex Deo est* (*Gal.* V). Hæc ergo singula quæ nequaquam penitus secundum litteram observanda dicit, invenies omnia fere apud Moysen sub legis titulo designari. Jam vero in eo ubi dicit, *Non occides, non adulterium facies, non furaberis*, et rel. (*Exod.* XX), hujusmodi non invenimus, quoniam legis in his titulum præmi-

Digitized by Google

serit, sed magis hæc mandata videntur; et ideo non exinanitur apud discipulos in Evangelio scriptura ista, sed impletur, quia, ut dixi, non mandatum, sed habere dicitur umbram futurorum bonorum. Et ideo hæc nobis secundum litteram custodienda sunt. Item alibi : *Juste*, inquit, *sectare quod justum est* (*Deut.* XVI). Quid opus est in his allegoriam quærere, cum ædificet etiam littera? Ostendimus ergo esse quædam quæ omnino non sunt servanda secundum litteram legis, et etiam quædam quæ per allegoriam penitus immutari non debent, sed omnimodo ita ut Scripturæ de his continent observandæ sunt. Nunc autem requiro si sunt aliqua, quæ et secundum litteram quidem stare possint, necessario tamen in eis etiam allegoria requirenda sit. Et vide si possumus hæc apostolica et evangelica auctoritate munire. Scriptum est enim in lege : *Propter hoc relinquet homo patrem et matrem, et adhærebit uxori suæ, et erunt ambo in carne una* (*Gen.* II). Hæc quod allegorica mysteria contineant, Paulus cum in Epistola sua hoc ipsum posuisset exemplum, pronuntiat dicens : *Mysterium hoc magnum est, ego autem dico in Christo et in Ecclesia* (*Ephes.* V). Quod autem oporteat hoc etiam secundum litteram custodiri, ipse Dominus et Salvator docet dicens : *Scriptum est : Propter hoc relinquet homo patrem et matrem, et adhærebit uxori suæ, et erunt ambo in carne una. Quod Deus conjunxit, homo non separet* (*Matth.* XIX). Et respondit utique observanda esse hæc etiam secundum litteram cum dicit : Quod Deus conjunxit, homo non separet. Sed in aliis Epistolis ubi dicit, *quia Abraham duos filios habuit, unum de ancilla, et unum de libera* (*Gal.* IV), quis dubitat hæc secundum litteram stare debere? Certum est enim, quia et Isaac de Sara, et Ismael de Agar, filii fuerunt Abrahæ. Addit tamen his Apostolus et dicit : *Hæc sunt autem allegorica*, quæ in duo testamenta convertit. Et Saræ quidem sobolem, tanquam in libertate gignentis, novi testamenti liberos dicit. Agar autem tanquam in servitute generantis, terrenæ Jerusalem filios nominavit. Ostendimus ut opinor auctoritate Scripturæ divinæ, ex his quæ in lege scripta sunt, aliqua penitus refugienda esse et cavenda, ne secundum litteram ab Evangelii discipulis observentur; quædam vero omnimodis ut scripta sunt obtinenda. Alia autem habere quidem et veritatem secundum litteram sui; recipere tamen utiliter ex necessario etiam allegoricum sensum. Erit ergo jam sapientis scribæ et edocti de regno Dei, qui sciat de thesauris suis proferre nova et vetera, scire quomodo in unoquoque loco Scripturæ, aut abjiciat penitus occidentem litteram et spiritum vivificantem requirat, aut confirmet omnimodis, et utilem aut necessariam probet litteræ doctrinam, aut manente historia, opportune et decenter introducat etiam mysticum sensum : sicut et in hoc sermone, quem habemus in manibus arbitror convenire. Decet enim et utile est, etiam sacerdotibus Evangelii offerri primitias. Ita enim et Dominus disposuit, ut qui Evangelium annuntiant, de Evangelio vivant; et qui altari serviunt, de altari participent. Et sicut hoc decens et dignum est, sic e contrario et indecens et indignum est, imo et impium, ut is qui Deum colit et ingreditur Ecclesiam Dei, qui scit sacerdotes et magistros assistere altari Dei, et aut verbo Dei aut Ecclesiæ deservire, de fructibus terræ quos dedit Deus, solem suum producendo, et pluvias suas ministrando, non offerat primitias sacerdotibus; non mihi videtur hujusmodi anima habere memoriam Dei, nec cogitare, nec credere, quia Deus dederit fructus quos cepit, quos ita recondit quasi alienos a Deo. Si enim a Deo sibi datos crederet, sciret utique numerando sacerdotes, honorare Deum de datis et muneribus suis. Et adhuc, ut amplius hæc observanda etiam secundum litteram ipsius Domini vocibus doceantur, addemus ad hæc. Dominus dicit in Evangeliis : *Væ vobis Scribæ et Pharisæi hypocritæ, qui decimatis*, hoc est, qui decimas datis *mentæ, et anethi et cinnamomi, et præteritis quæ majora sunt legis. Hypocritæ, hæc oportuit fieri, et illa non omitti* (*Matth.* XXIII). Vide ergo diligentius quomodo sermo Domini vult fieri quidem omnimodis quæ majora sunt legis, non tamen omitti et ea quæ secundum litteram designantur.

Primitias autem quas voverunt et obtulerunt filii Israel, tibi dedit et filiis ac filiabus tuis, jure perpetuo. Qui mundus est in domo tua, vescetur eis. Omnem medullam olei et vini ac frumenti, quidquid primitiarum offerunt Domino, tibi dedi. Universas frugum primitias, quas gignit humus, et Domino deportantur, cedent in usus tuos, et rel. Illud sane necessario commonendum est, quod lex dupliciter dicitur. Nam generaliter omnia ista, hoc est, mandatum, justificationes, præcepta, testimonia, judicia, lex appellantur. Specialiter autem pars aliqua ex his quæ in lege sunt scripta lex dicitur : ut sunt ista, de quibus superius disseruimus. Generalis autem lex significatur verbi gratia, ut cum de Salvatore dicitur, quia *non venit solvere legem, sed adimplere* (*Matth.* V). Et item alibi : *Plenitudo legis est dilectio* (*Rom.* XIII), in quo utique omnia simul, quæ scripta sunt in lege, legem nominavit. Hæc diximus asserentes mandatum de primitiis frugum vel pecorum debere etiam secundum litteram stare. Nunc autem videamus quomodo et allegoricum, id est, spiritualem recipiat intellectum. Requiramus ergo, sicubi in Scripturis, præter de quibus supradictum est, invenimus primitias nominari. Nec enim dixit : Omnes primitiæ olei et vini et frumenti, horum omnium primitiæ, quæ oblatæ fuerint Deo, tibi dedica. Requiro ergo nunc præter hæc ubi primitiæ nominentur. Si enim omnes primitiæ ad pontificem pertinent, necessario nobis et pontifex requirendus est, ad quem pertinere debeant etiam illæ primitiæ, quas in aliis Scripturæ locis inditas invenimus. Et primo quidem omnium, de ipso Domino Christo legimus scriptum, *quia sit primitiæ mortuorum* (*I Cor.* XV). Est ergo et ipse in aliqua parte primitiæ. Et iterum invenimus de quibusdam dici ab Apostolo, quia *sunt primitiæ Asiæ; et alii pri-*

Digitized by Google

mitiæ Achaiæ (*I Cor.* XVI). Unde consequens est, per singulas ecclesias aliquos credentium, quos tamen apostolicus spiritus probaverit, primitias nominari. Ex quibus esse arbitror etiam Cornelium illum, qui Cæsariensis ecclesiæ cum his quibuscum Spiritum sanctum meruit accipere primitiæ merito dicetur (*Act.* X). Et non solum hujus ecclesiæ, sed fortassis et omnium gentium primitiæ Cornelius appellandus est. Primus enim credidit ex gentibus, et primus Spiritu sancto repletus est : et ideo recte primitiæ gentium appellabitur. Sed requiras fortasse, quis istas primitias offerat Deo, aut quis est pontifex, cujus hæc rationibus cedant. Ego arbitror, quod secundum Domini verbum, ager dicatur, hic mundus. Ager autem terræ non solum, sed corda intelliguntur humana : quem agrum angeli Dei susceperunt excolendum (*Matth.* XIII). Culturæ ergo suæ fructus ipsi quidem possident et habent, eos videlicet qui sub procuratoribus agunt et actoribus, et nondum usque ad summam perfectionis venerunt. Si quorum vero corda diligenter exculta, et ad perfectum perducta sunt, hos tanquam electos et præcipuos ex cæteris, primitias offerunt pontifici magno. Possumus ergo dicere quia forte in futuro cum omnes fructus congregabuntur ad aream, erunt quidam portio pontificis Christi, erunt et alii portio Levitarum, sicut jam supra diximus, vel angelis, vel cœlestibus virtutibus sequestrata. Puto autem quod erunt quidam portio hominum eorum duntaxat, qui in hac vita prudentes ac fideles dispensatores verbi Dei fuerunt. Hoc enim arbitror in Evangeliis designari a Domino, ubi ait ad eum cui crediderat quinque minas, et fecerat ex eis decem : *Esto potestatem habens super decem civitates* (*Luc.* XIX). Cui crediderat unum et fecerat ex ea quinque : *Esto potestatem habens supra quinque civitates.* Quæ enim hic potestas civitatum intelligenda est, nisi gubernatio animarum?

Omnes primitias sanctuarii, quas offerunt filii Israel Domino, tibi dedi et filiis ac filiabus tuis jure perpetuo. Ab omnibus ergo fructibus sanctificatis sanctæ sunt offerendæ primitiæ spirituali pontifici. Ex quibus spiritales primitias referimus, audi quos fructus enumeret Apostolus : *Fructus*, inquit, *spiritus*, *charitas*, *gaudium*, *pax*, *patientia*, etc. (*Galat.* V). Quas igitur primitias ex charitatis fructu, qui primus est fructus spiritus, offeram vero pontifici? Illas ergo puto esse primitias charitatis, ut diligam Dominum Deum meum ex toto corde meo, et ex tota anima mea, et ex tota mente mea. Istæ sunt primitiæ. Quid autem est quod ex isto charitatis fructu secundo loco habere debeamus? Ut diligam proximum meum sicut meipsum. Illæ ergo primitiæ charitatis Deo offeruntur per pontificem. Hæc vero quæ secundo in loco sunt, meis usibus relinquuntur. Puto adhuc esse aliquid ex hoc fructu, quod tertio loco habendum sit, ut diligam etiam inimicos meos. Unde etiam sic potest similiter de cæteris fructibus spiritus, similes invenire primitias. Gaudium secundo loco fructus spiritus describitur. Si ergo in Domino gaudeam, et spe gaudeam, et si gaudeam pro nomine Domini, passus injuriam, in his omnibus aliisque horum similibus, Deo primitias gaudii, et per pontificem verum obtuli. Sed et si rapinam bonorum meorum cum gaudio sustineam, et si tribulationes, si paupertatem, si qualemcunque contumeliam gaudens tolerem, est mihi et iste secundo in loco ex fructibus spiritus, fructus gaudii. Nam si gaudeam de rebus sæculi, de honoribus, de divitiis, falsa sunt ista gaudia ex vanitatibus vanitatum. Si vero in malis gaudeam, et exsultem de aliorum ruinis, ista jam non solum vana, sed diabolica gaudia, imo nec gaudia nominanda sunt. *Non est enim gaudere impiis, dicit Dominus* (*Isa.* LVII). Sequitur.

Pactum salis est sempiternum coram Domino, tibi et filiis tuis. Pactum salis nominat oblationum universitatem, quæ ad ministerium vel ad jus pertinebat sacerdotum. Unde est illud quod in Levitico scriptum est : *Quidquid obtuleris sacrificii, sale condies : nec auferas sal fœderis Dei tui, de sacrificio tuo. In omni oblatione offeres sal* (*Levit.* II). Figuraliter autem ostendit sapientiam rite competere sacerdotibus ac prædicatoribus legis divinæ. Non enim vult nos Deus nimis exteriori uti sapientia, sed apostolica, de qua Paulus dicit : *Sapientiam loquimur inter perfectos. Sapientiam autem non mundi hujus, neque principum mundi hujus, qui destruuntur, sed loquimur Dei sapientiam in mysterio absconditam, quam prædestinavit Deus ante sæcula ad gratiam nostram* (*I Cor.* II). Et unde certum est hoc, quod sal apostolica scientia posuerit. Plane hoc nobis Dominus ostendit, dicens apostolis : *Vos estis sal terræ : si autem sal evanuerit, ad nihilum valebit ultra, nisi ut mittatur foras, et conculcetur ab hominibus* (*Matth.* V). Propterea autem sal apostolicam sapientiam appellavit, quia sicut omnis cibus ad nutriendum aptus, omnimodo sale conditur, ita et omnis sermo utilis ad videndum, apostolicæ omnimodo necessarium habet sapientiæ condimentum. Ergo Aaron et filiis ejus, pactum salis est sempiternum, quia non solum primo Ecclesiæ gradui, quem tenent episcopi, necessaria est sapientia, sed etiam cæteris minoribus gradibus, presbyteris scilicet, diaconibus, atque omni ordini ecclesiastico. Et hoc coram Domino : quia puram et sine omni succo versutiæ atque malitiæ cœlestis, amanda et discenda atque docenda est sapientia. Sapientia enim hujus sæculi inimica est Deo : quæ semper jactantiam et contentiones superfluas amat. Unde et Jacobus apostolus in Epistola sua, quam ad dispersos scripsit, rixas et contentiones prohibens ait : *Quoniam si zelum amarum habetis, et contentiones in cordibus vestris sunt, nolite gloriari, et mendaces esse adversum veritatem. Non est ista sapientia desursum descendens a Patre luminum, sed terrena, animalis, diabolica. Ubi enim zelus et contentio, ibi inconstantia et omne opus pravum. Quæ autem de sursum est sapientia, primum quidem pudica est, deinde pacifica, modesta, suadibilis, bonis*

Digitized by Google

consentiens, plena misericordia et fructibus bonis judicans sine simulatione. Fructus autem justitiæ, in pace seminatur, facientibus pacem (*Jac.* III).

CAPUT XXIII.

De decimis dandis in usum Levitarum.

(Ibid.) *Dixitque Dominus ad Aaron : In terra eorum nihil possidebitis nec habebitis partem inter eos. Ego pars et hæreditas tua in medio filiorum Israel. Filiis autem Levi dedi omnes decimas Israelis in possessionem, pro ministerio quo servivit mihi in tabernaculo fœderis, ut non accedant ultra filii Israel ad tabernaculum, nec committant peccatum mortiferum, solis filiis Levi in tabernaculo servientibus et portantibus peccata populi. Legitimum sempiternum erit in generationibus vestris. Nihil aliud possidebunt, decimarum oblatione contenti, quas in usus eorum et necessaria separavi.* Et in Veteri et in Novo Testamento ministris altaris et servitoribus templi Domini, mandatum est de oblationum largitate et decimarum dato nutrimentum habere, nec terrenis possessionibus concessum est eis adipiscendis ullo modo inhiare. Unde Dominus in Evangelio apostolis et prædicatoribus Evangelii præcepit, dicens : *Euntes autem prædicate, dicentes, quia appropinquabit regnum cœlorum. Infirmos curate, mortuos suscitate, leprosos mundate, dæmones ejicite. Gratis accepistis, gratis date. Nolite possidere aurum, neque argentum, neque pecuniam in zonis vestris, non peram in via, neque duas tunicas, neque calciamenta, neque virgam. Dignus est enim operarius cibo suo* (*Matth.* X). Hinc et Paulus Corinthiis loquens : *Nescitis*, inquit, *quoniam qui in sacrario operantur, quæ de sacrario sunt, edunt? Qui altari deserviunt, cum altari participant* (*I Cor.* IX). Ita et Dominus ordinavit his qui Evangelium annuntiant de Evangelio vivere. Hinc et ad Timotheum scribens, ait : *Nemo militans Deo, implicat se negotiis sæcularibus, ut ei placeat cui se probavit. Nam et qui certat in agone, non coronatur nisi legitime certaverit. Laborantem enim agricolam oportet primum de fructibus terræ percipere* (*II Tim.* II). Nec enim conveniens est ut ille, quem oportet semper astare officio divino, pro acquirendo occupetur terreno lucro. Si quis autem quæsierit quid mystice decimæ significent, sciat observantiam legis in eis accipere posse, sive integritatem fidei catholicæ, seu perfectionem bonorum operum, quæ maxime his convenit habere, qui speciale Deo servitium secundum electionem, qua electi sunt ad ministerium divinum, exhibere debent. In denario enim numero creaturæ et Creatoris cognitio comprehenditur, quia septenarius numerus ad æternam respicit naturam, tribus videlicet vim animæ ostendentibus. Unde et in Deuteronomio scriptum est : *Diliges Dominum Deum tuum, ex toto corde tuo, et ex tota anima tua, et ex fortitudine tua* (*Deut.* VI). Corpus autem ex quatuor notissimis constat elementis. Hinc enim septenarium, si ternario numero fidem et confessionem sanctæ Trinitatis exprimenti adjunxeris, denarium rite complebis.

Locutus est Dominus ad Moysen, dicens : Præcipe Levitis atque denuntia : Cum acceperitis a filiis Israel decimas, quas dedi vobis, primitias eorum offerte Domino, id est, decimam partem decimæ, ut reputetur vobis in oblationem primitivorum. Tam de areis quam de torcularibus, et universis quorum accipitis primitias, offerte Domino, et date ea Aaron sacerdoti, et rel. Hoc in expositione allegorica ita arbitror posse constare, si quis vel egentibus distribuat, vel faciat aliquid boni operis, pro mandato munus obtulit Deo. Sed hujus muneris offert primitias, si non solum cibos verbi gratia, vel pecuniam largiatur, sed et affectum miserendi habeat et compatiendi. Hoc enim est quod requirit ab homine Deus, ut mens ipsa piis et misericordibus repleatur et formetur affectibus, et ab omnibus immolationibus eorum. Immolatio spiritalis est illa quam legimus : *Immola Deo sacrificium laudis, et redde Altissimo vota tua* (*Psal.* XLIX). Laudare enim Deum et vota orationis offerre, immolare est Deo. Sed hujusmodi immolationis primitiæ, ita per pontificem offerentur, si non solum verbis et voce, sed et mente oremus et corde. Secundum quod et Paulus monet : *Orabo spiritu, orabo et mente* (*I Cor.* XIV). Psalmum dicam spiritu, psalmum dicam et mente. Assistunt enim et nunc angeli Dei, cultores et agricolæ cordis nostri, et requirunt si est in aliquo nostrum hujusce modi mens tam sollicita, quæ verbum Dei tanquam semen divinum tota aviditate susceperit, si fructum statim ut ad orationem surgemus, ostenderit, id est, si collectis et congregatis intra se sensibus, oret Deum, si non evagetur mente et cogitationibus evolet, ita ut corpore quidem in oratione curvetur, sensibus autem per diversa discurrat. Si quis, inquam, in tantam et directam obsecrationem suam, et ipsis conspectibus atque ineffabili illi lumini se intellexerit assistentem, ibique orationes et obsecrationes postulationesque et gratiarum actiones suas profuderit, nulla extrinsecus phantasiæ sollicitus imagine, is se noverit per angelum, qui assistit altari, obtulisse immolationis suæ primitias pontifici magno et vero, Christo Jesu Domino nostro.

CAPUT XXIV.

De vacca rufa et cæremoniis ejus, atque munditiis ex cineribus ejus factis.

(Cap. XIX.) *Locutusque est Dominus ad Moysen, dicens : Ista est religio victimæ, quam constituit Dominus. Præcipe filiis Israel, ut adducant ad te vaccam rufam ætatis integræ, in qua nulla sit macula, nec portaverit jugum; tradesque eam Eleazaro sacerdoti, qui eductam extra castra immolabit in conspectu omnium; et tingens digitum in sanguine ejus, asperget contra fores tabernaculi septem vicibus, comburetque eam cunctis videntibus. Tam carnibus et pelle ejus quam sanguine et fimo flammæ traditis. Lignum quoque cedrinum et hyssopum coccumque bis tinctum, sacerdos mittet in flammam, quæ vaccam vorat, et tunc demum lotis vestibus et corpore suo, ingredietur castra : commaculatusque erit usque ad vesperam. Sed*

Digitized by Google

et ille qui combusserit eam, lavabit vestimenta sua et corpus, et immundus erit usque ad vesperam. Colliget autem mundus vir cineres vaccæ, et effundet eos extra castra, in loco purissimo, ut sint multitudini filiorum Israel in custodiam et in aquam aspersionis, quia pro peccato vacca combusta est. Solet per masculinum sexum fortitudo, per femininum vero infirmitas designari. Quid ergo per vaccam, nisi assumpta ad sacrificium infirmitas incarnationis Dominicæ figuratur? De quo scriptum est, *quia et si mortuus est ex infirmitate, sed vivit ex virtute Dei* (*II Cor.* XIII). Bene autem vacca hæc etiam rufa dicitur, quia videlicet ejus humanitas rubra per cruorem passionis fuit. Unde et in Canticis canticorum ab sponsa describitur dicente : *Dilectus meus candidus et rubicundus* (*Cant.* V). Candidus videlicet ex divinitate, rubicundus ex sanguine. Candidus per justitiam vitæ, rubicundus ex cruore passionis. *Ætatis integræ, in qua nulla sit macula.* Ætas humanitatis Dei integra est, omnis ejus operatio perfecta. In qua videlicet humanitate macula non fuit, quia et veraciter de eo scriptum est : *Qui peccatum non fecit, nec dolus inventus est in ore ejus* (*Isa.* XXXV). Bene autem subditur, nec portaverit jugum. Scriptum quippe est : *Omnis qui peccat, servus est peccati* (*Joan.* VIII). Quia ergo Dominus nulli peccato succubuit, jugum minime portavit. Sequitur : *Tradesque eam Eleazaro sacerdoti, qui eductam extra castra immolabit in conspectu Domini.* Quid est quod hæc vacca ad immolandum sacerdoti traditur, nisi quod incarnatus Dominus, qui pro redemptione nostra sacrificium semetipsum fecit, in judicio populi manibus datur; qui etiam extra castra in conspectu Domini immolatus est, quia videlicet extra portam passus est? Unde et per Paulum apostolum dicitur : *Jesus ut sanctificaret per suum sanguinem populum, extra portam passus est* (*Hebr.* XIII). Exeamus igitur ad eum extra castra, improperium ejus portantes. Non enim hic habemus manentem civitatem, sed futuram inquirimus. Idcirco enim extra portam passus est, ut a conversatione nos vitæ præsentis, quasi a civitate foras educeret, et a terrena inhabitatione corde nos evellere persuaderet. Bene autem dicitur, quia immolabit eam in conspectu Domini. Redemptor enim noster in conspectu hominum quasi extinctus est, sed in conspectu Patris immolatur, quia quod ante oculos hominum pœna, hoc ante oculos Patris sacrificium fuit. *Et intinget digitum in sanguine.* Quid per digitum nisi discretio nostræ operationis accipitur? In sanguine ergo vaccæ digitum intingere, est in passione incarnationis Dominicæ nostra opera consecrare, ut passionem ejus quam cognoscimus imitemur, sicut scriptum est : *Christus pro nobis passus est, relinquens vobis exemplum, ut sequamini vestigia ejus.* Eleazar itaque sacerdos, et immolat, et in sanguine ejus digitum intingit : quia videlicet plebs Judæa ex reproborum parte humilitatem Domini usque ad passionem persecuta est; ex electorum vero parte operationem humilitatis ejus imitata. *Et asperget contra fores tabernaculi.* Quid ergo hoc loco tabernaculum, nisi tota simul Synagoga accipitur? Qui ergo tinxerit in sanguinem ejus digitum, eumdem sanguinem contra fores tabernaculi aspergat, id est, quisquis passionis ejus vias imitatur, Synagogæ non credenti et contradicenti, per exempla bona, per prædicationem rectam, signum bene vivendi præbeat. Contra fores enim tabernaculi vaccæ sanguinem aspergere, est resistenti plebi Judaicæ per prædicationem rectam, per sancta opera, passionis ejus exempla monstrare. Bene autem dicitur ut digitus in ejus sanguine septem vicibus intingatur et aspergatur. In septenario enim numero perfectio accipitur. Unde et septem diebus universum tempus impletur, et Spiritus sanctus septiformis vocatur. Septem ergo vicibus in sanguine ejus digitum intingere, est perfecta operatione mysterium passionis ejus imitari. Et septem vicibus contra synagogam aspergere, est perfecta prædicatione sacramenta incarnationis ac passionis ejus, infidelibus denuntiare. Comburitque eam cunctis videntibus extra castra, tam pelle et carnibus ejus, quam sanguine et fimo flammæ traditis. Quid per carnem et pellem, quid per sanguinem et fimum vaccæ, nisi carnalia sacrificia in Testamento Veteri habita, quæ infirmitatem denuntiabant Domini, designantur? Quæ omnia postmodum spiritaliter a Patribus intellecta, juxta exterius ministerium stercora sunt vocata. Unde Paulus cum de sacrificiis carnalibus loqueretur, dicit : *Propter quæ omnia detrimentum feci, et arbitror, ut stercora* (*Philip.* III). Quæ flammæ traduntur, quia quamvis carnaliter primum sint exhibita, postmodum per Spiritum sanctum intelligentiæ igne consumpta sunt. Possumus tamen in eadem vacca, id est, in ipsa infirmitate incarnationis Dominicæ, carnem, pellem, sanguinem, fimum, singula quæque opera accipere. Quid enim per carnem et pellem, nisi exteriora ejus opera designantur? Quid per sanguinem, nisi subtilitas internaque virtus, exteriora acta vivificans? Quid per fimum, nisi lassitudo, sitis, esuries, timor mortis, et quæque ex humanitate suscepta pati voluit, designantur? Quod enim ex defectu nostræ mortalitatis habuit, quasi fimus in eo abjiciendum fuit. Quæ tamen omnia quæ ex infirmitate suscepit, quia pro nostra redemptione exhibuit, igne concremanda sunt, id est, juxta virtutem sancti Spiritus intelligenda, ut quæque ab eo corporaliter gesta sunt, per incorporeum divinitatis ejus spiritum disposita sentiantur. Unde et bene subjungitur : *Lignum quoque cedrinum et hyssopum, coccumque bis tinctum sacerdos mittet in flammam, quæ vaccam vorat.* Cedrus quippe, et altum et imputribile lignum est. Hyssopus vero herba valde humilis est, quæ tamen inflationem amovet pulmonis. Quid enim per cedrum, nisi alta et perseverans contemplatio? Quid in hyssopo, nisi mansueti cordis humilitas designatur? Quia qui jam alta contemplatione ad superna attollitur, necesse est ut per humilitatis compassionem inferioribus

Digitized by Google

condescendat, et non se ex eo quod habet erigat, sed quidquid habet his etiam qui illud non habent prædicando libenter impendat. Quid vero in cocco bis tincto, nisi charitatis virtus exprimitur? Quæ coccus bis tinctus dicitur, quia charitas per flammam sancti amoris accensa, duobus exhiberi præceptis jubetur, id est Dei et dilectione proximi. Bis tinctus ergo coccus est charitas duplici præcepto formata, ut sic diligatur Deus, ne deseratur proximus, sic diligatur proximus, ne contemnatur Deus. In hac ergo flamma, quæ vaccam vorat, cedrum, hyssopum, bis tinctum coccum sacerdos mittit. Omnes enim, qui in Christo credimus, sacerdotes sumus. Unde scriptum est : *Vos autem genus electum, regale sacerdotium* (*I Pet.* II). Sed quidquid per contemplationis alta sentimus, quidquid per mansuetudinem humilitatis, quidquid per ignem charitatis exhibemus, in spiritu passionis Dominicæ tingere debemus, ut omne quod in nobis est, illum imitetur a quo est. Nam si extra imitationem passionis ejus aliquid agimus, non tam virtutem, quam vitium agimus. Mittatur ergo in flammam, quæ vaccam vorat cedrus, id est perseverantia atque altitudo contemplationis nostræ, comburatur igne passionis Dominicæ. Mittatur in flammam, quæ vaccam vorat hyssopus, id est humilitas cordis nostri veritatem mansuetudinis, ex admistione Dominicæ passionis trahat. Mittatur in flammam, quæ vaccam vorat bis tinctus coccus, id est charitas, quæ nos ad amandum Deum et proximum excitet, assidue nos contemplari passionem Dominicam compellat, ut in ipsa discat opera recta quæ faciat. Potest tamen etiam aliter intelligi, ut per cedrum significetur spes, quæ alta appetit; per hyssopum vero, quæ etiam calore suo stomachi immunditiam purgat, significatur fides, quæ in imis adversa æquanimiter tolerat, ut quod ex anteactis peccatis contractum fuerat, mundet. Per coccum quoque, ut dictum est, exprimitur charitas. Unusquisque nostrum igitur in flamma, quæ vaccam vorat, cedrum, hyssopum, coccum bis tinctum mittat, id est, in sacrificium passionis Dominicæ spem, fidem, charitatem exhibeat, ne passionem Redemptoris sui sine causa audiat si non ad hæc etiam opera necessario subjungat. De quibus tribus Paulus apostolus dicit : *Nunc autem manet fides, spes, charitas; major autem his est charitas* (*I Cor.* XIII). Unde et hic coccus extrema ponitur, quia videlicet fide, spe completa, cum ad æternam patriam venimus, sola in nobis charitas ad ultimum multiplicabitur. Potest iste sacerdos vel is qui vaccæ carnes, pellem, sanguinem, fimum comburit, ordinem Judaici sacerdotii cum supposita plebe in nece Domini consentientis signare. Unde et adhuc apte subjungitur. Et tunc demum lotis vestibus et corpore suo, revertetur in castra, commaculatusque erit usque ad vesperam. Quid enim per vesperam, nisi finem mundi accipimus? Et sacerdos iste, vel qui vaccam igni tradit, id est Judaicus populus, immundus est usque ad vesperam, quia usque ad finem mundi infidelis remanet. Sed lotis vestibus suis et corpore suo, ad vesperum castra ingreditur, quia fine mundi veniente, mundatis infidelitatis suæ operibus, etiam Judaicus populus ad cognitionem conditoris sui revertitur, sicut scriptum est : *Si fuerit numerus filiorum Israel tanquam arena maris, reliquiæ salvæ fiunt* (*Rom.* IX). Et sicut rursum scriptum est : *Donec plenitudo gentium introierit, et sic omnis Israel salvus fiet* (*Rom.* XI). Ad vesperam igitur lotis vestibus sacerdos intra castra redit, qui ante vesperam commaculatus est, quia infidelis populus Judaicus usque ad finem mundi, extra mandata vitæ, velut extra castra est positus, pravis operibus commaculatus. Sed quod cum aqua baptismatis et pœnitentia lavatur, tunc ad cognitionem fidei ad vesperum, id est in fine mundi quasi in castra revertitur, potest intelligi, quod iste sacerdos in lotis sit vestibus, et usque ad vesperum immundus, quia idem Judaicus populus ex eorum parte, qui crediderunt, jam vestes lavit, sed ex eorum parte, qui necdum crediderunt, adhuc immundus usque ad vesperum permanet. Lavat ergo vestimenta et corpus, qui credendo exteriora opera et interiora, mentem a pravis actionibus mundat. Et plene tunc ad castra revertitur, cum ad fidem perfecte revocatur. Sed quia Judæa in infidelitate et reproborum parte perdurante, ad fidem gentilis ingreditur, et mysteria divinæ incarnationis intelligit, recte illic subjungitur : *Colliget autem cineres vaccæ vir mundus*, id est, gentilis populus jam fide mundatus. Unde et scriptum est : *Fide mundans corda eorum* (*Act.* XV). Vaccæ cineres colligit, qui subtilissima sacramenta divinæ incarnationis agnoscit. Et vaccæ, quam sacerdos combussit, cineres vir mundus colligit, quia infirmitatis Domini, quam Judaicus populus in morte mactavit, subtilissima mysteria populus gentilis intelligit.

Bene autem sequitur : *Et effundet in loco purissimo extra castra*, quia idem gentilis populus, qui secreta ac mysteria divinæ incarnationis agnoscit, bona quæ accepit prædicare non cessat, ut quod ipse didicerit, aliis etiam nescientibus innotescat. Sed quia secreta ac mysteria incarnationis Dominicæ pravis ac pollutis manibus non sunt tradenda, bene dicitur, *effundet in loco purissimo extra castra*. Extra castra quippe fuerat omnis gentilitas, quia extra legem, extra sacrificium, extra synagogam. Sed tamen ad fidem veniens cor mundavit, et in ea cineres vaccæ funduntur, quia mundo cordi gentilitatis mysterium Dominicæ incarnationis creditur. Multi itaque ex gentilitate conversi, prædicatores sunt facti, et eidem gentilitati venienti ad fidem Redemptoris mysteria tradiderunt. Vir ergo mundus in loco purissimo vaccæ cineres fundit, dum quilibet doctor ex gentilitate assumptus, munda per humilitatem corda gentilium requirit, et mysteria eis Redemptoris nostri tradere non desistit. Quod cum agitur, fides gentilium multiplicatur, divina virtus agnoscitur, disciplina præceptorum tenetur. Unde et recte subjungitur : *Ut sint multitudini filiorum Israel in cu-*

Digitized by Google

stodiam. Israel namque interpretatur *videns Deum.* Et non immerito conversa gentilitas *Israel* dicitur, quæ jam fide Deum contemplatur. Isti ergo cineres multitudini filiorum Israel in custodiam fiunt, quia subtilia sacramenta mundis gentilium cordibus tradita in mentis munitione vertuntur. Bene autem subditur, *et in aquam aspersionis.* Propter operationem namque in custodia nostra sunt cineres, propter baptismum vero in aqua aspersionis, cineribus ejus utimur, ut dum consideratis ejus operibus nostra acta sub disciplina redigimus, vaccæ cineres in custodia nostra servemus : qui dum secreta atque subtilia operationis illius per imitationem attendimus, per hæc nobis et munditiam et perseverantiam providemus. Apte autem subjungitur, quia pro peccato combusta est vacca. Tunc enim nostram custodiam provide custodimus, cum Redemptorem nostrum pro nostris iniquitatibus passum sollicite consideramus. Perpendimus namque quid retribuat bonis, qui voluit mori pro malis. Perpendimus, quid ad justitiam fidei adducti esse gratiæ debeamus, qui et in iniquitatibus positi, intercessionem mortis ejus accipimus. In custodia ergo cineres fiunt, quia pro peccato combusta est vacca, dum passionis ejus mysteria sollicite contemplantes, quæ operari debeamus agnoscimus, qui Redemptorem nostrum etiam pro iniquis nobis mortuum non ignoramus. Item moraliter vaccam mactamus, cum carnem a lascivia voluptatis extinguimus. Quam cum hyssopo lignoque cedrino ac cocco offerimus, quia cum maceratione carnis, sacrificium fidei, spei et charitatis adolemus. Quisquis ergo semetipsum Deo sacrificium obtulit, si perfecta desideret, curet necesse est ut non solum ad operationis se latitudinem, verum etiam ad culmina contemplationis extendat. Sed inter hæc magnopere sciendum est, quia valde inter se diversæ sunt conspersiones animarum. Nonnulli namque hominum ita sunt otiosæ mentis, ut si eos labor occupationis excipiat, in ipsa operis occupatione succumbant. Et nonnulli ita inquieti sunt, ut si vacationem laboris habuerint gravius laborent, quia tanto detentiores cordis tumultus tolerant, quanto eis licentius a cogitatione vacant. Unde necesse est ut nec quieta mens ad exercitationem se immoderati operis dilatet, nec inquieta ad studium contemplationis angustet. Sæpe enim qui contemplari Deum quieti poterant, occupationibus pressi ceciderunt; et sæpe qui occupati bene humanis usibus viverent, gladio suæ quietis exstincti sunt. Hinc namque est, quod nonnulli inquieti spiritus, dum plus exquirunt contemplando quam capiunt, usque ad perversa dogmata erumpunt. Et dum veritatis discipuli esse humiliter negligunt, magistri errorum fiunt.

Habebunt hoc filii Israel et advenæ qui habitant inter eos sanctum jure perpetuo. Et erit, inquit, *filiis Israel et proselytis, qui apponuntur, legitimum æternum.* Quid aliud ostendit, nisi baptismum Christi, quem significabat aqua aspersionis, et Judæis et gentibus profuturum, id est, filiis Israel et proselytis, tanquam naturalibus ramis, et inserto pinguedine radicis oleastro. Quem autem non faciat intentum, quod post ablutionem de singulis quibusque dicitur, *et immundus erit usque ad vesperam.* Neque hic tantum, sed in omnibus talibus mundationibus hoc dicitur. Ubi nescio utrum aliquid aliud possit intelligi, nisi quod omnis homo post remissionem plenissimam peccatorum, permanendo in hac vita contrahit aliquid unde sit immundus, usque ad ejusdem vitæ finem, ubi dies iste quodammodo claudit, quod significat vespera. Deinde incipit Scriptura dicere et exsequitur, quemadmodum immundi facti homines aqua illa aspersionis purificentur.

Qui tetigerit cadaver hominis, et propter hoc septem diebus fuerit immundus, aspergetur ex hac aqua die tertio et septimo : et sic mundabitur. Si die tertio aspersus non fuerit, septimo non poterit emundari. Omnis qui tetigerit humanæ animæ morticinium, et aspersus hac commistione non fuerit, polluit tabernaculum Domini, et peribit ex Israel, quia aqua expiationis non est aspersus. Immundus erit, et manebit spurcitia super eum, etc. Qui tetigerit, inquit, mortuum, omnis anima hominis immunda erit septem diebus. Hic purificabitur die tertio et die septimo, et immundus erit. Et hic nihil aliud intelligendum video, nisi contactum mortui esse hominis iniquitatem. Septem vero dierum immunditiam propter animam et corpus dictum puto : animam in ternario, corpus in quaternario. Secundum hoc, dictum arbitror per prophetam : In tribus et quatuor non adversabor. Adjungit autem et dicit : *Si autem non purificatus fuerit die tertio et die septimo, non erit mundus. Omnis qui tetigerit ab omni anima hominis et mortuus fuerit, et non fuerit purificatus die quarto et in die septimo,* id est ante mortuus fuerit tacto mortuo, quam fuerit purificatus, *tabernaculum Domini polluit, exterminabitur anima illa ex Israel.* Notandum est quod difficillime reperitur in his libris aliquid evidentius de vita animæ post mortem fuisse conscriptum. *Purificabitur die septimo, et lavabit vestimenta sua, et lavabitur aqua, et immundus erit usque ad vesperam.* Alia est aqua aspersionis, et alia utique illa qua lavat vestimenta sua. *Et lavabitur aqua,* quam puto spiritalem intelligendam per significationem, non per proprietatem. Nam sine dubio visibilis erat, sicut illæ omnes umbræ futurorum. Proinde qui sacramento baptismi recte abluitur, quod illa aspersionis aqua figurabat, mundatur, et spiritaliter, id est invisibiliter in carne et in anima, ut sit mundus et corpore et spiritu. *Vas quod non habuerit operculum vel ligaturam desuper, immundum erit.* Tegmen operculi vel ligatura est censura disciplinæ, quia quisquis non premitur, quasi vas immundum pollutumque reprobatur. Quasi enim vas sine operculo vel ligatura polluitur, qui per studia ostentationis patens, nullo velamine taciturnitatis operitur.

Si quis in agro tetigerit cadaver occisi hominis aut per se mortui, sive os illius vel sepulcrum, immundus

Digitized by Google

erit septem diebus. Secundum aliam editionem ita legitur : *Omnis qui tetigerit super faciem campi vulneratum aut mortuum, aut os hominis aut monumentum.* Quæri potest quare dictum sit, vulneratum aut mortuum. Si enim aliud voluit intelligi vulneratum aut mortuum, cavendum est ne putetur immundus esse etiam qui tetigerit vulneratum vivum : quod utique absurdum est. Sed quia possunt et mortui esse vulnerati, ipsos mortuos intelligitur decrevisse, ut vulneratum mortuum intelligamus, id est vulnere peremptum, aut mortuum sine vulnere. *Tollentque de cineribus combustionis atque peccati, et mittent aquas vivas super eos in vas. In quibus cum homo mundus tinxerit hyssopum, asperget eo omne tentorium, et cunctam supellectilem, et homines hujusmodi contagione pollutos, atque hoc modo mundus lustrabit immundum tertio et septimo die : expiatusque die septimo, lavabit se et vestimenta sua, et immundus erit usque ad vesperam*, etc. Quod vero hyssopo dixit aquam aspersionis aspergi, quæ herba supra diximus fidem significari, quid aliud occurrit, nisi quod scriptum est, *fide mundans corda eorum? Non enim prodest baptismus si desit fides* (*Act.* xv). A viro autem mundo dixit hoc fieri ubi significantur ministri portantes personam Domini sui, qui vere vir mundus est. Nam de his ministris in consequentibus dicit : *Et qui circumasperget aquam aspersionis, lavabit vestimenta sua*, id est, observabit et corpus; et *qui tetigerit aquam aspersionis, immundus erit usque ad vesperam : et omne quodcunque tetigerit ille immundus, immundum erit : et anima, quæ tetigerit, immunda erit usque ad vesperam.*

CAPUT XXV.

De seditione Israelitarum ad aquam contradictionis.

(Cap. xx.) *Veneruntque filii Israel, et omnis multitudo in desertum Sin, mense primo; et mansit populus in Cades. Mortuaque est ibi Maria, et sepulta in eodem loco. Cumque indigeret aqua populus, coierunt adversum Moysen et Aaron, et versi in seditionem dixerunt : Utinam perissemus inter fratres nostros coram Domino! Cur eduxistis ecclesiam Domini in solitudinem, ut et nos et jumenta nostra moriamur? Quare fecistis nos ascendere de Ægypto, et adduxistis in locum istum pessimum, qui seri non potest, qui nec ficum gignit, nec vineas, nec mala granata? Insuper et aquam non habet ad bibendum. Ingressus Moyses et Aaron dimissa multitudine tabernaculum fœderis, corruerunt proni in terram, et apparuit gloria Domini super eos*, etc. Tricesima tertia mansio est in deserto Sin : hæc est Cades. Sin autem interpretatur *sancta :* tropus per antiphrasim, sicut lucus, cum minime luceat : et bellum, quod tamen sit horridum. In hac mansione moritur Maria et sepelitur. Videtur in Maria prophetia mortua; in Moyse et Aaron, quod legi et sacerdotio Judæorum finis impositus sit : quod nec ipsi ad terram repromissionis transcendere valeant, nec credentem populum de solitudine hujus sæculi educere, nisi solus Jesus, id est, Salvator, verus Dei Filius. In hac etiam mansione propter aquas contradictionis Moyses offendit Dominum, et prohibetur transire Jordanem. Perturbatus enim murmure populi, dubitanter petram percussit virga, quasi illud non posset Deus facere, ut aqua de petra profluceret, quod ante jam fecerat. Quid ergo hic fides Moysi insinuat, quod in aquam de petra ejiciendam titubaverit? Hanc prophetiam fuisse de Christo recte intelligimus. Dum enim Moyses in Scripturis sanctis aliam atque aliam pro re alia significanda personam gerat, nunc tamen populi Judæorum sub lege positi personam gerebat, eumque interim prophetica pronuntiatione figurabat. Nam sicut Moyses, petram virga percutiens, de Dei virtute dubitavit, ita ille populus qui sub lege per Moysen data tenebatur, Christum ligno crucis affigens, cum virtutem Dei esse non credidit. Sed sicut percussa petra manavit aquam sitientibus, sic plaga Dominicæ passionis, effecta est vita credentibus. Habemus enim de hac re præclarissimam vocem apostolicam, cum inde loqueretur dicens : *Petra autem erat Christus* (*I Cor.* x). Hanc ergo carnalem de Christi divinitate desperationem, in ipsius Christi altitudine Deus mori jubet, cum mortem carnis Moysi in monte imperat fieri. Sicut enim petra Christus, ita et mons Christus. Petra humilis fortitudo, mons eminens magnitudo : quia sicut Apostolus ait, petra autem erat Christus, ita ipse Dominus : *Non potest civitas abscondi super montem constituta*, se scilicet montem, fideles autem suos in sui nominis gloria fundatos, asserens civitatem. Prudentia enim carnis vivit, cum tanquam petra percussa, Christi humilitas in cruce contemnitur. Christus crucifixus Judæis scandalum est, gentibus autem stultitia, et prudentia carnis moritur, cum tanquam montis eminentia, Christus excelsus agnoscitur. Ipsis enim vocatis Judæis et Græcis, Christus Dei virtus et Dei sapientia est.

Cumque elevasset Moyses manum, percutiens virga bis silicem, egressæ sunt aquæ largissimæ, ita ut populus biberet et jumenta. (*Ex Augustino.*) Significata est ergo de Christo profluens gratia spiritalis, qua interior sitis irrigaretur. Sed quod virga petra percutitur, crux Christi figuratur. Ligno enim accedente ad petram, gratia manavit. Et quod hic percutitur, evidentius significat crucem. Duo quippe ligna sunt crux.

Dixit Dominus ad Moysen et Aaron : Quia non credidistis mihi, ut sanctificaretis me coram filiis Israel, non introducetis hos populos in terram, quam eis dedi. Hæc est aqua contradictionis, ubi jurgati sunt filii Israel contra Dominum, et sanctificatus est in eis. Quod de aqua illa, quæ de petra profluxit dictum est, hæc est aqua contradictionis, ubi jurgati sunt filii Israel contra Dominum, sive juxta id, quod in aliis exemplaribus habetur, maledixerunt filii Israel ante Dominum, et sanctificatus est in ipsis, prius maledixerunt, quando locuti sunt contra beneficium Domini, quo educti erant de Ægypto; et postea sanctificatus est in ipsis, cum illo miraculo aquæ

Digitized by Google

profluentis, ejus sanctitas declarata est. An forte duo genera hominum demonstravit, et contradicentium gratiæ Dei, et percipientium gratiam Christi, A ut illis sit aqua contradictionis, istis sanctificationis. Nam et de ipso Domino in Evangelio legitur: *Et in signum cui contradicetur* (*Luc.* II).

LIBER TERTIUS.

CAPUT PRIMUM.

De transitu filiorum Israel a Cades in montem Hor, et pugna eorum atque victoria in Chananæos.

(Cap. XX) *Misit interea nuntios Moyses de Cades ad regem Edom, qui dicerent: Hæc mandat frater tuus Israel. Nosti omnem laborem qui apprehendit nos, quomodo descenderunt patres nostri in Ægyptum, et habitaverimus ibi multo tempore, afflixerintque nos Ægypti et patres nostros, et quomodo clamaverimus ad Dominum et exaudierit nos, miseritque angelum, qui eduxerit nos de Ægypto. Ecce in urbe Cades, quæ est in extremis finibus tuis positi, obsecramus, ut nobis transire liceat per terram tuam. Non ibimus per agros, nec per vineas. Non bibemus aquas de puteis tuis, gradiamur via publica, donec transeamus terminos tuos*, et rel. Quod inter mandata Moyses ad regem Edom dicit inter cætera, *neque bibemus aquam de lacu*, intelligendum est gratis, id est, quia non gratis bibemus. Quod postea manifestat dicens: *Sin autem de aqua tua bibemus ego et pecora mea, dabo pretium tibi. Non declinabimus in dexteram neque in sinistram.* Pluraliter dictum est in ea, quæ dextera sunt, vel quæ sinistra sunt. B C

Cumque castra movissent de Cades, venerunt in montem Hor, qui est in finibus terræ Edom. Ubi Dominus locutus est ad Moysen: Pergat, inquit, Aaron ad populum suum. Non enim intrabit terram, quam dedi filiis Israel, eo quod incredulus fuerit ori meo ad aquas contradictionis, etc. Trigesima quarta mansio est in monte Hor, in extremis finibus Edom, in quo ascendit Aaron juxta præceptum Domini, et mortuus est anno quadragesimo egressionis ex Ægypto. Eo scilicet anno, quo novus populus repromissionis terram intraturus est. Et quanquam in monte sacerdotium Eleazaro filio dereliquerit, lexque eos qui eam impleverint perducat ad summum, tamen ipsa sublimitas non est trans fluenta Jordanis, sed in extremis terrenorum operum finibus. *Et plangit eum populus triginta diebus.* Aaron plangitur, Jesus non plangitur. In lege descensus ad inferos, in Evangelio ad paradisum transmigratio. D

(Cap. XXI.) *Quod cum audisset Chananæus rex Arad, qui habitabat ad meridiem, venisse Israel per exploratorum viam, pugnavit contra illum, et victor existens, duxit ex eo prædam. At Israel voto se Domino obligans ait: Si tradideris populum istum in manu mea, delebo urbem ejus. Exaudivitque Dominus preces Israel, et tradidit Chananæum. Quem ille interfecit subversis urbibus ejus, et vocavit nomen loci illius Horma, id est, anathema.* (*Ex Augustino.*) Sive ut in aliis exemplaribus legitur: *Et vovit Israel votum Domino, et dixit: Si mihi tradideris populum istum subjectum, id est, si mihi eum tradendum subjeceris, anathemabo illum et civitates ejus.* Hic videndum est, quomodo dicatur *anathema* quod vovetur, et tamen pro maledicto ponitur, sicut et de isto populo dicitur. Unde illud est: *Si quis vobis evangelizaverit præter quod accepistis, anathema sit* (*Galat.* III). Hinc vulgo ductum est, ut devotare dicatur. Nam devotare quemquam nemo dicit fere, nisi maledicens. Et anathemavit eum et civitates ejus, et vocatum est nomen loci illius anathema. Hinc duorum est anathema, ut detestabile aliquid et abominabile videatur. Ut enim nihil inde victor in usus suos auferret, sed totum in pœnam luendam voveret, hoc erat anathemare, quod vulgo dicitur devotare. Origo autem hujus verbi est in Græca lingua ab his rebus quæ votæ et persolutæ, hoc est, promissæ et redditæ, sursum ponebantur in templis, ἀπὸ τοῦ ἀναθίσθαι, hoc est, sursum ponere, vel figendo vel suspendendo.

Audivit quoque Chananæus, quod venisset Israel in locum exploratorum. Ubi quondam offendisse populum noverunt, ineunt prælium, et captivum ducunt Israel. Rursumque in eodem loco pugnatur ex voto, victor vincitur, victi superant. Per quod intelligimus, ut cum nos Dei auxilio destitutos, hostes invaserint, duxerintque captivos, non desperemus salutem, sed iterum armemur ad prælium. Potest fieri, ut vincamus ubi victi sumus, et in eodem loco triumphemus, in quo fuimus captivi.

CAPUT II.

De profectione eorum a monte Hor et tædio itineris, populique murmure; quare ignitis serpentibus punitur, signoque serpentis ænei erecto sanatur.

(Ibid.) *Profecti sunt autem filii Israel de monte Hor, per viam quæ ducit ad mare Rubrum, ut circuirent terram Edom. Et tædere cœpit populum itineris ac laboris. Locutusque contra Dominum et Moysen ait: Cur eduxisti nos de Ægypto, ut moreremur in solitudine? Deest panis, non sunt aquæ. Anima nostra jam nauseat super cibo isto levissimo. Quamobrem misit Dominus in populum ignitos serpentes. Ad quorum plagas et mortes plurimorum, venerunt ad Moysen atque dixerunt: Peccavimus, quia locuti sumus contra Dominum et te. Ora ut tollat a nobis serpentes. Oravit Moyses pro populo, et locutus est Dominus ad eum: Fac serpentem æneum, et pone eum pro signo. Qui percussus aspexerit eum, vivet. Fecit ergo Moyses serpentem æneum, et posuit eum pro signo. Quem cum percussi aspicerent sanabantur.* Trigesima quinta mansio est in Selmona. Trigesima sexta mansio est in Phinon. Hæ duæ mansiones in ordine historiæ

Digitized by Google

non inveniuntur. In his mortuo Aaron, murmurant Israelitici populi contra Dominum et Moysen, et manna fastidiunt, a serpentibus vulnerantur. Sed quid illud significat, quod morsus mortiferi serpentium, exaltato et respecto æreo serpente, sanabantur, nisi quod nunc in typo Salvatoris, qui ferum antiquumque serpentem in patibulo triumphavit, diaboli venena superantur, ita ut qui vere expresseque imaginem Filii Dei passionemque ejus conspexerit, conservetur? Hoc enim significant et verba ipsius Domini dicentis : *Sicut exaltavit Moyses in eremo serpentem, sic oportet exaltari Filium hominis, ut omnis, qui credit in eum, non pereat, sed habeat vitam æternam* (*Joan.* III). Quid vero æneus serpens? ipse qui ligno suspensus est. Æs quippe metallis cæteris esse durabilius solet. Et apte æneus serpens ligno suspensus est, ut Dominus in serpente mortuus, et in ære significaretur æternus, videlicet ut et indicaretur mortuus per humilitatem, et tamen esset quasi æternus [*Al.*, æneus] per divinitatem. Pulchre autem prima mansio Selmona interpretatur ima vincula, quia nimirum ibi imago expressa est Salvatoris per serpentem æneum, qui ligno pependit. Pulchre etiam et secunda Phinon, interpretatur *os*, quia posteaquam passionem Filii Dei cognoscimus, quod credimus corde, ore pronuntiamus, legentes illud apostoli Pauli : *Corde creditur ad justitiam, ore autem confessio fit ad salutem* (*Rom.* X).

Profectique filii Israel, castra metati sunt in Oboth. Trigesima septima mansio est in Oboth : quæ vertitur in magos sive Pythones. Unde demonstratur, quia post imaginem Dei, quæ in cordis ratione monstratur, et confessionem fidei, quæ ore profertur, consurgunt serpentes, et artes maleficæ ad bella nos provocant. Sed nos custodia circumdantes cor nostrum, obduramus aures nostras, ne audiamus voces incantantium, et sirenarum carmina negligamus.

Unde egressi fixere tentoria in Jeabarim, in solitudine, quæ respicit Moab, contra orientalem plagam. Trigesima octava mansio est in Jeabarim in finibus Moab, quæ significat acervos lapidum transeuntium, id est sanctos per istud sæculum ad alias mansiones transire festinantes. Sunt sancti lapides, qui volvuntur super terram, leves, politi, et rotunditate sua rotarum cursibus similes. Sunt et alii, quos propterea jubet tolli de via, ne ambulantium in eos offendant pedes. Qui sunt isti ambulantes? Utique viatores et prætereuntes, qui per istud sæculum ad alias mansiones transire festinant. Quod autem dicitur *in finibus Moab*, et supradictum est, *in solitudine, quæ respicit Moab contra solis ortum*, ostendit juxta litteram, quod hucusque in finibus terræ Idumæorum fuerint, et nunc veniant ad terminos Moab, de alia provincia ad aliam transeuntes. Non enim semper uni virtuti danda est opera, sed sicut scriptum est, *Ibunt de virtute in virtutem* (*Psal.* LXXXIII), de alia transeundum est ad aliam, quia hærent sibi, et ita inter se nexæ sunt, ut qui una caruerit, omnibus careat. Et tamen transire de alia ad aliam, eorum est proprie, qui solis justitiæ ortum considerant.

Et inde moventes castra, venerunt ad torrentem Zared, et reliqua. Trigesima nona mansio in Dibongad fuit, sicut in sequentibus, ubi series mansionum descripta est, manifestabitur. Interpretatur enim Dibongad, *fortiter intellecta tentatio*. Sed pro hac hic in ordine historiæ, aliter scriptum reperitur. Postquam enim castra metati sunt in Jeabarim in finibus Moab contra ortum solis, legitur : *Inde profecti sunt, et diverterunt ad torrentem Zared; et de hoc loco proficiscentes, castra metati sunt trans Arnon, quæ est in solitudine finium Amorrhæi, eo quod Arnon in terminis sit Moabitarum et Amorrhæorum. Et posthæc venerunt ad puteum, ubi cecinit Israel carmen hoc : Ascende puteus, quem foderunt principes, et aperuerunt duces populorum in datore legum, et in baculo ejus. Et de solitudine ejus, in Mathana ; et de Mathana ad torrentem Dei. Et de torrentibus ad excelsa, et de excelsis ad vallem, quæ est in regione Moab, in vertice Phasga, qui prospicit contra desertum.* Hæc loca in finibus Amorrhæorum quidam interpretantes, putant non mansiones esse, sed transitus, nec præjudicare debere catalogo mansionum extra ordinariam expositionem. Alii autem spiritalibus spiritalia comparantes, nolunt regiones significari, sed per locorum nomina, virtutum profectus esse : quod post magos et congregationem lapidum, frequenter veniamus ad torrentem Zared, quod interpretatur, *aliena descensio*, et in descensione positi, transeamus ad Arnon, quod *maledictionem* sonat : quæ est posita in finibus Amorrhæorum, qui vel *amari hostes* sunt, vel *multa loquuntur inflati*. Sin autem transierimus terminos Moab, qui de incestu generatus est, et recessit a vero patre, statim occurrit nobis puteus, quem nemo de plebe fodit, nullus ignobilis, sed principes et duces, qui jura dant populis, et canentes carmen in aqua putei, et in Dei muneribus gratulantes, prophetant quo transituri sint, ad quæ loca perventuri, quod scilicet de deserto veniant in Mathana quod interpretatur *donum*, et de Mathana ad Nahaliel, quod dicitur *torrentes Dei*, et de Nahaliel, qui interpretatur *excelsa* sive *adveniens mors*, quando conformes efficimur mortis Christi. Et de Bamoth occurrit nobis vallis humilitatis : quæ tamen in vertice posita est montis Phasga, qui interpretatur *dolatus*, quod nihil habeat informe et rude, sed artificis sit politus manu : qui mons respiciat solitudinem, quæ Hebraice dicitur Iesimon, ישימון. Quando enim fuerimus in virtutum culmine constituti, tunc totius mundi ruinas, et omnium peccatorum respicimus vastitatem. Pene obliti sumus currente oratione dictare, quare Dibongad interpretatur *intellecta fortiter tentatio*. Post Dibongad geritur bellum contra Seon regem Amorrhæorum, et Og regem Basah, et dicimus, quod cum venerimus ad summum, et de fonte principum regum-

Digitized by Google

que biberimus, ascendentes ad montem Phasga, non debeamus elevari in superbiam, sed propositam nobis e contrario sollicitudinem noverimus. Ante contritionem enim elevatur cor viri, et ante gloriam humiliatur. Quod autem interpositum in historia : *Unde dicitur in libro Bellorum Domini : Sicut fecit in mari Rubro, sic faciat in torrentibus Arnon. Scopuli torrentium inclinati sunt, ut requiescerent in Arnon, et recumberent in finibus Moabitarum.* In quo libro hoc scriptum sit non commemoravit, neque ullus est in his quos divinæ Scripturæ canonicos appellamus, in quo hoc scriptum reperiatur. De talibus occasiones reperiunt, qui libros apocryphos incautorum auribus et curiosorum conantur inserere, ad persuadendas fabulosas impietates. Sed hic dictum est, scriptum in libro : non dictum est in cujus prophetæ vel patriarchæ sancti libro. Neque negandum est fuisse jam libros, sive Chaldæorum, unde egressus est Abraham. sive Ægyptiorum, ubi didicerat Moyses omnem illorum sapientiam, sive cujusque gentis alterius, in quorum librorum aliquo potuit esse hoc scriptum. Qui tamen non ideo sit assumendus in eas Scripturas, quibus divina commendatur auctoritas, sicut nec propheta ille Cretensis, cujus mentionem facit apostolus Paulus : *Nec Græcorum scriptores : nec philosophi, nec poetæ* (*Tit.* I), quos idem ipse apostolus, magnum sane aliquid et veraciter promptum apud Athenienses loquens, dixisse confirmat. *In illo enim vivimus, movemur et sumus* (*Act.* XVII). Licet enim divinæ auctoritati inde voluerit, quod verum invenerit testimonium sumere, sed non ideo omnia, quæ ibi scripta sunt, accipienda confirmat. Cur autem hoc, isto commemoratum sit loco, non evidenter apparet, nisi forte, ut fines illic inter duas gentes constituerentur, bello actum est, quod bellum ejusdem loci homines, propter magnitudinem, bellum Domini esse dixerunt, ut scriberetur in aliquo eorum libro, Bellum Domini.

CAPUT III.

Ubi Dominus aquam de puteo dedit filiis Israel : et cantico, quod est super eum dictum.

(CAP. XXI.) *Ex eo loco apparuit puteus, super quo locutus est Dominus ad Moysen : Congrega populum, et dabo ei aquam.* Hic est, inquit, puteus, quem dixit Dominus ad Moysen : *Congrega populum, et dabo eis aquam bibere.* Ita hoc commemoratum est, quasi alicubi superius hoc ad Moysen dixisse Dominus legatur. Sed quia nusquam reperiatur, hic intelligendum est. et illic bibisse populum qui de siccitate conquerebatur. Quid est enim quod magnopere præcepit Deus Moysi populum congregare, ut det eis aquam bibere de puteo? Quasi vero non etiam sponte populus bibendi gratia conveniret ad puteum. Quid ergo tanti ore prophetæ præcipitur, ut proprio studio et labore congreget populum ad hauriendam putei aquam? Unde vilitas litteræ ad pretiositatem nos spiritalis remittit intelligentiæ. Et ideo conveniens puto, etiam de aliis Scripturæ locis puteorum congregare mysteria, ut ex comparatione plurimorum, si quid præsens sermo obscuritatis continet eluceat. Ait ergo Spiritus Dei per Salomonem in Proverbiis : *Bibe aquam de tuis vasis, et de puteorum tuorum fonte : et non superfundantur tibi aquæ extra tuum fontem* (*Prov.* V), quamvis in aliis exemplaribus legerimus, et effundantur tibi aquæ extra tuum fontem. Aquæ tuæ sint tibi soli, et nemo alienus participet ex eis. Habet ergo, ut his signatur, unusquisque nostrum in semetipso puteum ; imo et aliquid amplius dicimus : unusquisque nostrum in semetipso non puteum unum, sed puteos multos, et non unum vas, sed vasa multa. Non enim dixit : Bibe aquas de tuo vase, sed *de tuis vasis* ; et non dixit, de putei tui fonte, sed *de puteorum tuorum fonte.* Legimus habuisse et patriarchas puteos. Habuit Abraham, habuit Isaac puteos, habuit autem et Jacob. Et ab istis puteis sumpto initio, percurre omnem Scripturam puteos requirens, et perveni usque ad Evangelium, et invenies ibi puteum supra quem Salvator sedebat requiescens post itineris laborem ; tunc cum veniente muliere Samaritana, et volente haurire aquam de puteo, quæ esset in Scripturis putei vel puteorum virtus exponitur, et comparatio fit aquarum, ubi et divina mysterii panduntur arcana (*Joan.* IV). Dicitur enim : *Si quis bibat ex his aquis*, quas continebat puteus ille terrenus, *sitiet rursus. Qui autem ex illis biberit*, quas dat Jesus, *fiet in eo fons aquæ salientis in vitam æternam.* Igitur secundum ea, quæ in Proverbiis scripta proposuimus, ubi putei simul cum fonte nominantur, accipiendum est verbum Dei. Puteus quidem, si profundi aliquid mysteriis tegit : fons autem, si ad populos abundat et effluit. Sed non otio [*Al.*, otiose] requirendum quomodo possumus pluralem numerum de puteis exponere, et singularem de fonte : quia in Proverbiis dicit Sapientia : *Bibe aquas de puteorum tuorum fonte* (*Prov.* V). Videamus ergo quorum puteorum unum dixerit fontem. Ego puto quod scientia ingeniti Patris, unus possit intelligi puteus : sed et unigeniti Filii ejus agnitio, alius puteus debeat intelligi. Alius enim a Patre Filius, et non idem Filius qui et Pater, sicut et ipse in Evangelio dicit. Alius est quidem et testimonium dicit Pater. Et rursus, tertium puto videri posse puteum, cognitionem Spiritus sancti. Alius est enim, et ipse a Patre et Filio, sicut de ipso nihilominus in Evangeliis dicitur : *Mittet vobis Pater alium paracletum Spiritum veritatis* (*Joan.* XIV). Est ergo hæc trium distinctio personarum, in Patre, et Filio, et Spiritu sancto, quæ ad pluralem puteorum numerum revocatur. Sed horum puteorum unus fons, una substantia est, et natura Trinitatis. Et hoc modo non otiosa invenietur Scripturæ sanctæ distinctio quæ dicit de puteorum fonte. Tunc cecinit Israel carmen istud : *Ascendat puteus, concinebant, puteus quem foderunt principes et paraverunt duces multitudinis in datore legis et in baculis ejus.* Sunt ergo putei multi, quos diximus esse intra animam. Sunt et alii plurimi, qui in singulis quibusque Scripturarum ser-

Digitized by Google

monibus intelliguntur et sensibus. Est tamen eminentior cæteris iste puteus et eximius, de quo et in præsenti loco Scriptura dicit, quia foderunt eum non quicunque communes homines, sed principes, et adhuc horum sublimiores, quos reges appellavit. Propter quod et canitur Deo apud hunc eumdem puteum. Ad istum ergo puteum, ut Moyses, id est, lex nos congreget, non frustra videtur dictum. Potest enim fieri ut aliquis ad istum puteum venire videatur: sed nisi per Moysen congregetur, non est acceptus Deo. Marcion venisse sibi videtur ad istum puteum, et Basilides et Valentinus; sed quia non venerunt per Moysen, non receperunt legem et prophetas, non possunt laudare Dominum Deum de fontibus Israel. Non ergo veniunt, qui hujusmodi sunt, ad puteum quem foderunt principes et excuderunt reges. Sed vultis ostendam vobis de Scripturis ad quos isti putei veniunt? Est ergo vallis quædam falsa, in qua valle sunt putei bituminis. Omnes ergo hæreses et omne peccatum in valle est, et in valle falsa. Peccatum enim et iniquitas non ascendit sursum, sed semper ad ima et inferna descendit. Est ergo in valle positus et salsus atque amarus, omnis hæreticus sensus, et omnis actus peccati. Quid enim dulce, quid suave potest habere peccatum. Sed amplius aliquid habet. Si enim veneris ad hæreticam sententiam, si veneris ad amaritudinem peccati, venisti ad puteos bituminis. Bitumen, esca et nutrimentum ignis. Si ergo et tum gustaveris aquam de istis puteis, si sumpseris hæreticum sensum, si peccati amaritudinem cœperis, fomenta in te ignis et gehennæ incendia præparabit. Et propterea ad eos qui nolunt de illo puteo aquam bibere, quem principes fodiunt et reges, sed ex istis, qui in valle peccati sunt, et ignis materias alunt, dicitur: *Incedite in lumine ignis vestri, et flamma quam vobis accendistis* (*Isa.* L). Quid ergo canitur apud hunc puteum? Initiate ei, inquit, puteum. Foderunt illum principes, exciderunt eum reges. Possunt quidem principes et reges idem videri. Si vero distingui necesse est, principes prophetas intelligamus, ipsi enim sensum et prophetiam de Christo defossam et demersam, in profundo litteræ collocarunt. Istos ergo reges, qui tam profunda possunt, et tam abscondita putei perscrutari, merito apostolos dixerimus, ex quibus aliquis dicebat: *Nobis autem revelavit Deus per Spiritum sanctum. Spiritus enim omnia scrutatur, etiam alta Dei* (*I Cor.* II). Quia ergo per spiritum possunt perscrutari etiam ipsi alta Dei, et alta ac profunda putei penetrare mysteria, idcirco reges esse dicuntur, qui puteum isum etiam in petra exciderunt, ac dura et difficilia scientiæ secreta penetraverunt. Quod autem reges dici possint etiam apostoli, puto ex eo facile probari posse, quod de omnibus credentibus dicitur: *Vos autem genus regale, sacerdotium magnum, gens sancta* (*I Petr.* II). Si ergo illos dicunt reges, qui per verbum ipsorum crediderunt, quanto magis ipsi reges habendi sunt, qui faciunt reges? Apostoli enim præcipue reges sunt gentium, qui gentes ad obedientiam fidei congregarunt, et Christi scientiam omnibus patefecerunt, in quo sunt thesauri sapientiæ et scientiæ absconditi. Et omnis Scriptura legis et prophetarum, evangelica quoque atque apostolica scripta simul omnia unus est puteus; quem non possunt fodere neque excidere, nisi inveniantur reges et principes. Vere enim reges et vere principes habendi sunt, qui possunt auferre terram de puteo hoc, et amovere super faciem litteræ, et de interiore petra, ubi Christus est, spiritales sensus velut aquam vivam proferre. Hoc ergo decet eos solos facere, qui vel reges sunt vel principes. Reges et ex eo dicto, quod peccati regnum de corpore suo expulerint, et justitiæ regnum paraverint in membris suis.

Desolitudine, in Mathana: de Mathana, Nahaliel. De Nahaliel in Gamoth, quæ vallis est in regione Moab in vertice Phascha: quod respicit contra desertum. Posthæc et a puteo, inquit, profecti sunt in Mathana; et Mathana in Nahaliel; et de Nahaliel in Bamoth; et a Bamoth, quæ est in campo Moab, in nemus a vertice montis cæsi, qui respicit ad faciem deserti. Nomina hæc quæ videntur locorum esse vocabula, et significantias suas in lingua propria designant, rerum magis mysticarum consequentiam quam vocabulorum appellationem videntur ostendere. Profecti enim, inquit, a puteo, veniunt in Mathana. Interpretatur autem Mathana *munera ipsorum*. Vides ergo, quia si quis de puteo hoc biberit quem foderunt reges et principes, statim proficit ad hoc, ut habeat munera quæ offerat Deo. Quid autem est, quod homo offerat Deo? Hoc ipsum quod in lege scriptum est: *Munera mea data mea*. Et his ergo quæ dedit Deus, offerunt nihilominus homines Deo. Quid dedit Deus homini? Agnitionem sui. Quid homo offert Deo? Fidem suam et effectum, hoc quod expetit ab homine Deus. A Mathana autem venimus in Nahaliel, quod interpretatur ex Deo. Quid est ex Deo? Postea quam obtulerimus nos, quæ ex nobis sunt, venimus ad hoc ut consequamur ea quæ ex Deo sunt. Cum enim fidem nostram et affectum obtulerimus ei, tunc et ipse largitur nobis diversa dona Spiritus sancti de quibus dicit Apostolus: *Omnia autem ex Deo sunt* (*I Cor.* III). Et a Nahaliel venimus in Bamoth, quod interpretatur *adventus mortis*. Cujus mortis hic intelligimus adventum, nisi illius, qui Christo commoritur, ut et convivamus ei, qua debemus mortificare membra nostra, quæ sunt super terram? Et iterum: *Consepulti sumus enim illi per baptismum in mortem* (*Coloss.* II). Si quis ergo salutaris hujus vitæ ordinem tenet, per hæc quæ memoravimus ita agere debet, et venire post multa ad hunc locum, quem diximus significare mortis adventum. Et ex Bamoth, inquit, in nemus, quod est in campo Moab, a vertice montis cæsi, qui respicit ad desertum. Si hoc itinere incedamus, quo non tam locorum vocabulis, quam animæ profectibus constare ratio explanationis asseruit, post omnia ista venimus ad nemus, sive ut in

Digitized by Google

aliis exemplaribus habetur, in Janam, quod interpretatur *ascensus*, sive *vertex montis*. Per hæc ergo, vel ad illud famosissimum divini paradisi nemus, ad amœnas delicias habitationis antiquorum, vel certe ad verticem perfectionis et beatitudinis summitatem, ita ut possis etiam ipse dicere, quia resuscitavit nos cum ipso, et sedere fecit in cœlestibus in Christo. Vides quousque pervenitur a puteo. Vides quibus mansionibus, imo quibus profectibus iter animæ paratur ad cœlum. Quæ si diligenter inspicias, ipse apud temetipsum quotidianos profectus tuos discutiens, quibus in locis et quam proximus a regno cœlorum habeatis, advertes, ut ille, de quo dixit Dominus, *quia non longe es a regno Dei* (*Matth.* XII).

CAPUT IV.

De eo quod populus Israel contra regem Seon Amorrhæorum prœliatus est, et victo eo possedit terram ejus.

(IBID.) *Misit autem Israel nuntios ad Seon regem Amorrhæorum dicens : Obsecro ut mihi transire liceat per terram tuam. Non declinabimus in agros et vineas, non bibemus aquas de puteis tuis. Via regia gradiemur, donec transeamus terminos tuos. Qui concedere noluit ut transiret Israel per fines suos. Quin potius exercitu congregato, egressus est obviam in desertum, et venit in Jasa, pugnavitque contra eum : a quo percussus est in ore gladii.* Historia quidem manifesta est, sed deprecemur Dominum, ut aliquid dignum possimus in interioribus sensibus pervidere. *Seon* duplicem habet interpretationem, sive *arbor infructuosa*, sive *elatus*. Mittit igitur Israel legatos ad Seon : mittit ad arborem infructuosam, mittit ad elatum et superbum. Hic autem Seon rex est Amorrhæorum, qui et ipsi interpretantur *in amaritudinem adducentes* vel *loquentes*. Mittit ergo ad Seon regem Amorrhæorum Moyses verbis pacificis, dicens : Transibimus per terram tuam. Si secundum spiritalem intelligentiam dixerimus Seon regem figuram tenere diaboli, quia ipse est elatus et infructuosus, puto quod non habeas mirari quod eum dixerim regem, cum audis ipsum etiam Dominum et Salvatorem nostrum, in Evangelio de eo dicentem : *Ecce nunc venit princeps hujus mundi, et in me non invenit quidquam* (*Joan.* XIV). Et iterum : *Ecce nunc princeps hujus mundi mittetur foras* (*Psal.* LXXI). Si ergo totius mundi princeps esse in Evangeliis dicitur, non debet absurdum videri, si Seon regi Amorrhæorum, vel etiam aliis quibuslibet gentium regibus, comparatur. Princeps autem dicitur mundi, non quia creaverit mundum, sed quia multi sunt in hoc mundo peccatores. Peccati autem, quia ipse princeps est, ideo etiam mundi princeps appellatus est. In his videlicet qui nondum relinquentes mundum, convertuntur ad Patrem. Secundum hoc enim etiam illud dicitur : *Quia omnis homo in maligno positus est.* Quid enim prodest nobis dicere, quia princeps noster Christus est, si rebus et operibus arguamur quia diabolus principatum tenet in nobis ; aut non palam est, sub quo principe agat impudicus, injustus ? Nunquid non potest hujusmodi homo dicere, quia sub Christo positus hæc ago, etiam si sub Christi nomine censeri videatur ? In quo Christus principatum gerit, nulla ibi immunditia, nulla iniquitas admittitur. Nec habere aliquem locum potest injusta cupiditas. Secundum hunc itaque modum recte et Christus virtutum princeps, et diabolus malitiæ, et totius iniquitatis dicetur. Mittit itaque legatos Israel ad regem Amorrhæorum, regem in amaritudinem provocantem, regem infructuosum, regem superbum. Quomodo superbus, quomodo elatus docebitur diabolus ? Ipse est, qui dixit : *Virtute mea faciam, et sapientia intellectus mei auferam fines gentium, et fortitudinem eorum deprædabor. Et commovebo civitates, quæ inhabitantur, et universum orbem terræ capiam manu mea quasi nidum* (*Isa.* X). Et iterum dicit elatus hic et superbus : *Ascendam in cœlum, supra sidera cœli ponam thronum meum, sedebo in monte excelso, supra montes altos, qui sunt ad aquilonem ; ascendam supra nubes : ero similis Altissimo* (*Isa.* XIV). Adhuc requiris, si ipse sit elatus et superbus ? Imo potius et ipse superbus et elatus ; et ille quasi unigenitus ejus, de quo scriptum est : *Quia extolletur super omne quod dicitur Deus, aut quod colitur* (*I Thess.* II) : ita ut in templo Dei sedeat, ostendens se tanquam sit Deus. Omnis ergo qui elatus est et superbus, vel filius elati hujus, vel discipulus et imitator. Et propterea dicit Apostolus de quodam, *ne forte elatus incidat in judicium diaboli* (*I Timot.* III). Ostendens per hoc quia omnis elatus simili, ut diabolus judicio condemnabitur. Nos ergo sumus qui transire volumus per hunc mundum, ut pervenire possimus ad terram sanctam quæ repromissa est sanctis ; et mittimus verbis pacificis ad Seon, promittentes non nos habitaturos in terra ejus, nec moraturos cum eo, sed transituros tantummodo, et incessuros via regali, nec declinaturos usquam, neque in agrum, neque in vineam : sed nec de lacu bibituros aquas. Videamus ergo quando vos ista promisimus, quando hæc verba diabolo denuntiavimus. Recordetur unusquisque fidelium, cum primum venit ad aquas baptismi, cum signacula fidei prima suscepit, et ad fontem salutaris accessit, quibus ibi tunc usus sit verbis ; et quod renuntiaverit diabolo, non se usurum pompis ejus, neque operibus ejus, neque ullis omnino servitiis ejus ac voluntatibus pariturum. Et hoc est quod in his legis sermonibus adumbratur, quia non declinet Israel neque in agrum ejus, neque in vineam ejus, sed neque aquam de lacu ejus pollicetur se esse potaturum. Non enim ultra disciplinæ diabolicæ, non astrologiæ, non magiæ, non ullius omnino doctrinæ, quæ contra Dei pietatem aliquid doceat, poculum sumet. Fidelis enim habet suos fontes, et bibit de fontibus salutaribus. Non bibet aquam de lacu Seon, nec relinquens fontem aquæ vivæ, congregat sibi lacus confractos, sed via regali incessurum se profitetur. Quæ est via regalis ? Illa sine dubio, quæ dicit : *Ego sum via, veritas, et vita* (*Joan.* XIV). Et merito regalis. Ipse est enim, de quo Propheta ait :

Digitized by Google

Deus judicium tuum regi da (*Psal.* VII). Via regali ergo incedendum est, nec declinandum usquam, neque in agrum ejus, neque in vineam ejus, id est, neque ad opera, neque ad sensus diabolicos declinare ultra mens fidelium debet. Quomodo volumus ergo fines Amorrhæorum cum pace transire? Amorrhæi, infidelium qui sunt in hoc mundo, pars accipi potest. Sed isti interpretantur, ut supra diximus *loquentes*, vel *amaritudinem adducentes*. Et quomodo quidem in amaritudinem adducant Deum infideles et increduli, expositione non indiget. Quod autem ait *loquentes*, ad illam partem trahi potest, quia infideles quippe et sub principe diabolo agentes, loqui norunt tantummodo, sed loquuntur inania. Verbi causa, ut poetæ eorum, ut astrologi, ut nonnulli etiam philosophorum: qui inania loquuntur et vana. Fidelium autem regnum quod a Deo est, non in sermone est, sed in virtute. Volumus ergo nos pacifice transire per mundum, sed hoc ipsum magis incitat principem mundi, quod dicimus nos nolle permanere cum ipso nec morari, nec aliquid ejus velle contingere. Inde magis exacerbatur, inde extollitur et irascitur, et commovet nobis persecutiones, pericula suscitat, cruciatus intentat. Et ideo dicit: *Congregavit iniquus Seon populum suum, et exiit confligere adversum Israel*. Quis est omnis populus Seon, quem concitat contra Israel? Sed quid facit Israel? *Venit*, inquit, *in Jasa*, quod interpretatur *mandati adimpletio*. Si ergo veniamus et nos ad locum istum, id est, ad expletionem mandatorum, etiam si cum omni exercitu venerit adversum nos Seon iste elatus, et superbus diabolus, et confligat adversum nos, si omnes suos contra nos dæmones concitet, superamus eum, si Dei mandata complemus. Complere enim mandata, hoc est diabolum et omnem ejus exercitum superare. Et tunc complebitur in nobis Apostoli oratio, qui ait: *Deus autem conteret Satanan subter pedes vestros velociter* (*Rom.* XVI). Et illud quod Dominus ait: *Ecce do vobis potestatem calcandi super serpentes et scorpiones, et super omnem virtutem inimici, et nihil vobis nocebit* (*Luc.* X). Nihil enim nocere nobis poterunt ista omnia, si veniamus in Jasa: id est, si mandata et præcepta Domini nostri Jesu Christi servemus.

Et possessa est terra ejus ab Arnon usque Jaboc et filios Ammon, quia forti præsidio tenebantur termini Ammonitarum. Tulit ergo Israel omnes civitates ejus, et habitavit in urbibus Amorrhæi, in Hesebon scilicet et viculis ejus, et reliqua. Et percussit eum Israel nece gladii, et dominati sunt terræ ejus ab Arnon usque Jaboc, usque ad filios Ammon, quoniam Jazer termini filiorum Ammon sunt. Et accepit omnis Israel civitates istas, et habitavit Israel in omnibus civitatibus Amorrhæorum in Hesebon. Hic certe Israel possedit civitates Amorrhæorum, quas bello superavit, quia non eas anathemavit. Nam si anathemasset, possidere illi non liceret, nec inde ad usus suos aliquid prædæ usurpare. Notandum est sane, quemadmodum justa bella gerebantur. Innoxius enim transitus negabatur, qui jure humanæ societatis æquissimo patere debeat. Sed jam ut Deus sua promissa compleret, adjuvit Israelitas, quibus Amorrhæorum terra dari oportebat. Nam Edom cum similiter eis transitum denegaret, non pugnaverunt cum ipsa gente Israelitæ, id est, filii Jacob cum filiis Esau, duorum germanorum atque geminorum duorum, quia terram illam Israelitis non promiserat, sed declinaverunt ab eis. Et dominati sunt, inquit, filii Israel in omni terra ejus. Omnis quidem regio hæc terrena, terra est Seon; sed Christus in Ecclesia ejus dominatur in omni terra Seon. Et dominati sunt ab Arnon usque Jaboc. Arnon et Jaboc civitates erant regionis Seon. Sed initium erat regni ejus Arnon, et finis Jaboc. Et ideo dicitur quia dominati sunt ab Arnon usque Jaboc. Interpretatur autem *maledictiones eorum*. Initium ergo regni Seon, hujus elati et infructuosi maledictiones sunt; fines vero est Jaboc, quod interpretatur *luctamen*. Necesse est enim ut omnis qui vult exire de regno diaboli et fines ejus evadere, luctamen inveniat, et certamina ei a ministris ejus et satellitibus suscitentur. *Sed si luctatus fuerit et vicerit, jam non erit Jacob civitas Seon, sed erit civitas Israel* (*Gen.* XXIII). Hoc est nimirum quod legimus et de patriarcha Jacob, qui cum venisset ad locum quemdam, luctamen ei præparatum est, et ibi tota nocte luctatus, cum obtinuisset et invaluisset ad Deum, vocitatum est nomen ejus Israel.

Et accepit, inquit, *Israel omnes civitates istas, et habitavit Israel in omnibus civitatibus Amorrhæorum*. Hic Israel, qui in Christo Israel est, qui non in carne Israel, nec in manifesto Judæus est, ipse habitat in omnibus civitatibus Amorrhæorum, cum in omni orbe terrarum Christi Ecclesiæ propagantur. Sed et unusquisque nostrum prius civitas fuit regionis Seon, regis elati. Regnabat enim in nobis stultitia, superbia, impietas, et omnia quæ sunt ex parte diaboli. Sed ubi expugnatur et devictus est fortis, et vasa ejus direpta sunt, effecti sumus civitates Israel, et hæreditas sanctorum. Si tamen penitus excisa est in nobis potestas illa, quæ prius dominabatur in nobis, et excisa est arbor infructuosa, et dejectus est rex elatus, et sumus sub eo rege, qui dicit: *Discite a me, quia mitis sum et humilis corde* (*Matth.* XI). Et post hæc sigillatim jam civitates superbi et infructuosi regis enumerat, et dicit: *In Hesebon et in omnibus finitimis ejus*. Quid est hoc quod præcipuam urbem de regno Seon nominavit Hesebon? Hesebon interpretatur *cogitationes*. Merito ergo pars maxima regni diabolici, et potestas ejus plurima, in cogitationibus regnat. Sic enim dixit et Dominus: *Quia de corde procedunt cogitationes malæ, homicidia, adulteria, furta, falsa testimonia, blasphemiæ: et ista sunt, quæ inquinant hominem* (*Matth.* V). Et ideo necessario incenditur ista civitas et igni exuritur. Quo igni? illo profecto quo dicit Salvator: *Ignem veni mittere in terram, et quam volo, ut accendatur* (*Luc.* XII). Post pauca autem refertur de civitate.

Idcirco dicitur in proverbio: Venite in Hesebon, ut

Digitized by Google

ædificetur et construatur civitas Seon. Ignis egressus est de Hesebon, flamma de oppido Seon, et devoravit Ar Moabitarum, et habitatores excelsorum Arnon. Propter hoc, inquit, dicent ænigmatistæ : *Venite in Hesebon, ut ædificetur et construatur civitas Seon, quoniam ignis processit de Hesebon, et flamma de civitate Seon, et devoravit Ar Moabitarum.* Seon, ut diximus, erat rex, cujus erat civitas Hesebon. Sic ergo intelligendus est ordo verborum, quia dicunt isti ænigmatistæ : *Venite, ut ædificetur et construatur Hesebon*, quæ fuit *civitas Seon.* Sed requiramus nunc qui sunt isti ænigmatistæ. Ænigma dicitur sermo figuratus. Ænigmatistæ ergo dicuntur, qui figuraliter loquuntur. Et quis est alius, qui in figuris locutus sit, nisi lex et prophetæ ? Audi enim, quomodo David dicit : *Aperiam in parabola os meum, loquar propositiones ab initio* (*Psal.* XLVIII). Sed et Isaias, quia ænigmata sint quæ scripsit, hoc modo declarat. *Erunt*, inquit, *verba libri, sicut verba libri signati : quem si dederint in manus hominis nescientis litteras et dixerint ei, Lege, dicet, Non novi litteras. Si autem dederint scienti litteras, dicet, Non possum legere, signatus est enim* (*Isa.* XXIX). Signatus autem dicitur liber, eo quod figuris perplexus est, et ænigmatibus involutus. Dicunt ergo isti ænigmatistæ : *Venite in Hesebon, ut ædificetur.* Cecidit prima illa Hesebon, imo subversa est et incensa, reædificanda est alia. Sed quomodo hoc fiat, assumpto ostendamus exemplo. Sed videamus gentilem in dedecore vitæ positum, ac religionis errore, non dubites de eo dicere, quod sit hæc Hesebon civitas in regno regis Seon. Regnat enim in cogitationibus ejus, rex infructuosus et elatus. Ad hunc, si accedat Israel, hoc est, Ecclesiæ filius, et adhibeat jacula verbi Dei, et distringat contra eum gladium spiritus, et destruat in eo omnes munitiones gentilium dogmatum, et elationes argumentorum ejus, igne veritatis exurat, dicito de hoc, quia subversa est Hesebon civitas Seon. Sed non continuo desertus et destitutus relinquitur iste in quo subversa sunt gentilium dogmata. Non enim disciplina est filiis Israel destructas relinquere, quas destruxerunt civitates, sed cum subruerint et everterint in homine malas cogitationes et impios sensus, reædificant rursus in corde ejus, quam destruxerant bonas cogitationes, pios sensus, doctrinam veritatis inserent, religionis ritum tradent, ordinem vivendi docebunt, honestatem morum, observantiam statim monstrabunt, et tunc vere dicent isti ænigmatistæ ad semetipsos invicem : Venite et ædificemus Hesebon, quæ fuit civitas Seon. Et ipsi enim, hoc est Ecclesiæ filii, quia figuras legis et ænigmata spiritaliter intelligunt, ænigmatistæ appellantur. Hoc est, quod et Jeremias figurato nihilominus sermone designat, ubi ad eum dicitur a Domino : *Ecce dedi verba mea in ore tuo, ecce constitui te hodie super gentes et regna, eradicare et subvertere, et reædificare et replantare* (*Jerem.* I). Quid eradicat et quid subvertit ? Civitatem Hesebon, quæ erat regis Seon. Quid eradicat in ea ? Cogitationes impias et impuras. Quid reædificat in ea, et quid replantat ? Cogitationes pias et castas. Ut efficiatur Hesebon civitas Seon, non Amorrhæorum, sed filiorum Israel. Moab, qui interpretatur *de patre* sive *aqua paterna*, de incesto et ebrietate conceptus, et quodammodo a sente, imo nesciente patre videtur esse generatus, sæcularem sapientiam significat, quæ auctorem sui sensum habet. Et quia ex Dei conditione generatur, videtur quidem de patre nasci, quod interpretatur Moab. Sed quia adulter est, et adversarius populi Dei de incesto ac spelunca ac nocte generatur. Unde secundum Isaiæ prophetiam, in nocte periit, in errore, scilicet sempiterno. At quoque urbs Moabitarum, quæ interpretatur antidicus, id est, adversarius, hoc ostendit, quod hæc sapientia, quæ adversaria Dei est, ecclesiastico sermone contra se pugnante, veritatis igne consumitur, a quo et habitatores excelsorum Arnon devorantur. Arnon enim, ut supradictum est, maledictio sive illuminatio eorum interpretatur, quia omnes qui confidunt in fastu eloquentiæ et sapientiæ humanæ, quæ filiis tenebrarum lucida esse videtur, corruunt, præcipitantur et consumuntur.

Væ tibi, Moab; periisti, populeChamos. Dedit filios ejus in fugam, et filias in captivitatem regi Amorrhæorum Seon. Jugum ipsorum disperiit ab Hesebon usque Dibon. Lassi pervenerunt in Nofe usque Medaba. Chamos interpretatur *congregans*, vel quasi *attrectatio.* Dibon *abundanter intelligens tentationem* sive *fluxus eorum.* Nofe *sufflans* vel *spirans.* Et Medaba, *de saltu.* Væ quidem illis est, qui in spiritali Moab confidentes, congregant sibi thesauros sapientiæ, quæ inimica est Deo, et se erigunt per superbiam contra potentiam Dei. Quorum tamen non prævalebit audacia, sed in figuram vertetur, et tradetur in captivitatem regi spiritalium Amorrhæorum. *Jugum ipsorum enim disperiet ab Hesebon usque Dibon*, id est, a radice cogitationis usque ad profu ditatem intellectus defluet scientia illorum. Lassique sufflantes vanitatem verborum, ac spirantes fœtidum odorem sensus putridi, in saltum infertilem pervenient, ubi non sunt arbores fructuosæ, sed in quo habitent bestiæ : contra quas Propheta Dominum deprecatur dicens : *Ne tradas, Domine, bestiis animas confitentium tibi* (*Psal.* LXXIII).

Habitavit autem Israel in terra Amorrhæi; misitque Moyses, qui explorarent Jazer, cujus ceperunt viculos, et possederunt habitatores. Misit, inquit, Moyses nuntios, qui explorarent Jazer, cujus cœperunt viculos, et possederunt habitatores. Qui sunt illi nuntii, quos Moyses, id est lex misit, nisi prædicatores sancti ? ut videlicet explorarent Jazer, quæ interpretatur *fortitudo eorum*, hoc est ad fortissima quæque dogmata hæreticorum et dialectica arte constructa, in quibus robur sui mundus videtur habere erroris. Hæc enim cum prædicatores sancti investigantes, vana ac fragilia esse conspexerunt, cœperunt viculos, hoc est conventus populorum, et posse-

Digitized by Google

derunt habitatores eorum, cum eos, quos ab errore liberaverant, ad catholicam fidem convertebant; et sermone recto ac bonis exemplis, in viam veritatis ad implendum præcepta Domini dirigebant, quatenus de eorum correctione ac profectu, mansionem cœlestis patriæ acquirerent.

CAPUT V.

De pugna Israelitarum contra Og regem Basan.

(Iбid.) *Verteruntque se et ascenderunt per viam Basan, et occurrit eis Og rex Basan, cum omni populo suo pugnaturus in Edrai. Dixitque Dominus ad Moysen: Ne timeas eum, quia in manu tua tradidi eum, et omnem populum ac terram ejus. Faciesque illi sicut fecisti Seon regi Amorrhæorum, habitatori Hesebon. Percusserunt igitur et hunc cum filiis suis, universumque populum ejus, usque ad internecionem, et possederunt terram ejus.* Postea enim quam obtinuerunt filii Israel civitates Amorrhæorum, ascenderunt etiam viam, quæ ducit in Basan, ubi erat Og rex Basan. Sed ad hunc neque legatos mittere dignantur, neque petere ab eo, ut per terram ejus transeant; sed continuo confligunt cum eo et superant, tam ipsum quam populum ejus. Videamus ergo, quæ est Basan. Basan interpretatur *turpitudo*. Merito ergo nec legati mittuntur ad istam gentem, nec transitus per terram ejus poscitur. Nullus enim nobis transitus debet esse, nullus accessus ad turpitudinem, sed ab initio statim expugnanda, et omnimodis cavenda est. Og autem, qui rex esse dicitur Basan, *interclusio* interpretatur. Potest hic figuram habere omnium carnalium et materialium rerum, quarum amore et desiderio detenta anima excluditur, et separatur a Deo. Adversus hos ergo ita præcipitur bellum gerendum, ut non relinquatur ex eo vivens. Nullum enim a filiis Israel oportet relinqui in regno turpitudinis et dedecoris viventem, sed decet Israeliticam virtutem excidere et resecare turpia, et pia quæque in animo reædificare, atque honesta ac religiosa plantare. De regno Seon non est scriptum. Et nullus vivus relinquatur, nec de regno Moab. Forte enim ex illis opus habebat aliquod, et nonnullis eorum pro vitæ hujus agonibus et exercitiis indigemus. Alioquin debuissemus ex hoc mundo exisse. De Basan tamen, hoc est de turpitudine, nullo penitus indigemus, nihil ex eo relinquamus. Excidenda omnia, omnia subvertenda sunt opera turpitudinis. In nullo enim potest honestum esse, quod turpe est.

CAPUT VI.

De Balac rege Moabitarum, et Balaam ariolo, et asina ejus.

(Cap. xxii.) *Profectique castra metati sunt in campestribus Moab, ubi trans Jordanem Jericho sita est. Videns autem Balaac filius Sephor omnia quæ fecerat Israel Amorrhæo, et quod pertimuissent eum Moabitæ et impetum ejus ferre non possent, dixit ad maiores natu Moab: Ita delebit hic populus omnes, qui in nostris finibus commorantur, quomodo solet bos herbas usque ad radices carpere. Ipse enim erat eo tempore rex in Moab. Misit ergo nuntios ad Balaam filium Beorariolum, qui habitabat super flumen terræ filiorum Ammon, ut vocarent eum et dicerent: Ecce egressus est populus de Ægypto, qui operuit superficiem terræ, sedens contra me. Veni igitur et maledic populo huic, qui fortior me est, si quomodo possem percutere eum, et eiicere de terra mea*, etc. Primo ergo omnium fatendum est, in quibusdam locis plus posse valere verba quam corpora, quia quod exercitus multarum gentium nequit efficere, nec scuto et armis potest obtineri, hoc verbis efficitur. Et non dico sanctis verbis vel Dei verbis, sed verbis quibusdam, quæ inter homines habentur. Verbi gratia, erant in Ægypto incantatores et magi. Quis potest hominum fortitudine corporis virgam mutare in serpentem, quod ab illis factum refertur? Aut quis potest viribus corporis aquam in sanguinem vertere? Fecerunt tamen hoc Ægyptiorum incantatores et magi. Fecerat enim hæc prius Moyses. Sed quia sciebat rex Ægypti, quod possent hæc arte quadam fieri verborum, quæ habentur inter homines, putavit et Moysen non hæc Dei virtute, sed magica arte fecisse, et quod humana arte fecerit, id Dei factum virtute simulare. Convocat continuo Ægyptiorum incantatores et magos, inter eum qui virtute Dei operabatur, et eos qui dæmones invocabant, facit esse certamen. Deus autem noster dolere facit, et iterum restituit; contraria autem virtus male quidem facere aliquid potest, sed restituere in integrum non potest. Hæc autem omnia præmisimus, ut opera Balaam vel verba ejus, possimus advertere. Sunt et magorum nonnullæ differentiæ. Alii enim plus, alii minus valent. Hic enim Balaam famosissimus erat in arte magica, et in carminibus noxiis præpotens. Non enim habebat ad maledicendum. Dæmones enim ad maledicendum invitantur, non ad benedicendum. Scriptum est ergo: *Et dixit Moab ad seniores Madian. Nunc ablinget synagoga hæc omnes, qui in circuitu nostro sunt, sicut ablinget vitulus herbam campi.* Ob hoc sine dubio, quia vitulus ore abrumpit herbam de campo, lingua tanquam falce, quæcunque invenerit secat. Ita et populus hic quasi vitulus, ore et labiis pugnat, et arma habet in verbis ac precibus. Hæc igitur sciens mittit ad Balaam, ut et ipse deferat verba contraria, et precibus preces. Nec mireris, si est in magica arte tale aliquid. Esse enim hanc artem designat etiam Scriptura, sed uti ea prohibet. Nam et dæmones Scriptura designat, sed coli eos et exhortari vetat. Recte ergo magica arte uti prohibet, qui magorum ministri sunt angeli refugi et spiritus maligni, et dæmonia immunda. Nullus enim sanctorum spirituum obtemperat mago. Non poterat invocare magus Michaelem, non poterat invocare Raphael neque Gabriel. Multo magis magus non potest invocare omnipotentem Deum, nec filium ejus Jesum Christum Dominum nostrum, nec Spiritum sanctum ejus. Nos soli accipimus potestatem invocandi Deum Patrem, nos soli habemus po-

Digitized by Google

testatem invocandi unigenitum ejus Jesum Christum. Ergo dæmones arte quadam et compositione verborum, in amicitias, ut ita dicam, cesserant Balaam, quorum amicitiis fretus, magnus apud homines videbatur. Ob hoc ergo mittit ad eum rex et ait: *Veni nunc et maledic mihi populum hunc, quia fortior hic est, quam nos: si forte possimus percutere aliquos ex eis, et ejicere eos a terra.* Videtur mihi rex hic non ex integro confidere in Balaam divino ingenti; credo de virtutibus quæ in populo Dei factæ sunt auditione perterritus, et ideo dicit, si forte vel eo usque prævaleant maledictiones Balaam, ut aliquos ex ipsis possit percutere, cæteros vero fugare perterritos, et propria terra depellere. Addidit præterea, *Quia scio*, inquit, *quod quos maledixeris, maledicti erunt: et quos benedixeris, benedicti erunt.* Ego non credo quia sciret rex quod quibuscunque benedixisset Balaam, benedicti essent. Sed videtur mihi adulandi gratia hæc dicere, ut artem ejus efferens et extollens, promptiorem sibi eum reddat ad facinus. Ars enim magica nescit benedicere, quia nec dæmones sciunt benefacere. Noscit benedicere Isaac et Jacob, et omnes sancti: impiorum nullus scit benedicere. Sed tandem veniunt legati ad Balaam.

Venerunt enim, inquit, *seniores Moab et seniores Madan, habentes divinationis pretium in manibus*, sive secundum aliam editionem, *divinacula in manibus eorum.* In illis divinationis artibus, quas curiositas humana composuit, sunt quædam quæ Scriptura quidem divinacula nominavit. Gentilis autem consuetudo, vel tripodas vel cortinas, vel aliis hujusmodi vocabulis appellat. Quæ quasi ad hoc ipsum consecrata, moveri ab eis et contrectari solent. Scriptura divina sane Ephot quoddam vernaculo sermone nominat in prophetis, quod indumentum tradunt esse prophetantium. Igitur Balaam divinaculis acceptis, cum solerent dæmones ad se venire, fugatos quidem dæmones videt, sed adesse Deum; et ideo dicit interrogare se Deum, quia consuetos sibi parere nusquam dæmones videt. Venit ergo ipse ad Balaam, non quod dignus esset ad quem veniret Deus, sed ut fugarentur illi qui ei ad maledicendum et male faciendum adesse consueverant. Jam hinc enim providebat Deus populo suo. Adest ergo, et dicit Deus ad eum: *Quid homines isti venerunt at te? Et dixit Balaam ad Deum: Balac filius Sephor rex Moab, misit eos ad me, dicens: Ecce populus exivit de Ægypto et cooperuit faciem terræ, et hic sedit juxta me. Veni ergo nunc et maledic eum, si forte poterimus percutere eum et ejicere. Et dixit Dominus ad Balaam: Non eas cum eis, neque maledicas populum. Est enim benedictus.* Altior hic exoritur quæstio; et nescio utrum conveniat rem tam profundi mysterii denudare, et proferre ad turbas, et eas turbas, quæ ad auditorium verbi Dei, non nisi paucis diebus adveniunt, continuo discedunt, nec in meditatione verbi diutius immorantur. Tamen pro his qui studiosi sunt et audire, possuntque capere spiritalem sensum pauca aliqua dicimus ex multis. Potest ergo objici tale aliquid ac dici. Invocet dæmones Balaam, maledicat populo: invocari dæmones faciant quod possunt: nunquid non potest Deus defendere a dæmonibus populum, vimque eorum in malefaciendo destruere? Quid ergo opus erat, ut ipse veniret ad Balaam, et consuetos dæmones prohiberet accedere, ne vel tentarent aut conarentur lædere velle populum Dei? Ad hæc ergo, licet non omnia quæ possunt occurrere proferenda sunt, tamen dicimus ex parte, quia non vult Deus dæmonum genus ante tempus damnare. Sciunt enim et ipsi dæmones, quia tempus eorum præsens hoc sæculum continet. Propterea denique et Dominum rogabant, ut non torqueret eos ante tempus, neque in abyssum mitteret. Et ob hoc neque diabolum removit a principatu sæculi hujus, quia adhuc opus est opera ejus ad exercitia certaminum et victoriam beatorum. Si enim dæmonibus auferatur libertas arbitrii, nullus ultra impugnabit athletas Christi. Nullo autem oppugnante, nec certamen aliquod erit; et sublato certamine, nullum erit præmium, nulla victoria. Idcirco igitur tali via utitur Deus, ut et populus adhuc rudis, et qui nuper abstrahi cœperat a cultu dæmonum, dæmonibus non tradatur; et invocanti mago responsa deferantur, et genus dæmonum non nudetur arbitrii potestate. Et ideo prævenit Deus adire Balaam, atque invocare dæmones ad maledicendum prohibet, si tamen a cupiditate cessasset. Sed quia persistit in desiderio pecuniæ indulgens, Deus arbitrii libertate rursus ire permittit; verbum tamen suum injicit in os ejus, prohibens maledictionem fieri per dæmones, ut benedictionibus locum daret, et pro maledictis proferre faciat Balaam benedictiones ac prophetias, quæ possint ædificare non solum Israel, sed et reliquas gentes. Si enim prophetiæ ejus a Moyse sacris inserta sunt voluminibus, quanto magis descriptæ sunt ab his qui habitabant tunc Mesopotamiam, apud quos magnificus habebatur Balaam, quosque artis ejus constat fuisse discipulos? Ex illa denique fertur magorum genus et institutio in partibus Orientis vigere: qui descripta habentes apud se omnia quæ prophetaverat Balaam, etiam habuerunt hoc scriptum, quod *orietur stella ex Jacob et exsurget homo de Israel* (*Num.* XXIV). Hæc scripta habebant magi apud semetipsos; et ideo quando natus est Jesus, agnoverunt stellam, et intellexerunt adimpleri prophetiam magis ipsi quam populus Israel, qui sanctorum prophetarum audire verba contempsit.

Reversique principes dixerunt ad Balac: Noluit Balaam venire nobiscum. Rursum ille multo plures et nobiliores, quam ante miserat, misit. Qui cum venissent ad Balaam dixerunt: Sic dicit Balac filius Sephor: Ne cuncteris venire ad me: paratus sum honorare te, et quidquid volueris dare. Veni et maledic populo isti. Respondit Balaam: Si dederit mihi Balac plenam domum suam argenti et auri, non po-

Digitized by Google

tero immutare verbum Domini Dei mei, ut vel plus vel minus loquar, etc. Balaam hic ut superius diximus, divinus erat, dæmonum scilicet ministerio et arte magica, non nunquam futura prænoscens. Rogatur a Balac rege ad maledicendum populum Israel. Legati veniunt, stant attonitæ gentes, et anxie exspectantes, quid respondeat Balaam, de quo persuasum habebant, quod dignus divinis eloquiis haberetur. Vide quomodo nunc sapientia Dei vas istud ad contumeliam præparatum, proficere facit ad utilitatem non solum gentis unius, sed pene totius mundi. Et huic cui solebant videri dæmones, videtur Deus prohibens mali operis iter. Obstupescit Balaam, et miratur prohibentis auctoritatem. Non enim solebat dæmonibus displicere, sed interim remittit legatos, dicens non se posse facere, nisi verbum, quod Deus dederit in ore ejus. Redeunt rursus legati, iterum requirit, iterum molestus est, iterum cupit audire. Non enim facile cupidus, facile mercedibus caret. Quid ergo audit secundo a Deo? *Si vocare te*, inquit, *venerunt homines isti, surge et vade cum eis.* In quo voluntati quidem cupiditatis ejus cedit Deus, ut compleatur illud quod scriptum est : *Dimisi eos in desideria cordis eorum : ibunt in voluptatibus suis* (*Psal.* LXXX). Sed tamen consilium divinæ dispensationis expletur. Dicitur enim ad eum : *Verbum quod dedero in ore tuo, hoc loqueris.* Si dignus fuisset Balaam, verbum suum Deus non in ore ejus, sed in corde posuisset. Hunc autem quoniam in corde ejus desiderium mercedis erat, et cupiditas pecuniæ, verbum Dei non in corde, sed in ore ejus ponitur. Agebatur enim mira et magna dispensatio, ut quoniam prophetarum verbum, qui intra aulam continebantur Israeliticam, ad gentes pervenire non poterant, per Balaam, cui fides ab universis gentibus habebatur, innotescerent etiam nationibus secreta de Christo mysteria, et thesaurum magnum proferret ad gentes, non tam corde et sensu quam ore et sermone portatum. Sed ne per singula immoremur (non enim tempus est cuncta dissolvi), *ascensa asina sua, Balaam ibat per viam. Occurrit ei angelus.* Ille sine dubio qui aderat filiis Israel, aperit os asinæ, ut arguatur per eam Balaam et muti pecudis vocibus confutetur is qui divinus videbatur et sapiens. Verum post hæc conveniens jam videtur aliqua etiam de allegoria contingere. Balaam hic, qui interpretatur *populus vanus*, videtur mihi habere personam Scribarum et Pharisæorum Judaici populi. Balac vero, qui *exclusio* vel *devoratio* interpretatur, et ipse personam habere intelligendus est unius alicujus spiritalium mundi hujus contrariæ potestatis, quo excludere et devorare cupiat Israel, non eum qui secundum carnem est, sed eum qui secundum spiritum. Volens ergo potestas illa contraria delere, et penitus exstingui spiritalem Israel, non aliis utitur ministris, nisi pontificibus et Scribis ac Pharisæis. Ipsos invitat, ipsis mercedes promittit et præmia. Illi vero sicut iste Balaam facit, simulant se cuncta ad Deum referre, et zelo Dei agere. *Dicunt enim, scrutare Scripturas, et vide quia propheta de Galilæa non surgit* (*Joan.* V). Et iterum dicunt : *Nos legem habemus, et secundum legem debet mori, quia Filium Dei se fecit* (*Joan.* XIX). Per quæ singula videntur quidem Scribæ et Pharisæi zelum Dei habere, sed simulatum. Asina vero, cui sedebat Balaam, quomodo Scriptura dicit : *Homines et jumenta salvos facies, Domine* (*Psal.* XXXV), et pars credentium potest intelligi : quæ sive pro stultitia, sive pro innocentia, animalibus comparatur. Sic enim et Apostolus dicit : *Videte autem vocationem vestram, fratres, quia non multi inter vos sapientes, non multi nobiles : sed quæ stulta sunt mundi, elegit Deus, ut confundat sapientes* (*I Cor.* I). Isti ergo tales, sicut evangelica, quæ in parabolis agebant, gesta designant, ab istis pessimis Dominis Scribis ac Pharisæis subjecti quodammodo tenebantur et vincti, sed a Domino solvuntur, non quidem per ipsum Dominum, sed per discipulos. Dicit enim ipse ad discipulos : *Ite in vicum qui est contra vos, et invenietis asinam alligatam, et pullum ejus. Solvite et adducite* (*Matth.* XXII). Sicut ergo in Evangelio non ipse Dominus, sed discipuli solvunt asinam, ita et hic, non a Deo ipso, sed ab angelo ipso aperitur os asinæ. Et sicut in Evangeliis, qui non vident arguunt videntes, ita et hic qui muti erant arguunt loquentes. Et hoc est quod dicebat Dominus : *Pater, gratias ago tibi, quoniam abscondisti hæc a sapientibus, et revelasti ea parvulis* (*Matth.* X). Scribæ igitur et Pharisæi erant qui sedebant super asinam hanc, et tenebant eam vinctam. Ipsis ergo irascitur et angelus; et nisi quodam futurorum prospectu, illos quidem pereunisset, asinam autem servasset; quæ vidit et reverita est eum, qui venit ad vineam, et stat inter vineas; compressit tamen pedes sedentis super se in maceriam, et ideo non potest ambulare ille ejus sessor antiquus, nec venire ad eum, qui dicit : *Venite ad me, omnes qui laboratis et onerati estis*, etc. (*Matth.* XI). Asina tamen venit adducta a discipulis; et cui tunc sedebat Balaam mercedis cupidus, nunc ei sedet Deus. Nec mireris, si eum quem diximus scribarum et doctorum populi formam tenere, videas prophetantem de Christo. Hoc enim fecisse legimus et Caiphan, qui dixit : *Expedit vobis ut unus homo pereat pro omni populo* (*Joan.* XI). Sed hoc, inquit, *quia erat pontifex anni illius, prophetavit dicens :* Prophetavit ergo et Balaam de Christo. Et ideo nemo extollatur etiam si prophetet, etiam si præscientiam mereatur, sed redeat ad Apostoli dictum, quo ad ista respiciens ait : *Sive prophetiæ abolebuntur, sive linguæ cessabunt, sive scientia destruetur. Et quid est ergo quod manet? Fides*, inquit, *et spes, et charitas. Major autem horum est charitas. Et sola*, inquit, *charitas est quæ nunquam cadit; ideo super prophetiam, super scientiam, super fidem, super ipsum etiam martyrium*, ut Paulus docet, *charitas habenda est*, et charitas excolenda est; *et quia Deus charitas est* (*I Cor.* XIII); et Christus filius charitatis est, qui nobis perfectionem charitatis donare

Digitized by Google

dignetur. Nec illud silendum arbitror, quod asina hæc arioli Balaam, typum gentilitatis tenet, quam quondam ipse Balaam, id est, seductori idololatriæ, quasi brutum animal et nulla ratione retinens, quo voluit errore, substravit. Sed ista angelum Dei quem homo non potuit, et vidit et detulit et locuta est, ut agnosceremus posterioribus sub adventu magni angeli Dei, gentilem illam plebem mutam duritiæ stoliditatis, quem natura solutis Deo linguis locuturam, ita ut quæ erat subjecta perfidiæ, in vocem fidei et confessionis erumperet. Licet et caro nostra animal sit, plerumque enim caro per molestiam tacta, flagello suo menti Deum indicat, quem mens ipsa carni præsidens non videbat : ita ut anxietate spiritus proficere in hoc mundo cupientis, velut iter tendentis impediat, donec ei invisibilem, qui sibi obviat innotescat. Unde et bene per Petrum dicitur : *Correptionem habuit suæ vesaniæ, subjugale, mutum : quod in hominis voce loquens, prohibuit prophetæ insipientiam* (*II Petr.* II). Insanus quippe homo a subjugali muto corripitur, quando elata mens, humilitatis bonum quod tenere debeat, ab afflicta carne memoratur. Sed hujus correptionis donum idcirco Balaam non obtinuit, quia ad maledicendum pergens, vocem non mentem mutavit.

CAPUT VII.

De adventu Balaam ad Balac et prophetia ejus.

(Cap. XXIII.) *Dixit itaque Balaam ad Balac : Sta juxta holocaustum tuum, donec vadam, si forte occurrat mihi Dominus ; et quodcunque imperaverit, loquar tibi. Cumque abesset velociter, occurrit illi Deus locutusque ad eum Balaam : Septem*, inquit, *aras erexi, et imposui vitulum et arietem desuper. Dominus autem posuit verbum in ore ejus et ait : Revertere ad Balac, et hæc loqueris. Reversus invenit stantem Balac juxta holocaustum suum, et omnes principes Moabitarum. Assumptaque parabola sua dixit : De Aran adduxit me Balac rex Moabitarum, de montibus Orientis.* De Aran sive ut alia editio habet, ex Mesopotamia, inquit, vocavit me Balac rex Moab, et ex montibus Orientis. Mesopotamiam dicit terram, quæ inter flumina Babyloniæ jacet, de quibus scribitur : *Super flumina Babylonis, illic sedimus et flevimus, cum recordaremur tui, Sion* (*Psal.* CXXXVI). Si quis ergo inter ista flumina fuerit Babylonis, si quis rheumatibus libidinis mundatur, et luxuriæ æstibus circumvolvitur, iste non dicitur stare, sed sedere. Et ideo, qui ibi comprehensi sunt, dicebant : *Super flumina Babylonis, ibi sedimus cum recordaremur tui, Sion.* Sed nec flere quidem ante possunt, nisi recordati fuerint Sion. Bonorum namque recordatio, malorum causas lamentabiles facit. Nisi enim quis recordetur Sion, nisi legem Dei et Scripturarum montes aspiciat, mala sua flere non incipit. Ex istis igitur fluminibus vocatur Balaam, et ab istis Orientis montibus invitatur. Montes isti, sancti non sunt montes, et non sunt illi de quibus scriptum est : *Fundamenta ejus in montibus sanctis* (*Psal.* LXXXVI). Et iterum : *Jerusalem, quæ ædificatur ut civitas, cujus participatio ejus in idipsum. Montes in circuitu ejus, et Dominus in circuitu populi sui* (*Psal.* CXXI). Non sunt ergo tales Mesopotamiæ montes, sed illi de quibus dicitur : *Montes tenebrosi.* Et iterum de quibus dicitur : *Ecce ego ad te, mons corrupte.* Isti sunt montes, in quibus est omnis altitudo extollens se adversus scientiam Dei. Ab istis ergo montibus accersitur et Balaam hic. Quales autem sunt isti montes, talem habent et Orientem. Habet enim et ortum luminis sui ille, qui convertit se sicut angelum lucis. Habet illam lucem de qua scriptum est : *Lux impiorum exstinguetur*, et sicut ista lux impiorum, et illa quæ convertit se sicut in angelum lucis, contraria est illi luci, quæ dicebat : *Ego sum lux mundi* (*Joan.* VIII), ita et iste Oriens, contrarius est illi Orienti, de quo scriptum est in Jeremia : *Ecce vir, Oriens nomen ejus.* Ex illius ergo non istius Orientis finibus veniebat Balaam, illuminatus sine dubio ab illo Lucifero de quo dicitur : *Quomodo cecidit de cælo Lucifer, qui mane oriebatur* (*Isa.* XIX). Sed videamus quid dicit ille Balac rex Moab, qui accersivit eum e medio fluminum de montibus Orientis.

Veni, inquit, *et maledic Jacob, propera et detestare Israel. Quomodo maledicam cui non maledixit Deus? Qua ratione detester quem Dominus non detestatur? De summis silicibus videbo eum, et de collibus considerabo illum. Populus habitavit solus, et inter gentes non reputabitur. Quis dinumerare possit pulverem Jacob, et nosse numerum stirpis Israel?* Ampliore vi et majore intentione maledictionem in Israel quam in Jacob Balaam videtur exponere. Donec enim quis tantum Jacob est, hoc est, in actionibus solum et operibus positus inferioribus, maledictionibus impugnatur. Ubi tamen profecerit, et interiorem hominem ad videndum Deum, revelato mentis oculo exacuere et provocare jam cœperit, tunc non solum maledictis ab inimico, sed detestationibus super maledictis, hoc est, vehementioribus maledictorum jaculis impugnabitur. Sed tunc quidem *os* Balaam *maledictione et amaritudine plenum erat, et sub lingua ejus labor et dolor, sed et in insidiis cum divitibus* (*Psal.* IX). Exspectabat enim mercedes a divite rege, *et in occultis interficere innocentes.* Sed Deus, qui facit semper mirabilia solus, ex inimicis operatur salutem. Injecit verbum in os ejus, quamvis nondum cor ejus capere posset verbum Dei. Adhuc enim erat in corde ejus merces cupiditatis, propter quod etiam post verbum Domini, quod habuit in ore ejus, dicebat ad Balac : *Veni et do tibi consilium.* Et docebat eum quomodo mitteret scandalum in conspectu filiorum Israel, ut manducarent idolis immolata, et ut fornicarentur. Propter quod et cecidit populus, et plaga magna facta est in eo, donec Phinees perempto Israelita qui fornicabatur cum Madianitide, sedavit furorem Domini.

Et post hæc, inquit, *produxit Phinees exercitum contra Madianitas ; et interfecerunt duodecim millia viros : et Balaam filium Beor in gladio.* Sed hæc ante

Digitized by Google

tempus per excessum quemdam introduximus, ut ostenderemus, quia Balaam non in corde, sed in ore tantummodo habuit verbum Dei. Interim, quæ profert, quæ loquitur, ex verbo Dei loquitur, et ideo quæ dicit, verbum Dei est. Ait ergo : *Quid maledicam, quem non maledixit Dominus?* Et cætera. Quid ergo dicimus? Jacob quidem non maledicit Dominus, nec Israel, sed alicui putas alii maledicit. Legimus scriptum, quia dicit Dominus ad serpentem : *Maledictus tu in omnibus bestiis terræ* (*Gen.* III). Et iterum ad Adam : *Maledicta terra in operibus tuis* (*Ibid.*). Sed et ad Cain : *Et nunc maledictus tu a terra, quæ aperuit os suum, ut reciperet sanguinem fratris tui de manibus tuis* (*Gen.* IX). Et, *Maledictus omnis, qui facit sculptile aut fusile* (*Deuter.* XXVII). Verum ne putes hæc in veteribus tantummodo litteris contineri, etiam in Evangeliis similia invenies scripta Scriptum est enim quia dicturus sit Dominus his qui a sinistris erunt : *Discedite a me, maledicti, in ignem æternum* (*Matth.* XXV). Sed et cum dicit : *Væ vobis, Scribæ et Pharisæi hypocritæ* (*Matth.* XXIII). Et, *Væ vobis divitibus* (*Luc.* VI), et singula hujusmodi. Quid aliud, nisi maledictis eos videtur urgere? Sed quid diximus, quod mandatum per Apostolum datur ubi dicit : *Benedicite et nolite maledicere?* Quod ergo ab hominibus vult fieri, hoc ipse facit, qui exemplum vitæ omnibus ponit? Non ita est. Deus enim quibus maledicit, meritum designat ejus cui maledicitur, et sententiam promit, utpote quem non fallat nec peccati qualitas, neque peccantis effectus. Homo autem quia hæc non potest ferre vel facere, (neque enim propositum mentemque alterius videre alius aut ignoscere potest), idcirco etiam si judicantis vel sententiam promentis intuitu proferat maledictum, non potest esse justa maledicendi causa, ubi ignoratur peccantis effectus : maxime cum humanum vitium tunc sciat maledicta proferre cum forte conviciis aut injuriis provocatur. Quod vitium resecare Apostolus volens, ne maledictis maledicta, et conviciis convicia provocemus, mandatum necessarium ponit, *ut benedicamus et non maledicamus* (*Rom.* XII) : quo conviciandi vitium resecetur, non quo judicandi veritas, quæ homines latet, et pronuntiandi auctoritas perimatur. Et tamen quid causæ sit, quod non maledicat Dominus Jacob neque Israel, ab ipso nihilominus Balaam, imo a verbo quod posuit Deus in ore ejus, diligentius audiamus.

De summis silicibus videbo eum, et de collibus considerabo illum. Sive, juxta aliam editionem, *Quoniam de verticibus*, inquit, *montium intuebor eum, et a collibus intelligam eum.* Quia, inquit, in excelsis montibus et altis collibus positus est Israel, hoc est in edita vita et ardua, ad quam contuendam et intelligendam non facile quis idoneus fiat, nisi ascendat ad eminentem et excelsam scientiam, idcirco, inquit, non ei maledicit Deus. Est enim vita ejus alta et præcelsa, non humilis et dejecta. Quod tamen mihi non videtur, quia de illo Israel, qui secundum carnem Israel est, dixerit; sed de illo cujus super terram ambulantis conversatio in cœlis est. Aut si etiam ad illum populum dicta hæc referenda sunt, cum distinctione dicit, ut intucar et intelligam, ut futurum tempus significet illud sine dubio, quando omnis Israel ad fidem Christi veniens salvabitur, ab his sine dubio, qui excelsam et cœlestem vitam consurgentes cum Christo, exercuerunt super terras. Sed et quod dixit : *De Jacob quidem videbo, de Israel autem intelligam*, etiam hoc aptissima distinctione suscipiendum est, ut aliud ad actus visibiles, aliud ad invisibilem fidem atque intelligibilem scientiam conferatur. Aut si ad futurum sæculum convertimus, id est, ad resurrectionis tempus, *Jacob videbo*, potest de corporibus dictum intelligi, *Israel autem intelligam*, spiritus et animas significare resurgentium.

Ecce, inquit, *populus solus habitabit, et in nationibus non reputabitur.* Potest quippe et secundum litteram stare. Solus enim populus Jacob non est permistus cæteris hominibus, nec inter cæteras gentes reputatus est. Habuit enim certa quæque privilegia in observationibus suis et in legitimis, ex quibus sequestratus a cæteris gentibus haberetur, sicut etiam tribus Levi non est permixta inter cæteras tribus, nec annumeratur inter eas. Hæc quidem in illo populo fuerunt secundum formam futurorum bonorum. Verus autem Jacob et spiritalis Israel, vere solus habitavit in gentibus. Si enim accessimus ad Sion montem, et civitatem Dei viventis Jerusalem cœlestem, et venimus ad spiritalem Judæam, quæ est portio Dei, et in terris positi ibi habemus conversationem, vere non reputamur inter cæteras gentes, nec reliquarum nationum fines cum nostris finibus admiscentur, etiamsi restituatur Sodoma in antiquum, et Ægyptus in statum suum redeat; et si quid tale in prophetis scriptum, verumtamen illi Jacob et spiritali Israel, cum ad Ecclesiam primitivorum ascenderint, nullus exæquabitur, nullus admiscebitur, etiam si istæ gentes secundum dicta prophetica fuerint restitutæ. Nisi enim insertus fuerit ramus oleastri, et socius fuerit factus radicis pinguedinis olivæ, quomodo potest sociari et conjungi ad Jacob vel Israel, cum sine ista radice nec Jacob quisquam possit appellari, nec Israel. Neque ergo ex Jacob vel Israel si quis peccat, Jacob dici vel Israel potest; neque ex gentibus si quis ingressus fuerit Ecclesiam Domini, inter gentes ultra reputabitur.

Quis investigabit semen Jacob et quis dinumerabit plebes Israel? Simile est illi hoc quod scriptum est, quia eduxit Deus Abraham foras et ait illi : *Respice ad cœlum, et dinumera stellas si potes dinumerare.* Et ait : *Ita erit semen tuum. Et credidit Abraham Deo, et reputatum est illi ad justitiam* (*Gen.* XIII). Sed Abraham quidem et alii quilibet hominum, aut etiam angelorum, fortassis autem et superiorum virtutum, non poterat numerare stellas, nec semen Abraham, de quo scriptum est : *Sic erit semen tuum.* Deus autem de quo scriptum est : *Qui numerat multitudinem stellarum, et omnibus eis nomina vocat* (*Psal.* CXLVI).

Digitized by Google

Et qui dixit : *Ego stellis omnibus mandavi*, potest investigare semen Jacob, et dinumerare plebes Israel. Ipse enim solus scit, quis vere Jacob, et quis vere sit Israel. Non enim ad eum qui in manifesto Judæus est respicit, neque ad eam quæ in manifesto in carne est circumcisio; sed videt illum qui in occulto Judæus est, et qui circumcisus est corde non et carne.

Ipse ergo solus est qui dinumerare potest et investigare; et ipse, secundum ineffabilem et incomprehensibilem sapientiam suam, ad illam cœlestem formam quam ipse solus scire potest, posuit etiam istos Numeros quos habemus in manibus. In quibus præcepit ut secundum cognationes suas, secundum domos familiarum suarum, ex nomine omnis masculus per capita sua numeretur, a viginti annis et supra, omnis qui egreditur in virtute Israel. Et colligitur eorum quidam sacratus numerus, de quo jam superius pro ut donavit Dominus, diximus. Sed iste numerus tunc demum sacratus est et placidus Deo, cum ipso præcipiente numeratur. Si autem contra præceptum Domini voluit aliquis numerare, licet ille de Deo sit, licet magnus propheta, contra legem agit, et arguitur per prophetam, et patitur illa quæ in II libro Reg. legimus scripta : *Solus ergo ipse, qui numerat multitudinem stellarum, et qui in mensura omnia, et numero et pondere produxit* (*Sap.* II), investigat semen Jacob, et dinumerat plebes Israel. Posthæc quasi de semetipso quædam prophetare videtur cum dicit : *Moriatur anima mea morte justorum; et fiant novissima mea horum similia.* Sed hoc quantum ad personam spectat Balaam, illius et illius Israel, nec factum est, nec fieri potuit. Non enim inter ipsos, sed ab ipsis mortuus est. Magis ergo, ut diximus, ipsorum personæ conveniet, qui licet in præsenti loco vel sæculo vanus populus habebatur, qui sine gratia Spiritus sancti in fine tamen sæculi *cum plenitudo gentium introierit*, et omnis ista prophetia quæ de Israel dicitur, in spiritali Israel fuerit completa, tunc anima ejus moriatur cum animabus justorum. Suscipiet enim in se fidem Christi, ita ut ipsi dicant : *Quicunque in Christo baptizati sumus, consepulti enim sumus cum illo per baptismum in morte* (*Rom.* VI). Et iterum : *Sicut commorimur, ita et conregnabimus* (*II Tim.* II). Et sic complebitur intelligibili Balaam, ut moriatur anima ejus inter animas justorum. Quod autem dicit : *Et fiant novissima mea horum similia*, sive ut alia editio habet, *ut fiat semen meum sicut semen justorum*, posset quidem et de illo Balaam intelligi, sed hoc quod magi illi, qui de Oriente venientes, primi adoraverunt Jesum, de semine ejus esse videantur, sive per successionem generis, sive per disciplinæ traditionem. Evidenter enim constat illos agnovisse stellam, quam prædixerat Balaam orituram in Israel, et sic venisse et adorasse regem, qui natus est in Israel. Conveniet tamen et populi personæ, secundum ea quæ prædiximus, ut non tam ipsi quam semen eorum efficiatur sicut semen justorum, eorum scilicet qui credentes ex gentibus in Christo, justificati sunt. Unde manifestum est, quia sicut Apostolus dicit : *Neque circumcisio aliquid est neque præputium, sed fides quæ per charitatem operatur* (*Gal.* VI). Et ideo nemo aut incircumcisionis antiquitate se jactet, aut in præputii novitate glorietur, sed, ut Apostolus dicit, *Probet unusquisque opus suum, et tunc in semetipso tantum gloriam habebit* (*Ibid.*). Sic denique et Propheta dicit : *Ecce homo et opus ejus.* Et merces in conspectu Domini esse dicitur, ut reddat unicuique secundum opera sua. Sed et secundum leges tropologiæ, hæc sententia utiliter intelligi valet. Sunt namque nonnulli intra sanctam Ecclesiam, qui prolixas ad Dominum preces habent, sed vitam deprecantium non habent. Nam promissa cœlestia petitionibus sequuntur, operibus fugiunt. Hi nonnunquam lacrymas in oratione percipiunt : sed cum post orationis tempora eorum mentem superbia pulsaverit, illico in fastu elationis intumescunt. Cum instigat avaritia, mox per incendia avidæ cogitationis exæstuant. Cum luxuria tentaverit, in illicitis protinus desideriis anhelant. Cum ira suaserit, mox mansuetudinem mentis flamma insaniæ cremat. Ut ergo diximus, et fletus in prece percipiunt, et tamen expletis precibus cum vitiorum suggestione pulsantur, nequaquam pro æterni regni desiderio se flevisse meminerunt. Quod aperte Balaam de se innotuit, qui justorum tabernacula conspiciens, ait : *Moriatur anima mea morte justorum, et fiant novissima mea horum similia.* Sed cum compunctionis tempus abscessit, contra eorum vitam quibus se similem fieri etiam moriendo poposcerat, consilium præbuit. Et cum occasionem de avaritia reperit, illico oblitus quid sibi de innocentia optavit. Unde sollicite considerandum est, quia utique plerumque mali inutiliter compunguntur ad justitiam, sicut plerumque boni innoxie tentantur ad culpam. Fit quippe mira, exigentibus meritis, dispositionis internæ mensura, ut et illi dum bonum aliquid agunt, quod tamen non perficiunt, superbe inter ipsa quæ etiam plenissime perpetrant mala confidant; et isti dum de malo tentantur, cui nequaquam consentiunt, quod per infirmitatem titubabant, eo gressus cordis ad justitiam per humilitatem verius figunt. Balaam quippe justorum tabernacula respiciens, ait : *Moriatur anima mea morte justorum.* Paulus vero ait : *Video aliam in membris meis, repugnantem legi mentis meæ, et captivum me ducentem in lege peccati, quæ est in membris meis* (*Rom.* VII). Qui profecto idcirco tentatur, ut in bono robustius, ex ipsa infirmitatis suæ cogitatione solidetur. Quid ergo est quod ille compungitur, et tamen justitiæ non appropinquat; iste tentatur, et tamen eum culpa non inquinat, nisi hoc quod aperte ostenditur, quia nec malos bona imperfecta adjuvant, nec bonos mala inconsummata condemnant? Virtutis namque pondus oratio non habet, quam nequaquam perseverantia continui amoris tenet. Quo contra bene de Anna flente perhibetur : *Vultusque ejus non sunt amplius in diversa mutati* (*I Reg.* I). Quia videlicet mens ejus

Digitized by Google

nequaquam post præceps inepta lætitia lasciviendo perdidit, quod orationis suæ tempore per gemitum rigore exquisivit.

Dixitque Balac ad Balaam : Quid est hoc quod agis? Ut maledíceres inimicis meis vocavi te, et tu e contrario benedicis eis? Cui ille respondit : Num aliud possum loqui nisi quod jusserit Dominus? Dixitque Balac : Veni mecum in alterum locum, unde partem Israelis videas, et totum videre non possis : inde maledicito ei. Cumque duxisset eum in locum sublimem super verticem montis Phasga, ædificavit Balaam septem aras; et impositis supra septem vitulis atque arietibus, dixit ad Balac : Sta hic juxta holocaustum tuum, etc. Igitur Balac rex veluti attonitus et percussus ex his quæ contra spem dici videbat ad Balaam (benedictiones enim pro maledictionibus audiebat), ultra non ferens interrupit verba ejus et ait: *Quid fecisti mihi? Ad maledicendum inimicos meos vocavi te, et ecce benedixisti benedictionem.* Non tulit rex amarus benedictionem dulcedinis, sed maledicta quærit, maledicta deposcit. Etenim ex cogitatione illius ad quem dixit Dominus: *Maledictus tu ab omnibus bestiis terræ* (*Gen.* III). Sed ad hæc respondit ei ille, cui verbum Deus in ore posuerat. *Nonne quæcunque*, inquit, *injecerit Deus in os meum, hæc observabo loqui?* Ad hæc Balac putans quia perterritus esset populi Israelitici Balaam multitudine, et idcirco non fuisset ausus proferre maledicta, immutationem sibi loci reddidit profuturam, et ait ad eum : *Veni adhuc mecum in locum altum, de quo non videas eum totum : sed partem aliquam ejus videas, omnes autem non videas, et maledic mihi eum inde.* Demens, qui Israeliticam gratiam loci objectione crederet posse celari, et qui nesciret quia *non potest abscondi civitas super montem posita* (*Matth.* v).

Et assumpsit eum, inquit, *in speculam agri, in vertice montis cæsi; et construxit ibi septem aras, et imposuit vitulum et arietem super aram. Et dixit Balaam ad Balac : Siste ad sacrificium : ego vero pergam percontari Deum. Et occurrit Deus ipsi Balaam, et injecit in os ejus verbum et dixit*, sine dubio Deus: *Convertere ad Balac et hæc loqueris. At ille*, hoc est, Balac, *stabat juxta holocaustomata sua, et omnes principes Moab cum ipso : Et dixit ei Balac : Quid locutus est Dominus?* Res quidem profani sacrificii gerebatur, et divinatio arte magica quærebatur. Volens tamen Deus ibi abundare gratiam, ubi superabundavit peccatum, adesse dignatur nec refugit ab his quæ non secundum gentilium gerebantur errorem. Adest autem non sacrificiis, sed in occursum venienti, et ibi dat verbum suum, atque ibi mysteria futura prænuntiavit, ubi maxime fides et admiratio gentilium pendet, ut qui nostris nolunt credere prophetis, credant divinis et vatibus suis.

At ille assumpta parabola sua ait : Sta, Balac, et ausculta; audi, fili Sephor. Non est Deus quasi homo ut mentiatur, nec ut filius hominis ut mutetur. Dixit ergo et non faciet, locutus est et non implebit? Ad benedictionem adductus sum, benedictionem prohibere non valeo. Non est idolum in Jacob, nec videtur simulacrum in Israel. Dominus Deus est cum eo, et clangor victoriæ regis in illo. Deus eduxit eum de Ægypto : cujus fortitudo similis est rhinocerontis. Non est augurium in Jacob, nec divinatio in Israel. Temporibus suis dicetur Jacob et Israel, quid operatus sit Deus. Ecce populus ut leæna consurget, et quasi leo orietur. Non accubabit donec devoret prædam, et occisorum sanguinem bibat. Alia editio sic habet : *Et assumens*, inquit, *parabolam suam dixit. Per parabolam ergo dicit Balaam : Surge, Balac, et audi : auribus percipe, fili testis Sephor. Non sicut homo Deus frustratur, neque sicut filius hominis terretur. Ipse cum dixerit, nonne faciet? Loquetur et non permanebit? Ecce ad benedicendum assumptus sum : benedicam et non avertam eum. Non erit labor in Jacob, nec videtur dolor in Israel. Dominus Deus suus cum ipso, præclara principum cum ipso sunt. Deus, qui eduxit eum de Ægypto, sicut gloria unicornis ei. Non enim erit auguratio in Jacob, neque divinatio in Israel. In tempore dicetur Jacob et Israel, quid perficiet Deus. Ecce populus sicut catulus leonis exsurget, et quasi leo exsultabit. Non dormiet donec comedat prædam, et sanguinem vulneratorum bibet.* Hæc est continentia secundæ prophetiæ in verbis Balaam. Videamus ergo primo hoc ipsum quod ait, *Exsurge, Balac, et audi.* Si enim in superioribus non dixisset, quia staret juxta holocaustum suum, non videretur magnopere requirendum, cur dixerit, *Exsurge, Balac.* Nunc autem cum hortetur exsurgere eum quem nuper dixerat stare, non est otiose prætereundus sermo propheticus. Quod ergo in superioribus, quia staret ad holocaustum suum, designat eum non recte stare. Stabat enim in idololatria positus, et stabat quasi inimicus Dei : quod magis est non stare, sed cadere. Quasi ergo qui de illo statu cadere docuerat, imo et qui ceciderit, ita nunc intellectu prophetico exsurgere jubet eum, quippe qui per eum quod stare in idololatria visus fuerit, cecidisset. Exsurgat, qui talis est : exsurgat animo, exsurgat fide, et efficiatur testis fidei. Si vero permanet infidelis, ut sit testis condemnationis suæ. Sed quid est quod ei annuntiat audiamus. *Non sicut homo*, inquit, *Deus frustratur, neque sicut filius hominis terretur ipse.* Non habeas, inquit, hanc opinionem de Deo, ut putes eum esse sicut hominem, qui in his quæ loquitur frustrari possit. Homines enim multis occasionibus et vitiis impediuntur ne verum sit quod loquuntur. Aut enim irati loquuntur, et ira cessante frustra locuti sunt, aut metu aut cupiditatis aut jactantiæ gratia, aliisque horum similibus. Et utique frustra erit et vanum omne quidquid vitio dominante locuti sunt. Deus autem in quo nulla est passio, nulla fragilitas, omne quod dixerit pro causarum meritis dicit : et ideo nunquam frustrari potest, quia quidquid ratione profertur, carere non potest ratione. Non est ergo Deus sicut homo, qui frustra loquatur, neque sicut filius hominis terretur, vel, ut in aliis exemplaribus adhuc legimus,

Digitized by Google

neque sicut filius hominis terret. In hominibus interdum sententiam mutat et terret. Deus autem qui supra omnia est, a quo terreri potest, ut sententiam mutet? Si vero secundum hoc accipiamus, quod in aliis exemplaribus diximus lectum, hoc est neque filius hominis terret, illud videbitur dici, quod homines quidem pro jactantia interdum terrores faciunt et minas etiam his, quibus nonnunquam nocere non possint. Deus autem non ita terret homines, quasi qui punire non possit, sed et si terret, ratione terret. Terret enim ut corripiat hominem in auditionis tribulatione, et verbo comminationis deterritus, emendet se, qui male agit, ne perveniat ad eum ipsa vindicta male gestorum suorum. Non ergo ita Deus terret ut homo : homo enim, ut diximus, pro jactantia, Deus vero pro emendatione conterret. Post hæc ait : *Ipse cum dixerit non faciet? Loquetur et non permanebit?* Sic legendus est locus, quasi interrogantis affectu dicat. *Ipse*, hoc est, Deus. Quod dicit nonne et faciet? Et quæ locutus fuerit non permanebit ex eis? Cum utique homines non faciant quæ dicunt vitio humanæ fragilitatis, et his non permaneant quæ loquuntur. Mutabilis enim est homo, immutabilis vero Deus. Sed potest aliquis occurrere et dicere : Quomodo ergo non permansit Deus in his quæ locutus est de Ninive, *ut post triduum subverteretur* (*Jon.* III), neque in his, quæ locutus est de Daniel, ubi tribus diebus promissa fuerat mors, ut vastaret populum, et intra unam diem usque ad horam prandii cessavit? Et videbitur fortassis, quia hæc quæ per interrogationem dicuntur, non penitus pro definito accipienda sint, sed talis quædam figura verbi sit, quæ medium aliquid videatur ostendere, non tam definite et irrevocabilis sententiæ declaret effectum : quo temperantius aliquid dictum videatur in eo quod scriptum est : *Ipse cum dixerit nonne faciet?* quasi scriptum esset : Ipse cum dixerit, omnimodis faciet. Sed in ipsis verbis propheticis, non tam sermones Dei, quam ipsorum prophetarum accipienda sunt, quæ juxta merita singulorum protulerunt, sed Dei miseratione, ne super eos venirent suspensæ sunt. Item per Jeremiam Dominus dicit : *In finem loquar*, hoc est, ex definito loquar, *super gentem et super regnum : auferam eos et disperdam. Et si convertatur gens illa a malis suis, pœnitendo de omnibus malis, quæ cogitavi facere eis. Et in finem loquar super gentem et regnum, ut redificem eos et replantem ; et si fecerit mala in conspectu meo, ut non audiant vocem meam, pœnitebit me de omnibus bonis, quæ locutus fuerum ut facerem eis* (*Jerem.* XVIII). Quomodo ergo possumus his quæ absolute per Jeremiam dicta sunt præferre illa quæ suspensive per Balaam dicuntur, nisi quia negligentibus et contemptoribus illa confirmanda : hæc vero perfectioribus secretius advertenda sunt. Sed post hæc Balaam : *Ecce*, inquit, *ad benedicendum assumptus sum : benedicam et non avertam eum.* Ad benedicendum Balaam assumptus est Balac, sed a Deo, qui injecit verbum in os ejus quo populum benediceret. Et hanc benedictionem non avertit, nec enim potest etiam si vellet, verbum Dei humana lingua convertere. Post hæc ait : *Non est idolum in Jacob, nec videtur simulacrum in Israel.* Hæc ergo secundum historiam quomodo stare possunt, cum ipsi carnales Israelitæ, et filii Jacob patriarchæ, sæpius arguantur per prophetas pro idololatria quam gesserant? Sed melius de futuro populo, hoc est, veris et spiritalibus Israelitis intelligendum est, quod ibi non sit cultura idolorum, sed unius Dei omnipotentis, Patris, et Filii, et Spiritus sancti servitus, religio et cultus perpetuus. Quod autem alia editio habet : *Non erit*, inquit, *labor in Jacob, neque videtur dolor Israel*, aperte in istis sermonibus futuræ vitæ denuntiat statum. Quis enim est, qui hanc vitam sine labore et dolore transcurrat? Nec si Petrus sit aliquis, aut si Paulus sit, quomodo non in labore et dolore est, *cum virgis cæditur, semel lapidatur, ter naufragium fecit, in profundo maris die ac nocte* (*I Cor.* XII), aliaque innumera perpetitur, quæ de laboribus ac doloribus suis scribit; sed ibi istud complebitur, ubi dictum est, *Aufugiet dolor, et tristitia, et gemitus.* Quod tamen non ad omnes, sed ad eos tantum qui meritis Jacob et Israel fuerint refertur : ut fuit et ille Lazarus, qui præsentem quidem vitam in labore et dolore transegit. Ibi autem dicitur ad divitem : *Memento, fili, quia tu recepisti bona in vita tua, et Lazarus similiter mala. Nunc autem hic requiescit : tu vero cruciaris* (*Luc.* XVI). Ille ergo est Israel et Jacob, in quem non venit labor et dolor. Dives enim ille erat quidem, et ipse secundum carnem Israel. Dicitur enim ei, *quia fratres tui habent legem et prophetas audiant illos* (*Ibid.*). Sed quia non erat secundum spiritum Israel, ideo venit super illum labor et dolor. Sequitur : Dominus Deus ejus *cum eo est, et clangor victoriæ regis in illo.* Hoc de prædicatione Evangelii in populo Christiano dicit, ubi aperta voce annuntiatur quomodo rex Christus per crucis tropæum de diabolo triumphavit, ac regnum sibi acquisivit perpetuum. Unde ipse postquam resurrexit a mortuis, discipulis suis apparuit et ait : *Data est mihi omnis potestas in cœlo et in terra*, etc. (*Matth. ult.*). Hinc et Paulus : *Christus*, inquit, *factus est obediens pro nobis Patri usque ad mortem, mortem autem crucis. Propter quod Deus illum exaltavit, et donavit illi nomen, quod est super omne nomen, ut in nomine Jesu omne genu flectatur, cœlestium, terrestrium, et infernorum : et omnis lingua confiteatur, quia Dominus Jesus Christus, in gloria est Dei Patris* (*Philip.* II). Quod autem juxta aliam editionem legitur : *Dominus Deus cum ipso, præclara principum cum ipso sunt, nunquam enim Israel suum deserit Deus.* Quorum autem principum præclara cum ipso Israel sint, videamus. Præclara principum, potestas est principatus et regnum. Verum quoniam sunt et aliqui principes qui de principatu suo vel pellendi, vel jam forte depulsi sunt, et in locum ac principatum eorum introducendi hi qui vere Israelitæ sunt, præclara illa omnia quæ habue-

Digitized by Google

runt in cœlis, illi principes qui non servaverunt suum principatum, sed derelinquerunt æterna domicilia, Israel iste et Jacob, qui colluctatus est et vicit, accipiet, et sic cum ipso erunt præclara principum. *Deus eduxi eum de Ægypto : cujus fortitudo est similis rhinocerontis.* Vel juxta aliam editionem, *sicut gloria unicornis ejus.* Eductus est ille quidem Israel de Ægypto ista terrena : hic autem spiritalis Israel de Ægypto sæculi, et de potestate tenebrarum, et est fortitudo vel gloria ejus tanquam unicornis. Unicornis quidem fertur esse animal eo habitu formatum, quo nominis ipsius designatur indicium : quod animal frequenter in Scripturis divinis positum legimus, sed præcipue apud Job Dei vocibus potentia ejus et virtus exponitur : in quibus ut in quamplurimis Christus intelligitur designari. Et in divinis Scripturis cornu pro regno positum sæpe reperimus : sicut et propheta dicit : *Quatuor autem cornua, quatuor regna sunt* (*Dan.* VII). Sub nomine utique unicornis, in Christo hoc videtur ostendi, quia omne quod est unum, ejus cornu est ; hoc est, unum regnum ejus. Omnia enim Pater subjecit pedibus ejus, usque quo et novissimus inimicus destruatur mors, et tanquam unicornis, unum omnium regnum teneat Christus : quia sicut scriptum est, *regni ejus non erit finis* (*Isa.* IX). Erit ergo ei, inquit, hoc est, Israeli illi spiritali gloria, sicut est gloria unicornis. Sic enim et ipse in Evangelio Dominus dicit : *Pater, da eis, ut sicut et ego et tu unum sumus, ita et isti in nobis unum sint* (*Joan.* XVIII). Et ideo similis gloria dabitur Israeli, sicut est gloria unicornis. Maxime cum transformabit corpus humilitatis nostræ, conforme corpori gloriæ suæ, non erit auguratio in Jacob, neque divinatio in Israel. In tempore dicetur ad Jacob et Israel quid perficiat Deus. Igitur quoniam visum est etiam diligentius de singulis quibusque discutere, non absurdum si etiam quid sit auguratio vel divinatio, quam quidem placuit Scripturæ commemorare, de his ne quis forte ignoranter in hæc incidat, requiramus. Videtur ergo mihi futurorum præscientia quantum ad ipsam rem spectat, medium quiddam esse, id est, neque proprie bonum, neque proprie malum : quandoquidem potest interdum etiam a parte diaboli ad hominum notitiam, futurorum venire præscientia. Sine dubio autem cum tempus et opportunitas poscit, et voluntas Dei fuerit, datur etiam a Deo et prophetia, hominibus præscientia. Et ideo diximus, quia neque proprie bonum dici potest quod aliquando a malo venit, neque proprie malum quod aliquando a Deo descendit. Nam et in libro Regum sacerdotes et divini allophylorum de remittenda arca Dei, ob plagam quæ eis propterea evenerat, divinando consilium dederunt, ut adhibitis vaccis plaustro novo, in terram Juda dirigerentur. Est ergo tali quædam in ministerio præscientia operatio dæmonum, quæ artibus quibusdam ab his qui se dæmonibus mancipaverunt colligitur, nunc per eas quas sortes nominant, nunc per ea quæ auguria appellant, nunc etiam ex contemplatione fibrarum, quæ extispicium vocant, aliisque horum similibus præstigiis comprehendi, videtur intelligi. Quæ artes in tantum ad decipiendum genus humanum profecerunt, ut etiam justissimæ Ezechiæ filius Manasses hoc errore deceptus, ædificaverit ut Scriptura dicit, *altare omni exercitui cœli, in utraque domo Domini* (*IV Reg.* XXI). Hunc autem arbitror exercitum cœli, quem Paulus, *spiritales nequitias in cœlestibus positas* scribit (*Ephes.* VI). Nisi ergo multum in his artibus deceptionis esset et erroris, non puto tanti viri filium, in lege Domini educatum, in illas impietates potuisse corruere, quæ in quarto regnorum libro de eo scriptæ referantur. Hæc enim omnia, religio nostra divina et cœlestis, abjurat. In Levitico quidem aperta lege designat dicens : *Non divinabitis neque auguramini.* Et post pauca : *Non sequamini*, inquit, *ventriloquos : nec adjungamini ad incantatores, ut contaminemini ab eis. Ego Dominus Deus vester* (*Lev.* XIX). Non vult Deus auditores nos fieri et discipulos dæmonum. Neque vult, ut si quid volumus discere, discamus a dæmonibus. Melius est enim ignorare quam a dæmonibus discere. Et melius est a prophetis discere, quam a divinis inquirere. Divinatio enim, ut quidam putant, divinitus datur, sed magis ut mihi videtur per antiphrasim, id est, ex contrario, nomen accepit, quasi quæ per homines dæmone repletos fiat. Sed gentilium ritus divinum credit omne quod qualicunque spiritu profertur. Nos tamen nihil ab his discere Deus jubet, ne efficiamur consortes ipsorum, et incurramus in ea quæ Isaias dicit : *Et humiliantur in terram verba tua : et sermones tui sub terram demergentur ; et erit vox tua sicut loquentis de terra, et ad solum vox tua infirmabitur* (*Isa.* XXIX). Propter hoc et Deus noster Jesus non dignatur a dæmonibus accipere testimonium, sed ait : *Obmutesce et exi ab eo* (*Luc.* IV). Quem apostolus suus Paulus imitatur. Dolens, inquit, convertit se, et ait spiritui pythonis : *Præcipio tibi in nomine Jesu Christi, discede ab ea* (*Act.* X). *Propter hoc ergo non erit*, inquit, *auguratio in Jacob, neque divinatio in Israel.* Sed quid his additur ? *In tempore*, inquit, *dicetur Jacob et Israeli, quid perficiet Deus.* Quid est, *in tempore dicetur ?* Cum oportet et cum expedit, hoc est, in tempore. Si ergo expedit prænoscere nos futura, dicetur a Deo per prophetas Dei per Spiritum sanctum. Si vero non dicuntur, neque denuntiantur, scito quoniam non nobis expedit ventura prænoscere. Quod si idcirco non dicuntur nobis, quia scire nobis ea non expedit qui diversis artibus et dæmonum invocantibus gestiunt futura prænoscere, nihil aliud faciunt, nisi ea cupiunt discere, quæ sibi scire non expedit. Jacob autem in his dici intelligendus est omnis cui luctamen est adversus principatus et potestates, et adversum mundi hujus rectores ; et Israelem intelligi omnem qui per fidei puritatem et munditiam mentis, videt Deum. Sed potest aliquis dicere : Si a solo Deo debemus discere de futuris, et neque divinum, neque augu-

Digitized by Google

rem, neque aliud quodcunque horum recipere, nec iste ipse quidem Balaam recipiendus a nobis est. Unus est enim ex his quos recipi prohibet divina sententia. Sed adverte diligentius, et memento quod in superioribus legimus, ubi dicitur de eo quia *injecit Dominus verbum suum in os ejus.* Non ergo hæc nunc ad Balaam, sed a verbo Dei, quod in ore ejus positum est, dicimus. Nisi enim verba Domini essent, non ea utique revelasset famulo suo Moysi, qui procul positus, cum ab eo regi Balac dicerentur, certum est quod nisi a Deo sibi revelata Moyses scire non potuit. Post hæc, *Ecce*, inquit, *populus sicut leæna vel catulus leonis exsurget, et sicut leo exsultabit.* In his mihi videtur confidentiam populi describere credentis in Christo, et libertatem quam habet in fide, et exsultationem quam gerit in spe. Comparatur catulo leonis dum tendit a l perfectionem lætus et velox. Leoni vero confertur, cum jam obtinet quæ perfecta sunt. Sicut enim leo et leæna vel catulus leonis nullum animal, nullam bestiam timent, sed sunt eis cuncta subjecta, ita et perfecto Christiano, qui tollit crucem suam, et sequitur Christum : qui potest dicere : *Mihi mundus crucifixus est et ego mundo* (*Gal.* VI), cuncta subjecta sunt, cuncta calcantur. Despicit enim et contemnit omnia quæ in hoc mundo sunt, et imitatur eum qui *leo de tribu Juda et catulus leonis dicitur.* Quia sicut ipse lux est mundi, et discipulis suis dedit ut et ipsi essent lux mundi, ita et cum ipse sit leo et catulus leonis, etiam credentibus in se, nomen leonis et catuli leonis ascribit. Vide autem quia evidenter non de illo qui tunc præerat populo, sed de hoc qui futurus erat ista dicuntur. Ait enim : *Ecce populus sicut catulus leonis exsurget, et sicut leo exsultabit.* Exsurrecturum dicit populum, utique qui futurus erat. Nam si de eo diceret quem videbat, dixisset sine dubio : Ecce populus sicut catulus leonis exsurrexit. Sed certum est, quia de illo populo dicat, de quo et in aliis scriptum est : *Et annuntiabunt cœli justitiam ejus populo qui nascetur, quem fecit Dominus* (*Psal.* XXI). Est ergo populus hic catulus leonis cum adhuc, *tanquam nuper geniti infantes, rationabile et sine dolo lac concupiunt.* Leo autem exsultans, cum vir effectus, quæ parvuli erant deposuit. Non dormiet donec com dat prædam, et sanguinem vulneratorum bibat. In his verbis, quis ita erit historicæ narrationis contentiosus assertor, imo quis ita brutus invenietur, qui non horrescens sonum litteræ, ad allegoriæ dulcedinem ipsa necessitate confugiat? Quomodo enim iste populus tam laudabilis, tam magnificus, de quo tanta præconia sermo dinumerat, in hoc veniet, ut sanguinem vulneratorum bibat, cum tam validis præceptis, cibus sanguinis interdicatur, adeo ut etiam nos qui ex gentibus vocati sumus, necessario videamur abstinere, sicut ab his quæ idolis immolantur, ita et a sanguine? Discant ergo a nobis, quis est iste populus, qui in usu habent sanguinem bibere. Hæc erant quæ in Evangelio audientes hi qui ex Judæis Dominum sequebantur, scandalizati sunt et dixerunt : *Quis potest manducare carnes, et sanguinem bibere* (*Joan.* VI)? Sed populus Christianus, populus fidelis audit hæc, et amplectitur et sequitur eum qui dicit : *Nisi manducaveritis carnem meam, et biberitis sanguinem meum, non habebitis vitam in vobis ipsis. Quia caro mea vere est cibus, et sanguis meus vere est potus* (*Ibid.*). Et utique qui hæc dicebat, vulneratus est pro hominibus; *Ipse enim vulneratus est pro peccatis nostris* (*Isa.* LIII), sicut Isaias dicit. Bibere autem dicimur sanguinem Christi, non solum sacramentorum ritu, sed cum sermones ejus recipimus, in quibus vita consistit, sicut et ipse dicit : *Verba, quæ ego locutus sum, spiritus et vita sunt* (*Joan.* VI). Est ergo ipse vulneratus, cujus nos sanguinem bibimus, id est, doctrinæ ejus verba suscipimus. Sed et illi nihilominus vulnerati sunt, qui nobis verbum ejus prædicarunt. Et ipsorum enim, apostolorum ejus verba cum legimus, et vitam ex eis consequimur, vulneratorum sanguinem bibimus. *Non ergo*, inquit, *dormiet, donec comedat prædam.* Iste enim populus, qui catulo leonis vel leoni comparatur, non quiescet nec dormiet, donec rapiat prædam, id est, donec diripiat regnum cœlorum : *quia a diebus Joannis regnum cœlorum vim patitur, et vim facientes diripiunt illud* (*Matth.* XI). Ut autem evidentius cognoscas, hæc de nostro populo qui in sacramentis Christi confœderatus est scribi, audi quomodo et in aliis Moyses similia pronuntiat dicens · *Butyrum boum ac lac ovium, cum adipe agnorum et arietum, filiorum taurorum et hircorum, cum adipe renum frumenti, et sanguinem uvæ bibent vinum* (*Deut.* XXXII). Et hic ergo sanguis qui nominatur uvæ illius, uva est, quæ nascitur ex illa vite de qua Salvator dicit : *Ego sum vitis vera, discipuli vero palmites. Pater autem agricola est* (*Joan.* XV), qui purgat eos, ut fructum plurimum afferant. Tu ergo es verus populus Israel, qui scis sanguinem bibere, et nosti carnem verbi Dei comedere, et sanguinem verbi bibere; et uvæ sanguinem illius, quæ est ex vera vite, et ex illis palmitibus, quos Pater purgat, haurire. Quorum palmitum fructus, vulneratorum sanguis merito dicetur : quem ex verbis eorum et doctrina bibimus, si tamen simus ut catuli exsurgentes.

Dixit itaque Balac ad Balaam : Nec maledicas. Et ille : Nonne, ait, dixi tibi, quod quidquid mihi Deus imperaret, hoc facerem? Et ait Balac ad eum : Veni et ducam te ad alium locum, si forte placeat Deo, ut inde maledicas eis. Cum eduxisset eum super verticem montis Phogor, qui respicit solitudinem, dixit ei Balaam : Ædifica mihi septem aras, et para totidem vitulos, ejusdemque numeri arietes. Fecit Balac ut Balaam dixerat, imposuitque vitulos et arietes per singulas aras. Infelix iste Balac, putans quod Balaam divino, ad maledicendum loci opportunitas magis defuerit quam voluntas, utilius esse ratus si mutaret locum. *Veni*, inquit, *et educam te in alium locum, si placet Deo, et maledices eum inde.* Et assumpsit Balaam in verticem montis Phogor, qui ten-

Digitized by Google

dit in desertum. Eos quidem quos Deus vocat, imponit eos in verticem montis Sina. Hic autem Balac, qui Deo contrarius est, imponit Balaam in verticem montis Phogor. Phogor autem interpretatur *delectatio*. In verticem autem delectationis et libidinis imponit homines iste Balac. Amator ergo est voluptatis magis quam Dei. Et idcirco imponit eos in summitatem et verticem voluptatis, ut excludat eos Deus. *Excludens* enim et *devoratio* interpretatur Balac. Ideo denique ad eremum tendit Phogor, id est, ad ea quæ erema sunt, et deserta Deo negotia.

Et dixit Balaam ad Balac : Construe mihi septem aras, et fac mihi septem vitulos, et septem arietes. Et fecit Balac sicut dixit Balaam. Et obtulit vitulum et arietem super aram. Aperta quidem Apostoli sententia est dicentis : *Quæ enim sanctificant gentes, dæmoniis et non Deo sacrificant* (*I Cor.* x). Sed et Propheta similiter dicit : *Sacrificaverunt dæmoniis, et non Deo* (*Bar.* iv). Tamen quoniam et lex Dei de sacrificiis præcipit et ritum sacrificandi tradit filiis Israel, requiratur fortassis cur hæc cum dæmoniis dicata videantur, etiam Deo jubeantur offerri. Et erit quidem simplex et cita responsio : ut quemadmodum in aliis ostendimus, quod libellum repudii dari non Dei voluntatis fuit, qui quod conjunxerat noluit separari, sed Moyses hæc proprie ad duritiam cordis Judæorum scripsit (*Deut.* xxiv), ita etiam de hoc videri posse, quia Deus sicut per alium prophetam dicit, *non manducat carnes taurorum, nec hircorum sanguinem potat* (*Psal.* xlix) ; et idem ut alibi scriptum est, *quia non mandavi tibi de sacrificiis et victimis, in die qua eduxi te de terra Ægypti* (*Jer.* vii) ; sed Moyses hæc ad duritiam cordis eorum pro consuetudine pessima qua imbuti fuerant in Ægypto, mandaverit eis, ut qui abstinere se non possunt ab immolando, Deo saltem et non dæmoniis immolarent. Videndum tamen est, ne forte sit aliqua sacrificandi Deo occultior ac secretior ratio, ne forte, inquam, sacrificia quæ Deo offerunt, ad distinctionem fiant eorum sacrificiorum quæ dæmonibus immolantur, ut quia per illa vulnerantur animæ, per ista sanentur, sicut hi confirmant qui medicinæ peritiam gerunt. Serpentum namque venena depelli nihilominus sectis ex serpentibus perhibent. Ita ergo et sacrificiorum dæmonicorum virus per sacrificia Deo oblata depellitur, sicut et mors Jesu mortem peccati credentibus non sinit dominari. Et quidem donec tempus patiebatur, sacrificia sacrificiis opponebantur. Ubi vero venit perfecta hostia et agnus immaculatus qui totius mundi tolleret peccatum, sacrificia illa, quæ sigillatim offerebantur Deo, jam superflua visa sunt, cum una hostia omnis dæmonum cultura depulsa sit. Verum Balaam iste sive secundum illam figuram qua diximus eum personam tenere doctorum ac Pharisæorum plebis incredulæ, instaurat adhuc hostias et præparari sacrificia jubet. In his enim spem gerunt hi quorum cor non respuit fidem Christi. Sed quid sequitur ?

(Cap. xxiv.) *Cumque vidisset Balaam quod placeret Domino ut benediceret Israeli, nequaquam abiit ut ante perrexerat, ut augurium quæreret, sed dirigens contra desertum vultum suum, et levans oculos suos, vidit Israel in tentoriis commorantem per tribus suas. Et irruente in se spiritu Dei, assumpta parabola sua, ait.* Requiratur fortasse unde vidit Balaam quia bonum est in conspectu Domini benedicere Israel, et putabitur ex sacrificiis intellexisse quæ immolaverat. Ubi enim vidit nullum adesse dæmonium, nullam contrariam potestatem victimis suis assistere audentem, exclusos esse omnes malitiæ ministros, quibus uti ad maledicendum solebat, potuit ex his intellexisse quia bonum esset in conspectu Dei benedicere Israel. Ego tamen magis illud intelligo, quod populus ille qui natus est, et illi doctores, qui Christo non credentes in vanitate populum detinent, aliquando visuri sunt, id est, in novissimis diebus, cum plenitudo gentium introierit, et omnis Israel venire cœperit ad fidem Christi, illi, inquam, qui nunc oculos habentes non vident, tunc videbunt. Elevabunt enim oculos suos de altiori et spiritali sensu, et videbunt et intelligent, quia bonum est in conspectu Domini, benedicere spiritalem Israel. Videbit enim eum dispositum per tribus, et per domos, et per familias, et unumquemque in suo ordine, resurrectionis glorias adepturum. Et assumpta parabola sua intelliget quæ in parabolis scripta sunt : quæ nunc propter velamen quod positum est super cor eorum neque vident, neque intelligunt. Denique non abiit, inquit, ex more in occursum auspiciis. Non enim more sibi solito, stultis et inanibus sensibus rapietur, in animalibus mutis et pecudibus Dei considerans, sicut hi qui ex istis talibus auspicia colligunt, sed agnoscet etiam ipse, quia neque de bobus cura est Deo, similiter neque de ovibus, neque de avibus, aliisque animalibus, sed quæ de his scripta sunt, propter homines intelliget scripta. Si quem autem movet hoc, quod secundum Septuaginta interpretum editionem legitur : *Factus est super illum spiritus Dei*, id est, super Balaam, sciendum quod hoc non ita accipiendum est, tanquam factura sit spiritus Dei cum legitur, *factus est spiritus Dei* ; sed *factus est super eum*, id est, factum est ut super illum esset : quomodo : *Qui post me venit, ante me factus est* (*Joan.* i), id est, factum est ut ante me esset, ut præponeretur mihi, quia prior me erat, inquit. Sicut, *Dominus factus est adjutor meus* (*Psal.* cxvii). Non enim Dominus factura est, sed factum est ut me adjuvaret. Et : *Factus est Dominus refugium pauperum* (*Psal.* ix), id est, factum est ut ad eum refugerent pauperes. Et, *Facta est super me manus Domini* (*Ezech.* iii), id est, factum est ut super me esset, et multa talia in Scripturis reperiuntur. Sed videamus jam quæ sint quæ in tertia prophetia Balaam loquatur.

Assumpta, inquit, *parabola ait : Dixitque Balaam filius Beor : Dixit homo cujus obturatus est oculus, dixit auditor sermonum Dei, qui visionem omnipo-*

Digitized by Google

tentis intuitus est, qui cadit et sic aperiuntur oculi ejus. Quid est quod de Balaam scriptum est, quod homo dixerit cujus obturatus est oculus, dixit auditor sermonum Dei, visionem omnipotentis intuens? Quomodo obturato oculo visionem vidit? non quod historialiter in somnis, quando oculi corporei jam clausi fuerint, per visionem quæ dicenda erant angelico ministerio cognovit. Secundum allegoriam vero demonstratur aliquo modo habere oculos mentis apertos, aliquo modo clausos. Apertos quidem ad mysteria agnoscenda in futuro, clausos vero ad corrigendum errorem suum. Habuit quippe intuitum cordis revelatum, ad perspiciendum prophetiæ sacramentum, sed ad colendum atque venerandum ipsum prophetiæ auctorem non habuit. *Cujus omnes,* inquit, *typum tenent, qui aliud scientia, aliud moribus agunt; aliud ore, aliud factis ostendunt.* De qualibus Apostolus ait : *Qui cum Deum cognovissent, non sicut Deum glorificaverunt, aut gratias egerunt; sed evanuerunt a cogitationibus suis, dicentes se esse sapientes, stulti facti sunt,* etc. (*Rom.* I). Et alibi scriptum est : *Confitentur se nosse Deum quidem, factis autem negant* (*Tit.* I). Unde Balaam *vanus populus,* sive *præcipitans eos* interpretatur, et Beor *impellens :* quia omnes qui veræ religioni qua Deus unus in fide, quæ per justitiam operatur, veraciter colitur atque honoratur, contrarie agunt, merito vanus populus nuncupantur, et filii Beor esse dicuntur, hoc est, impellentis diaboli, videlicet qui semper impellit et provocat ad peccatum. Sequitur : *Qui cadit et sic aperiuntur oculi ejus.* Nam sæpe quidam æterna judicia mirantur, prædicamentum cœlestis patriæ cum audiunt diligunt, mira opera internæ dispositionis obstupescunt ; sed tamen amando et videndo, ad hæc eadem opera assurgere negligunt. Jacentes ergo Dei miracula considerant, qui ejus potentiam sciendo pensant, sed vivendo non amant. Per contemplationem quidem in considerationem oculos tendunt, sed tamen per intentionem sese a terra non erigunt. Potest hæc sententia juxta tropologiam et aliter intelligi. *Dixit homo,* inquit, *cujus obturatus est oculus, dixit auditor sermonum Dei, qui visionem Omnipotentis intuitus est, qui cadit et sic aperiuntur oculi ejus.* Nescit impius mala quæ facit, nisi cum pro eisdem malis puniri jam cœperit. Consilium enim Balaam contra Israelitas præbuit ; sed post, in pœna vidit, quid prius ex culpa commiserit. Electi autem quia ne peccare debeant provident, eis videlicet oculi ante casum patent. Iniquus vero post casum oculos aperit quoniam post culpam jam in pœna sua conspicit, quia malum debuit vitare quod fecit. Notandum autem, quod hic locus aliter juxta LXX legitur : *Benedixit,* inquit, *Balaam, filius Beor. Dixit homo vere videns; dixit audiens verba fortis, qui visum Dei vidit in somnis, revelati oculi ejus.* Mirum profecto est, quomodo tantæ laudis genus habeat Balaam, qui accepta parabola sua de semetipso pronuntiet hæc. Quomodo enim homo vere videns Balaam sit qui divinationi et auguriis operam dederit, qui etiam magiæ studuerit sicut supra ostendimus, valde mirum est, nisi forte pro eo quod supra dictum est, quia spiritus Dei factus fuerit in ipso, et quia verbum Dei positum sit in ore ejus, hæc de eo putentur tam magna conscripta esse præconia. Nec Moyses enim, nec alius quis prophetarum facile invenietur tantis laudibus elatus. Unde magis mihi videretur hæc illi populo convenire eo tempore quo, jam conversus ad Dominum, deposuit velamen quod erat super cor suum. Dominus autem spiritus est. Idcirco denique dicit, *revelati oculi ejus :* quasi qui nunc clausi fuerint, et nunc per spiritum Dei, qui super eum factus est, ablato velamine revelentur. Nunc ergo est quando vere videt et vere audit verba fortis, et visum Dei videt in somnis, id est, ea quæ in somnis Danieli prophetæ tempora designata sunt, videbit impleta, et visiones illas quæ in somnis ad illum delatæ sunt videt, hoc est, intelliget, agnoscet, et oculis revelatis efficitur similis, qui dicebant : *Nos autem omnes revelata facie gloriam Domini speculabimur, in eamdem imaginem transformati, a gloria in gloriam tanquam Domini spiritu* (*II Cor.* III). Verum si quis hæc etiam secundum historiam velit dicta suscipere, quia in eo quo vidit Balaam quia bonum est in conspectu Domini benedicere Israel, ostenduntur revelati oculi ejus, et factus esse homo vere videns. Quæ vera enim vidit hoc est, quæ futura erant de Israel vel Jacob. Audisse quoque eum verba fortis dicet in eo, cum venit ad eum Deus, et dixit ei in somnis: Verbum quod dem in ore tuo, hæc observa ut loquaris : et hoc erit visum Dei quod vidit in somnis. Et per hæc revelatos esse oculos ejus asserit, quia potuit videre quæ vidit. Hæc quidem de his quæ in præfatione sua Balaam in semetipsum visus est prophetare. Jam nunc videamus quæ sunt quæ in consequentibus dicit.

Quam pulchra tabernacula tua, Jacob, et tentoria tua, Israel! Ut valles nemorosæ, ut horti juxta fluvios irrigui; et tabernacula, quæ fixit Dominus, quasi cedri prope aquas. Non puto quo domicilia eorum terrena conclaudet. Neque enim tale aliquid fuisse apud eos propter cæteras gentes memoratur. Sed videamus, ne forte quoniam populus per tribus erat divisus, et unaquæque tribus per plebes, et iterum plebes per cognationes partiebantur, et cognationes per domos familiarum, per numerum nominum, et per capita numerabantur, hoc est, omnis, qui erat a viginti annis et supra, masculus, qui procedere poterat ad bellum, hæc tabernacula Balaam in spiritu contuens magnificet et extollat. Sed non in his solius litteræ contuenda sententia est; quoniam quidem, quæ loquitur Balaam, assumpta parabola sua loquitur : in parabolis ergo et nos, quod dicitur audiamus. Si enim consideres divisiones illas, et ordines populorum, qui in resurrectione habebuntur in populo veri Israelis, quando unusquisque resurget in suo ordine, si potes, intuere tribus illas, et plebes, et cognationes, in quibus non tam carnis

Digitized by Google

et sanguinis est cognatio, quam mentis et animi : tunc intelliges quam pulchra sunt tabernacula Jacob et tentoria Israel. Quod si secundum aliam editionem legere volueris ita : *Quam bonæ sunt domus tuæ, Jacob, tabernacula tua, Israel; ut nemora umbrantia, ut paradisi super flumina;* et differentiam domorum ac tabernaculorum ejus requiras, et Jacob atque Israel diversitatem etiam de hoc talis quædam habenda distinctio est. Domus res est fundata ac stabilis, et certis terminis septa. Tabernacula vero sunt habitacula quædam eorum, qui semper in via sunt, et semper ambulant, nec itineris sui terminum reperiunt. Igitur Jacob habendus est in eorum personis, qui in actibus et opere perfecti sunt : Israel vero illi intelligendi sunt qui studia erga sapientiam gerunt. Quia ergo operum gestorum, quæ exercitu certo fine clauduntur (neque enim sine fine est operum perfectio) ubi adimpleverit quis omnia quæ facere debuit, et ad perfectionis finem operum venerit, perfectio ipsa operum, bona domus ejus esse dicitur. Eorum vero qui sapientiæ et scientiæ operam amant, quoniam finis nullus est (quis enim terminus sapientiæ Dei erit? ubi quanto amplius quis accesserit, tanto profundiora inveniet; et quanto quis scrutatus fuerit, tanto ea ineffabilia et incomprehensibilia deprehendit: incomprehensibilis enim et inæstimabilis est Dei sapientia) : idcirco eorum qui iter sapientiæ incedunt, non domos laudant; non enim pervenerunt ad fidem, sed tabernacula mirantur, in quibus semper ambulant, et semper proficiunt : et quanto magis proficiunt, tanto eis proficiendi via augetur, et in immensum ponitur. Et ideo istos profectus eorum per spiritum contuens, tabernacula ea nominat Israel. Et vere si quis scientiæ aliquos profectus, et experimenti aliquid in talibus sumpsit, scit profecto quod ubi ad aliquam ventum fuerit theoriam, et agnitionem mysteriorum spiritualium, ibi anima quasi in quodam tabernaculo demoratur. Cum vero ex his quæ reperit, alia rursus rimatur, et ad alios proficit intellectus, inde quasi elevato tabernaculo tendit ad superiora; et ibi collocat, et in imis sedem, sensuum stabilitate confixam; et inde iterum ex ipsis alios invenit spiritales sensus, quos priorum sine dubio sensuum consequentia patefecerit. Et ita semper ad priora extendens, tabernaculis quibusdam videtur incedere. Nunquam enim est quando anima scientiæ igniculo succensa, otiari possit et quiescere, sed semper a bonis ad meliora, et iterum ad superiora a melioribus provocatur. Hoc ergo sapientiæ Dei iter grate satis, et cum multo decore præscripsit dicens:

Ut nemora umbrantia, et ut paradisi super flumina, et sicut tabernacula, quæ fixit Dominus; sicut cedri juxta aquas. Qui enim incedunt hanc viam, per nemora umbrantia incedunt. Nemora enim sunt eis umbrantia, et ut paradisi omnis justorum cœtus, et sanctorum prophetarumque chorus. Sub umbra enim sensuum quos apud illos scriptos inveniunt, refrigerantur animæ ipsorum; et in doctrinis eorum, quasi incedentes per opaca nemorum, delectantur, et sicut paradisi super flumina, similes et cognatos illi paradiso, in qua lignum vitæ est. Flumina vero possumus vel Scripturas evangelicas atque apostolicas accipere, vel etiam angelorum et cœlestium virtutum erga hujusmodi animas adjutoria. Rigantur enim ab illis et mundantur, atque ad omnem scientiam et agnitionem rerum cœlestium nutriuntur. Quamvis et Salvator noster fluvius sit qui lætificat civitatem Dei, et Spiritus sanctus non solum ipse fluvius sit, sed et his quibus datus fuerit, flumina de ventre eorum procedant, et Deus Pater dicat : *Me dereliquerunt fontem aquæ vivæ* (*Jer.* II), ex quo scilicet fonte flumina ista procedunt. His ergo mundata fluminibus tabernacula Israel, sunt sicut illa, quæ fixit Dominus. Sed intentum fortassis movere poterunt auditorem, quod duas quasdam species tabernaculorum præsens sermo commemorat. Ait enim : *Quam bonæ domus tuæ, Jacob! Tabernacula tua, Israel! ut nemora umbrantia, et ut paradisi super flumina.* Et rursum tabernacula tabernaculis comparat et dicit : *Et sicut tabernacula, quæ fixit Dominus.* Potest ergo et alia post alias quas supra protulimus recipi expositio, ut dicamus domus Jacob esse legem, et tabernacula Israel, prophetas. Non enim ipsum Jacob sed domos ejus laudat; nec ipsum Israel, sed tabernacula ejus : et tunc ea laudat, cum revelati sunt oculi ejus. Quandiu enim velamen positum est super lectionem legis et prophetarum, non videntur bona tabernacula nec laudabilis domus. Ubi autem ablatum fuerit velamen, et intelligi cœperit lex quia spiritalis est et prophetiæ, tunc bonæ et mirabiles domus Jacob; et tunc admiranda erunt tabernacula Jacob, cum, amota littera quæ occidit, vivificantem ex eis percipere spiritum cœperis. Potest adhuc et alio modo intelligi, ut et populi credentis et profecto hujus, qui a Christo ex gentibus congregatus est, corpora simul laudari videantur et animæ. Et Jacob quidem domus de corporibus dicatur, sicut et in libello quodam legitur quia Jacob domus sit Israel, hoc est, corpus ejus Jacob dicatur, et anima Israel. Similiter ergo et perfectorum quorumque corpora laudabiles dicantur esse domus Jacob. Est enim corpus laudabile cum continentia et castitate, nonnunquam autem cum martyrio decoratur. Tabernacula vero ad animas perfectas referri possunt, quibus et nomen videndo Deum convenit Israelis. Ista enim *tabernacula* sunt, inquit, *sicut nemora umbrantia, et sicut paradisi super flumina, et sicut tabernacula quæ fixit Dominus.* Alia ergo tabernacula ostendit esse quæ fixit Dominus, quibus sunt similia tabernacula Israel. Extra hunc modum me progredi convenit, ut videam quæ sint tabernacula quæ fixit Dominus. Illa nimirum sunt quæ ostendit Moysi, cum tabernaculum construeret in deserto, dicens ad eum : *Vide*, inquit, *ut facias omnia secundum typum, qui ostensus tibi in monte est* (*Exod.* XXV). Ad imitationem ergo istorum tabernaculorum quæ fixit Dominus, Israel debet facere tabernacula, et unusquis-

Digitized by Google

que nostrum expedire et fabricare tabernaculum suum. Unde videtur non fortuitum contigisse, ut Petrus quidem et Andreas et filii Zebedæi, ante piscatores invenirentur, Paulus vero ante faber tabernaculorum. Et quia illi vocati ab arte capiendorum piscium putantur, et fiunt piscatores hominum, dicente Domino : *Venite post me, faciam vos piscatores hominum* (*Matth.* IV), non dubium quin et Paulus, quia et ipse per Dominum meum Jesum Christum vocatus apostolus est, simili arte sua et transformatione mutatus sit, ut sicut illi ex piscatoribus piscium piscatores hominum facti sunt, ita et iste a faciendis tabernaculis terrenis ad cœlestia tabernacula construenda translatus sit. Construit enim cœlestia tabernacula, docens unumquemque viam salutis, et beatarum in cœlestibus mansionum iter ostendens. Facit tabernacula Paulus, et cum ad Jerusalem in circuitu, usque ad Illyricum replet Evangelium Dei ecclesias construendo. Et hoc modo facit et ipse tabernacula ad similitudinem tabernaculorum cœlestium, quæ ostendit Deus in monte Moysi. Sed unusquisque nostrum, si quis tamen exivit de Ægypto, et habitat in deserto, in tabernaculo debet habitare, et diem festum in tabernaculis debet agere. Sicut enim commemoratio fit egressionis ex Ægypto per pascha et azyma, ita et commorationis in deserto fit memoria per tabernacula. In tabernaculis enim habitaverunt patres nostri in deserto. Unde autem fieri oportet ista tabernacula, nisi ex verbis legis et prophetarum, ex sermonibus psalmorum et omnium quæ continentur in lege? Cum enim ex his quæ scripta sunt proficit anima, et semper ea quidem quæ retro sunt obliviscens, in ea quæ ante sunt se extendit, et de loco inferiore progrediens, crescit et proficit ad superiora, et augmento virtutum, et ex ipsa immutatione profectuum in tabernaculis merito dicetur habitare. Vide autem si non sunt tabernacula quæ fixit Dominus, etiam illa quæ Salvator commemorat in Evangelio dicens : *Facite vobis amicos de mammona iniquitatis : ut cum defeceritis, recipiant vos in æterna tabernacula* (*Luc.* XVI). Fixa autem dicuntur a Deo, quasi quæ non circumferuntur omni vento doctrinæ. Sunt autem adhuc tabernacula ista, et sicut cedri juxta aquas. Cedros hic non alias dicit, in quibus culpabilis notatur elatio, sed cedros Dei quæ suspiciunt vitis illius quæ ex Ægypto translata est palmites, et in quibus requiescit fructus ille cujus umbra operuit montes. Si intellexisti quantam requiem habeat iter sapientiæ, quantum gratiæ, quantumque dulcedinis, noli dissimulare, noli negligere; sed aggredere, nec eremi solitudinem perhorrescas. Habitanti enim tibi in hujusmodi tabernaculis occurret et manna cœleste, et angelorum panem manducabis. Incipe tantum, nec te prætereat solitudo deserti. Cito in consortium tuum etiam angeli venient, quia crescente gratia meritorum, ascendis manducare panem angelorum, et videre Deum deorum, quos sub specie cedrorum arbitror indicatos.

Fluet aqua de situla ejus, et semen illius erit in aquas multas. Ostendit secundum historiam, quod de gente Israel larga excresceet multitudo populorum. Aquæ enim, inquit, multitudo populi est. Secundum allegoriam vero significat abundantem gratiam evangelicæ doctrinæ : quæ de primitiva in Jerusalem Ecclesia per apostolorum ministerium in totum orbem terrarum largiter infusa est. Ipsi enim apostoli de genere Abraham exorti, et benedictione Christi qui est verum semen Abraham repleti, suis prædicationibus totum mundum repleverunt. Unde scriptum est : *In omnem terram exivit sonus eorum, et in fines orbis terræ verba eorum* (*Psal.* XVIII). Hinc et per Isaiam dicitur : *Omnes, qui viderunt eos, cognoscent illos, quia isti sunt semen cui benedicit Dominus.* (*Isa.* LXI)

Tolletur propter Agag rex ejus, et auferetur regnum illius. Hæc sententia demonstrat primum regem Judæorum, hoc est, Saul propter Agag regem Amalecitarum perdidisse regnum, eo quod parceret illi contra præceptum Domini. Alia autem editio hunc locum longe aliter habet. Prophetiam enim tenet de Christo et de regno ejus. Sed videamus quomodo scriptum sit. *Exibit*, inquit, *homo de semine ejus, et dominabitur gentibus multis. Et exaltabitur Gog et regnum ejus, et crescet regnum ejus.* Christus ergo est, qui exiit de semine Israel secundum carnem. Qui quomodo gentibus dominetur expositione non indiget, maxime qui legat dictum ei a Patre : *Postula a me, et dabo tibi gentes hæreditatem tuam, et possessionem tuam terminos terræ* (*Psal.* II). Quid est autem quod ait : *exaltabitur Gog regnum ejus?* Gog *super tecta* interpretatur. Et in isto loco non pro gentis alicujus nomine, ut putatur, positum est, sed ut in aliis nonnullis ipse sermo Hebræus non interpretatus relictus est, et ob hoc quasi de gente aliqua dictum videtur. Est ergo sermonis consequentia talis. *Et exaltabitur super tecta regnum ejus, et crescet regnum ejus.* Exaltari autem super tecta, de perfectione credentium dicitur; crescere autem, ad multitudines refertur. In his ergo qui perfecti sunt super tecta exaltatur regnum Christi, id est, super eos etiam qui in supernis sunt, et in superioribus habitant. Sicut enim fortassis aliqui etiam in cœlestibus, a quibus plus proficiant et altius exaltentur hi qui in regno Christi sunt, et ideo credo etiam ipse Salvator dicebat : *Qui in tecto est, non descendat tollere aliquid de domo* (*Matth.* XXIV), monens ut hi qui ad excelsam perfectionem venerunt, non iterum ad mundi hujus qui nunc domus appellatur, humilia et abjecta descendant. Sed et aliud, quod ait, *Quod audistis, prædicate super tecta* (*Matth.* I), ad hoc nihilominus respicit. Sic ergo exaltabitur super Gog regnum ejus, et crescietregnum ejus. Crescit enim dum multiplicantur Ecclesiæ, et fidelium numerus augetur; et in tantum crescit regnum Christi, usquequo ponat Pater inimicos ejus sub pedibus ejus. Sed et novissimum inimicum destruat mortem. Post hæc scriptum est adhuc de Christo : *Deus eduxit eum de*

Digitized by Google

Ægypto, cujus fortitudo similis est rhinocerotis. Quod in eo completum videtur, ubi post mortem Herodis, revocatur ab Ægypto, et designat Evangelium dicens : *Ex Ægypto vocavi filium meum* (*Matth.* II ; *Ose.* XI). Qui sermo quibusdam ex hoc loco assumptus videtur, et Evangeliis insertus. Aliis autem videtur esse prophetia. Potest tamen et secundum allegoriam intelligi, quia posteaquam venit ad Ægyptum mundi hujus, deduxit eum Pater et assumpsit ad semetipsum, ut viam faceret his, qui de Ægypto mundi hujus ascensuri erant ad Deum. *Et gloria unicornis ejus.* Omnia enim dæmoniorum regna dejiciens Christus, unicum suum regnum tanquam veri unicornis fundavit in gloria. Cornu enim sæpe pro regno docuimus nominari. *Devorabunt gentes hostes illius, ossaque eorum confringent, et perforabunt sagittis.* Hostes autem Domini Christi, impios Judæos appellat, de quibus ipsa Veritas in parabola evangelica de homine nobili, *qui abiit in regionem longinquam accipere regnum sibi et reverti*, narrans commemorat, cum subinfert dicens : *Cives autem ejus oderant illum : et miserunt legationem post illum dicentes : Nolumus hunc regnare super nos* (*Luc.* XIX). Contra has enim gentes congregati sunt cum Romanis imperatoribus Vespasiano et Tito, ut interficerent eos, roburque imperii eorum confringentes, comminuerent, atque instrumentis bellicis Jerusalem metropolim eorum superatam funditus everterent gentemque delerent, in ultionem innocentis effusi sanguinis Domini. Mystice autem gentes, eosdem hostes devorabunt, cum prædicatores sancti ex gentibus electi, plurimos eorum prædicatione sua ad fidem catholicam convertunt, eosque per baptisma et salubrem confessionem in corpus Christi transferunt. Ossa eorum confringunt, cum pertinaciam eorum et superbiam piis admonitionibus emolliunt. Et perforabunt sagittis, cum testimoniis divinæ legis corda eorum penetrant, atque ad compunctionem pœnitentiæ de peccatis suis provocant. Hinc et secundum aliam editionem iste locus ita legitur : *Edet*, inquit, *gentes inimicorum suorum, et crassitudinem eorum emedullabit.* Gentes utique illas quas inimici sui possidebant, ipse edet destructa virtute inimici, et crassitudines eorum emedullabit, cum omnem eis sensum crassum et carnalem extenuat, et convertit ad intelligentiam spiritalem. Quod autem crassitudo culpabitur, in Scripturis habeatur, indicio erit illud, quod scriptum est : *Incrassatum est cor populi ejus* (*Isa.* VI). Et alibi : *Satiatus est et incrassatus est, et recalcitravit dilectus* (*Deut.* XXXII). Edet ergo gentes, et cibum habet eos qui credunt in eum : sicut et ipse dicit in Evangelio : *Meus est cibus ut faciam voluntatem Patris mei, qui misit me* (*Joan.* IV). Cujus utique voluntas hæc erat, ut gentes converterentur ad fidem. Quod si ut superius docuimus, crassitudo culpabilis habetur, e contrario subtilitas laudabilis est habenda, quia et Spiritus sapientiæ, qui intelligibilis et sanctus et unigenitus et multiplex dicitur, similiter et subtilis esse perhibetur. *Et jaculis suis sagittabit inimicum.* Jacula ejus verba ejus sunt, ut superius diximus, quibus vel diabolum vicit, vel omnes inimicos ejus ; et contradicentes sibi etiam nunc superat et configit. Omnis enim qui peccat, inimicus ejus est dum peccat. Si autem audiat verba Dei, et agnoscens peccata sua, configatur ex eis et compungatur, atque ad pœnitentiam convertatur, veritatis sermone tenebratus, etiam ipse dicetur jaculis ejus esse confixus.

Accubans dormit ut leo, et quasi leæna, quam suscitare nullus audebit. Vel ut alia editio habet : *Recumbens requievit ut leo, et ut catulus leonis ; quis excitabit eum?* Requievit ut leo, cum in cruce positus, principatus et potestates exuit, et triumphavit eas in ligno crucis. Ut catulus autem leonis, cum resurgeret a somno mortis. Quod autem leoni simulque leænæ sive catulo leonis comparatur, potest adhuc intelligi, ut in leone illi qui perfecti sunt, in leæna quoque, hoc est in inferiore sexu, hi qui infirmiores sunt intellectu, atque illi qui insipientes sunt et rudes, in catulo leonis exprimantur. Quod vero ait, *quam suscitare nullus audebit*, significat nullum, neque angelum, neque hominem, carnem Christi a mortuis resuscitare prævalere, quam sola majestas divina a mortuis revocavit. Unde in Evangelio Dominus ait : *Nemo tollit a me animam meam ; sed ego pono eam, et iterum sumo eam* (*Joan.* X). Sin autem secundum aliam editionem legerimus, quis suscitabit eum? Idcirco quia nunc a Patre dicitur suscitatus, et etiam ipse templum corporis sui post triduum suscitare se dicit, merito in hoc quasi percunctantis designatur affectus.

Qui benedixerit tibi erit ipse benedictus, et qui maledixerit, in maledictione reputabitur. Certum est quod benedicentes Christo, benedicti sunt : et in communionem paternæ benedictionis assumpti. Qui autem maledicunt, maledicti sunt. Si enim ad populum istum respicias, qui maledicit Christo, etiam lacrymabiliter invenitur esse maledictus. Quid enim evenire possit aliud his qui maledicunt sapientiæ, qui maledicunt veritati, qui maledicunt vitæ, nisi ut ab his omnibus bonis extorres et exsules jaceantur? Hæc enim omnia Christus est. Et qui maledicit Christo, tanquam his omnibus maledicens, perpetua damnatione vel maledictione damnatus est. Ego tamen puto, quod non solum ille maledicat Christo, qui sermonem adversum eum maledictum profert, sed et ille qui sub nomine Christiano male agit et turpiter conversatur, vel inhonestis, vel verbis, vel actionibus suis, facit nomen ejus blasphemari inter gentes. Sic, e contrario, non ille qui sermonibus solis Dominum benedicit, ipse benedicere putandus est, sed qui actibus et vita et moribus suis facit ab omnibus nomen Domini benedici. Et in istis complebitur quod tertia prophetia Balaam designat, quia benedicentes Christo benedicentur, et maledicentes ei, maledicti erunt. Propter quod omnimodis caveamus, ne per opera et actus nostros Christi nomen blasphemetur, sed magis id agamus, vel benedictionibus ejus participes esse mereamur.

Digitized by Google

Iratusque Balaam contra Balac, complosis manibus ait : Ad maledicendum inimicis meis vocavi te : quibus, e contrario, tertio benedixisti. Revertere ad locum tuum. Decreveram quidem magnifice honorare te, sed Dominus privavit te honore disposito. Ostenditur in his, quia et Balac intellexerit non jam dæmonum ministerio decipi Balaam, sed Dei virtute ad meliora transferri : et ideo dicit, *Dominus privavit te honore.* Sed hæc quæ plana sunt transcurrentes, ad sequentia veniamus. Respondit Balaam ad Balac : *Nuntiis tuis quos misisti ad me dixi : Si dederit mihi Balac plenam domum suam argenti et auri, non potero præterire sermonem Dei mei, ut vel boni quid vel mali proferam ex corde meo : sed quidquid Dominus dixerit, hoc loquar.* Sciens Balaam quod non sibi per ministros solitos responsa deferrentur, sed ab eo qui haberet omnium potestatem, recte videtur protestatus, non posse verbum Domini transgredi, et facere illud pusillum et magnum apud semetipsum. Non enim ille loquebatur ei, qui posset sacrificiis et muneribus permutari; sed ille erat, apud quem non est commutatio, nec commutationis umbra. Et inde non potest sacerdos mutari mercede, ubi Deus muneribus non movetur. Discessurus tamen Balaam, incipit iterum prophetare et dicit : *Verumtamen pergens ad populum meum, dabo consilium, quid populus tuus faciat huic populo extremo tempore.* Quod juxta aliam editionem ita legitur : *Veni, consilium do tibi, quid faciat populus hic populo tuo, in novissimis diebus?* Sumpta igitur parabola, rursum ait. Sed priusquam ad explanationem eorum quæ prophetæ sunt veniamus, velim requirere quis iste sensus est, vel quis ordo verborum, quod ait : *Veni et consilium do tibi.* Et consilii quidem nihil dare videtur, sed ait : *Quod facturus sit populus hic populo tuo in novissimis diebus;* et esset utique consequentia, ut videretur Balaam prophetare de his quæ populus Israel facturus esset populo Balac, vel cæteris gentibus; et quod in virtute faciet, ita ut non derelinquat ex urbibus Moab ullum qui salvus fiat. Sed et prophetia nihilominus quam de Christo conjungit in consequentibus et dicit : *Orietur stella ex Jacob, et exsurget homo de Israel, et vastabit omnes principes Moab*, convenienter posita videtur, si scriptum esset : *Veni et propheto tibi.* Nunc autem quid dicemus ad hoc quod scriptum est : *Veni, consilium do tibi, quid faciet populus hic populo tuo?* Requiramus ergo, quomodo intelligi debeat, quod scriptum est, *consilium tibi do.* De quo sæpe apud meipsum requirens, nullum puto exitum invenire sententiæ. Sed hoc quod ait, *consilium tibi do*, communi et usitato more dictum putemus. Sed illud magis vidi esse conveniens, quod ait, *consilium tibi do*, ut ita dixisse intelligatur : Consilium divinum, quod in novissimis diebus implendum est, nunc mihi revelatum, aperio tibi et manifesto, ut scias quid populus hic faciet populo tuo. Et hoc modo stare mihi visum est posse quod ait : *Consilium tibi do, quid facturus est populus hic populo tuo*, hoc est, consilium Dei enuntio tibi et manifesto. Requirenti sane mihi, sicubi forte in Scripturis divinis sub hoc sermone simile aliquid dictum possit occurrere, visum est etiam illud similiter advertendum quod Apostolus ait : *Quis enim cognovit sensum Domini, aut quis consiliarius ejus fuit?* (*Rom.* XI.) Hic enim quis, non pro nullo, sed pro raro vel eximio habetur. Quomodo enim cognovit sensum Domini unigenitus suus, qui dicit : *Nemo novit Patrem nisi Filius, et cui voluerit Filius revelare?* (*Luc.* X.) Quid est ergo aliud scire Patrem, nisi scire consilium ejus et sensum? Sed et Spiritus sanctus, qui scrutatur etiam alta Dei, quid nisi sensum ejus agnoscat? Agnoscit ergo et Filius et Spiritus sanctus sensum Domini, et hi quibus voluerit Filius revelare. Quod si agnoscit Filius sensum Dei, est ergo et consiliarius ejus, non ita accipiendum est, quasi ignoranti ei quid agat, consilium det Filius, et Spiritus sanctus. Simili ergo modo et Balaam, quia consilii, quod ei revelaverat Deus, participem faciebat et gnarum Balac, ait : *Veni, consilium tibi do.*

Dixit Balaam filius Beor : Dixit homo cujus obturatus est oculus; dixit auditor sermonum Dei; qui novit doctrinam Altissimi, et visionem Omnipotentis videt; qui cadens apertos habet oculos. Videbo eum, sed non modo; intuebor illum, sed non prope. Quomodo dignum erit tantum istud intelligi de Balaam ut sciat scientiam Excelsi, qui etiam Balac regem docuerit, quomodo scandalum mitteret coram filiis Israel, ut manducarent immolata et fornicarentur. Vix enim de sanctis prophetis aut apostolis inveniet aliquis dictum, quia scientiam sciant Excelsi : quamvis Paulus dixerit, *audisse se verba inenarrabilia, quæ non licet homini loqui* (*II Cor.* XII); tamen non est professus habere scientiam Excelsi. Propter quod diligentius intendamus, si forte dignum aliquid Deus nobis super hoc sermone revelare dignetur. In libro qui apud nos quidem inter Salomonis volumina haberi solet, et Ecclesiasticus dici, apud Græcos vero Sapientia Jesu filii Sirach appellatur, scriptum est : *Omnis sapientia a Deo est* (*Eccles.* I). Quod fortasse possumus ita intelligere, quasi a Deo sit et illa sapientia mundi hujus, quæ destruenda dicitur, et principum mundi hujus; et si qua alia est, per quam falsa scientia commendatur : nisi in ipso libello in consequentibus diceretur : *Nos est enim sapientia malitiæ disciplina* (*Eccli.* XIX). Per quod utique docet, quia omnis disciplina quæ falsi aliquid asserit, etiam si vehemens videatur, et veri similis, et quæ subverti difficile possit, tamen nequaquam hujusmodi scientia ad sapientiæ titulum debeat applicari. Quid ergo est quod ait : *Omnis sapientia a Deo est?* Illud mihi sensisse videtur, quia omnis peritia, quæ vel erga artem aliquam usui humano necessaria habetur, vel cujuslibet rei scientia, sapientia dicatur a Domino data. Denique apud Job scriptum est : *Quis dedit mulieribus texendi scientiam, et varietates disciplinarum?* Sed et in Exodo : *Locutus est*, inquit, *Dominus ad Moysen dicens :*

Digitized by Google

Ecce vocavi nominatim Beseleel filium Huri filii Or ex tribu Juda, et replevi eum Spiritu divino, sapientiæ et intellectus et disciplinæ, ut in omni opere intelligat et sit architectus, ad operandum argentum et aurum et æs, et lapides repletionis, et omnia opera fabrilia, et in ligno, ut operetur secundum omnium opera, ad quæ ego dedi eum. Sed et Eliab filium Achisamach ex tribu Dan. Et dedi in cor omni prudenti intellectum, ut faciant omnia quæ constitui tibi (*Exod.* XXXI). Relegamus ea quæ in Daniele scripta sunt, de ipso Daniele et tribus amicis ejus, quos Nabuchodonosor rex tribus annis erudiendos tradidit, volens eos in sua, id est patria Babyloniorum sapientia scientissimos fieri. Ibi ergo scriptum est : *Dedit*, inquit, *Deus eis intellectum et prudentiam in omni arte grammatica; et Daniel intellexit in omni visione et somnis* (*Dan.* I). Et post pauca : *Et steterunt in conspectu regis, et in omni verbo sapientiæ et scientiæ, in quo quæsivit ab eis rex, invenit eos decuplo super omnes incantatores et magos, quæ erant in omni regione.* Ex his ergo omnibus potest intelligi, quomodo et Balaam dixerit de semetipso : Qui scit scientiam Excelsi, scilicet ut intelligatur, quod origo totius scientiæ, ab ipso acceperit exordium; vitio autem humanæ malitiæ aspirantibus et subripientibus etiam dæmonibus, in perniciem versa sunt quæ pro utilitate concessa sunt. Hæc de eo, quod dixit, *Sciens scientiam Excelsi*, a nobis pro viribus discussa sint. Videamus ergo quid est, quod in consequentibus dicit : *Videbo illum, sed non modo, intuebor illum, sed non prope.* Hoc ad Salvatoris, Domini videlicet Christi pertinere adventum creditur : de quo et in consequentibus dicit : *Orietur stella ex Jacob, et consurget homo de Israel.* Videndum eum dicit esse sed non modo : hoc est, non eo tempore, quo ista loquebatur : *In novissimis enim diebus ubi venit plenitudo temporum, misit Deus Filium suum* (*Gal.* IV). Sed si secundum alia exemplaria legere voluerimus ita : *Ostendam ei et non modo; beatifico et non appropinquat :* non ad hunc Balaam, per quem hæc dicuntur, sed ad illos quorum personam haberi in hoc diximus, referetur. Illi enim doctores legis et scribæ, ostendunt Christum in lege et prophetis prophetatum, sed non modo, hoc est, non in eo tempore quo venit, sed cum plenitudo gentium introierit, et omnis Israel salvari incipiet, tunc eum ostendent, et tunc beatificabunt, quem modo blasphemant. Sed hoc tempus in quo hæc futura sunt, non appropinquat : longe enim est, et in ipso sæculi fine sperandum. Et ideo ait : *Ostendam illi, sed non modo.* Illi, hoc est populo qui tunc salvabitur. Post hæc : *Orietur*, inquit, *stella ex Jacob, et consurget virga de Israel, et percutiet duces Moab, vastabitque omnes filios Seth; et erit Idumæa possessio ejus. Hæreditas Seir cedet inimicis suis.* De his in superioribus diximus, quia evidenter de stella quæ magis in Oriente apparuit, profitetur : quia duce venerunt ad Judæam, requirentes eum qui natus est regem Israel; et repertum oblatis muneribus adoraverunt. Sed movet me quod ipsa stella posteaquam dictum est in Evangelio, quia *præcesserit magos usque ad Bethlehem, et veniens steterit supra ubi erat puer* (*Matth.* II), ultra non sit dictum, quia vel discesserit inde vel evanuerit, aut assumpta sit, aut aliquid omnino de hoc narratio evangelica designaverit, sed hoc tantum dixerit, quia venit et stetit supra ubi erat puer. Ne forte ergo sicut tempore baptismi, cum baptizatus Jesus ascendit de Jordane, aperti sunt ei cœli, et vidit Joannes Spiritum Dei descendentem, quasi columbam, et manentem super eum; et audivit vocem de cœlo dicentem : *Hic est Filius meus dilectus, in quo bene complacui* (*Matth.* III) : ita et stella hæc, quæ venit supra ubi erat puer et stetit, in Christo similiter remansit : sicut et Spiritus sanctus in specie columbæ venisse dicitur et mansisse in eo; et sicut venisse Spiritum Dei et mansisse in eo ita accipimus, quod nunquam ab eo recesserit Spiritus Dei : ita et stellam, quæ venit et stetit super eum, accipiendum puto, quod sic steterit super eum, ut nunquam inde mota sit, et ideo deitatis ejus indicium illam stellam fuisse opinor. Unde et ordo prophetiæ hæc eadem consequenter ostendit, cum de deitate quidem ejus dicit : *Orietur stella ex Jacob*, de humana vero natura, *et exsurget homo de Israel*, ut in utroque, et secundum deitatem, et secundum humanitatem, Christus prophetatus evidenter appareat. *Et vastabit principes Moab.* Moab quidem gens est, cujus principes non alios esse quam spiritales nequitias et principatus illos adversum quos nobis luctamen est intelligimus. Hos ergo iste homo ex Israel vastabit, cum exuet principatus et potestates, et affiget illos cruci suæ. Neque enim poterat salvare Moabitas, et ad Dei agnitionem perducere, nisi principes illos, qui in eis dominationem impietatis tenuerant, devastasset. *Et prædabitur omnes filios Seth.* Seth filius est Adam, de quo Eva dixit cum natus esset : *Suscitavit enim mihi Deus semen aliud, pro Abel quem occidit Cain* (*Gen.* V). Iste est ergo Seth, ex quo omne humanum in hoc mundo ducitur genus. Nam de Cain, qui nati fuerant, diluvio perierunt. Filii ergo sunt Seth omnes homines qui in hoc mundo sunt. Et cum dicitur, *deprædabit omnes filios Seth*, prædam sic accipe, sicut in superioribus interpretati, suscipit omnes filios Seth, victis adversariis dæmonibus, eos qui sub ipsorum dominatione tenebantur, Christus quasi prædam victoriæ suæ ducit, et spolia salutis reportat : sicut et in aliis de eo scriptum est, *quia ascendens in altum, captivam duxit captivitatem* (*Psal.* LXVII). Captivitatem scilicet illam humani generis, quam diabolus ad perditionem ceperat, iste rursus captivam duxit, et a morte revocavit ad vitam. Utinam ergo a me captivum habeat semper Jesus, et me ducat in prædam suam, et ego tenear ejus vinculis alligatus, ut et *ego* dici merear *vinctus Christi Jesu*, sicut Paulus de semetipso gloriatur (*Ephes.* III.) *Et erit Edom hæreditas, et erit hæreditas Seir inimicis ejus.* Edom idem est qui et Esau. Hic secundum historiam quidem inimicus est Israel, sed in adventu, inquit, Christi etiam ipse hæreditas ejus

Digitized by Google

erit : hoc est recipietur ad fidem, nec excludetur ab hæreditate Christi. Si vero spiritaliter advertamus, Edom caro intelligitur, quæ adversatur spiritui, et est ejus inimica. In adventu ergo Christi, cum subjecta fuerit caro spiritui per resurrectionis spem, etiam ipsa ad hæreditatem veniet. Non enim sola anima, sed et caro, quæ aliquando fuerat inimica, per obedientiam spiritus consors futuræ hæreditatis existet. Israel vero fortiter aget, hoc est quod dicit, quia tunc Edom vel Esau, hoc est carnis natura, in hæreditatis societatem vocabitur, cum Israel anima videlicet facta fuerit in virtute, et decenter fuerit repleta virtutibus. Si enim anima non veniat ad virtutes, sed in ignavia perseveret, nec caro ad hæreditatem veniet, sed ad judicium illius, *qui potest animam et corpus perdere in gehennam* (*Matth.* v).

De Jacob erit qui dominetur et perdet reliquas civitates. Dominus videlicet Christus, qui de semine Jacob secundum carnem natus, in mundum venit : cui secundum sancti Evangelii attestationem, *data est omnis potestas in cœlo et in terra* (*Matth. ult.*) ; *ut in nomine Jesu omne genu flectatur, cœlestium, terrestrium atque infernorum, et omnis lingua confiteatur, quia Dominus Jesus Christus in gloria est Dei Patris* (*Philip.* II) : ipse associata sibi civitate Dei, hoc est Ecclesia catholica, perdet reliquas civitates, conventicula sine dubio hæreticorum, ac munimenta philosophicorum dogmatum, qui contrarie sentiunt atque agunt fidei catholicæ. Sed neque silendum arbitror, quod in quibusdam exemplaribus hic locus ita legitur : *Exsurget*, inquit, *Jacob, et perdet liberatum de civitate*. Nec in hoc solum, sed in omni pene prophetico stylo quæ dicuntur, involuto satis et obscuro sermone dicuntur. Non enim sanctos sprevit, qui de his scribi voluit, ut palam hæc et pedibus, ut ita dicam, imperitorum conculcanda ponerentur ; sed ita providit, ut cum publice habere videantur, sermonum tamen obscuritate condita in arcanis, et in secretis obtecta serventur. Et nunc ergo quod ait, *perdet liberatum de civitate*, nisi ad consuetudinem propheticam respicias de qua dicitur : *Omnis prophetia non potest propria absolutione constare* (*II Petr.* I), valde difficilis videbitur intellectus. Videamus tamen, si forte hoc modo poterit explanari. Civitatem hunc mundum intelligamus, sicut et in Evangeliis dicitur de luxurioso filio, *qui dilapidavit substantiam patris, qui accessit*, inquit, *ad quemdam primarium civitatis in regione illa, a quo receptus in agrum mittitur porcos pascere* (*Luc.* XV). Et hæc ergo civitas cujus ille primarius erat, mundus hic intelligitur. Igitur de hac civitate liberatum, hoc est quem liberat Christus, de hoc mundo perdet eum. Dicit enim ei : *Quia qui perdit animam suam propter me, salvam faciet eam* (*Matth.* XVI). Salutari ergo perditione perdet Jesus, eum quem de hujus mundi civitate liberavit. Et nos itaque, qui ad salutem venire volumus, et de hoc mundo liberari, debemus animas nostras perditione utili et necessaria perdere. Perdit enim animam secundum Christum, qui desideria ejus refrenat, qui cupiditates ejus resecat, qui luxuriam ejus resolutionemque castigat, et in nullo prorsus facit voluntatem suam, sed voluntatem Dei, et per hæc perire dicitur anima. Perit namque vita ejus prior, et incipit novam vitam, quæ in Christo est, ducere. Simile autem huic dicto etiam illud est : *Si commoriamur et convivemus* (*II Tim.* II). Et illud : *Si autem mortui estis ab elementis mundi, quomodo velut viventes in hoc mundo decernitis?* (*Col.* II.) Necessaria ergo in his declarantur, quia perdit animam suam in hoc mundo, qui cum Christo moritur ; et qui sic eam perdiderit, inveniet eam, ibi sine dubio ubi dicit Apostolus : *quia vita vestra abscondita est cum Christo in Deo* (*Col.* III).

Cumque vidisset Amalec, assumens parabolam ait : Principium gentium Amalec, cujus extrema perdentur. Primitiva necessarium mihi videtur requirere in Scripturis divinis, quibus in locis vel quo in tempore, nomen Amalec scriptum sit, quo vel ex genere gens ista descendat. Facilius enim quod quæritur agnoscitur, si ex pluribus locis, quæ de eadem scripta sunt, proferantur. Igitur in Genesis lectione, ubi quinque reges convenerunt ut expugnarent quatuor reges qui regnabant in Sodomis, post aliquanta ita refertur : *Et venerunt ad fontem Masphat, ipsa est Cades ; et percusserunt omnem regionem Amalecitarum, et Amorrhæorum, qui habitabant in Asasonthamar* (*Gen.* XIV). In his primo locis Amalec memini nominatum. Sed requiratur fortassis, utrum duæ gentes ejusdem nominis habeantur : quoniam quidem et in catalogo filiorum Esau, et ducum qui ex ejus genere descenderant, refertur Amalec. Ita enim scriptum est : *Hæ sunt autem generationes Esau patris Edom, in monte Seir. Et hæc nomina filiorum ejus : Eliphaz filius Adæ uxoris Esau ; Raguel quoque filius Basemath uxoris ejus. Fueruntque filii Eliphaz : Theman, Omar, Zepho et Gathan, et Genez. Erat autem Thamna concubina Eliphaz filii Esau, quæ peperit ei Amalec.* Et post pauca : *Hi duces filiorum Esau, filii Eliphaz primogeniti Esau. Dux Theman, dux Omar, dux Sephu, dux Genez, dux Chore, dux Gathan, dux Amalec* (*Gen.* XXXVI). Hic ergo Amalec, filius fuit Eliphaz primogeniti filii Esau, natus ex concubina nomine Thamna. Sed redeamus ad primam de Amalech commemorationem, ubi qui reversi sunt et venerunt ad fontem judicii, qui vocatur Cades, interficient omnes principes Amalec. Cades interpretatur *ablingens populum*. Igitur hi qui revertuntur ad sanctum et convertunt se ad sanctificationem, interficiunt et perimunt Amalec, illum scilicet qui ablingit populum, vel declinat populum. Quis autem alius est qui declinat populum a Deo, nisi virtus contraria et spiritales nequitiæ? Horum ergo principes, qui sunt? Illi sine dubio principatus, adversus quos sanctis est colluctatio. Adversum principatus enim et potestates, et mundi hujus rectores, sunt eis agones : quos tamen superare non poterunt, nisi convertantur ad sanctimoniam. Ipsa sanctimonia tamen, quæ est

Digitized by Google

Cades, fons est judicii. Omnis enim qui se ad sanctimoniam convertit, habet semper ante oculos suos fontem judicii. Prospicit enim judicii diem, et purificato corde tam malorum pœnas, quam piorum beatitudines contuetur. Et hæc faciens omnes Amalecitarum principes prosternit et dejicit. Si qui autem non se converterint ad Cades, id est, ad sanctimoniam fontemque judicii, neque futurum judicii cogitant diem, isti subjecti sunt principibus Amalec. Nunc autem videamus et istum Amalec, filium Eliphaz primogeniti Esau, quem peperit ei Thamnas concubina sua : cujus pater est Eliphaz, qui interpretatur *Deus me dispersit*. Mater autem Thamnas, quæ et ipsa primo quidem est *deneger*, deinde interpretatur *defectio commota*. Et necessario utique, qui ab his talibus gignitur, hostis est Israel, vel declinans populum. Primus enim ipse Hæbræos egressos ex Ægypto, bello aggressus est in Raphidim, tunc cum Moyses ait ad Jesum : *Elige tibi viros et exi, et conflige cum Amalec crastino ; et ecce ego sto in vertice collis, et virga Dei in manu mea erit. Et fecit Jesus sicut dixit ei Moyses, et conflixit cum Amalec. Moyses autem et Aaron, et Hur, ascenderunt in verticem collis. Et factum est ut cum levaret manus Moyses, invalesceret Israel. Cum autem deponeret manus suas, invalescebat Amalech* (*Exod.* XVII). Et post pauca iterum scriptum est, *quia fugaverit Jesus Amalec, et populum ejus gladio dejecerit, tunc cum Dominus dixerit ad Moysen : Conscribe hæc ad memoriam in libro ; et da in auribus Jesu, quia delens delebo memoriam Amalec de sub cœlo. Et ædificavit Moyses altare : et nominavit nomen ejus, Dominus refugium meum, et ait : Quia in manu occulta, hoc est, invisibili, Dominus expugnabat Amalec, a generatione in generationem.* Sed in Deuteronomio ita scriptum est : *Memento quanta fecerit ibi Amalec in via, et excidit caudam tuam, omnes qui laborant post te. Tu autem esuriebas et laborabas, et non timuit Deum* (*Deut.* XXV). Observa ergo et hic quomodo Amalec obstitit Israeli in via, sed tamen non potuit caput ejus abscindere, nisi caudam tantum, id est, in eos potuit obtinere, qui retro positi erant, qui ultimi sequebantur; nec ea quæ retro erant obliviscentes, extendebant se ad ea quæ inante sunt. Et ideo puto, quia Dominus præcipiebat in Evangeliis dicens : *Nemo mittens manum suam ad aratrum, et retro respiciens, aptus est regno Dei* (*Luc.* IX). Et merito. Si enim retro quis intuens fuerit, in cauda abscindet eum Amalec. Quod ait, *initium gentium Amalec*, certum est, quia nullo pacto ad illum qui tunc erat in carne Amalec, referri possit. Neque enim primus erat antiquitatis origine, sed ad invisibilem Amalech melius referetur, qui declinando populos a Deo, et faciendo gentiles, ex Dei cultoribus Amalec nominatur. Et inde recte initium gentium dicitur, quasi talis quædam virtus contraria quæ prima initium dederit, ut homines gentiles fierent, mutando gloriam incorruptibilis Dei in similitudinem imaginis corruptibilis hominis et volucrum, et quadrupedum, et serpentium, serviendo creaturæ potius quam creatori. Sicut enim in populo Dei scriptum est, initium Christus, sic, e contrario, in populo qui declinat a Deo et gentilis efficitur, initium est Amalec : cujus extrema perdentur, hoc est finis ejus erit mors, non ista quidem corporea, sed illa spiritalis quæ perpetua est. Sive, ut alia editio habet, *semen eorum peribit*. Semen eorum est persuasio et doctrina, qua docuerunt homines declinare a Deo. Istud ergo semen malum, et doctrina pessima, non ipsi in quibus seminatum est, peribunt. Ipsi enim cum conversi ingemuerint, salvi erunt. Et vide, si non talis expositio, etiam illis convenienter obsistat, qui Deum legis velut duritiæ et crudelitatis accusant; qui non solum gentem Amalec, sed et semen ejus pronuntiet periturum, cum gens quidem ad spiritales nequitias referatur, semen vero ejus, doctrina supersitionum gentilium, et cultus idolorum, atque omnis secta, quæ a Deo populum declinare suadeat, exponatur. Commemorat autem prophetia post Amalec, Cinæum, dicens : *Vidit quoque Cinæum, et assumpta parabola ait : Robustum quidem est tabernaculum tuum, sed si in petra posueris nidum tuum, et fueris electus de stirpe Ceni, quandiu poteris permanere?* Cinæus possessor interpretatur. Et qui sunt qui præsentia possident, nisi hi qui ingenio sapientiæ sæcularis callent? Qui in hoc veraciter robustum sibi habitaculum construunt, si per humilitatem parvuli apud semetipsos facti sunt, in Christi sublimitate nutriantur ; si semetipsos infirmos sentiant, et excelsa humilitate cogniti, Redemptori fovendam mentis fiduciam ponant. Summa non appetant, sed omne quod præterit, cordis volatu transcendant. Videamus sanctum virum, qualiter in petra ponat nidum suum. Ait enim : *Nostra conversatio in cœlis est* (*Phil.* III). Et rursum: *Qui cum resuscitavit nos, et considere fecit in cœlestibus* (*Eph.* I) *In petra ponit nidum*, quia profecto in supernis figit consilium. Non vult mentem in fluxa dejicere : non vult per abjectionem conversationis humanæ in infimis habitare. Tunc Paulus fortasse in carcere tenebatur, cum se sedere cum Christo in cœlestibus testatur. Sed ibi erat, ubi ardentem jam mentem fixerat ; non illic ubi illum necessario pigra adhuc caro retinebat. *Et si fueris*, inquit, *electus de stirpe Ceni, quandiu poteris permanere?* Ceni nidus meus, sive possessio interpretatur. At hi qui fuerint de stirpe Ceni electi, hoc est de sapientium numero, veritatis fuerint veri investigatores inventi, diu possunt permanere, quia vita longævi vivent perpetua. Unde per prophetam dicitur : *Quærite Dominum, et vivet anima vestra* (*Psal.* LXVIII). Et alibi per ipsam sapientiam dicitur : *Qui elucidant me, vitam æternam habebunt* (*Eccl.* XXIV). Alia autem editio sic habet : *Si posueris in petra nidum tuum, et fuerit tibi Beor nidus astutiæ, Assyrii capivum te ducent.* Videtur mihi quod Cinæum non valde culpabiliter nominet. Ipse est enim cui in superioribus dicebat Saul : *Discede de medio Amalec, et non percutiam*

Digitized by Google

te, quia tu fecisti misericordiam in Israel, cum ascenderet de Ægypto. De hoc ergo et nunc dicitur, quia valida sit habitatio ejus, si ponat nidum suum in petra. Petra Christus est. Si ergo ponat nidum suum in petra, valida est habitatio ejus, si tamen non fiat ei Beor, nidus astutiæ. Beor pater est Balaam, qui potest accipi in persona hæreticorum : ut hoc dici videatur, quod salvus possit esse Cinæus, si ponat in petra nidum suum, hoc est in Christo collocet spem suam, et non eum hæreticorum circumdet et circumscribat astutia. Nam si hoc fuerit, nihil ei proderit, quod in petra, qui est Christus, collocatus videtur. Ab Assyriis enim captivabitur, malignis scilicet virtutibus quæ eos captivos ducunt, et in potestatem accipiunt, quos hæreticus erroribus involverit. Videtur sane, secundum hanc expositionem quam de Cinæo edidimus, *et* conjunctio interturbare sensum. Sed sciendum est quod vernaculum est Hebrææ linguæ *et* conjunctione frequenter uti, ita ut interdum abundet *et* in necessariis, ut in nostra apparere lingua videatur inserta. Quod utique cum venia accipiendum est. Habet enim unaquæque lingua aliquid proprietatis, quod apud alias linguas vitiosum videatur. Et hic ergo *et* conjunctio quasi abundans habenda est et superflua. Caveat ergo Cinæus, qui interpretatur *possidens*, caveat, inquam, etiam si possideat et promereatur istam gratiam, ut in Ecclesia Christi sit, ne forte astutia Beor circumveniat eum, et declinet ad dogmata prava et perversa, et ab hoc tradatur Assyriis. Qui enim blasphemant in Ecclesia positi, traduntur Satanæ : sicut Phigelus et Hermogenes, de quibus Paulus dicit : *Quos tradidi*, inquit, *Satanæ, ut discant non blasphemare* (*I Tim.* II). Propterea ergo Assyriis traditur, quia declinaverit in hæreticam blasphemiam, quia Assyrii interpretantur *dirigentes*. Et ob hoc traduntur eis, qui traduntur non ut pereant, neque ut penitus intereant, sed ut dirigantur et corrigantur, et sicut Paulus ipse dicit, *ut discant non blasphemare*. Post hæc vero Balaam prophetiæ suæ sermonem in his concludit dicens :

Assumptaque parabola sua, iterum locutus est : Heu ! quis victurus est, quando ista faciet Deus ? Venient in trieribus de Italia, superabunt Assyrios, vastabunt Hebræos, ad extremum autem ipsi peribunt. Quod per singula per parabolam loqui dicitur Balaam, legenti incutit pudorem, ne quid in his quæ dicuntur, non quasi in parabola, sed secundum litteram dictum putet. Ait ergo : O quis vivet cum fecerit hæc Deus ? Hic vitam non hanc communem, sed illam nominat quæ secunda est. Et hoc est quod dicit, quia dum hæc omnia fient, cum orietur astrum ex Jacob, et surrexerit homo de Israel, et deleverit Amalec, et semen ejus perdiderit, hoc est, cum advenerit Christus, et idolorum cultum destruxerit, atque omnium dæmonum subjecerit potestatem, quis erit ille tam beatus, tam felix, qui hæc videat, hoc est, qui sentiat et intelligat et credat, quia hæc ita fecerit Deus ? Venient in trieribus de Italia, superabunt Assyrios, vastabunt Hebræos, ad extremum etiam ipsi peribunt. Hoc quantum ad litteram pertinet, prædicere videtur more prophetico, quod juxta tempus incarnationis Domini, Romanorum duces, de Italia cum exercitu progredientes, Assyriorum regnum atque Hebræorum, nec non omnium Orientalium populorum superantes, in suum dominium conversuri sunt ; qui et ipsi postea ipsum regnum juxta prophetiam Danielis perdent : quia secundum visionem statuæ, pars quædam pedum ferrea fuit, pars vero quædam fictilis. Secundum allegoriam autem, significat Dominicum adventum in fine temporum, quod occidentalis pars urbis figurat, omnia regna mundi, gladio spiritus, hoc est, verbo Evangelii edomare, et a carnali sensu avertendo, ad spiritalem intelligentiam convertere. Alia autem editio hunc locum sic habet : *Exibunt de manibus Citiorum, et affligent Assyrios.* Citii interpretantur *plaga finis*. Hi ergo qui conversi ad Dominum et a Christo eruditi, plagam quæ in fine sæculi impiis veniet effugiunt, ipsi affligent Assyrios : hoc est, hi qui in agone pietatis positi conterent Satanam sub pedibus, ipsi affligent Assyrios, dæmonum scilicet gentem. Calcabunt namque super serpentes et scorpiones, et super omnem virtutem inimici ; et affligent Hebræos, et ipsi pariter peribunt. Hebræi *transeuntes* interpretantur. Iste ergo ipse populus etiam Hebræus dicitur, quia transit de Ægypto ad terram repromissionis, de tenebris ad lucem, de morte ad vitam. Sed quoniam hæc, ut diximus, non sine agone, non sine magno certamine poterit obtinere, quasi in agone potius, nunc affligit, nunc affligitur ; et nunc cædit adversarium, nunc ipse ab adversario verberatur. Affligent ergo ipsi etiam Assyrii Hebræos, hoc est, populum Dei, sicut affliguntur ab eis. Sed ipsi, id est, Assyrii, cum hæc fecerint, et cum vires suas omnes erga Hebræos affligendos effuderint, statim etiam peribunt ipsi. Quod ergo ait : *Et affligent Hebræos, et ipsi pariter peribunt*, non ita accipiendum est, quasi pariter cum Hebræis peribunt et Assyrii ; sed pariter, id est, statim ut hæc fecerint, ut Hebræos afflixerint, etiam ipsi peribunt. Pariter enim Græcus sermo pro *statim* ponit. Hic ergo erit finis omnium ut et Assur, cui credebantur hi qui delinquebant ex populo Dei, vel in interitum carnis, ut spiritus salvus fiat, vel ut discerent non blasphemare. Peribit enim ipse ab eo, qui potestatem habet perdere in gehennam. Dicitur enim eis a justo judice : *Ite in ignem æternum, quem præparavit Deus diabolo et angelis ejus* (*Matth.* XXV). Ibi ergo peribit Assur. Et quidem prout aliquando et una ovis ex centum ovibus, sed hanc ovem pastor bonus relictis nonaginta novem ovibus in montibus, descendens ad vallem, hanc nostram vallem lacrymarum, et requirens invenit, atque impositam humeris suis reportavit, et illi numero, qui in superioribus salvus manebat, adjunxit. Iste autem Assur, qui in fine omnium dicitur periturus, nescio aliquando aut quæri possit, aut inveniri. Perit ergo non errore,

Digitized by Google

sed judicio; nec lapsu motus, sed perseverantia perduratus.

Surrexitque Balaam, et reversus est in locum suum. Et Balac via qua venerat rediit. Postquam Balaam prophetiam suam finierat, reverti dicitur in locum suum, et Balac via qua venerat redire; nec aliquid hoc in loco de ejus consilio dato ad decipiendum Israel narrat, sed tantummodo dicit, quod applicuisset Israel in Sethim, et pollutus sit populus fornicans in filias Moab, quæ vocaverunt eos ad sacrificia idolorum suorum; et manducavit populus de sacrificiis eorum, et adoraverunt idola eorum. Et consecratus est Beelphegor, et iratus est Dominus furore contra Israel. In his ostenditur illud quod sæpe memoravimus: quia Balaam posteaquam Dei virtute constrictus, non est permissus maledicere Israel, volens tamen placere regi Balac, ait ad eum sicut scriptum est: *Veni, consilium do tibi;* et quid consilii dederit, ibi non aperuit. In posterioribus tamen istius libri Numerorum scriptum refertur, sed plenius in revelatione Joannis: *Habes*, inquit, *ibi tenentes doctrinam Balaam, qui docuit Balac, ut mitteret scandalum in conspectu filiorum Israel, ut manducarent idolis immolata, et fornicarentur* (*Apoc.* II). Ex hoc ergo apparet, quod nequitia usus sit Balaam, et consilium dederit regi talia quædam dicens ad eum: Populus hic non propriis viribus, sed Deum colendo vincit, et pudicitiam conservando. Si vis eum vincere, primo eorum pudicitiam dejice, et sponte vincentur. Sed adversum hæc non virtute militum, sed mulierum decore pugnandum est; nec armorum rigore, sed mollitie feminarum. Procul ergo hinc, procul amove armatorum manum, et electam congrega speciem puellarum. Ludentes pedibus erant, manibusque plaudentes. Forma vincit armatos, ferrum pulchritudo captivat. Vincentur a specie, qui non vincuntur ad prælium. Verum ubi senserint eos mulieres Moabitæ vel Madianitæ manus dedisse libidini, et peccato inclinasse cervices, non prius semetipsas cupientibus præbeant, quam de sacrificiis idolorum acquieverint degustare, ut cogente libidine, consiliis obtemperent feminarum, et consecrentur prius Beelphegor, quod est idolum turpitudinis. Hæc fuerunt consilia Balaam. Quibus acceptis, Balac rex parat continuo exercitum, non armis, non viribus, sed femineo nitore compositum. Non furore bellico, sed libidinis flamma succensum. Hæc ergo sunt quæ nos historiæ textus edocuit. Verum quoniam Joannes in revelatione sua, ea quæ in lege secundum historiam scripta sunt, adducit ad mysteria divina, et sacramenta quædam in his edocet contineri, necessarium etiam videtur, secundum quod ille sensit, nos quoque ab illo datam expositionis regulam sequi, et primo memorare ea quæ ad gloriam Ecclesiæ cujusdam scribens dicit: *Habes ibi quosdam, qui tenent doctrinam Balaam: qui docuit Balac mittere scandalum in conspectu filiorum Israel, ut manducarent idolis immolata, et fornicarentur.* Ergo temporibus Joannis apostoli erant quidam in Ecclesia illa ad quam scribebat, docentes doctrinam Balaam. Putasne ita accipiendum est, quod fuerint in illis diebus, qui dicerent se docere ea quæ Balaam docuit, et qui profiterentur se dogmatum et traditionum illius esse doctores? An illud potius debemus advertere, quod si qui faciat opus quod fecit Balaam, is doctrinam Balaam docere videatur? Sicut et doctrina Jezabel in eadem Revelatione memoratur, non quo aliquis ex disciplinis Jezabel doceat quæ illa tradiderit, sed quod si quis verbi causa aut prophetas Dei persequatur ut illa facit, aut idolis aliquos decipiat, vel falsis circumscriptionibus perimat innocentes, iste dicitur Jezabel tenere doctrinam. Sic ergo et si quis malis consiliis scandala generet populo Dei, et offensionem divinam atque iracundiam cœlestem provocet plebi vel idolorum sacrificiis communicando, vel stupris ac libidini serviendo, hic doctrinam Balaam tenere dicendus est. Est ergo exsecrabilis etiam corporis fornicatio. Quid enim ita exsecrabile quam templum Dei violare, ac tollere membra Christi, et facere membra meretricis? Multo tamen magis exsecrabilis est generalis illa fornicatio, in qua omne genus peccati pariter continetur. Generalis autem fornicatio dicitur, cum anima, quæ in consortium verbi Dei adscita est, et matrimonio ejus quodam modo sociata, ab ullo alio alieno, scilicet adversario illius viri qui eam sibi despondit, in fide corrumpitur et violatur. Est ergo sponsus et vir animæ mundæ et pudicæ, verbum Dei, qui est Christus Dominus. Sicut et Apostolus dicit vel scribit: *Volo autem vos omnes uni viro virginem castam exhibere Christo. Timeo autem, ne forte sicut serpens seduxit Evam astutia sua, ita corrumpantur sensus vestri a simplicitate, quæ est in Christo Jesu* (*II Cor.* XI). Donec igitur anima adhæret sponso suo, et audit verbum ejus, et ipsum complectitur, sine dubio ab ipso suscipit semen verbum Dei. Et sicut ille dixit: *De timore tuo, Domine, in ventre concepimus et parturivimus, et per spiritum salutis tuæ fecimus super terras* (*Isa.* XXVI). Si ergo sic de Christo concepit anima, facit filios pro quibus dicatur de eo, quia salva erit per filiorum generationem, si permanserit in fide et charitate cum sobrietate. Inde nascetur generosa progenies; inde pudicitia orietur; inde justitia, inde mansuetudo et charitas, atque omnium virtutum proles veneranda succedet. Quod si infelix anima divini verbi dereliquerit sancta connubia, et in adulterinos se complexus diaboli, aliorumque dæmonum illecebris decepta tradiderit generabit sine dubio etiam inde filios, sed illos de quibus scriptum est: *Filii autem adulterorum imperfecti erunt, et ab iniquo concubitu semen exterminabitur* (*Sap.* III). Omnia ergo peccata, filii sunt adulterii, et filii fornicationis. Unde ostenditur quod per singula quæque quæ gerimus, parit anima nostra et generat filios, sensus scilicet et opera quæ gerit. Et siquidem secundum legem est quod geris, et secundum verbum Dei spiritum parit salutis, et propterea salvabitur per filiorum

Digitized by Google

generationem. Verumtamen applicuit Israel in Sethim, sicut Scriptura narrat.

CAPUT VIII.

De eo quod fornicatus est populus cum filiabus Moabitarum.

(Cap. xxv.) *Morabatur autem*, inquit, *eo tempore Israel in Sethim, et fornicatus est populus cum filiabus Moab, quæ vocaverunt eos ad sacrificia sua. At illi comederunt et adoraverunt deos earum. Initiatusque est Israel Beelphegor.* In interpretatione Hebraicorum nominum, Sethim invenimus in lingua nostra *responsionem* vel *refutationem* dici. Applicuit ergo Israel ad responsionem vel refutationem. Non bene applicuit. Vide denique quid incurrerit. In hac mansione positus, fornicatus est cum mulieribus Madianitarum, et refutatus est a Deo: quia non solum fornicatus, sed et idolis gentium consecratus est; et comedit ex his quæ fuerant idolis immolata: quæ utique exsecrabilia sunt apud Deum. Quis enim consensus templo Dei cum idolis? Verum ergo etiam de his, quæ apostolus Paulus ad Corinthios scribit, dicens: *Si quis autem te viderit scientiam habentem in idolio recumbere, nonne conscientia ejus, cum sit infirma, ædificatur ad manducandum immolata* (*I Cor.* viii)? valde miratus sum. Videtur enim non tam rem ipsam gravem pronuntiare, quam illius offensam, qui hæc videns simili provocatur exemplo, cum non simili scientia muniatur: ita ut ostendat eum, qui habet scientiam et recumbit in idolio, non tam sui quam alterius damni effici reum. Sed vide ne forte non hoc solum fiebat apud Corinthios, ut in idolio recumberent, et immolata idolis manducarent, sed forte quoniam studiosi et Græcarum litterarum homines erant et amatores philosophiæ, desiderio adhuc studiosi veterum tenebantur, et philosophorum dogmata quasi idolis immolata edebant. Quæ tamen delere fortasse non poterant eos qui plenam scientiam veritatis acceperant. Hi autem qui in Christo minus eruditionis habebant, si immutarentur eos legentes talia, et illis adhuc studiis operam dantes, vulnerari poterant, et diversorum dogmatum variis erroribus implicari. Si sic ergo fiebat, ut deleretur alius, unde et is qui habebat plenam scientiam veritatis, lædi non poterat? Sed quoniam charitas non quærit quod sibi utile est, sed quod multis, observari oportet, talem verbi capere cibum, qui non solum nos ædificet et delectet, sed et qui videntes non offendat. Est ergo non solum in cibis idolis immolatum, sed et in verbis. Et ego puto, quia sicut omnis sermo, qui pietatem et justitiam et veritatem docet, Deo consecratus est, et Deo immolatus est, ita et omnis sermo qui ad impudicitiam vel injustitiam vel impietatem respicit, idolis immolatus est, et qui eum respicit, quasi idolis immolata manducet. Manducavit ergo populus de sacrificiis eorum, et adoraverunt idola eorum. Non solum manducaverunt, sed adoraverunt. Vide ordinem mali. Servos Domini prima concupiscentia decipit; inde venit ingluvies; postremo eos captivavit impietas. Impietati autem merces exsolvitur fornicatio. Sed isti adoraverunt idola, et consecrati sunt Beelphegor. Beelphegor idoli nomen est, quod apud Madianitas præcipue a mulieribus colebatur. In hujus ergo idoli mysteriis consecratus est Israel. Interpretationem nominis ipsius cum requireremus attentius, inter Hebræa nomina hoc tantum invenimus scriptum, quia Beelphegor species sit turpitudinis; noluit tamen declarare, quæ vel qualis species, vel cujus esset turpitudinis: honestati credo consulens, qui interpretatus est, uti ne auditum pollueret audientium. Igitur cum multæ sint turpitudinum species, una etiam ex pluribus turpitudinis species, Beelphegor appellatur. Unde sciendum est quod omnis qui aliquid turpe committit, et in aliquam speciem turpitudinis declinat, Beelphegor Madianitarum dæmonio consecratur. Sed et per singula peccata quæ committimus, maxime si jam non subreptione aliqua, sed et studio affectuque peccamus, illi sine dubio Domino, cui peccatum illud quod admisimus inoperari curæ est, consecramus.

Et iratus Dominus Israel, ait ad Moysen: Tolle cunctos principes populi, et suspende eos contra solem in patibulis, ut avertatur furor meus ab Israel. Iratus Dominus de fornicationibus Israel et carnalibus et spiritalibus (nam et filiabus Moab se impudice miscuerant, et idolis fuerant consecrati), hoc ad Moysen dixit, ut ostentaret Domino duces populi contra solem. In quo verbo intelligitur eos jussus esse crucifigi, ut hoc sit: Ostenta eos Domino contra solem, id est, palam in conspicuo lucis hujus. Nam Græcus ait, παραδειγμάτισον: quod dici possit exempla, quia paradigma exemplum dicitur. Nam præter LXX interpretes, Aquila perhibetur dixisse *confige*, vel potius *sursum confige*, quod est ἀνάπηξον. Symmachus autem verbo evidentiore, *suspende*.

Dixitque Moyses ad judices Israel: Occidat unusquisque proximos suos, qui initiati sunt Beelphegor. Mirum est sane quod Scriptura narrare destiterit utrum hoc fuerit ex præcepto Domini impletum, quod contemni potuisse non video, aut si contemptum est, impune contemni. Si autem est et tacitum, cur ex eo quod Phinees, filius Eleazar, transfixit adulteros, placatum fuisse Dominum Scriptura testatur, plagamque cessasse, quasi crucifixis ducibus, sicut præceperat Dominus, adhuc indignatio perseverans, alio modo placanda videretur, cum procul dubio falsum esse non posset, quod pronuntiaverat et promiserat Dominus dicens: Accipe duces populi, et ostenta eos Domino contra solem, et avertetur ira animationis Domini ab Israel? Si ergo factum erat, quis dubitet iram Domini aversam fuisse ab Israel? Quid itaque opus erat, ut adhuc Phinees ad placandum Deum, sic in adulteros vindicaret eique testimonium Scriptura perhiberet, quod eo modo placaverit Dominum, nisi forte intelligamus, cum illud de ducibus populi Moyses quod præceperat implere disponeret, eum voluisse etiam secundum legem talia punire flagitia et sacrilegam audaciam, ut juberet quemque, interficere proximum suum diis alienis nefarie con-

Digitized by Google

secratum, atque interea etiam illud Phinees faceret, ac sic ira Domini jam placata, non opus fuisse duces populi crucifigi. Hæc sane severitas illi tempori congrua, quantum malum sit fornicationis et idololatriæ prudentium fidei satis evidenter ostendit. Vides quæ sit conditio principum populi. Non solum pro suis propriis arguuntur delictis, sed populi peccatis coguntur reddere rationem, ne ipsorum sit culpa quod populus deliquit; ne forte non docuerint, neque solliciti fuerint arguere eos qui initium culpæ dederint, uti ne contagio dispergeretur in plures. Hæc enim omnia facere principibus imminet et doctoribus. Si enim illis hæc non agentibus, nec sollicitudinem gerentibus circa plebem, peccaverit populus, ipsi ostentantur, et ipsi ad judicium producuntur. Arguit enim eos Moyses, id est, lex Dei, velut negligentes et desides, et in ipso convertetur iracundia Dei, et cessabit a populo. Hæc si cogitarent homines, nunquam cuperent neque ambirent ad populi principatum. Sufficit enim mihi, si pro meis propriis arguat delictis. Sufficit enim mihi pro memetipso peccatis meis reddere rationem. Quid mihi necesse est, etiam pro populi peccatis ostentari ante solem, ante quem nihil potest abscondi, nihil obscurari?

CAPUT IX.

De vindicta quam fecit Phinees filius Eleazari filii Aaron sacerdotis in scortatore Israelita, et muliere Madianitide.

(Iбid.) *Ecce unus de filiis Israel intravit coram fratribus suis ad scortum Madianitam, vidente Moyse, et omni turba filiorum Israel, qui flebant ante fores tabernaculi. Quod cum vidisset Phinees filius Eleazari, filii Aaron sacerdotis, surrexit de medio multitudinis, et arrepto pugione, egressus est post virum Israelitem in lupanar, et perfodit ambos simul, virum scilicet et mulierem in locis genitalibus. Cessavitque plaga a filiis Israel.* Hæc ædificaverunt priorem populum. Tibi autem, qui a Christo redemptus es, et cui de manibus gladius corporalis ablatus est, et datus est gladius spiritus, arripe hunc gladium. Et si videris Israeliticum sensum cum Madianitis scortantem meretricibus, id est, cum diabolicis se cogitationibus volutantem, nolo parcas, nolo dissimules, sed statim percute, statim perime; ipsam quoque vulvam, id est, secreta naturæ discutiens et penetrans, illum ipsum peccandi fomitem deseca, ne ultra concipiat, ne ultra generet, et maledicta peccatorum soboles Israelitica castra contaminet. Hoc enim si facias, continuo sedabis iracundiam Domini. Prævenis enim diem judicii, qui dies prædicitur esse furoris; et exterminato fomite peccati a te, qui nunc vulva Madianitidis mulieris appellatur, securus venies ad judicii diem. Sequitur: *Et occisi sunt viginti quatuor millia hominum.* Merito sub numero vicenario et quaternario millia hominum occisorum annumerantur: quia qui lumen veritatis et justitiæ derelinquentes, in cæcitatem idololatriæ ac fornicationis se immergunt, solis æterni lumine privati, perpetuæ mortis tenebras sentiunt. Horis ergo viginti quatuor sol mundanus totum orbem undique illustrat, ac noctis tenebras suo ambitu fugat. Qui enim lumine fidei, quod per apostolos atque prophetas prædicatum est, mentis suæ oculos illuminat, peccatorum tenebras devitare certat. E contrario vero, qui lumen rectæ fidei habere non curat, ac per callem justitiæ ambulare detrectatur, quando justi æterna luce fruuntur, iste cum peccatoribus atque diabolo inferni cruciatibus punietur.

Dixitque Dominus ad Moysen: Phinees filius Eleazari filii Aaron sacerdotis, avertit iram meam a filiis Israel, quia zelo meo commotus est contra eos, ut non ipse delerem filios Israel in zelo meo. Idcirco loquere ad eum: Ecce do ei pactum fœderis mei, et erit tam ipsi quam semini illius pactum sacerdotii sempiternum, quia zelatus est pro Deo suo, et expiavit scelus filiorum Israel. Bene quoque Phinees filio Eleazari sacerdotis, propter zelum quem exercuit in fornicationibus pactum sempiterni sacerdotii repromittitur, quia quisquis zelo Dei compunctus carnis suæ stimulos comprimere satagit, vel eos qui sibi subjecti sunt, ne per lasciviam et libidinem a veritatis tramite devient, digne corripit atque coercet, sempiterni sacerdotii dignitatem in Ecclesia Dei habebit. Ad illum sacerdotem rite pertinens, de quo scriptum est: *Tu es sacerdos in æternum secundum ordinem Melchisedech* (*Psal.* CXIX), cum ipso regnum sempiternum in luce superna perpetualiter possidebit. Interpretatur autem Phinees *ore parcens*, vel *ore requievit*, vel *oris augurium*. Et Eleazar Deus meus adjutor, sive Dei adjutorium. Aaron mons fortitudinis, sive mons fortis. Quæ nomina non incongrue eumdem sensum quem proposuimus, exprimunt. Nam qui ore prava loqui parcit, et mysteria cœlestia verbo rite auditoribus suis exponit, per Dei adjutorium pium laborem explens, ad montem fortitudinis, de quo per prophetam scriptum est: *Erit mons domus Domini in vertice montium, et elevabitur super omnes colles* (*Isa.* II), bonis actibus ascendens, feliciter perveniet. *Erat autem nomen viri Israelita qui occisus est cum Madianitide Zambri, filius Saul, dux de cognatione et tribu Simeonis. Porro mulier Madianites, quæ pariter interfecta est, vocabatur Cozbi, filia Sur principis nobilissimi Madianitarum.* Iste scortator Israelita, qui fornicatus est cum muliere Madianitide, typum tenet eorum qui Ecclesiæ societate sive per errorem, sive per prava opera se sequestrantes, blasphemiam inter infideles per suam nequitiam magis excitant quam per bona opera ad glorificandum Deum eos provocant. Qualibus dixit Apostolus: *Per vos nomen Dei blasphematur inter gentes* (*Rom.* II). Quod et nomina eorum sufficienter ostendunt. Nam Zambri interpretatur *psalmus* vel *canticum*. Saul *tentationem respiciens*. Simeon, *audivit tristitiam*, vel *nomen tabernaculi*. Cozbi quoque *calix immensus*, sive *immola mihi*. Sur, *murus* vel *angustia*, et Madian, *contradictio* vel *responsio*. Quem ergo iste Zambri melius exprimit, quam libidinosum et fornicatorem corporalem, sive etiam spiritalem, qui non can-

Digitized by Google

ticum laudis, sed psalmum improperii sive irrisionis, inter inimicos Christi excitat? De quibus propheta dixit: *Tota die sum psalmus eorum* (*Thren.* III). Et alibi: *In me psallebant, qui bibebant vinum* (*Psal.* LXVIII). Hic ergo ad tentationem respiciens, id est tentationi consentiens, sub nomine habitaculi, id est, sub nomine ecclesiastici, ingerit tristitiam ex casu suo simul cohabitantibus secum quibusque fidelibus, quia calicis immensi amore repletus, hoc est gulæ illecebris deserviens, semetipsum immolavit diabolo, cum membra sua tradidit libidini. Hic contradictionis responsum ab adversariis Dei suo pravo opere efficiens, muris æterni carceris, atque angustiæ perpetua damnatione semetipsum immerget, ubi cruciabitur die ac nocte: *Nec inde exiet, donec solvat novissimum quadrantem* (*Matth.* V).

CAPUT X

De secunda dinumeratione Israelitarum, quæ facta est per Moysen et Eleazarum filium Aaron sacerdotis.

(CAP. XXVI.) *Postquam noxiorum sanguis effusus est, dixit Dominus ad Moysen et Eleazarum filium Aaron sacerdotem: Numerate omnem summam filiorum Israel, a viginti annis et supra, et per domos et cognationes suas, cunctos, qui possunt ad bella procedere.* Igitur per præceptum Domini primo numeratus est populus. Sed quoniam illi, qui primo fuerant adsciti, ceciderunt propter perseverantiam delictorum, secundus nunc populus, qui in lapsorum locum rediviva generatione successit, vocatur ad numerum, et quod de illis prioribus dictum non fuerat, de his dicitur. Postea enim quam per tribus et plebes domosque ac familias collectus est numerus, dicit Dominus ad Moysen: *His distribuetur terra in sortem, et exiguis exiguam dabis hæreditatem.* Si de prioribus dictum fuisset et quia his distribuetur terra in sorte, falsum utique fuisset, quia ceciderunt illi in deserto propter delicta sua. Quod ergo primis non est dictum, postremis dicitur, quibus et cuncta quæ promittuntur, impleta sunt. Hæc autem nolo putes solius historiæ textu concludi: mysteria sunt, quæ per legis imaginem conscribuntur. Reprobatur enim prior populus, qui est in circumcisione, et introducitur secundus, qui congregatur ex gentibus: et ipse est qui hæreditatem consequitur paternam. Et a quo consequitur? Non a Moyse, sed ab Jesu. Nam Moyses etiamsi dat aliquibus hæreditatem, non dat intra Jordanem, sed extra Jordanem. Dat terram non fluentem lac et mel, sed pecoribus aptam. Et multa animalia atque irrationabiles pecudes, melius quam rationabiles homines nutrientur. Jesus vero meus, secundo populo terra quam dat, terra est lacte et melle fluens; favus imo mellis, sed præ omni terra. Et Moyses quidem hæreditatem non dat in clero, nec sorte distribuit, nec potest per plebes et domos ac familias et nomina, merita singulorum divina sorte pensare. Hoc solus facit Jesus, cui omne judicium Pater tradidit. Ipse scit quomodo populum suum non solum per tribus ac familias et domos, verum et per nomina, unumquemque digna et competenti mansione dispenset. Sunt tamen aliqui in istis qui conditionem sortis supereminent, et omnino nec adducuntur ad sortem. Omnes Levitæ, id est, qui intente et indesinenter permanent in ministerio Dei, et pervigiles in servitio ejus excubias gerunt, sortem inter cæteros non accipiunt. Sed nec omnino in terra est sors eorum, sed ipse Dominus sors eis, et hæreditas esse memoratur. Per hos illi mihi videntur indicari, qui nullis corpore naturæ obstaculis hebetati, sed omnium visibilium gloriam supergressi, in sola sibi sapientia Dei et verbo ejus, vivendi usum exercitiumque posuerunt, qui corporeum nihil requirunt, nihil rationis alienum. Concupierunt enim sapientiam, concupierunt secretorum Dei agnitionem: *et ubi est cor eorum, ibi est et thesaurus eorum* (*Matth.* VI). Isti ergo hæreditatem non habent in terris, sed supergrediuntur cœli summa fastigia, et ibi semper in Domino, semper in verbo ejus, semper in sapientia et in voluntate scientiæ ejus deliciantur? Hic eis cibus, hoc erit poculum; istæ divitiæ, hoc erit signum. Tales ergo erunt, et in his erunt illi, quibus hæreditas ipse Dominus erit. Qui autem inferiores sunt, nec ad istum profectuum verticem pervenerunt, hæreditatem terræ accipient, licet sublimiores alicujus et potentiores: terra enim viventium repromittitur quæ utique idcirco terra viventium dicitur quod nesciat mortem. Et isti quidem magni et isti beati: sed beatiores illi, qui jam non per speculum et in ænigmate, neque in substantiis corporalibus, sed facie ad faciem Deum videbunt, sapientiæ illuminatione radiati, et miræ divinitatis capaces per puritatem cordis effecti, portionemque suam non in creatura, sed in creatore habentes, qui est super omnia Deus benedictus in sæcula.

Locutus est Dominus ad Mosyen dicens: Istis dividetur terra juxta numerum vocabulorum in possessiones suas. Pluribus majorem partem dabis, et paucioribus minorem. Singulis, sicut nunc recensiti sunt, tradetur possessio, ita duntaxat ut sors terram tribubus dividat et familiis. Quidquid sorte contigerit, hoc vel plures accipient vel pauciores. Hoc est, quod docet, ut si qua tribus numerosior habetur in populis, majora terræ spatia sortiatur. Si qua autem minor hominum numero censetur, breviore possessione contenta sit. Sed quoniam terræ hujus divisionem hæreditatemque terrenam speciem dicimus tenere et imaginem futurorum bonorum, ac formam cœlestis illius, quæ a fidelibus et sanctis operatur, ostendere requiro in illa hæreditate quæ speranda est, qui sunt plures, et qui sunt pauci, et invenio ibi beatos pauciores haberi quam plures. Nam qui per viam latam et spatiosam, quæ ducit ad perditionem, iter egerint, multi dicuntur; qui vero per arctam et angustam viam perrexerint, quæ ducit ad vitam, pauci appellantur. Et iterum in aliis dicitur: *Quam pauci sunt, qui salvantur* (*Matth.* XIX)! Et

Digitized by Google

item in aliis : *Ubi multiplicatur iniquitas, refrigescit charitas multorum* (*Matth.* XXIV), non paucorum. Sed in arca quæ a Noe constructa est, ubi mensuræ cœlitus dantur in inferioribus trecentorum cubitorum ponitur longitudo, et quinquaginta latitudo. Ubi vero textus ejus ad altiora consurgit, in angustum cogitur, et paucorum cubitorum conclusione colligitur, ita ut summitas ejus in unius cubiti spatium consummetur. Propterea quod in inferioribus quidem ubi lata et spatiosa habebantur loca, vel bestiæ vel pecudes erant locatæ; in superioribus vero aves; in summis autem, quæ angustiora et arctiora erant, ibi homo rationabilis collocatur. Ipse vero vertex in unum colligitur cubitum. Omnia enim ad monadem rediguntur. Quæ tamen Trinitatis sacramentum in numero trecentorum cubitorum designat. Et huic sacramento proximus ponitur homo, ut pote rationabilis et Dei capax. Sed et inde, quæ sit differentia inter paucos et multos, colligamus indicia. Pone omnem humani generis numerum et ex universis gentibus elige fideles. Sine dubio pauciores sunt, quam sunt universi. Tum deinde ex fidelium numero elige meliores. Certum est quod multo inferior numerus remanebit. Et item ex ipsis quos elegeris, elige rursum perfectiores. Profecto reperies, quanto amplius eligendo processeris, tanto exiguos et paucissimos invenies, usqueqno ultimo venias ad unum aliquem qui confidenter dicat : *quia amplius quam omnes illi laboravi* (*I Cor.* XV). Hi ergo qui in hoc mundo plures sunt, plus terræ et plus corporeæ hæreditatis accipient. Pauci autem exiguum aliquid de terra consequentur, quia plus in Domino habent. Alii autem nihil omnino terræ accipient, si qui digni fuerint sacerdotes esse et ministri Dei. Horum enim ex integro ipse Dominus hæreditas erit. Et quis ita beatus est, ut inter paucos exiguum terræ accipiat, vel inter electos sacerdotes et ministros solum Deum capere hæreditatis sorte mereatur? Licet enim ipsi propter jumenta sua accipiunt aliquid terræ, sed illius terræ, quæ urbibus contigua est, et adhæret civitatibus. Potest tamen adhuc et alio modo intelligi sermo iste, qui dicit, *ut pluribus multiplicetur hæreditas*. Unus enim justus, secundum hoc quod acceptus est a Deo, pro pluribus habetur. Denique et scriptum est: *Per unum sapientem habitabitur civitas: tribus autem iniquorum desolabuntur* (*Eccli.* XVI). Et unus justus pro toto mundo reputatur: iniqui autem etiam si multi sunt, exigui et pro nihilo ducuntur apud Dominum. Est ergo et multitudo laudabilis, sicut vidimus etiam ad Abraham dictum, cum eduxisset eum Dominus foras, et dixit ad eum : *Respice ad cælum; si potes dinumerare stellas, ita erit semen tuum.* (*Gen.* XV). In quo et hoc intuere, quomodo justus intus est, et in interioribus semper consistit, quia intus in abscondito orat Patrem; et omnis gloria filiæ Regis, id est, animæ regalis, intrinsecus est. Sed tamen Deus educit eum foras, cum res postulat, et rursum visibilium ratio deposcit. Potest ergo et hoc modo multis istis qui sunt sicut stellæ cœli, multitudine multiplicari hæreditas, et exiguis illis, videlicet, qui etiam si numero multi sunt, vitæ tamen suæ indignitate et vilitate exigui habentur, exigua hæreditas poni. *Per sortem*, inquit, *erit hæreditatis distributio*. Hoc quidem præcipitur. Sed cum venio ad Scripturas, video ipsum Moysen, cui mandatur sorte non uti in divisione hæreditatis Ruben, Gad, et dimidiæ tribus Manasse. Sed et Jesus Nave extra sortem dat hæreditatem tribui Judæ, et Caleb extra sortem dat in tribu Ephraim, et dimidiæ tribui Manasse. In cæteris sors mittitur. Et prima sors Benjamin procedit, et inde jam tribuum reliquarum. Unde puto quod et illa regni cœlorum beata hæreditate erunt aliqui, qui non venient ad sortem, neque cum cæteris quamvis sint sancti numerantur; sed erit egregia quædam et eximia eorum hæreditas, sicut fuit Caleb et tribus Juda, et Jesu ipsius filii Nave. Sicut fit enim, verbi causa, cum post prælium victoribus provinciæ partiuntur et spolia, et egregii quique et eximii bellatores non cum cæteris militibus in divisione spoliorum ducuntur ad sortem, sed optima quæque et præcipue eis virtutum merito decernuntur, cæteri vero utuntur sorte solo jure victoriæ, ita mihi videtur Dominus meus Jesus Christus facturus. Quosdam enim, quos scit abundantius quam cæteros laborasse, et quorum gesta magnifica sublimesque virtutes ipse cognoscit, illis præcipuos quosque eximios atque, ut ita audeam dicere, similes sibi honores decernit et glorias. An non tibi videtur simile aliquid suæ beatitudinis charissimis suis conferre discipulis, cum dicit? *Pater, volo ut ubi sum ego, et isti sint mecum* (*Joan.* XVII); et cum iterum dicit : *Quia sedebitis et vos super duodecim thronos, judicantes duodecim tribus Israel* (*Matth.* XIX). Et iterum : *Sicut tu in me, Pater, et ego in te, ut et isti in nobis unum sint* (*Joan.* I). Hæc omnia non sorte decernuntur, sed electionis prærogativa donantur ab eo qui corda et mentes hominum videt solus. Qui nos quoque, etiam si non inter eximios et electos, atque illos, qui supra sortem sunt, in sortem sanctorum tamen dignetur adducere.

CAPUT XI.

(CAP. XXVII.) *Accesserunt autem filiæ Salphaad, filii Heber, filii Galaad, filii Mashir, filii Manasse, qui fuit filius Joseph, quarum sunt nomina : Maacha et Noa, et Egla, et Melchta, et Thersa. Steteruntque coram Moyse et Eleazaro sacerdote, et cunctis principibus populi, ad ostium tabernaculi atque dixerunt : Pater noster mortuus est in deserto, nec fuit in seditione quæ concitata est contra Dominum sub Chore, sed in peccato suo mortuus est. Hic non habuit mares filios. Cur tollitur nomen ejus de familia sua, quia non habuit filium? Date nobis possessionem inter cognatos patris nostri. Retulitque Moyses causam eorum ad judicium Domini. Qui dixit ad eum : Justam rem postulant filiæ Salphaad. Da eis possessionem inter cognatos patris sui, et ei in hæreditate succedant.* Hæc secundum historiam quid vigoris habeant, omnibus palam est qui sciunt leges

Digitized by Google

istas non solum apud filios Israel custodiri, sed omnes homines, qui tamen legibus vivunt. Unde apparet quod libertas filiarum Salphaad, non solum ipsis hæreditatem contulit, sed et perpetua vivendi jura secundo dedit. Vides quanta sit etiam historiæ ipsius utilitas in lege Dei. Quis potest leges istas aliquando dissolvere, quibus universus utitur mundus? Sed tamen quæramus nos quomodo etiam spiritaliter ædificemur. Potest enim fieri ut neque filiæ mihi sint secundum carnem, neque aliquid ruris, cujus capi possit hæreditas; quid ergo? Nihil apud eum qui hujusmodi est lex ista operabitur, et erit alicui otiosum quod divina voce sancitum est? Requiramus ergo etiam apud spiritalem legem, quæ sint istæ filiæ quinque, quarum etiam, si pater mortuus fuerit pro aliquo peccato, ipsæ hæreditatem ex verbo Dei capiant. In superioribus cum de spiritualibus *filiis* tractaremus, virtutes animi et sensus mentis *filios* docuimus. Consequens sine dubio et conveniens videtur, etiam *filias* opera quæ corporis ministerio explentur accipere. Ideo denique et quinque eis numerus ascribitur: quinque enim corporei sensus sunt, quibus omne opus expletur in corpore. Istæ ergo quinque filiæ, id est, operum perfectio, etiam si patre orbentur et remaneant orphanæ, non tamen abjiciuntur ab hæreditate, neque excluduntur a regno, sed in medio plebis Dei portionem hæreditatis accipiunt. At enim videamus, quis est pater earum, qui mortuus eis dicitur. Salphaad, inquit. Salphaad autem interpretatur *umbra in ore ejus*. Pater operum intellectus est. Sæpe ergo accidit, quod non pauci inter fratres nostros sunt, in quibus intellectus altior et profundior nullus est, sed est in eis sensus mortuus. Tamen si genuerit filias, id est, opera ministerii, opera obsequiorum, opera mandatorum Dei, hæreditatem terræ cum plebe Dei consequitur. Non poterit quidem inter eos numerari, quorum portio Dominus non est, quorum hæreditas Deus est. Non potest in ministrorum et sacerdotum numero suscipi; in plebeio tamen ordine hæreditatem terræ repromissionis accipiet. *Multi enim sunt vocati, pauci vero electi* (*Matth.* xx). Ostenditur tamen et causa ex ipsius nominis interpretatione, quia iste Salphaad non potuerit filios generare, sed filias. Interpretatur enim, ut diximus, *umbra in ore ejus*. Vides quoniam si quis umbram legis habet in ore, et non ipsam imaginem rerum, hic quia nihil spiritale, nihil profundum intellectu sentire potest, sed sola umbra legis in ore ejus est, sensus vivos et spiritales non potest regenerare, regenerare tamen potest opera et actus quæ sunt simplicioris vitæ ministeria. Et ideo ostendit in his clementia Dei, quia innocentiores quique, etiam si sensu deficiant, habent tamen opera bona, non excluduntur ab hæreditate sanctorum.

Homo cum mortuus fuerit absque filio, ad filiam ejus transibit hæreditas. Si filiam non habuerit, habebit successores fratres suos. Quod si et fratres non habuerit, dabitis hæreditatem fratribus patris ejus. Sin autem nec patruos habuerit, dabitur hæreditas his qui ei proximi sunt. Eritque hoc filiis Israel sanctum lege perpetua, sicut præcepit Dominus Moysi. Ponitur lex de successione: ut primo filius, deinde filia secundo in loco succedat, tertio frater, quarto patris frater. Quintus vero gradus certum aliquem non designat; sed quisquis illi propinquior fuerit ex omni familia, ut ipse succedat. In his tam integer et perfectus est historiæ sensus, ut nihil requirere videatur extrinsecus. Tamen si qui bene in spiritalibus legibus eruditus est, et pleniore scientiæ lumine radiatus, ille potest intelligere diversos istos successionum gradus. Et quomodo primus sit consequentiæ cœlestis hæreditatis, gradus doctrinæ et scientiæ merito, qui est masculus filius; operum prærogativa, quæ est filia; tertius compassionis alicujus et imitationis: propter quod et frater nominatur. Sunt enim nonnulli, qui sponte quidem sua et proprio intellectu nihil agunt; positi tamen inter fratres, ex imitatione cæterorum ea videntur agere quæ et illi agunt qui intellectu proprio moventur. Datur ergo etiam istis hæreditas, sub titulo fraterni nominis. Gradus vero quartus, quem fratrem patris nominat, potest fortassis intelligi ille ordo hominum, qui audita a patribus et veterum narratione suscepta, conantur implere, et non tam propriis sensibus moti, nec ex præsentis doctrinæ commotionibus excitati, quam veterum vel traditione, vel consuetudine sola instituti, boni tamen aliquid gerunt. Ultimus vero gradus scribit ille, qui quolibet pacto his proximus fuerit, quasi diceret: Sive occasione, sive veritate doctrinæ, si qui aliquid boni fecerint, non peribit boni operis merces, sed largiente Domino, locum hæreditatis accipiet. Hæc quidem a nobis audacter fortassis præsumpta, et in medium prolata videantur; non tamen erit absurdum, si spiritalibus spiritalia præponentes, secretioris eos intelligentiæ æmulatores cupidosque reddamus.

CAPUT XII.

Ubi Moyses in montem ascendere jubetur, et prædicitur ei quod non in terram repromissionis ingrediatur; Jesusque pro eo dux populi constituitur.

(Ibid.) *Dixit quoque Dominus ad Moysen: Ascende in montem istum Abarim, et contemplare inde terram, quam daturus sum filiis Israel. Cumque videris eam, ibis et tu ad populum tuum, sicut ivit frater tuus Aaron, quia offendistis mein deserto Sin, in contradictione multitudinis, nec sanctificare me voluistis coram eis super aquas. Hæ sunt aquæ contradictionis, in Cades deserti Sin.* Vide ergo primo omnium quomodo perfectus, qui et beatus est, non in valle nec in aliqua terræ planitie, aut in colle aliquo, sed in monte, id est, in alto et arduo defungitur loco. Vitæ namque ejus consummatio et perfectio habetur in excelso. Sed in oculis suis contueri jubetur omnem terram repromissionis, et diligenter ex eminenti ratione cuncta perspicere. Oportebat enim summam perfectionis consecuturo nihil incognitum remanere, sed

Digitized by Google

cunctorum quæ videntur et audiuntur habere notitiam. Ob hoc credo, ut omnium qui in carne positus corporali cœpit aspectu, in spiritu effectus, et nulla mente ad auditoria et discipulatum sapientiæ properans, velociter eorum rationes assequatur et causas. Nam quid videbitur utilitatis, ut discessuro de sæculo, et finem vitæ hujus protinus accepturo, ostendantur terræ loca, quorum nec laborem perpessurus esset, nec gratiam susceperus? Perterret sane me sermo qui sequitur, et ad dicendum timidum reddit ac trepidum, quod de magno illo Moyse famulo et amico Dei, cui facie ad faciem locutus est Deus, per quem signa et virtutes mirificæ perpetratæ sunt, tam gravia, tam periculosa referuntur. Quid enim dicit ei Deus? *Et apponeris*, inquit, *ad populum tuum et tu, sicut et positus est Aaron frater tuus in monte Hor.* Et quasi causam mortis exponens dicit : *Propter quod transgressi estis verbum meum in deserto Sin*, cum restitit Synagoga ne me sanctificaret. *Non me sanctificastis in aqua coram eis.* Ergo et in culpa est etiam Moyses, etiam ipse transgressionis crimen incurrit, etiam ipse factus est sub peccato. Idcirco credo, cum fiducia dicebat Apostolus : *Quia regnavit mors ab Adam usque ad Moysen. Accessit enim usque ad Moysen, et nec ipsi pepercit* (*Rom.* v). Et ideo opinor dicebat, *quia peccatum introivit in hunc mundum, et per peccatum mors, in quo omnes peccaverunt* (*Rom.* vii). Et iterum : *Conclusit Deus omnes sub peccato, ut omnibus miserea.ur. Sed gratias Deo nostro Jesu Christo, qui nos liberavit de corpore mortis hujus, ut ubi abundavit peccatum, superabundaret et gratia* (*Rom.* ii). Nam Moyses quomodo aliquem liberare potuisset a peccatis, cum etiam ipsi dicatur : *Qui transgressi estis verbum meum in deserto Sin, et non me sanctificastis in aqua coram filiis Israel?* Ut manifestum sit omnibus, quod ille debeat solus requiri qui solus peccatum non fecit, nec inventus est dolus in ore ejus. Tamen illud oportet considerari mysterium, quia nec sacerdotium, quod institutum est, cujus personam gerebat Aaron, nec ipsa lex, cujus personam gerebat Moyses, introducunt populum Dei in terram hæreditatis æternæ, sed Jesus, in quo typus erat Domini Jesu Christi, id est, gratia per fidem. Et Aaron quidem ante defunctus est quam Israel in aliquam partem terræ repromissionis intraret. Moyse adhuc vivente, capta est terra Amorrhæorum atque possessa; sed Jordanem cum eis non est transire permissus. Ex aliqua enim parte, lex observatur in fide Christiana. Ibi enim sunt etiam præcepta quæ hodieque observare Christiani jubemur. Sacerdotium vero illud et sacrificia nullam partem tenent hodie fidei Christianæ, nisi quod in umbris futurorum acta atque transacta sunt. Cum vero ambobus fratribus, id est, Aaron et Moysi dicitur, ut apponantur ad populum suum, manifestum est non esse in illos iram Dei, quæ separat a pace sanctæ societatis æternæ. Unde manifestatur non solum officia, sed etiam mortes eorum signa fuisse futurorum, non supplicia indignationis

A Dei. Sed interim videamus Moysi magnificentiam. Recessurus de sæculo orat Deum, ut provideat judicem populo dicens : *Provideat Deus spirituum omnis carnis hominem, qui sit super multitudinem hanc, et possit exire et intrare per eos, et educere illos vel introducere, ne sit populus Domini sicut oves absque pastore.* Quid agis, o Moyses? Nunquid filii tibi non sunt, Gerson et Eleazar? Aut si aliquid de ipsis dubitas, non sunt filii fratris magni et egregii viri? Quomodo non oras Deum pro ipsis, ut eos constituat populo duces? Sed discant ecclesiarum principes, successores sibi non eos qui consanguinitate generis juncti sunt, nec qui cornis propinquitate sociantur testamento signare, neque hæreditarium tradere principatum, sed referre ad judicium Dei; et non B eligere illum quem humanus commendat affectus, sed Dei judicio totum de successoris electione permittere. Nunquid non poterat Moyses eligere principem populo, et vero judicio eligere, et recta justaque sententia, ad quem dixerat Deus : *Elige presbyteros populo, quos tu ipse scis presbyteros esse?* (*Num.* ii.) et elegit tales, in quibus continuo dicitur, spiritus requiescere et prophetare omnes. Quis ergo ita potuit eligere principem populi, ut Moyses poterat? Sed hoc non facit. Non elegit. Non audet. Cur non audet? Ne posteris præsumptionis relinquat exemplum. Sed ausculta quod dicit : Provideat, inquit, Dominus Deus hominem super synagogam hanc, qui egrediatur ante faciem eorum, et qui ingrediatur, et qui producat eos, et qui reducat. Si ergo tantus C ille ac talis Moyses non permittit judicio suo de eligendo principe populi, de constituendo successore, quis erit qui audeat vel ex plebe quæ sæpe clamoribus ad gratiam aut ad prælium fortasse excitata moveri solet, vel ex ipsis etiam sacerdotibus quis erit qui se ad hoc idoneum judicet, nisi si cui oranti et petenti a Domino revelétur? Sicut et Dominus dicit ad Moysen : *Tolle Josue filium Nun, virum in quo est spiritus Dei, et pone manum tuam super eum. Qui stabit coram Eleazaro sacerdote et omni multidine; et dabis ei præcepta cunctis videntibus, et partem gloriæ tuæ, ut audiat eum omnis synagoga filiorum Israel. Pro hoc, si quid agendum erit, Eleazar sacerdos consulet Dominum. Ad verbum ejus egredietur ipse, et omnes filii Israel cum* D *eo, et cætera multitudo.* Audis evidenter ordinationem principis populi tam manifeste descriptam, ut pene expositione non egeat. Nulla hic populi acclamatio, nulla consanguinitatis ratio, nulla propinquitatis habita contemplatio est. Propinquis agrorum et prædiorum relinquatur hæreditas. Gubernatio populi illi tradatur quem Deus elegit, homini scilicet tali, qui habet, sicut scriptum audistis, in semetipso spiritum Dei, et præcepta Dei in conspectu ejus sunt, et qui Moysi valde notus et familiaris sit, id est, in quo sit claritas Dei et scientia, ut possint eum audire filii Israel. Quod autem dicit : *Dabis ei partem gloriæ tuæ*, non sic accipiendum est, ac si diceret, facies eum socium gloriæ tuæ. Non autem res hu-

Digitized by Google

jusmodi, quasi partiliter divisæ minuuntur, sed totæ sunt omnibus, totæ singulis qui earum habent societatem. *Pro hoc*, inquit, *si quid agendum erit, Eleazar sacerdos consulet Dominum. Ad verbum ejus egredietur et ingredietur*, etc. Hæc sententia moraliter nos instruit, ut quisquis accipiat potestatem in populo Dei, secundum magisterium divinæ legis, quæ in sacerdotis officio maxime nobis commendatur, cuncta agat et cuncta disponat, ac totam vitam suam sibique commissorum secundum ejus doctrinam ordinet atque regat. Unde quoque per Malachiam prophetam dicitur: *Labia sacerdotis custodiunt scientiam, et legem exquirunt de ore ejus, quia angelus Domini exercituum est* (*Malach.* II). Verum quoniam mysteriis cuncta referta sunt, non possumus quæ pretiosiora sunt omittere, etiam si hæc quæ secundum litteram mandantur, necessaria videantur et utilia. Consideremus ergo quæ sit Moysi mors. Finis sine dubio legis. Sed legis illius quæ secundum litteram dicitur. Quis autem finis ejus? Est sacrificiorum scilicet interruptio, cæterorumque quæ simili observantia mandantur in lege. Hæc ergo ubi finem accipiunt, Jesus suscipit principatum. Finis enim legis, ad justitiam omni credenti. Et sicut de prioribus dictum est, *quia omnes in Moyse baptizati sunt, in nube et in mari* (*I Cor.* x), ita et de Jesu dicatur, quia omnes in Jesu baptizati sunt, in Spiritu sancto et aqua. Jesus namque est, qui transit aquas Jordanis; et in ipsis quodammodo jam tunc populum baptizat. Et ipse est qui terram hæreditatis, terram sanctam, partitur universis, non priori populo, sed secundo. Prior enim populus propter prævaricationem suam cecidit in deserto. De temporibus Jesu dicitur, quia terra quievit a bellis; quod de Moysi tempore dici non potuit, sed de Jesu hoc dicitur meo Domino, non illo Nave. Atque utinam etiam mea terra cesset a bellis, et cessare posset! Si ergo Jesu principi meo fideliter militarem, si etiam paream Domino meo Jesu, nunquam caro mea insurget adversum spiritum meum, nec impugnabitur terra mea ab adversariis gentibus diversis scilicet concupiscentiis stimulata. Oremus omnes ut Jesus regnet super nos, et cesset terra nostra a bellis, cesset ab impugnationibus carnalium desideriorum. Et cum ista cessaverint, tunc unusquisque requiescet sub vite sua, et sub ficu sua, et sub oliva sua. Sub velamento enim Patris et Filii et Spiritus sancti requiescet anima, quæ pacem in se recuperaverit carnis et spiritus, Amen.

LIBER QUARTUS.

CAPUT PRIMUM.

De singulis speciebus sacrificiorum quæ offerebantur Domino in variis festivitatibus, hoc est, sabbato Kalendarum, mensis primi, et mensis primitivorum, et mensis septimi.

(Cap. xxviii.) *Dixit quoque Dominus ad Moysen: Præcipe filiis Israel, et dices ad eos: Oblationem meam, et panes et incensum odoris suavissimi, offerte per tempora sua. Hæc sunt sacrificia quæ offerre debetis. Agnos anniculos immaculatos duos quotidie in holocaustum sempiternum. Unum offeretis mane, et alterum ad vesperum. Decimam partem ephi similæ, quæ conspersa sit oleo purissimo, et habeat quartam partem hin. Holocaustum juge est quod obtulistis in monte Sinai, in odorem suavissimum incensi Domini, singulos agnos in sanctuario Domino; alterumque agnum similiter offeretis ad vesperam, juxta omnem ritum sacrificii matutini et libamentorum ejus, oblationem suavissimi odoris Domini.* Quia ergo festorum leges habemus in manibus, et inde nunc sermo est, requiramus diligentius qui sit ordo festivitatum, ut ex ipsis ordinibus et sacrificiorum ritu colligere possimus, qualiter unusquisque ex suis actibus et conversationibus sanctis, Deo festivitatem possit parare. Prima ergo est festivitas Dei, quæ appellatur indesinens. De his enim mandatur, quæ indesinenter et sine ulla prorsus interruptione matutinis et vespertinis sacrificiis offeruntur. Mandans igitur festivitatem, non primo statim venit ad festivitatem Paschæ, neque ad Azymorum, neque ad Scenopegiæ, aliasque, de quibus præcipitur; sed hanc primam posuit, in qua sacrificium indesinens jubetur offerri, quo scilicet agnoscat quisquis vult esse perfectus et sanctus, quod non aliquando quidem agenda est Deo, aliquando non agenda festivitas, sed semper et indesinenter justus agere debet diem festum. Sacrificium namque quod indesinenter et in matutinis et in vespertinis mandatur offerri, hoc indicat, ut in lege ac prophetis, qui matutinum tempus ostendunt, et in evangelica doctrina quæ vespertinum, id est, in vespera mundi Salvatoris ostendit adventum, indesinenti intentione persisteret. Has ergo tales festivitates Dominus dicit: *Et observabitis dies festos meos.* Dies ergo festus Domini est, si ei sacrificium indesinenter offeramus, si sine intermissione oremus, ita ut ascendat oratio nostra sicut in conspectu ejus mane, et elevatio manuum nostrarum fiat ei sacrificium vespertinum. Est igitur prima solemnitas jugis sacrificii indesinentis, quæ a cultoribus Evangelii eo modo, quo supra exposuimus, debet expleri. Sed quoniam sicut propheticus sermo perdocuit, dies festi peccatorum convertuntur in luctum, et cantica eorum in planctum, certum est quia qui peccat et agit dies peccati, agere non potest diem festum; et ideo illis diebus quibus peccat, offerre non potest sacrificium Deo indesinens, sed ille offerre potest, qui indesinenter custodit justitiam, et conservat semetipsum a peccato. Qua die autem interrumpit et peccaverit, certum est, quod in illa die non offert sacrificium indesinens Deo. Quod au-

Digitized by Google

tem duos agnos immaculatos jubet quotidie offerri in holocaustum, unum mane et alterum vespere, significat quod innocentiam operis non solum, sed cordis tam in initio conversationis nostræ, quam etiam in fine Deo per ignem charitatis atque fervorem Spiritus sancti exhibere debemus : *quia qui perseveraverit usque in finem, hic salvus erit* (*Matth.* XXIV). Simulque decima pars ephi similæ conspersa oleo purissimo cum agni oblatione offerri præcipitur, et in libamine vini quarta pars mensuræ hin, quia ipsa innocentia tunc grata et acceptabilis erit Deo, si secundum scientiam divinæ legis atque evangelicæ doctrinæ gratia temperata honeste adhibetur, monstrante hoc Scriptura et dicente : *Innocens manibus et mundo corde, qui non accepit in vano animam suam : nec juravit in dolo proximo suo* (*Psal.* XXIII). Quæ autem sit mensura ephi sive hin, in superioribus jam dictum est.

Die autem sabbati offeretis duos agnos anniculos immaculatos, et duas decimas similæ oleo conspersæ in sacrificio ; et liba quæ rite funduntur per singula sabbata in holocaustum sempiternum. Quæ est autem festivitas sabbati, nisi illa de qua Apostolus dicit : *Relinquitur ergo sabbatismus* (*Hebr.* IV), hoc est, sabbati observatio populo Dei? Relinquentes ergo Judaicas sabbati observationes, qualis esse debeat Christiano sabbati observatio, videamus. Die sabbati nihil ex mundi actibus oportet operari. Si ergo desinas ab omnibus sæcularibus operibus, et nihil mundanum geras, sed spiritalibus operibus vaces, ad ecclesiam venias, lectionibus divinis et tractatibus aurem præbeas, de cœlestibus cogites, de futura spe sollicitudinem geras, venturum judicium præ oculis habeas, non respicias ad præsentia et visibilia, sed ad invisibilia et futura : hæc est observatio sabbati Christiano. Sed hæc Judæi observare deberent. Denique etiam apud ipsos, si faber, si structor, et si qui hujusmodi opificum fuerit, oriatur in die sabbati ; lector autem divinæ legis et doctor non desinit ab opere suo, et tamen sabbatum non contaminat. Sic enim dicit ad eos : *Aut non legistis, quia sacerdotes in templo sabbatum violant, et sine crimine sunt* (*Matth.* XII)? Qui ergo cessat ab operibus sæculi et spiritalibus actibus vacat, iste est qui sacrificium sabbati et diem festum agit sabbatorum, neque onera portat in via. Onus enim est omne peccatum. Quemadmodum dicit et Propheta : *Sicut onus grave gravatæ sunt super me* (*Psal.* XXXI). Neque enim ignem accendit. Illum scilicet ignem de quo dicitur : *Ite in lumine ignis vestri, et in flamma quam accendistis.* In sabbato unusquisque sedeat in loco suo, et non exeat inde. Quis ergo est locus ejus animæ spiritalis? Justitia locus ejus, veritas, sapientia, sanctificatio, et omnia quæ Christus est, locus animæ est. Ex quo loco eam non oportet exire, ut vera sabbata custodiat, et diem festum in sacrificiis exigat sabbatorum. Sic et Dominus dicebat : *Qui manet in me, et ego in eo* (*Joan.* VI). Quod autem diximus vera sabbata, si altius repetamus quæ sint vera sabbata, ultra hunc mundum est vera sabbati observatio. Quod enim scriptum est in Genesi, *quia requievit Deus die sabbati ab operibus suis* (*Gen.* II), non videmus vel tunc factum esse in die septima, vel etiam nunc fieri. Semper enim Deum videmus operari, et nec sabbatum est, in quo non Deus operetur, in quo non producat solem suum super bonos et malos, et pluat super justos et injustos ; non quo non producat in montibus fenum, et herbam servituti hominum ; in quo non percutiat et sanet ; deducat ad infernum, et reducat ; in quo non occidat et vivere faciat. Unde et Dominus in Evangeliis, cum Judæi præscriberent sibi de operatione et curatione sabbati, respondit eis : *Pater meus usque modo operatur, et ego operor* (*Joan.* V). Ostendens per hæc in nullo hujus sæculi sabbato requiescere Deum a dispensationibus mundi, et a provisionibus generis humani. Nam creaturas quidem fecit ex initio, et substantias protulit quantas sibi sciebat, ut pote rerum conditor, ad perfectionem mundi posse sufficere. Sed usque ad consummationem sæculi, ab earum provisione et dispensatione non cessat. Et erit ergo verum sabbatum in quo requiescet Deus ab omnibus operibus suis, sæculum venturum, tunc cum aufugiet dolor, et tristitia, et gemitus, et erit omnia et in omnibus Deus. In quo sabbato concedat etiam nobis Deus diem festum agere secum, cum angelis sanctis festa celebrare, offerentes sacrificium laudis, et reddentes Altissimo vota nostra. Tunc fortassis et sacrificium nostrum indesinens, de quo supra exposuimus, melius offeretur. Tunc enim melius indesinenter assistere poterit Deus, et sacrificium laudis per pontificem magnum, *qui est sacerdos in æternum secundum ordinem Melchisedech* (*Psal.* CIX). Sabbati ergo oblatio, duo sunt agni anniculi immaculati, et duæ decimæ similæ oleo conspersæ in sacrificio, et liba quæ rite funduntur per singula sabbata. Quæ nobis nihil aliud innuunt, quam *ut sobrie et juste et pie vivamus in hoc sæculo, exspectantes beatam spem, et adventum gloriæ magni Dei et Salvatoris nostri Jesu Christi.* Ac quidquid divina gratia possumus, paternæ quietis adeptione instanter laboremus. Duos agnos anniculos Domino offert, qui simplicitatem mentis atque innocentiam operis, in conspectu divinitatis exhibet. Duas decimas similæ oleo conspersæ in sacrificio simul cum libaminibus donat, qui spiritali gratia repletur, scientiam duorum testamentorum Spiritu sancto docente, simul verbis, exemplis, auditoribus suis commendat. Et hæc omnia, ut diximus, non pro temporalis lucri quæstu, sed pro æternæ vitæ adeptione expendere satagunt. Tertia festivitas ponitur neomeniæ dies, in qua offertur et hostia, sicut scriptum est :

In Kalendis autem, id est, in mensium exordiis, offeretis holocaustum Domino, vitulos de armento duos, arietem unum, agnos anniculos septem immaculatos, et tres decimas similæ conspersæ oleo per singulos arietes ; et decimam decimæ similæ ex oleo in sacrificio per agnos singulos, holocaustum suavissimi odoris atque,

Digitized by Google

incensi Domino, etc. Neomenia autem dicitur nova luna. Est ergo et ista festivitas, cum luna innovatur. Nova autem dicitur, cum soli proxima fuerit effecta, et valde ei conjuncta, ita ut sub claritate ejus lateat. Sed mirum fortasse videatur, imo superfluum lex divina mandare. Quid enim religionis conducit lunæ novæ, id est, cum conjungitur soli et adhæret ei, observare festivitatem? Hæc si secundum litteram considerentur, non tam religiosa quam superstitiosa videbuntur. Sed sciebat apostolus Paulus quia non his loquitur lex, neque illum ritum, qui a Judæis observari videtur, Spiritus sanctus præcipit, et ideo ad eos qui fidem Dei susceperant dicebat : *Nemo ergo vos judicet, aut in cibo, aut in potu, aut parte diei festi, aut neomenia, aut sabbato : quæ sunt umbra futurorum* (*Coloss.* II). Si ergo umbra futurorum est sabbatum, de quo pro viribus supra explicavimus, et neomenia umbra futurorum est, certum est quia et cæteræ festivitates similiter umbræ sunt futurorum. Sed nunc de neomenia videamus. Diximus quod neomeniæ festivitas appellatur, cum luna innovari cœperit, et soli proxima fieri, penitusque conjuncta. Sol justitiæ Christus est. Huic si luna, id est, Ecclesia sua, quæ lumine repletur ipsius, juncta fuerit, et penitus adhæserit, ita ut secundum verbum Apostoli, qui se jungit Deo, unus cum eo spiritus fiat, tunc festivitatem neomeniæ agit. Tunc enim nova efficitur, cum abjecerit veterem hominem, et induta fuerit novum, qui secundum Deum creatus est : ita merito innovationis solemnitatem, quæ est neomeniæ festivitas, gerit. Tunc denique est, quando neque videri neque comprehendi humanis aspectibus potest. Anima enim cum totam se sociaverit Domino, et in splendorem lucis ejus tota concesserit, nihilque omnino terrenum cogitat, nihil mundanum requirit, nec hominibus placere studet, sed totam se sapientiæ lumini, totam calori sancti Spiritus mancipaverit, subtilis et spiritalis effecta, quomodo cerni ab hominibus, aut humanis potest aspectibus apprehendi? Animalis namque homo intelligere, discernere non potest spiritalem; et ideo dignissime diem festum agit, et hostiam neomeniæ Domino, ut pote per ipsum innovata, jugulabit. Si autem secundum tropologiæ regulam quis scire voluerit quid significent hæ tales oblationes quæ offeruntur Domino in holocaustum, hoc est, duorum vitulorum, arietis unius, agnorum anniculorum septem, et cæterarum specierum quæ simul jubebantur offerri, potest secundum sensum orthodoxorum in duobus vitulis accipere boni operis jucunditatem, per animam sive per corpus, magisterium duorum Testamentorum, in duobus præceptis charitatis decenter Deo oblatam. In ariete vero uno, regimen disciplinæ secundum unitatem fidei, non cuerviter, sed fortiter atque nobiliter exhibitum. In agnis quoque anniculis septem immaculatis, simplicitatem atque mansuetudinem morum pro futura in cœlis requie per gratiam septiformis Spiritus, tam sibi ad salutem quam aliis ad exemplum rite a fidelibus ostensam. Offert ergo quisque fidelis Deo tres decimas similæ oleo conspersæ in sacrificio per singulos vitulos, cum scientiam spiritalem in sanctæ Trinitatis fide, oleo lætitiæ illuminatus, pariter cum bono opere exhibet. Offert duas decimas similæ oleo conspersæ per singulos arietes, cum studet decalogum legis sobrio intellectu in duobus præceptis charitatis, ad suam proximorumque utilitatem vertere, ac per eum totam vitam suam in suavem odorem Domino dedicare. Offert quoque decimam decimæ similæ ex oleo in sacrificium per agnos singulos, cum simplicitatem morum suorum secundum Scripturarum sanctarum regulam, gratia Spiritus sancti in se operante, instituere satagit et ornare. Bene ergo in holocaustum hæc omnia Domino jubentur offerri, quia ea sola intentione omnia debemus agere, non ut laudem humanam, vel retributionem præsentem quæramus, sed ut omnium bonorum datori Deo, per omnia placeamus, æternæque vitæ retributionem ab ipso remuneratore justissimo in futuro percipere mereamur.

Mense autem primo, quartadecima die mensis, Phase Domini erit, et quintadecima die solemnitas; septem diebus vescentur azymis : quarum dies prima venerabilis et sancta. Omne opus servile non facietis in ea; offeretisque in incensum holocaustum Domino, vitulos de armento duos, arietem unum, agnos anniculos immaculatos septem, et sacrificia singulorum ex simila quæ conspersa sit oleo : tres decimas per singulos vitulos, et duas decimas per arietem, et decimam decimæ per agnos singulos, id est, septem agnos; et hircum pro peccato unum, ut expiet pro vobis, præter holocaustum matutinum quod semper offeretis. Ita facietis per singulos dies septem dierum, in fomitem ignis, et in odorem suavissimum Domino, qui surget de holocausto et victimis singulorum. Dies quoque septimus celeberrimus et sanctus erit vobis. Omne opus servile non facietis in eo. Quarto in hoc loco ponitur inter festivitates Dei Paschæ solemnitas, in qua festivitate agnus occiditur. Si videtur, agnum verum, agnum Dei, agnum qui tollit peccata mundi, et dicito quia pascha nostrum immolatus est Christus. Judæi carnali sensu comedant carnes agni : nos autem comedamus carnem verbi Dei. Ipse enim dixit : *Nisi comederitis carnes meas, non habebitis vitam in vobis ipsis* (*Joan.* VI). Hoc quod modo loquimur carnes sunt verbi Dei, si tamen non quasi infirmis olera, aut quasi pueris lactis alimoniam præferemus. Si perfecta loquimur, si robusta, si fortia, si carnes nobis verbi Dei apponimus comedentes. Ubi enim mysticus sermo, ubi dogmaticus et Trinitatis fide repletus profertur ac solidus, ubi futuri sæculi amoto velamine litteræ, legis spiritalis sacramenta panduntur, ubi spes animæ avulsa de terris jactatur in cœlos, et in illis collocatur, *quæ oculus non vidit, nec auris audivit, nec in cor hominis ascendit* (*I Cor.* II), hæc omnia carnes sunt verba Dei. Qui potest perfecto intellectu vesci et corde purificato, ille veræ festivitatis Paschæ immolat sa

Digitized by Google

crificium, et diem festum agit cum Deo et cum angelis ejus. Post hanc imo continuata huic festivitas sequitur azymorum, quam merito celebrabis, si exterminet omne fermentum malitiæ et nequitiæ ab anima tua, et azyma sinceritatis veritatisque custodias. Neque enim putandum est omnipotentem Deum, leges hominibus pro fermento scribere, et propterea jubere exterminari animam de populo, si qua forte parum aliquid fermenti hujus ex farina conspersi in domo sua habuisse deprehenduntur, eamque curam magnopere fuisse divinæ majestati, qua fermenti hujus causa in tantum se dicat offendi, ut animam quam ipse ad imaginem et similitudinem suam fecit, exterminari pro hoc jubeat et everti. Non mihi videtur hæc divinis legibus divina esse intelligentia, sed illud majus est quod horrescit, et merito horrescit Deus, si malitiæ, si iræ, si nequitiæ spiritu infirmetur anima, et intumescat ad flagitia. Hæc non vult animam esse Deus, et tale fermentum si abjecerimus de domo animæ nostræ, merito exterminabimur. Sed ne contemnas, etiam si parvam videris intra te fermentari malitiam, *quia modicum fermentum totam massam corrumpit* (*I Cor.* v). Et ideo neque de parvo peccato negligas, quoniam ex uno peccato generatur et aliud. Sicut enim ex justitia generatur justitia, ex castitate castitas. Si quis enim primo tenuiter castus esse cœperit, excepto castitatis fermento, quotidie castior efficitur, ita et qui semel intra se licet parum malitiæ reposuerit fermentum, quotidie semetipso nequior efficitur ac deterior. Et ideo si vis agere azymorum festivitatem cum Deo, ne parum quidem malitiæ fermentum intra te residere patiaris.

Dies primitivorum etiam, quando offeretis novas fruges Domino, expletis hebdomadibus, venerabilis et sancta erit. Omne opus servile non facietis in ea, offeretisque holocaustum in odorem suavissimum Domino, vitulos de armento duos, arietem unum, agnos immaculatos septem, atque in sacrificiis eorum similæ oleo conspersæ tres decimas per singulos vitulos; per arietes, duas; per agnos decimam decimæ, qui simul sunt agni septem. Hircum quoque qui mactatur pro expiatione, præter holocaustum sempiternum et liba ejus : immaculata offeretis omnia cum libationibus suis. Post hanc sequitur sexta festivitas, quæ dicitur Novorum, id est, primitiæ de novis offeruntur. Ubi enim seminatus fuerit ager diligenter excultus, atque ad maturitatem pervenerit seges, tunc in fructuum perfectione festivitas Domini geritur. Si ergo et tu vis Novorum diem festum agere cum Deo, vide quomodo semines, aut ubi semines, ut possis tales metere fructus, ex quibus lætari facias Deum, et agere diem festum. Quod aliter implere non poteris, nisi audias Apostolum dicentem : *Qui seminat in spiritu, de spiritu metet vitam æternam* (*II Cor.* IX). Si sic semines et sic metas, denique diem festum vere agis Novorum. Propterea et propheta admonet dicens : *Innovate in vobis novalia, et nolite seminare super spinas* (*Jerem.* IV). Qui ergo cor suum et interiorem hominem renovat de die in diem, iste sibi innovat novalia, et non seminat super spinas; sed super terram bonam, quæ reddat ei fructum trigesimum, aut sexagesimum, aut centesimum. Iste ergo est qui in spiritu seminat, et colligit fructus spiritus. Fructus autem spiritus primum omnium est gaudium. Et merito diem festum novorum fructuum agit, qui gaudium metit. Præcipue qui simul metat et pacem, patientiam et bonitatem, et mansuetudinem, aliosque horum similes fructus colligat, dignissimæ novorum fructuum festivitatem Domino agens.

(Cap. XXIX.) *Mensis etiam septimi prima dies venerabilis et sancta erit vobis. Omne opus servile non facietis in ea, quia dies clangoris est et tubarum; offeretisque holocaustum in odorem suavissimum Domino, vitulum de armento unum, arietem unum, agnos anniculos immaculatos septem. Et in sacrificiis eorum similæ oleo conspersæ tres decimas per singulos vitulos. Duas decimas per arietem, unam decimam per agnum : qui simul sunt agni septem. Et hircum pro peccato qui offertur in expiatione populi, præter holocaustum Kalendarum cum sacrificiis suis, et holocaustum sempiternum cum libationibus solitis, iisdem cæremoniis offeretis in odorem suavissimum, incensum Domino.* Tunc deinde sequitur festivitas Septimarum. Sicut enim inter dies septem, quique dies observatur sabbatum, et est festivitas, ita et inter menses, septimus quique mensis, sabbatum mensium. Agitur ergo in eo festivitas quæ dicitur Sabbata Sabbatorum; et fit in die prima mensis memoria tubarum, nisi qui potest Scripturas propheticas et evangelicas et apostolicas, quæ velut cœlesti quadam personant tuba, mandare memoriæ, et in thesaurum cordis sui recondere. Qui ergo hæc facit, et in lege Domini meditatur die ac nocte, iste festivitatem gerit memoriæ. Sed et si quis potest gratias illas Spiritus sancti promereri, quibus inspirati sunt prophetæ, et psallens dicere : *Canite* in initio mensis *tuba, in die insigni solemnitatis ejus* (*Psal.* LXXX), et qui scit in psalmis jubilare ei, digne Deo agit solemnitatem Tubarum.

Decima quoque dies mensis hujus septimi erit vobis sancta atque venerabilis : et affligetis animas vestras. Omne opus servile non facietis in ea, offeretisque holocaustum Domino in odorem suavissimum, vitulum de armento unum, arietem unum, agnos anniculos septem. Et in sacrificiis eorum similæ oleo conspersæ tres decimas per vitulos singulos; duas decimas per arietem, decimam decimæ per agnos singulos : qui sunt simul septem agni. Et hircum pro peccato absque his quæ offerri pro delicto solent, in expiationem et holocaustum sempiternum, in sacrificiis et libaminibus eorum. Est adhuc et alia festivitas, cum affligunt animas suas, et humiliant se Deo, festa celebrantes. O mira festivitas ! Dies festus vocatur afflictio animæ. Hic enim dies est, inquit, propitiationis, decima die mensis septimi. Vides ergo si vis diem festum agere, si vis ut lætetur Deus super te, afflige animam tuam et humilia eam. Non ei

Digitized by Google

permittas explere desideria sua, nec concedas ei lasciviis evagari, sed, in quantum potest fieri, affligere et humilia eam. Denique et Paschæ festivitas et Azymorum, panem afflictionis habere dicitur. Non potest quis agere diem festum, nisi afflictionis panem manducaverit, et manducaverit pascha cum amaritudine. Manducabitis enim, inquit, azyma cum amaritudine. Vides ergo quales sunt festivitates Dei? Non recipiunt dulcedinem corporalem, nihil remissum, nihil voluptuosum aut luxuriosum volunt, sed afflictionem animæ, et amaritudinem humilitatemque deposcunt. *Quia qui se humiliat, exaltabitur* apud Deum (*Luc.* XIV). Hoc ergo deposcit et propitiationis dies. Cum enim afflicta fuerit anima, et humiliata in conspectu Domini, tunc ei propitiatur Deus; et tunc ad eam venit ille, quem proposuit Deus propitiatorium per fidem in sanguine suo, Jesus Christus Dominus et Redemptor ejus.

Quintadecima vero die mensis septimi quæ vobis erit sancta atque venerabilis, omne opus servile non facietis in ea; sed celebrabitis solemnitatem Domino septem diebus, offeretisque in odorem suavissimum Domino, vitulos de armento tredecim, arietes duos, agnos immaculatos, anniculos quatuordecim; et in libamentis eorum similæ oleo conspersæ tres decimas per singulos vitulos, qui sunt simul vituli tredecim; et duas decimas arieti uno, id est, simul arietibus duobus, et decimam decimæ agnis singulis: qui sunt simul agni quatuordecim; et hircum pro peccato, absque holocausto sempiterno, et sacrificio et libamine ejus, et cætera. Jam vero ultimus dies festus Dei qui sit, quo Deus lætatur in homine, videamus: Scenopegia, inquit. Lætatur ergo super te, cum viderit in hoc mundo in tabernaculis habitantem; cum te viderit non habere fixum et fundatum animum ac propositum super terras, nec desiderantem quæ terrena sunt, nec umbram vitæ hujus quasi possessionem propriam et perpetuam deputantem, sed velut in transitu positum, et ad veram illam patriam unde egressus es paradisi festinantem ac dicentem: *Incola ego sum, et peregrinus sicut omnes patres mei* (*Psal.* CXVIII). In tabernaculis enim habitaverunt et patres, et Abraham in casulis, id est, in tabernaculis habitavit, cum Isaac et Jacob cohæredibus repromissionis ejusdem. Cum ergo incola fueris et peregrinus in terris, et non est mens tua fixa et radicata in desideriis terrenorum, sed paratus es ut cito transeas ad terram fluentem lac et mel, et hæreditatem capias futurorum; si te, inquam, positum in his videat Deus, lætatur in te, et diem festum aget super te. Hæc quidem in præsenti. In futuro si vis considerare, quomodo dies festi agantur, erige si potes paululum sensus tuos a terra, et obliviscere paulisper quæ habentur in facie. Describe vero tibi quomodo cœlum et terra transeant, et quam sit omnis habitatus mundi hic: cœlum vero novum et terra nova fundetur. Amove etiam de conspectibus tuis solis hujus lucem, et da illi mundo qui venturus est, solis hujus septuplum lumen, imo potius secundum Scripturæ auctoritatem, ipsum ei da Dominum lucem. Pone astantes angelos gloriæ, pone virtutes, sedes, dominationes, atque omne nomen clarissimum cœlestiumque virtutum, non solum quod in præsenti sæculo nominatur, sed quod etiam in futuro. Item hos omnes considera, et conjice quomodo agi possint dies festi Domini, quæ ibi festivitates, quæ gaudia, quæ lætitiæ magnitudo. Nam de his quæ supra diximus spiritalibus festivitatibus, etiam si magnæ sunt et veræ, præcipue cum spiritaliter geruntur in anima, tamen ex parte sunt, non ex integro. Sicut enim dixit Apostolus, *quia ex parte scimus, et ex parte prophetamus* (*I Cor.* XIII), ita consequens est, ut ex parte diem festum geramus. Ut autem scias hæc ita esse, redeamus ad ipsius Pauli sermonem, qui de diebus festis et de neomeniis posuit. Et vide quomodo observantem dixit: *Nemo ergo*, ait, *judicet in cibo, aut in potu, aut in parte diei festi.* Ex parte enim, et non ex integro, diem festum in hoc mundo celebramus. Interpellamur etiam si nolumus ab onere carnis, pulsamur a concupiscentiis ejus, curisque et sollicitudinibus terebramur. *Corpus* enim *corruptibile*, ut ait sapientissimus, *aggravat animam, et deprimit sensum multa cogitantem* (*Sap.* IX). Ex parte enim in hoc mundo sancti agunt diem festum, quia ex parte sciunt, et ex parte prophetant. Cum autem venerint quæ perfecta sunt, destruentur ista quæ ex parte sunt. Sicut enim perfectæ scientiæ cedit ista quæ ex parte est, ita et perfectæ festivitati cedit ista quæ ex parte est festivitas. Neque enim quod perfectum est capere mundus iste potest, ubi, ut diximus, necessitas corporis, nunc cibum, nunc potum, nunc somnum suggerit; nunc etiam quantamcunque necessario vitæ præsentis sollicitudinem movet. Quæ omnia interrumpunt sine dubio continuationem festivitatis Dei. Cum autem venerit illud quod dictum est de his qui restituentur in sancta, si et nos ex his esse mereamur, qui restituendi sunt, qui neque esurient, neque sitient, neque dormitabunt, neque laborabunt, sed erunt pervigiles sicut angelorum vita. Pervigiles dicentur, cum in illum ordinem restitui merebuntur; tunc erit vera et incorrupta festivitas, cujus festivitatis princeps, et sponsus, et dominus, erit Jesus Christus Salvator noster. Paulus quoque apostolus sciens esse quædam prima imbuendi initia, tunc deinde per tempus etiam ad perfectionem venire, scribens quibusdam dicebat: *Etenim cum deberetis jam magistri esse propter tempus, rursus indigetis ut doceamini quæ sint elementa exordii sermonum Dei, et facti estis quibus lacte opus sit non cibo forti. Omnis enim qui lacte alitur, expers est sermonis justitiæ: parvulus enim est. Perfectorum vero est cibus solidus, qui pro possibilitate sumendi, exercitatos habent sensus, ad discretionem boni et mali* (*Hebr.* V). Et iterum in aliis litteram legis omnemque hujusmodi scripturam elementa mundi esse commemorat. Et nunc ergo ea quæ pertinuerunt ad illos qui primis imbuantur elementis, modesta nobis primo videntur auditu. Vo-

Digitized by Google

lenti enim auditorum unicuique discere, his quæ ad salutem pertinent, de sacrificiis arietum, et hircorum, vitulorumque quæ recitantur, nihil sibi utilitatis conferre hujusmodi litteras indicat, quantum ad ipsum spectat auditum. Si vero quis inveniatur, qui possit velamen quod est positum in lectione Veteris Testamenti removere, atque in die requirere, quæ sint vera sacrificia quæ purificent populum in diebus festis, tunc videbit quam mira et magnifica sunt, quæ per hæc indicantur : quæ superflua ignorantibus atque superstitiosa dicuntur. Sed hæc quidem Paulus, etsi qui ei similes sunt plenius ab ipsa sapientia et verbo Dei, perfectiusque cognoverint. Nos autem quantum ex ipsorum litteris colligere possumus, in quibus nobis velut per umbram et imaginem indicia quædam dederunt ad ædificationem communem, discutere summatim de sacrificiorum ritu aliqua tentabimus. In Paschæ festivitate agnus scribitur esse qui purificat populum, in aliis vitulus, in aliis hircus aut aries, vel capra, vel vitula, sicut ex his quæ recitata sunt, didicistis. Unus ergo ex his animalibus, quæ ad purificandum populum summuntur, est agnus : qui agnus, ipse esse dicitur Dominus et Salvator noster. Sic enim intellexit Joannes, qui est major omnium prophetarum, et signavit de ipso dicens : *Ecce Agnus Dei, ecce qui tollit peccatum mundi* (*Joan.* I). Quod si agnus qui ad purificandum populum datus est, ad personam Domini et Salvatoris nostri refertur, consequens videtur quod etiam cætera animalia, quæ his eisdem purificationis aliquid humano generi conferant. Vide ergo ne forte sicut Dominus et Salvator noster quasi agnus ad occisionem ductus, et in sacrificium altaris oblatus, peccatorum remissionem universo præstitit mundo, ita fortassis et cæterorum sanctorum ac justorum *sanguis qui effusus est a sanguine Abel justi, usque ad sanguinem Zachariæ prophetæ, qui interfectus est inter ædem et altare* (*Matth.* XXIII), alterius quidem sanguis sicut vitulæ, alterius sicut hirci aut capræ, aut alicujus horum fusus est ad expiandum pro parte aliqua populum. Sive ergo hæc ad justorum prophetarumque personas, qui in hoc mundo jugulati sunt, vel eorum qui dicunt, *Propter te morte afficimur tota die, æstimati sumus sicut oves occisionis* (*Psal.* XLIII), referenda videantur, sive etiam ad superiores virtutes, quibus procuratio humani generis data est, quis facile audeat affirmare? Neque enim hæc animalia per speciem, sed per figuram referri ad illam, vel illam personam putanda sunt. Nam ipse Dominus Jesus Christus, non ideo agnus dicitur, quasi qui mutatus sit et conversus in speciem agni. Dicitur tamen agnus, quia voluntas ejus et bonitas qua Deum repropitiavit hominibus, et peccatorum indulgentiam dedit, talis exstitit humano generi, quasi agni hostia immaculata et innocens, qua placari hominibus divina creduntur. Sic ergo fortassis et si quis est angelorum cœlestiumque virtutum, aut si qui justorum hominum hic pro repropitiatione divina velut aries, aut vitulus, aut hircus, oblatus esse sacrificium ob purificationem populo impetrandam, accipi potest. Aut non videtur, ut aries aut hircus, holocaustum se obtulisse Paulum pro populo Israel, cum dicebat : *Optabam autem ego ipse anathema esse a Christo pro fratribus meis, qui sunt cognati secundum carnem* (*Rom.* IX). Vis autem scire, quia se hostiam etiam Paulus offerat jugulandam? Audi eum et in aliis dicentem : *Jam enim ego immolor, et tempus resolutionis*, vel ut in Græcis codicibus legimus, *reversionis instat* (*II Tim.* IV). Si ergo figuraliter potest videri, quod alius pro festivitate Novorum, alius pro festivitate sabbati, alius pro festivitate Tabernaculorum, quasi hircus aut vitulus, aut aries offeratur, ad reconciliandum hominibus Deum. Donec enim sunt peccata, necesse est requiri et hostias pro peccatis. Nam pone, verbi gratia, non fuisse peccatum. Si non fuisset peccatum, non necesse fuisset Filium Dei agnum fieri, nec opus fuerat eum in carne positum jugulari; sed mansisset hoc quod in principio erat Deus Verbum. Verum quoniam introivit peccatum in hunc mundum, peccati autem necessitas propitiationem requirit, et propitiatio non fit nisi per hostiam, necessarium fuit provideri hostias pro peccato. Et quoniam peccati ipsius diversæ et variæ qualitates fuerunt, diversorum animalium mandantur hostiæ, procul dubio quæ convenirent varietatibus peccatorum. Sic ergo efficitur quidem alius sanctorum atque angelorum, ut diximus, sive hominum vitulus qui in illa festivitate interveniat pro populi delictis : alius autem aries in illa festivitate, quorum intercessione fiat purificatio pro peccatis. Quod si purificari potuerint a peccatis homines, et esse puriores, minuuntur et hostiæ. Si enim pro peccatis sunt hostiæ, et pro multitudine peccatorum multiplicatæ sunt, sine dubio et pro exiguitate minuuntur. Hujus autem rei in præsentibus locis Scripturæ habemus indicia, id est in ultima festivitate Scenopegiæ, eum per octo dies hostiæ jubentur offerri. Et prima quidem die quasi adhuc in abundantia peccatorum, quatuordecim vituli jubentur offerri. Secunda autem die imminutis ut pote peccatis, minuuntur et hostiæ, et quatuordecim vituli offeruntur, tertia die duodecim, et post hæc undecim. Et ita quasi purificationibus deficiente per dies multitudine peccatorum, minuuntur consequentes etiam numeri hostiarum. Sic ergo etiam pro dispensatione totius mundi, rationem purificationis intellige. Indiget enim purificatio non solum quæ in terra sunt, sed et quæ in cœlis. Imminet namque et cœlis perditio. Sic enim dicit Propheta : *Cœli peribunt, et omnes ut vestimentum veterascent; et sicut amictum involves eos et mutabuntur* (*Psal.* CI). Intuere igitur mundi, id est, cœlestium, ac terrestrium, et infernorum purificationem. Vide quantis indigent ista omnia hostiis, quantos requirant vitulos, quantos arietes, quantos hircos. Sed in his omnibus unus est agnus, qui totius mundi potuit auferre peccatum. Et ideo cessaverunt cæteræ hostiæ, quia talis fuit hæc hostia, ut una sola sufficeret pro totius mundi salute. Cæteri enim

Digitized by Google

precibus peccata, hic solus potestate dimisit. Dicebat enim : *Fili, remissa sunt tibi peccata* (*Matth.* IX). Sic ergo imbuitur mundus, primo per diversas hostias remissionem perquirere peccatorum, donec veniat ad hostiam perfectam, ad hostiam consummatam, agnum anniculum, perfectum, qui tollit peccatum mundi totius, per quem festivitates agat spiritales, non ad satietatem carnis, sed profectu spiritus, sacrificiis spiritalibus purificatione mentis oblatis. Decet enim Deo immolari victimam cordis et hostiam contribulati spiritus, non carnis et sanguinis jugulari. Quia et si agnovimus Christum aliquando secundum carnem, sed nunc jam non novimus. Et ideo in spiritu diem festum agamus, et spiritalia festa jugulemus. Hæc pro viribus nobis, pro diversitate sacrificiorum discussa sint : quorum ad liquidum intelligentiam scit ille, cui nuda et revelata sunt omnia, nec est ulla creatura in conspectu ejus invisibilis.

CAPUT II.

De voto viri complenao.

(CAP. XXX.) *Narravitque Moyses filiis Israel omnia quæ ei Dominus imperaverat ; et locutus est ad principes tribuum filiorum Israel : iste est sermo quem præcepit Dominus. Si quis virorum votum Domino voverit, aut se constrinxerit juramento, non faciet irritum verbum Dei, sed omne quod promisit implebit. Mulier si quidpiam voverit, et se constrinxerit juramento, quæ est in domo patris sui, et in ætate adhuc puellari, si cognoverit pater votum quod pollicita est, et juramentum quo obligavit animam suam, et tacuerit, voti rea erit. Quidquid pollicita est et juravit, etiam opere complebit. Sin autem statim ut audierit contradixerit pater, et vota et juramenta ejus irrita sunt, nec obnoxia tenebitur sponsioni*, etc. Feminam sub patre antequam nubat, et sub viro nuptam, noluit lex ita vovere aliquid Deo adversus animam suam, id est, in aliquarum rerum licitarum atque concessarum abstinentia, ut in eisdem votis non feminæ valeat auctoritas, sed virilis. Ita ut si adhuc innuptæ concesserat pater vota persolvere, si antequam persolverit nupserit, et viro ejus hoc cognitum non placuerit, non persolvat, et sit omnino sine peccato, quia *mundavit Dominus*, sicut dicit, id est, mundam judicavit. Neque hoc contra Deum fieri putandum est, cum ipse Deus hoc præceperit, hoc voluerit. *Vidua autem et repudiata quidquid voverint, reddent.* Sequitur autem de viduis vel a viro abjectis, id est, non sub potestate viri constitutis, aut patris, et earum vota ad persolvendum libera esse dicit hoc modo : *Et votum*, inquit, *viduæ et expulsæ, quicunque voverit adversus animam suam, manebunt ei.*

CAPUT III.

De voto feminæ.

(IBID.) *Uxor in domo viri cum se voto constrinxerit et juramento, si audierit vir et tacuerit, et non contradixerit sponsioni, reddat quodcunque promiserat. Sin autem contradixerit extemplo, non tenebitur promissionis rea, quia maritus contradixerit, et Dominus ei propitius erit. Si voverit, et juramento se constrinxerit, ut per jejunium vel cæterarum rerum abstinentiam affligat animam suam, in arbritio viri erit, ut faciat sive non faciat. Quod si audiens vir tacuerit, et in alteram diem distulerit sententiam, quidquid voverat atque promiserat, reddet : quia statim ut audivit, tacuit. Sin autem contradixerit postquam rescivit, portabit ipse iniquitatem ejus.* Manifestum est ita voluisse legem feminam esse sub viro, ut nulla vota ejus quæ abstinentiæ causa voverit, reddantur ab ea, nisi auctor fuerit vir permittendo. Nam cum ad peccatum ejusdem viri pertinere voluerit, si prius permiserit, et postea prohibuerit, etiam hic tamen non dixit ut faciat mulier quod voverat, quia permissa prius a viro fuerat. Viri dixit esse peccatum, quia abnuit quod prius concesserat : non tamen mereri vel ex hoc permissum dedit, ut cum prius et vir concesserit, postea si prohibuerit, condemnetur. Utrum autem ista etiam ad votum continentiæ et concubitus abstinentiam pertineat, merito quæritur, ne forte ea tantum intelligenda sint adversus animam voveri, quæ sunt in cibis et potibus. Quod videtur et illud significare, ubi Dominus ait : *Nonne anima plus est quam esca* (*Matth.* VI)? Et cum de jejunio præcipitur, ita præcipitur : *Affligetis animas vestras* (*Levit.* XVI). Nescio autem utrum alicubi legi possit adversus animam dici votum quod de abstinentia concubitus fuerit, maxime quia cum hic lex auctoritatem viro tribuat, non mulieri, quæ viro subdita est : ut tunc persolvenda sint vota mulieris, si vir approbaverit ; sin autem renuerit, non debeantur. Apostolus tamen cum de concubitu conjugatorum loqueretur, non ibi majorem auctoritatem viro quam feminæ dedit : *Sed uxori*, inquit, *vir debitum reddat, similiter et uxor viro. Uxor non habet potestatem corporis sui, sed vir ; similiter autem et vir non habet potestatem corporis sui, sed mulier* (*I Cor.* VII). Quando ergo in hac re parem utriusque esse voluit potestatem, puto quod nobis intelligendum insinuet istam de concumbendo vel non concumbendo regulam non pertinere ad ea vota ubi non habent parem vir et mulier potestatem, sed vir major est ac prope ejus solius est. Non enim ait lex virum non debere reddere vota sua, si uxor prohibuerit ; sed uxorem, si vir prohibuerit. Unde non mihi videtur in hujusmodi votis et definitionibus atque obligationibus, quæ adversus animam fiant, etiam ista debere accipi quæ inter se vir et uxor de concumbendo vel de abstinentia concumbendi placita habuerint.

Istæ sunt leges quas constituit Dominus Moysi inter virum et uxorem : inter patrem et filiam quæ in ætate adhuc puellari est, vel quæ manet in parentis domo. Quia et istæ leges sive justificationes, ut quædam exemplaria habent, dicuntur ; et meminimus in illis justificationibus quæ in Exodo sub hoc nomine aliæ commemorantur, sicut de aure servi perforanda, et si quid ejusmodi est, non absurde etiam hic aliquid figurate dudum intelligitur : ut quomodo sunt multæ abstinentiæ cæremoniarum irrationabiles, et aliquando etiam inimicæ veritati, hoc fortasse

Digitized by Google

hic intelligi voluit tunc ratas esse cum rationabiles fuerint; hoc est cum eas approbaverit ratio, quæ ad vicem viri debet regere omnem animalem motionem quæ fit non tantum in appetendo, verum etiam in abstinendo. Ut si mente et ratione decernitur, tunc fiat; si autem improbatur consilio rationis, non fiat. Quod si ratio quod prius recte faciendum esse decrevit post improbet; si peccatum, consilii: sic tamen ut nonnisi rationi motio illa consentiat. Secundum mysticum autem sensum vota nemo potest offerre, nisi qui habet aliquid in semetipso et in substantia sua quod offerat Deo. Non sufficit iste exterior homo legem Dei suscipere, nec vota solus offerre. Non enim potest aliquid dignum Deo habere. Sed ille interior est homo, qui magis habet in se quod offerat Deo. In illo namque est habitaculum virtutum; in illo omnis intellectus scientiæ; in illo est imaginis innovatio: qui cum speciem suam, quæ ex initio a Deo facta est, recuperaverit, et virtutum pulchritudinem prioris formæ repererit, tunc jam potest vota offerre Deo; et tunc jam non solum homo, sed homo dicetur. Nam qui interiorem hominem non excolit, qui illius curam non gerit, qui virtutibus eum non instruit, moribus non ornat, divinis institutionibus non exercet, sapientiam Dei non quærit, scientiæ Scripturarum operam non impendit, hic non potest homo homo dici, sed homo tamen, homo animalis. Scio diversa vota in Scripturis referri: *Anna quidem vovit Deo fructum ventris sui, et Samuelem consecravit in templo* (*I Reg.* I). Alius quodcunque sibi post victoriam redeunti occurrisset, vovit Deo: et occurrente filia, vota lacrymanda persolvit (*Judic.* II). Alii vitulos aut arietes, aut domos, aut alia hujusmodi ratione carentia vota offerunt Deo. *Ille vero qui appellatur Nazaræus, semetipsum devovit Deo* (*Num.* VI). Hoc est enim votum Nazaræi, quod est super omne votum. Nam si filium offerat vel filiam, aut pecus aut prædium, hoc totum extra nos est. Semetipsum offerre Deo, et non alieno labore, sed proprio placere, hoc est perfectius et eminentius omnibus votis. Quod qui facit, imitator est Christi. Ille enim dedit homini terram, mare et omnia quæ in eis sunt ad obsequium; dedit et cœlum; solem quoque et lunam et stellas hominum ministerio concessit; pluvias, ventos et omne quod in mundo est, hominibus largitus est. Sed post hæc omnia semetipsum dedit. *Sic enim dilexit Deus mundum, ut Filium suum unigenitum daret pro mundi hujus vita* (*Joan.* III). Quid ergo magnum facit homo semetipsum offerens Deo, cum ipse se prior obtulit Deus? Si ergo *tollas crucem tuam et sequaris Christum* (*Matth.* XVI), si dicas: *Vivo autem jam non ego, vivit vero Christus in me* (*Gal.* II), si desideret et sitiat anima nostra redire et esse cum Christo, sicut et Apostolus dicebat, et præsentis sæculi non delectetur illecebris, et si omnem legem, quæ Nazaræis data est, spiritaliter impleat, tunc semetipsum, id est, animam suam obtulit Deo. Sed orandus nobis est Deus, ut intellectum dare dignetur, si dignum est: quo hæc ut decet, de Dei verbis intelligi possimus advertere. Omnes qui sub lege Dei vivimus et in Ecclesia ejus habemus, aliqui sub patribus, aliqui sub viris agimur. Et siquidem parvulo est anima, et initia habet in eruditionibus divinis, hæc sub patre agere credenda est. Si vero jam adultior facta est ut viri, ita potens sit ad concipiendum semen verbi Dei, et spiritalis doctrinæ capere secreta, hæc sub viro posita dicitur. Sic enim et dicebat Paulus de Corinthiis: *Volo autem vos uni viro virginem castam exhibere Christo* (*I Cor.* II). Qui vero perfectiores sunt et eminentiores, hoc de illis non dicitur, quod sub viro sint. Sed audi quomodo de semetipso suique similibus pronuntiet et Paulus: *Donec occurramus*, inquit, *omnes in virum perfectum, in mensuram ætatis plenitudinis Christi* (*Ephes.* IV). Huic ergo animæ, quæ in virum perfectum occurrit, nemo dominatur in votis, sed habet potestatem suorum libertatemque votorum. Si autem adhuc feminei generis fuerit anima, cui vel vir, vel pater dominetur in votis, non semper in ipsa est culpa, sed interdum redit ad viros vel ad parentes.

CAPUT IV.

De vindicta in Madianitas et Balaam ariolum.

(Cap. XXXI.) *Locutus est Dominus ad Moysen, dicens: Ulciscere prius filios Israel de Madianitis, et sic colligeris ad populum tuum.* Igitur scandala quæ acciderant Israelitis, quoniam tergiversatione Madianitarum acciderant (ipsi enim subornaverant mulieres, quæ eos deceperant ut peccarent coram Domino), illi quidem pro peccato suo pertulerunt vindictam, mediocrius tamen et parcius; hi vero qui eis fuerant causa peccandi, multo vehementiori subjacent ultioni. Unde edocemur, quia longe sit gravius causam præbere peccati, quam ipsum unumquemque peccare. Sic et Dominus designat cum dicit, *quia melius fuerat hominem non nasci, aut molam asinariam ligari circa collum ejus, et præcipitari in profundum maris, quam ut scandalizet unum de pusillis istis* (*Matth.* XVIII). Simul advertendum est quoniam quidem nomen scandali a nonnullis incompetenter præsumitur; illud scandalum dico, ubi recto itinere ambulandi deceptio aliqua struitur ad peccatum, et subjicitur causa peccandi: sicut et Madianitæ ambulantibus in lege Domini Israelitis, et custodientibus castitatem, subornaverunt mulieres quæ eos deciperent ad peccandum. Causam ergo præbere peccati, hoc est scandalizare. Verumtamen datur vindicta, sed multo gravior in eos qui scandalizaverunt, qui causam peccati præbuerunt, quam in eos qui peccaverunt. Simul et illud observa quod subjecit. *Novissime autem*, inquit, *et tu apponeris ad populum tuum.* Si quando Samaritis nobiscum sermo est, quoniam quidem resurrectionem mortuorum negant, nec recipiunt futuri sæculi fidem, perfigamus eos ex his verbis, quibus Dominus dicit ad Moysen quia apponatur ad populum suum? Nemo enim ponitur ad eos qui non sunt. Unde constat esse aliquem populum, cui Moyses post vitæ hujus exitum

Digitized by Google

dicitur applicandus. Quia ergo prophetis non credunt Samaritæ, ex quibus resurrectionis mortuorum fides latius approbatur, ex his saltem Moysi libris quos recipiunt et quorum auctoritatem confitentur, convincendi sunt et curandi, si tamen oportet et Babyloniam curari. Est ergo locus hic resurrectionem mortuorum evidenter ostendens. Designat enim esse et populum, cui post obitum suum Moyses adjungendus est, et ad quos pro suis meritis transferendus.

Statimque Moyses : Armate, inquit, *ex vobis viros ad pugnam, qui possint ultionem Domini expetere de Madianitis. Mille viri de singulis tribubus eligantur ex Israel, qui mittantur ad bellum. Dederuntque millenos de cunctis tribubus, id est, duodecim millia expeditorum ad pugnam. Quos misit Moyses cum Phinees filio Eleazari sacerdotis. Vasa quoque sancta et tubas ad claugendum tradidit ei. Cumque pugnassent contra Madianitas atque vicissent, omnes mares occiderunt, et reges eorum, Evin, Raon, et Sur, et Ur, et Rebe, quinque principes gentis.* Filii Israel dudum sexcenta millia fuerunt armatorum, qui processerant adversus Madian, et omnes victi sunt, quoniam peccatum in eis erat. Nunc ergo victores Madianitæ, qui sexcenta millia fugaverant, vincuntur a duodecim millibus, ut scias, quia nec in multitudine nec in numero militum vincit Israel, sed justitia est et pietas in eis quæ vincit. Propterea denique et in benedictionibus eorum dicitur, quia si servaverit legem Domini, unus persequatur mille, et duo in fugam vertant decem millia. Vides ergo quia multo plus valet unus sanctus orando, quam peccatores innumeri præliando. Oratio sancti penetrat cœlum : quomodo non et hostem vincat et in terris? Et ideo omnimodis studendum est quærere primo et custodire justitiam Dei. Quam si obtuleris et observaveris, omnes tibi hostes ipsa subjiciet. *Si fueris indutus*, sicut Apostolus dicit, *lorica justitiæ, et accinctus veritate, si galeam salutis acceperis, et gladium spiritus, et ante omnia scutum fidei, in quo possis omnia jacula maligni ignita exstinguere* (*Ephes.* VI). Talibus enim instructus armis universa diaboli castra omnemque ejus fugabis exercitum; et cum fiducia cantabis : *Si consistant adversum me castra, non timebit cor meum; si insurgat adversum me prælium, in hoc ego sperabo* (*Psal.* XXVI).

Balaam quoque filium Beor interfecerunt gladio. Potest videri quæstio quomodo, quando Israelitæ Madianitas debellaverunt, interfectum dicat Scriptura Balaam, qui fuerat conductus ad maledicendum populum Israel, cum superius quando benedicere coactus est, ita eamdem coactionem Scriptura concluserit cum ait : *Et surgens Balaam, abiit in locum suum. Balac abiit in semetipsum.* Si ergo redierat ad locum suum Balaam, quomodo interfectus est, cum de tam longinquo, id est, de Mesopotamia venerit? Quanquam etiam possit in locum suum redisse intelligi, quod ab ipso loco ubi sacrificia faciebat, in eum locum reversus est, unde illuc exierat, id est, ubi tanquam peregrinus habebat hospitium. Non enim dictum est in domum suam aut in patriam suam, sed in locum suum. Habet autem et quisque peregrinus locum suum, ubi ad tempus habitat. De ipso autem Balac qui eum conduxerat, non dictum est ad locum suum, sed ad semetipsum, id est, ubi dominans habitabat. Posset ergo dici ad locum suum, et dominans et peregrinus : ad seipsum autem, non video quomodo posset dici peregrinus, cum ad hospitium venisset suum.

Ceperunt autem mulieres eorum et parvulos, omniaque pecora, et cunctam supellectilem, et quidquid habere potuerant depopulati sunt. Tam urbes, quam viculos et castella, flamma consumpsit, etc. Congrediuntur ergo duodecim millia adversus Madianitas, et interficiunt, inquit, omnem masculum eorum, et reges eorum, et Balaam filium Beor interfecerunt gladio, cum reliquis vulneratis eorum. Quod in superioribus quærebamus, quomodo probari de Scripturis possit, Balaam consilio subornatas esse mulieres Madianitarum, quæ deciperent filios Israel ad fornicationem, præsens hic Scripturæ locus evidenter ostendit, dicens eum peremptum esse gladio, velut auctorem scandali quod immissum est filiis Israel. Dicitur autem de eo in consequentibus adhuc evidenter hoc modo : *Et ait ad eos Moyses : Cur vivam reservastis omnem feminam? Ipsæ enim sunt quæ filios Israel secundum verbum Balaam apostatare fecerunt.* Interficiuntur et reges Madianitarum atque illi qui prius a mulieribus victi sunt, nunc expiatione habita, et gesta pœnitentia, etiam reges vincunt. Ex hoc intelligamus quantum valet conversio ad Deum, quantum prosit emendatio peccatorum. Omne masculinum, omnes reges Madianitarum vincuntur et perimuntur ab his, qui per repetitionem Domini et per gestorum pœnitentiam correcti sunt et emendati. Quinque enim reges Madianitarum referuntur ab Israelitis superati. Sed et nomina eorum curæ fuit Scripturæ divinæ memorari. *Evim*, inquit, *et Raon, et Sur, et Ur, et Roboc.* Isti sunt qui regnant apud Madianitas, quos superare et penitus debet exstinguere omnis qui militat Deo. Evim quoque *belluinus* vel *ferinus* interpretatur. Et quomodo poteris placere ei qui te probavit, si non absciderie a te et penitus peremeris belluinos et ferinos mores? Quomodo poteris ad mansuetorum beatitudinem pervenire, nisi prius interficias Evim, et morti tradas totius iracundiæ feritatem? Ego puto quod nomina hæc divina Scriptura non pro historia narraverit, sed pro causis et rebus aptaverit. Nam putas fuerit aliquis ita stultus, qui filio suo nomen *belluini* imponeret? Sed hoc arbitror magis quod institutioni animarum prospexerit sermo divinus, volens nobis ostendere, quod adversus hujusmodi vitia militare debeamus, et habitaculis ea carnis nostræ depellere, istos reges fugare de regno corporis. Non ergo regnet peccatum in vestro mortali corpore. Vis autem videre quomodo non solum apud sanctos nomina pro rebus aptantur, sed etiam apud gentiles et barba-

Digitized by Google

ros? De sanctis quidem notum est, cum Abram Abraham vocatus sit, et Sarai Sara, et Jacob Israel. Doceamus autem quod mos iste habeatur etiam apud barbaros. Nonne unus ex filiis Israel, a parentibus suis Joseph nomen acceperat? Cum autem transivit in Ægyptum, et stetit ante Pharaonem, commutavit nomen ejus, et cognominavit eum ψοφθομφανήχ, quod lingua sua Pharao de secretorum vel somniorum revelatione composuit. Et non solum Joseph huic apud Pharaonem ex re nomen aptatur, sed et Daniel in Babylonia Balthasar nominatur, et Ananias atque Azarias et Misahel, Sidrac, Misac, Abdenago vocitantur. Vides ergo, quia tam Israeliticorum quam etiam barbarorum nomina hominum, non fortuitu, sed pro rebus et causis aptantur in lege. Igitur Madianitarum regem Moyses appellavit, prout ipse censuit appellandum: Belluina, inquit, feritas est, quæ regnat in Madianitis. Et non ipsa solum, sed et alius est apud ipsos rex nomine Raon, quod est in nostra lingua *inanitas*. Regnat ergo inanitas in Madianitarum gente. Est enim revera multa inanitas et vanitas in hoc mundo, imo *vanitas vanitatum, et omnia vanitas* (*Eccl.* I), quam Dei miles superare debet et vincere. Vincit autem inanitatem, qui nihil inaniter, nihil superflue, et quod ad rem non pertinet gerit, qui meminit præcepti illius Dominici quo ait, *quia etiam de verbo otioso reddent rationem homines in die judicii* (*Matth.* XII). In hac autem vita homines, totum pene otiosum, totum inane est quod loquuntur, quod agunt. Inanis enim dicitur omnis actus, et omnis sermo in quo non est extrinsecus pro Deo, vel pro mandato Dei. Est et alius rex Madian Ur, et hic interpretatur *irritatio*. Vides quales sunt qui regnant apud Madianitas: quibus omnibus adversari oportet, et imo quos perimi convenit ab his qui Deum sequuntur, et interfici. Non enim tam regum quam vitiorum nomina quæ regnant in hominibus, referuntur in lege; et non tam gentium bella quam concupiscentiarum carnalium quæ militant adversus animam describuntur. Denique hi qui in vitiis regnant, quinque reges esse dicuntur: ut evidentissime doceamur quia omne vitium, quod regnat in corpore, ex quinque sensibus pendet. Isti ergo quinque sensus perimendi sunt de regno Madianitarum, ut ultra vitia non regnent per eos, sed justitia, nec ad scandalum videant quæ vident, sed ad ædificationem.

CAPUT V.

Ubi Moyses indignatur propter Madianitas.

(Ibid.) *Egressi sunt autem Moyses et Eleazar sacerdos, et omnes principes Synagogæ in occursum eorum extra castra. Iratusque Moyses principibus exercitus, tribunis et centurionibus, qui venerant de bello, ait: Cur feminas reservastis? Nonne istæ sunt quæ deceperunt filios Israel ad suggestionem Balaam, et prævaricari vos fecerunt in Domino super peccato Phogor, unde et percussus est populus? Ergo cunctos interficite, quidquid generis masculini, etiam parvulos et mulieres, quæ noverunt viros in coitu, jugulate. Puellas autem et omnes feminas virgines reservate vobis, et manete extra castra septem diebus.* Hoc consilium malignum, ut eis ad illecebram feminæ supponerentur, per quas non solum corporaliter, sed etiam spiritaliter in adorando idolo fornicarentur, quando dederit Balaam, Scriptura non dixit, et tamen apparet factum esse, cum hic commemoratur. Sic ergo potuit et redire ipse Balaam, qui jam ierat in locum suum, ut locum suum, vel ejus intelligamus peregrinationis officium, quamvis hoc Scriptura tacuerit. Mystice autem feminam in prædam de bello revertens servat, qui forinsecus actus pravos cohibens, et per zelum bonum destruens, delectationem carnalem in abscondito pectoris sui adhuc intus celat. Sed a Moyse, hoc est, a lege, pro hoc iste merito redarguitur, quia quisquis delectationem carnalem in secreto mentis nequiter visitat, consequens est ut in propatulo facile in culpam pravæ actionis cadat. Jubentur ergo omne masculinum, etiam et parvuli et mulieres, quæ noverant viros in coitu, jugulari, quia appetitum turpem et delectationem carnis, quæ concepit iniquitatem et peperit peccatum, penitus præcipimur interfivere ac funditus in nobis exstinguere. Puellas autem et feminas virgines, hoc est, eam partem delectationis, quæ non proclivis est ad peccatum, sed magis exardescit ad petendum bonum, illam servare debemus, quatenus ea semper desideremus quæ nobis a conditore nostro per Scripturas sacras cognoscimus jussa.

CAPUT VI.

De divisionibus prædæ Madianitarum.

(Ibid). *Eleazar quoque sacerdos, ad viros exercitus qui pugnaverant, sic locutus est: Hoc est præceptum legis, quod mandavit Dominus Moysi. Aurum, et argentum, et æs, et ferrum, et stannum, et plumbum, et omne quod potest transire per flammam, igne purgabitur: quidquid autem flammam non potest sustinere, aqua expiationis sanctificabitur. Et lavabitis vestimenta vestra die septimo, et purificati, postea castra intrabitis.* Igitur ex præceptis Domini filiis Israel adversum Madianitas bella confecta sunt, spolia ex ipsis copiosa referuntur auri atque argenti, cæterorumque mobilium pondus immensum, jumentorum captivorumque numerus plurimus. Verum quoniam cuncta hæc apud Israelitas immunda dicuntur, purificatio singulis quibusque competens adhibetur. Et ea quidem quæ ex metallis constant, ignis purificat; quæ vero fragiliora sunt et ignem non ferunt, aqua purificari jubentur. Fiant ergo ex omnibus spoliis æquales duæ partes; ut una sit eorum qui ad bellum processerant [et una eorum] qui in castris resederunt. Jubentur etiam ex his offerre in dona Dei, illi quidem qui processerant ad bellum, unum caput ex quingentis; illi vero qui in castris manserant, unum ex quinquaginta: atque omnium simul in unum collectus numerus refertur. Hæc est historia continentiæ. Sed videamus quid in his sensus indicet spiritalis in populo Dei. *Sunt quidam*, sicut Apostolus dicit, *qui militant Deo*,

Digitized by Google

illi sine dubio, *qui se non obligant negotiis sæcularibus* (*II Tim.* II). Et illi sunt qui procedunt ad bellum, et pugnant adversus gentes inimicas et adversum spiritales nequitias pro reliquo populo, et pro his qui infirmiores sunt, sive per ætatem, sive per sexum, sive per propositum. Pugnant autem isti orationibus et jejuniis, justitia et pietate, mansuetudine et castitate, cunctisque continentiæ virtutibus, tanquam armis bellicis communiti. Et cum regressi fuerint ad castra victores, fruuntur laboribus eorum etiam imbelles et hi qui ad pugnam vel non vocantur, vel exire non possunt. Sciendum tamen est quod omnia quæ sumuntur ex istis gentibus immunda sunt, et omne fortasse quidquid ex hoc sæculo assumitur, vel prælio capitur, immundum est et purificatione indiget. Et quædam ex ipsis per ignem transitura sunt : aliis autem sufficiet aquæ purificatio. Assumuntur autem etiam ex prælio homines et jumenta, cum captivatur omnis intellectus ad obediendum Christo. Nisi enim pugnaverimus in verbo Dei, non poterimus captivare intellectum eorum qui diversa a Christo sentiunt, et perducere eos ad obedientiam Christi. Pauci sunt qui pugnare possint et prælia ista conficere. De sexcentis millibus et amplius armatorum quæ videntur militare Deo, sola duodecim millia eliguntur, cæteri relinquuntur in castris. Intuere nunc mihi populum Dei qui est in Ecclesia, quanti sunt ex his qui possint resistere his qui contradicunt, qui sciunt verbi bella tractare. Beati sunt qui pro omni populo pugnare possunt, et defendere Dei plebem, et copiosa de hostibus spolia reportare. Tamen et reliqua pars populi quæ videtur imbecillis cum quiete resideat in castris, si in silentio agat et non recedat a Moyse, sed permaneat in lege Dei, partem spoliorum etiam ipsa percipiet. Fiet enim æqua portio, non per numerum quidem : sed quantum datur omni populo reliquo, tantum et illis duodecim millibus, quibus vincentibus capta sunt spolia. Quis hæc audiens non invitetur ad militiam Dei? Quis non animetur pugnare pro Ecclesia, et resistere adversum veritatis inimicos? Eos videlicet qui vel dogmata Ecclesiæ impugnare, vel voluptati et luxuriæ operam dare homines docent. Qui vero hos expugnat, et vel in se vel in proximis suis vitia perimit, hic accipiet spolia multa, quinquagies multiplicata quam cæteri. In tantum autem numerum quantitas videtur augeri, cum sexcentis millibus duodecim millia conferuntur. Offerre tamen pars utraque jubetur Deo : et illi qui vicerunt, unam ex quingentis; qui autem domi resederunt, unam ex quinquaginta. Unde et sequitur : *Dixitque Dominus ad Moysen : Tollite summam eorum quæ capta sunt, ab homine usque ad pecus, tu et Eleazar sacerdos, et principes vulgi : dividesque ex æquo prædam inter eos qui pugnaverunt et egressi sunt ad bellum, et inter omnem reliquam multitudinem. Et separabis partem Domino ab his qui pugnaverunt et fuerunt in bello, unam animam de quingentis, tam ex hominibus quam ex bobus et asinis et ovibus, et dabis eam Eleazaro sacerdoti, quia primitiæ Domini sunt. Ex media quoque parte filiorum Israel accipies quinquagesimum caput hominum, et boum, et asinorum, et ovium, cunctorumque animantium, et dabis eam Levitis qui excubant in custodiis tabernaculi Domini. Feceruntque Moyses et Eleazar sicut præceperat Deus*, etc. Quinquagesimum autem et quingentesimum numerum sanctum esse Scriptura testatur. Unde et Salvator dicebat in Evangeliis : *Homini cuidam feneratori erant duo debitores. Unus ex ipsis debebat denarios quingentos, alius quinquaginta. Non habentibus illis unde solverent, utrisque donavit* (*Luc.* VII). Sed et septem septimanæ monade, id est una, addita, quinquagesimæ faciunt diem, quæ Pentecostes festivitas appellatur. Similiter et septuaginta septimanæ, addita unius decadis perfectione, quingentorum numerum reddunt. Sed quanto plures sunt septuaginta septimanæ quam septem, tanto præstantior et perfectior numerus quingentorum quam quinquaginta. Inde denique et in parabola Evangelii quam supra exposuimus, Salvator noster pronuntiat, quis plus diligat, ille cui quingenti quos debebat denarii donati sunt, quam ille cui quinquaginta. Denique in præsenti lectione Eleazar sacerdos non scribitur ad omnem populum locutus, sed ad eos tantum qui de prælio redeunt. Ait enim : *Et dixit Eleazar sacerdos ad viros virtutis qui revertebantur de prælio.* Vides ergo quomodo ad viros virtutis loquitur sermo Domini : viri enim virtutis sunt qui ad bella procedunt. Si quis vero pugnare non vult nec militare, si quis non vult habere certamen studiorum divinorum et abstinentiæ, hic non vult implere quod Apostolus dixit : *Qui autem in agone contendit, ab omnibus continens est* (*I Cor.* IX). Qui autem non contendit in agone, ab omnibus non est continens, neque exerceri vult in verbo Dei, et in lege Domini meditari die ac nocte. Hic etiam si vir dicatur, vir tamen virtutis non potest appellari. Tempus igitur belli nobis est in hoc mundo : pugna adversum Madianitas, sive adversum vitia carnis nostræ, sive adversum contrarias potestates. Spectat nos angelorum chorus, et virtutum cœlestium pia erga nos pendet exspectatio, quando vel quomodo de hoc prælio redeamus, quid unusquisque nostrum manubiarum reportet, et intuentur curiosius ac sollicitius perscrutantur quis nostrum hic auri amplius ferat, quis etiam argenti illuc pondus exhibeat, quisve lapides deferat pretiosos. Requirunt etiam si quis æs deferat, aut ferrum aut plumbum; sed et vas ligneum si forte aliquis defert aut fictile, aut aliud hujusmodi magnæ domus usibus necessarium. In magna enim domo non sunt tantummodo vasa aurea et argentea, sed et lignea et fictilia. Requiritur ergo diligenter, cum abierimus illuc, quid unusquisque nostrum deferat; et sic secundum ea quæ detulerit, secundum quod labor ejus per contemplationem exuviarum probatur, etiam mansionis ei meritum deputabitur. Probantur tunc omnia hæc, quæ per ignem, per

Digitized by Google

ignem; et quæ per aquam, per aquam. Uniuscujusque enim opus quale sit ignis probabit. Propterea ergo ait: *Hæc est justificatio legis quam constituit Dominus Moysi. Aurum, et argentum, et æramentum, et ferrum, et plumbum, et stannum, omnis res quæ transit per ignem, transducite per ignem et mundabitur. Sed in aqua purificationis purificabuntur omnia. Quæcunque non transeunt per ignem, transibunt per aquam. Et lavabitis vestimenta vestra die septima, et mundi eritis, et post hæc introibitis in castra.* Vides quomodo purificatione indiget omnis qui exierit de prælio vitæ hujus. Quod si ita est, ut aliquid audeam dicere secundum Scripturæ auctoritatem, omnis qui exit de hac vita non potest esse mundus. Considera enim diligenter quid indicet historiæ textus. Exierunt isti pugnare pro filiis Israel, interfecerunt Madianitas. Interficientes autem eos, quantum ad historiæ ordinem spectat et litteram legis, placuerunt Deo, voluntatem namque Dei impleverunt; tamen hoc ipso quod interfecerint adversarios, immundi dicuntur effecti; et propterea dicitur ad eos: *Et lavabitis vestimenta vestra die septima, et mundi eritis, et post hæc introibitis in castra.* Ergo hi qui pugnant, pro eo ipso quod contigerant hostes immundos, et quod congressi sunt contra eos et habuerint cum eis certamen, polluti sunt. Et ego ergo etiam cogitationes immundas et malas quas cordi modo suggerit, vel repellere venientes vel ingressas necare intra me, ne ad effectum perveniant, operam dabo. Qui vero, etsi calcare potuero caput draconis, hoc ipso tamen pollui me et inquinari necesse est, quo eum et qui pollutus et inquinatus est, calcare contendi. Et ero quidem beatus, quia calcare eum potui; immundus tamen sum et pollutus, qui pollutum contigi, et ob hoc purificatione egeo. Idcirco et nimirum Scriptura dicit, quia nemo mundus a sorde. Omnes ergo purificatione indigemus, imo purificationibus. Multæ enim et diversæ nos manent purificationes. Sed mystica hæc sunt et ineffabilia. Quis enim nobis enarrare poterit quæ sunt purificationes quæ parantur Paulo vel Petro, vel aliis horum similibus, qui tantum pugnaverunt, tot gentes deleverunt, tanta spolia, tot hostes prostraverunt, tot triumphos cœperunt: qui cruentis manibus de cæde hostium redeunt: quorum pes tinctus est in sanguine, et manus suas laverunt in sanguine peccatorum? Interfecerunt quippe in matutinis omnes peccatores terræ, et imaginem eorum exterminaverunt de civitate Domini. Vicerunt quippe et peremerunt diversas dæmonum gentes. Nisi enim vicissent eas, non potuissent capere ex eis captivos, omnem hunc credentium numerum, et perducere eos ad obedientiam Christi et subdere eos jugo ejus suavi, et imponere eis onus ejus leve. Quis ergo ita beatus est, qui succedat eis in his prælis, et interficiat omnes Madianitas, et justificetur ex sanguine eorum? Sanguinem enim dæmonum fundere dicitur, qui eripit eos quibus illi dominantur. Lavabitur autem ab hoc sanguine et purificabitur in regno Dei, ut purificatus et mundus effectus possit ingredi sanctam civitatem Dei, aperiente sibi ostium Jesu Christo Domino nostro, imo qui est et ostium civitatis ipsius Dei. Sequitur: *Cumque accessissent principes exercitus ad Moysen, et tribuni centurionesque dixerunt: Nos servi tui recensuimus numerum pugnatorum quos habuimus sub manu nostra, et ne unus quidem defuit. Ob hanc causam offerimus in donariis Domini singuli quod in præda auri potuimus invenire, periscelides et armillas, annulos et dextralia, ac murænulas, ut depreceris pro nobis Dominum. Susceperuntque Moyses et Eleazar sacerdos omne aurum in diversis speciebus pondo sedecim millia septingentos quinquaginta siclos, a tribunis et centurionibus. Unusquisque enim quod in præda rapuerat, suum erat. Et susceptum intulerunt in tabernaculum testimonii,* etc. Alia autem editio sic habet: *Accesserunt ad Moysen omnes qui constituti erant principes per tribus in exercitu, tribuni et centuriones, et dixerunt ad Moysen: Nos pueri collegimus summam virorum bellatorum nostrorum, et non dissensit ex nobis quisquam. Et obtulimus munus Domino, unusquisque vir quodcunque invenit, vas aureum, torquem aut phialam auream, aut annulum, aut dextrale, aut catenulam, ad propitiandum pro nobis coram Domino.* Est ergo diversitas multa in eo ordine, qui bellatores appellantur. Sed et inter ipsos imbelles est nihilominus aliqua differentia. Nec enim ipsi æqualiter et uno ordine omnes appellantur imbelles. Quidam enim ita imbelles sunt ut nunquam possint fieri bellatores, id est, senilis ætas, et omnis femineus sexus, et conditio servilis. Puerilis vero ætas ita imbellis est, ut spem gerat aliquando fieri bellatrix. Scilicet cum occurrerit in virum perfectum, in mensuram ætatis, tunc non solum bellatores ex pueris fieri, sed et in summam bellatorum venire se sperant et esse electi, et in duodecim millibus numerari, vel etiam his præferri et esse principes electorum. Considera nunc præsentis sæculi statum, et vide omnia bellis repleta, omnemque humanam vitam invisibilibus prœliis et impugnationibus dæmonum perurgeri; in populo vero Dei esse quosdam ita robustos, fide armatos et virtutibus, ut adversum hujusmodi homines quotidie bella conficiant, et semper in procinctu positos non solum semetipsos, sed et cæteros qui vel per sexum, vel per ætatem, vel per servitutis conditionem pugnare non possunt, ab hostium tueantur insidiis, verbo doctrinæ eos exemploque vitæ et commonitionum sedulitate munientes, si tamen non desit eis fides; sive enim bellatores, sive imbelles, impossibile est salvari sine fide; inter ipsos tamen bellatores esse duntaxat qui militant Deo. Considera alios ita esse expeditos, ut nullis se implicent omnino sæcularibus negotiis, ut placere possint ei qui se probavit, sed in lege Dei meditari die ac nocte. Isti ergo qui hujuscemodi sunt, summa bellatorum appellantur. Isti sunt qui auri plurimum pugnando ceperunt, et omne aurum atque ornamentum, sive capitis, sive bra-

Digitized by Google

chiorum, sive digitorum, id est, quidquid intellectus, quidquid in operibus habent, Deo offerunt. Sciunt enim quia munere ejus data sunt, et ideo non dissentit in eis nec unus. Nec enim possent munera offerre Deo positi in dissensione. Istos puto esse secundum Evangelium, qui præceptum illud diligenter observant, quod mandat Dominus et Salvator : *Si offers munus tuum ad altare, et rememoratus fueris quia frater tuus habet aliquid adversum te, relinque ibi munus tuum ante altare, et vade prius reconciliari fratri tuo : et tunc veniens offeres munus tuum* (*Matth.* v). Quod scilicet levent manus suas ad Deum sine ira et dissensione, omne vas aureum aut auream torquem, aut annulum, aut dextrale, aut catenulam. Torques ornamentum sapientiæ. In Proverbiis enim de sapientia dicitur quod *qui acquisierit eam, torquem auream ponat circa collum suum* (*Prov.* I). Phiala et annulus ornamenta sunt manuum, in quibus operum signantur indicia. Similiter et dextrale. Catenulæ vero verbi et doctrinæ connexiones declarant. Ad propitiandum, inquit, Deum pro nobis. Si dicamus propter aurum Deum propitium fieri hominibus, vide quam absurdum, imo quam impium judicetur. Hoc enim etiam in viro bono turpe ducitur si accepto auro ab inferioribus placetur, quanto ergo magis hoc de Deo sentire non convenit? Unde puto expositionis hujus ecclesiasticæ magis constare rationem, quæ per auri species indicare solet animi virtutes et bonorum operum gesta, quæ sola offerri Deo ab hominibus dignum est, et pro quibus solis propitium fieri Deum hominibus decet. *Et accepit*, inquit, *Moyses et Eleazar sacerdos aurum, ab omnibus tribunis et centurionibus ; et intulit illud in tabernaculum testimonii, memoriale filiis Israel coram Domino.* Vides quia quæ dicuntur non ad conspectum visibilem, sed ad mentis memoriam referuntur. Beatus est enim ille qui recordatur se boni aliquid operis egisse coram Domino, et obtulisse munera bene placita Domino : animi virtutes et ornamenta pietatis. Post hæc sequitur historia de hæreditate Ruben et Gad et dimidiæ tribus Manasse : de qua proponimus aliqua disserere, et animos auditorum ad contemplationem spiritalis intelligentiæ suscitare. Omnia quæ dicuntur non solum ex ipso qui dicitur sermone pensanda sunt, sed et persona dicentis magnopere dicenda [pensanda] est. Sequitur :

CAPUT VII.

Ubi pars populi, hoc est, tribus Ruben et tribus Gad, et dimidia tribus Manassæ, hæreditatem Domini postulabant sibi dari ultra Jordanem.

(Cap. xxxii.) *Filii autem Ruben et Gad habebant pecora multa, et erat illis in jumentis infinita substantia. Cumque vidissent Jazer et Galaad aptas alendis animalibus terras, venerunt ad Moysen et Eleazarum sacerdotem, et principes multitudinis, atque dixerunt : Ataroth et Didon et Jazer, et Nemra, et Hesebon, et Eleale, et Saban, et Nebo, et Beon, terra quam percussit Deus in conspectu filiorum Israel, regiones uberrimæ sunt ad pastum animalium : et nos servi tui habemus jumenta plurima : precamurque, si invenimus gratiam coram te, ut des nobis famulis tuis eam in possessionem, nec facias nos transire Jordanem. Quibus respondit Moyses : Nunquid fratres vestri ibunt ad pugnam, et vos hic sedebitis? Cur subvertitis mentes filiorum Israel, ne transire audeant in locum quem eis daturus est Dominus? Nonne ita egerunt patres vestri, quando misi de Cadesbarne ad explorandam terram?* etc. Sicut traditio majorum tenet, Spiritus sanctus narrat hæc. Unde enim poterat Moyses vel quæ ad originem mundi gesta sunt, vel quæ in finem ejus erant gerenda, narrare, nisi per inspirationem Spiritus Dei? Unde potuisse prophetare de Christo, nisi loquente in eo Spiritu sancto? Sic enim et ipse Christus et testimonium reddit et dicit : *Si crederetis Moysi, crederetis utique et mihi ; de me enim ille dixit. Si autem illius litteris non creditis, quomodo meis verbis credetis?* (*Joan.* v.) Constat ergo ea per Spiritum sanctum dicta, et ideo conveniens videtur hæc secundum dignitatem loquentis intelligi. Sed et illud in loco commemorare aptissimum duco quod Abraham cum audisset illum divitem positum in tormentis rogare se ut dimitteretur, et veniens moneret fratres suos pie vivere ne in locum illum descenderent tormentorum, respondit ei : *Quia habent Moysen et prophetas, audiant illos* (*Luc.* xv). Non utique homines aliquos dicebat in corpore positos Moysen et prophetas, sed hæc quæ per Moysen Spiritu Dei dictante conscripta sunt, Moysen ea nominavit. Dicat aliquis : Cum hæc ita scripta sunt, si Abraham me ad Moysi dicta transmittit, ut legens ea possim locum evadere illum tormentorum, quid me juvabit ad effugiendam gehennam si legam quomodo filii Ruben, et filii Gad, et dimidia tribus Manasse, hæreditatem capiunt a Moyse trans Jordanem, quia erant illis pecora multa præ cæteris tribubus? et quia dicit ad eos Moyses : Videte ne exacerbetis Deum, sicut et illi decem qui missi sunt cum Jesu et Caleb explorare terram et dicebant, quia terra talis et talis est, et non possumus eam capere, et quia ad hæc responderunt filii Ruben, et cæteri cum ipsis : Da nobis terram hanc et hæreditatem ejus, et non quæremus jam ultra Jordanem hæreditatis terram cum fratribus nostris, sed hic relinquemus jumenta nostra, et sarcinas nostras, et mulieres et infantes nostros ; viri autem nostri ibunt pariter et transibunt Jordanem ; et quia post hæc Moyses commendat eos Jesu Nave et Eleazaro sacerdoti filio Aaron, sub ea tamen conditione ut transeant cum filiis Israel, et pugnent cum eis adversum hostes qui erant trans Jordanem, donec liberaretur ab eis terra, et tunc accipiant terram quam poposcerunt, regis Seon et regis Og, atque ipsis solis per Moysen detur hæreditas extra Jordanem, cæteris autem omnibus per Jesum intra Jordanem. Dicit ergo aliquis : Quid ista prosunt ad hoc quod dicit Abraham, *Habent Moysen et prophetas, audiant illos?* quo scilicet et hæc legentes, in

Digitized by Google

locum illum non deveniant tormentorum : hæc autem diximus excitantes animos auditorum, ut vigilantius his quæ leguntur vel dicuntur intendant, et in Moysi litteris, remoto litteræ velamine, ita intelligant quæ scripta sunt ut in singulis quibus ea dicuntur inveniant. Quæ si intelligantur et observentur, possint auditores, non ad illum locum tormenti deduci quo dives ille qui audire hæc quæ in secreto scripta contempsit, abductus est, sed et in sinus eant Abraham, ubi Lazarus requiescit. Nos autem oremus ex corde Verbum Dei, qui est unigenitus ejus, et qui revelat Patrem quibus vult, ut et nobis hæc revelare dignetur. Sunt enim in his repromissionum mysteria quæ repromisit diligentibus se. Exeundi de Ægypto figuram duobus modis accipi, et a prioribus nostris et a nobis sæpe dictum est. Nam et cum quis de errorum tenebris ad agnitionis lumen adducitur, et de terrena conversatione ad spiritalia instituta convertitur, de Ægypto videtur exisse et venisse ad solitudinem, ad illum videlicet vitæ statum in quo per silentium et quietem exerceatur divinis legibus, et eloquiis cœlestibus imbuatur : per quæ institutus et directus, cum Jordanem transierit, properet usque ad terram repromissionis, id est, per gratiam baptismi, usque ad evangelica instituta perveniat. Sed et illam figuram esse diximus exeundi de Ægypto, cum relinquit anima mundi hujus tenebras ac naturæ corporeæ cæcitatem, et transfertur ad aliud sæculum, quod vel sinus Abrahæ, ut in Lazaro, vel paradisus, ut in latrone qui de cruce credidit, indicatur; vel etiam si qua Deus novit esse alia loca, vel alias mansiones, per quæ transiens anima Deo credens, et perveniens usque ad flumen illud quod lætificat civitatem Dei, intra ipsum sortem promissæ patribus hæreditatis accipiat. Igitur cum duplici, ut memoravimus, modo egressus designetur ex Ægypto, et transitur ad desertum, atque inde egressus ad sanctæ terræ hæreditatem, videamus nunc quid sibi velit Ruben et Gad, et dimidia tribus Manasse hæreditas, quæ per Moysen traditur, et extra Jordanem decernitur. In duodecim tribubus filiorum Israel, occultis quibusdam et mysticis rationibus, totius humani generis figura complectitur, vel omnium certe hominum qui ad agnitionem Dei venerunt. Horum vero pars aliqua extra Jordanem et hæreditatem consequitur per Moysen; pars vero transit Jordanem, et hæreditatem suscipit in terra repromissionis per Jesum. Et illi quidem quibus extra Jordanem hæreditas decernitur, primitivi sunt; licet minus nobiles, licet non inculpati, primitivi tamen sunt. Ruben namque est primogenitus Jacob; licet contaminaverit thorum patris, primogenitus tamen est. Manasse quoque, cujus dimidia tribus extra Jordanem consequitur, et ipse licet de Ægyptia natus est, primogenitus tamen est. Omnes tamen isti primogeniti sunt, et ideo priorem populum designant, qui non per Jesum Dominum nostrum, sed per Moysen extra Jordanem sortem hæreditatis accipiunt. Considera autem diligentius etiam causam

A qua et priores, et extra Jordanem et sequestrati a cæteris, consequuntur hæreditatem. Jumenta quoque et pecora multa sunt nobis. Hæc ergo causa qua prior populus ad hæreditatem terræ illius quæ lacte fluit, quæ melle abundat, quæ favus mellis est præ omni terra, non potuit pervenire, nec Verbum carnem potuit agnoscere, quia multa jumenta habebat et pecora multa. *Animalis enim non potuit percipere quæ sunt spiritus Dei*, nec spiritaliter dijudicare, quia *homo cum in honore esset non intellexit, sed computatus est jumentis insipientibus, similis factus est his* (*Psal.* XLVIII); pro quibus hæreditatem suam extra Jordanis fluenta percepit, et a terra se sancta fecit alienum. Ille ergo populus accepit hæreditatem per Moysen; accepit terram duorum regum tantummodo.

B Non enim amplius potuit Moyses interficere nisi duos reges, quorum terram divideret populis, multa animalia multaque pecora habentibus. Illis vero qui Jordanem transeunt Jesus dividit terram : quamvis habeant etiam ipsi animalia, habeant pecora, non tamen tanta quæ eos excludant ne Jordanem transeant. Sed cum ipsis et mulieribus, et cum infantibus suis contendunt transire Jordanem, et ad patrum pervenire promissa. Illi autem propter pecora, et jumenta, et mulieres suas, et infantes, non potuerunt transire Jordanem, nec ad fidem Christi, quæ est terra repromissionis, intrare. Increpat tamen eos Moyses, et dicit ad filios Ruben et filios Gad : Fratres vestri pergent ad prælium, et vos sedebitis hic? Et quare pervertitis corda filiorum Israel, ut non

C transeant in terram quam Dominus dat eis? Et cum increpasset eos hujusmodi verbis, accesserunt, inquit, ad eum filii Ruben, et filii Gad, et dicebant : Ovilia ovibus fabricamus hic et pecoribus et civitatibus jumentis nostris [et stabula jumentis, et civitates parvulis nostris] ; et nos armati prima turma incedimus ante filios Israel, usquequo perducamus eos in locum suum. Et hæc promittentes, mitigaverunt Moysen, ita ut ipse eos commendaret Jesu et Eleazaro. Ita enim scriptum est : *Et admonuit eos Moyses ad Eleazarum sacerdotem, et Jesum filium Nave, et principes familiarum tribuum, et ait ad eos Moyses : Si transierint filii Ruben et filii Gad vobiscum Jordanem omnes armati ad prælium coram Domino, et obtinueritis terram in conspectu vestro, dabitis eis terram*

D *Galaad in possessionem.* Terræ nomen in Scripturis divinis positum diversis significationibus invenimus. Et primo quidem terra hæc in qua habitamus non ex initio terra vocitata est, sed arida. Et post hæc quæ prius dicta fuerat arida, terræ nomen accepit. Sic et cœlum istud visibile non ab initio cœlum dictum est, sed prius firmamentum post etiam cœli vocabulo nuncupatum est. In principio tamen creaturæ cœlum et terram fecisse dicitur Deus, et postea aridam, et postea firmamentum. Omnes enim nos donec infructuosi sumus, et nullum pudicitiæ fructum, nullum justitiæ, nullum pietatis afferimus, aridi sumus. Si autem nosmetipsos cœperimus excolere, et ad virtutum frugem desides animos suscitare,

Digitized by Google

terra efficimur ex arida, quæ verbi Dei suscepta semina læta fruge multiplicet. Est ergo quædam in regno Dei terra, quæ mansuetis promittitur, et terra quæ viventium nominatur, et terra in excelsis posita, de qua ad justum Propheta dicit : Exaltavi te ut hæredites terram. Istius ergo hæreditatem terræ, posteaquam de mundi hujus Ægypto exierit, Deo credens anima consequetur. Et alibi quidem hi qui sub lege vixerunt, alibi autem qui per Jesu Christi fidem et gratiam dispensati sunt. Verumtamen hi qui videntur primi et per Moysen dispensati, non prius consequuntur hæreditatem sibi decretam, nisi et ipsi transeant cum his quos Jesus dispensat, et pugnat cum eis contra inimicos, et collocent eos in sedibus suis, ita et ipsi consequuntur hæreditatem quam Moyse duce meruerunt. Sed hæc nisi ex Scripturis divinis approbantur, fabulæ videbuntur. Paulus ergo horum producatur idoneus testis, qui in Epistola ad Hebræos, ubi describit illos omnes Patres et patriarchas ac prophetas qui per fidem placuerunt Deo, post enumerationem cunctorum, in ultima conclusione sic dicit de eis : Et hi omnes, testimonio fidei accepto, non perceperunt repromissiones, Deo pro nobis aliquid providente, uti ne sine nobis consummarentur. Quasi sic diceret : Istæ novem semis tribus propterea non acceperunt repromissionem terræ illius quæ eis extra Jordanem per Moysen decreta est, Deo pro nobis melius aliquid providente, ut ne sine nobis consummarentur. Propterea ergo transeant nobiscum armati ad prælium, et juvent nos ad belligerandum ad expugnandos inimicos. Sed illi transeunt qui armati sunt, qui viri fortes sunt et potentes, cæteri vero omnes, ignava manus et imbellis, remanent extra Jordanem. Si qui autem in ipsis viri fortes sunt, relictis animalibus et pecoribus, et omnibus impedimentis, pugnent adversum hostem nobiscum, usquequo vincantur inimici nostri, usquequo hæreditatem terræ bonæ, terræ mellis lactisque capiamus. Quis enim dubitat quod sancti quique patrum et orationibus nos juvent, et gestorum suorum confirment atque hortentur exemplis? Sed et voluminibus suis per ea quæ nobis ad memoriam scripta reliquerunt, docentes nos et instruentes quomodo adversum inimicas potestates dimicandum sit, et quomodo agonum toleranda certamina. Pugnant enim pro nobis, et ipsi incedunt primi ante nos armati. Ipsos enim nos habentes ad exemplum, et eorum videntes per spiritum fortia facta, armamur ad prælium spiritale, et adversum spiritalia nequitiæ in cœlestibus dimicamus. Sic denique qui sub Jesu Nave militant, triginta et amplius reges perimunt, et terras eorum sorte hæreditatis accipiunt. Depulsis namque spiritalibus nequitiis de cœlestibus, hæreditatem regni cœlestis Jesu Domino nostro dividente percipiunt. Potest et tertius adhuc expositionis videri modus, ut in filiis Israel, id est, in populo Ecclesiæ, intelligantur quidam esse spirituales, et intra Jordanem percipere hæreditatem terræ fluentis lac et mel, sapientiæ scilicet et scientiæ dulcedinem capientes : quorum flumine civitas Dei, quod repletum aquis divinæ intelligentiæ, circumdatur et rigatur. Alii autem sunt carnales, qui jumentis et pecudibus, id est, crassis et solidis sensibus abundantes, sicut erant illi de quibus dicebat Apostolus : *Ita insensati estis, ut cum cœperitis spiritu, nunc carne consummemini?* et, *o Galatæ, quis fascinavit vos veritati non obedire?* (*Gal.* III.) Sed unusquisque nostrum nisi se armaverit, et abjectis brutis et belluinis sensibus, ad spiritalem intelligentiam properaverit, remanebit extra Jordanem, nec poterit per sapientiæ flumen incedere quod lætificat civitatem Dei, id est, animam Dei capacem : non assequetur eloquiorum Domini interiora, quæ sunt dulciora super mel et favum; sed illam tantummodo consequetur terram in qua duo reges occisi sunt, ubi dicatur ei : *Nihil aliud judicavi meipsum inter vos scire, nisi Christum Jesum, et hunc crucifixum* (*I Cor.* II). Qui autem potuerit transire Jordanem, et ad interiora penetrare, ubi Jesum Christum Dominum nostrum sequens, interficiet triginta et eo amplius reges, illos fortasse de quibus dicitur : *Quia astiterunt reges terræ, et principes congregati sunt in unum, adversus Dominum et adversus Christum ejus* (*Psal.* II). Depulsisque his regibus et prostratis, agnoscet secretiora mysteria, usquequo etiam ad illum veniat locum ubi sedes est Dei, et Jerusalem civitas Dei viventis : non ista quæ servit cum filiis suis in terra, sed illa quæ libera est et mater omnium nostrum.

CAPUT VIII.

De quadraginta duabus mansionibus filiorum Israel.

(Cap. XXXIII.) *Hæ sunt mansiones filiorum Israel, qui egressi sunt de Ægypto per turmas suas in manu Moysi et Aaron : quas descripsit Moyses juxta castrorum loca, quæ Domini jussione mutabantur.* Legimus Paulum apostolum, cum commemorationem veteris historiæ quæ in libris legis et prophetarum comprehensa est, fecisset, dixisse : *Hæc autem omnia in figura contingebant illis : scripta sunt enim ad commonitionem nostram, in quos fines sæculorum devenerunt. Nolo vos ignorare, fratres, quoniam patres nostri omnes sub nube fuerunt, et omnes per mare transierunt, et omnes in Moyse baptizati sunt, in nube et in mari : et omnes eamdem escam spiritalem manducaverunt, et omnes eumdem potum spiritalem bibe runt. Biberunt enim de spiritali consequente eos petra : petra autem erat Christus* (*I Cor.* X). Si ergo pars historiæ itineris ex Ægypto spiritaliter accipitur et cætera quæ ab Apostolo pro angustia temporis prætermissa sunt, ejusdem intelligentiæ convincentur. Et in psalmo : *Revela oculos meos, et considerabo mirabilia de lege tua* (*Psal.* CXVIII). Paulus quoque *lex spiritalis* est. Et ipse Dominus : *Si credieretis Moysi, et mihi credieretis. De me enim ille scripsit* (*Joan.* V). Et Evangelium secundum Lucam : *Tunc incipiens a Moyse et omnibus prophetis, interpretabatur illis in cunctis Scripturis quæ de ipso dicta erant* (*Luc. ult.*). Igitur Judæi, parvuli et qui soli

Digitized by Google

dum cibum glutire nequeunt, sed adhuc lacte nutriuntur infantiæ, legant Pharaonem carneum ac mare Rubrum, per quod ad Indiam navigatur, et manna coriandro simile, et omnia quæ scripta sunt, audiant corporaliter : lepram domorum et lepram pellis et staminis, taurum homicidam, jumentum adulterii reum, et Hebræi propter uxorem et liberos servire cupientis, aurem subula perforatam. Nos autem derelinquentes Capharnaum, agrum quondam pulcherrimum, et cum Jesu egredientes in desertum, pascimur panibus ejus : si insipientes sumus et jumentorum similes, hordeaceis; si rationale animal, triticeis et ex grano frumenti commolitis, quod in terram cadens et mortuum multum fructum attulit. Novem plagis percussa est Ægyptus : fractus Pharao ut dimitteret populum Dei, ad extremum primogenita perdidit, ut primogenita Israelis Domino sacrarentur. Qui prius tenere cupiebant, instanter expellunt. Exterminator transiit, et terram Gessen pastoralem et pluviis irrigatam non audet attingere. Erant enim postes eorum agni cruore signati, et opere loquebantur : *Signatum est super nos lumen vultus tui, Domine* (*Psal.* IV). Unde et appellatur ipsa solemnitas Phase, quam nos transitum possumus appellare, eo quod de pecoribus ad meliora pergentes, tenebrosam Ægyptum relinquamus. *Hæ sunt*, inquit, *castra filiorum Israel, qui egressi sunt de terra Ægypti per turmas suas, in manu Moysi et Aaron.* Quas Græci διαμονὰς vocant, nos propter linguæ proprietatem, significantius, mansiones, sive quando de exercitu dicitur, castra transtulimus. Fit autem catalogus mansionum a prima usque ad ultimam, et numerantur simul quadraginta duæ. De quibus Matthæus loquitur : *Ab Abraham usque ad David generationes quatuordecim* (*Matth.* I), id est, simul generationes quadraginta duæ. Per has currit verus Hebræus, qui de terra transire festinat ad cœlum, et Ægypto sæculi derelicta, terram repromissionis ingreditur. Nec mirum si in illo numeri sacramento perveniamus ad regna cœlorum, sub quo Dominus atque Salvator a primo patriarcha pervenit ad Virginem, quasi ad Jordanem, qui pleno gurgite fluens, Spiritus sancti gratiis redundabat. Quod autem in manu Moysi et Aaron egressos scribit, intellige legem et sacerdotium : opera et cultum Dei, quorum alterum altero indiget. Nihil enim prodest exercere virtutes, nisi noveris Creatorem; nec Dei veneratio proficit ad salutem, nisi præcepta conditoris impleveris. His duabus mansionibus, quasi duobus seraphim, in confessionem sanctæ Trinitatis erumpimus dicentes : *Sanctus, sanctus, sanctus, Dominus Deus sabaoth.* Has mansiones Moyses scripsisse dicitur juxta castrorum loca, quæ Domini [jussu] mutabant. Audisti quid scripsit Moyses per verbum Domini. Et quid voluit Dominus hæc scribi? Ut prodesset utique nobis aliquid scriptura hæc mansionum quas fecerunt filii Israel. Denique dupliciter jubemur exire secundum spiritalem intelligentiam de Ægypto. Vel cum relinquentes gentilem vitam, ad agnitionem divinæ legis accedimus, vel cum anima de corporis hujus habitatione discedit. Ad utrumque ergo istæ mansiones quas nunc per verbum Domini Moyses describit aspiciunt. Nam de illis quidem mansionibus quod anima corpore exuta, imo corpore suo rursus induta, bibitura est, Dominus pronuntiavit in Evangelio dicens : *Multæ mansiones sunt apud Patrem : alioquin dicerem vobis : Vado et præparabo vobis mansionem* (*Joan.* XIV). Sunt ergo multæ illæ mansiones quæ ad Patrem ducunt : in quibus singulis quid causæ, quid utilitatis animæ commoratio, quidve eruditionis aut illuminationis accipiat, scit ille solus futuri sæculi Pater, qui ait de semetipso, quia *ego sum ostium* (*Joan.* X). *Nemo venit ad Patrem nisi per me* (*Joan.* XIV). Qui fortassis in his singulis mansionibus unicuique animæ ostium fiet, ut per ipsum intret, et per ipsum exeat, et inveniet pascua. Et iterum intret ad aliam, et inde ad aliam mansionem, usquequo ad ipsum perveniat Patrem. Si vero ad secundam, de qua superius memoravimus, expositionem redeamus, et animæ in hac vita positæ per hæc intelligamus profectus, quæ conversa de gentili vita, non tam Moysen quam legem Dei, nec Aaron quam sacerdotem qui permanet in æternum sequitur, antequam ad perfectum veniat, in eremo habitat, ubi scilicet et exerceatur in præceptis Domini, et ubi fides ejus per tentationes probetur. Ubi cum vicerit unam tentationem, et fides ejus in ea fuerit probata, inde venit ad aliam, et quasi de una mansione ad alteram transit. Et ibi cum obtinuerit quæ acciderint et fideliter tulerit, pergat ad aliam. Et ita per singula tentamenta vitæ ac fidei profectus mansiones habere dicitur, in quibus per singula virtutum quæruntur augmenta, et impletur in illis illud quod scriptum est : *Ibunt de virtute in virtutem* (*Psal.* LXXXIII) ; usquequo perveniatur ad ultimum, imo ad summum gradum virtutum, et transeatur flumen Dei ac promissa suscipiatur hæreditas. *Profecti igitur de Ramesse mense primo, quinta decima die mensis primi, altera die post Phase, filii Israel in manu excelsa, videntibus cunctis Ægyptiis, et sepelientibus primogenitos quos percusserat Dominus* (*nam et in diis eorum exercuerat ultionem*), *castrametati sunt in Soccoth.* Ramesse a quibusdam interpretatur *commotio turbulenta*, aut *amaritudo commotioque tineæ.* Nos autem verius existimamus exprimi *tonitruum gaudii.* Ad hanc urbem, quæ in extremis Ægypti finibus erat, populus congregatus est, qui in desertum ire cupiebat, eo quod tumultum sæculi derelinquens, movebatur a vitiis pristinis, et ab exedente se prius tinea peccatorum, ut omnem amaritudinem vertens in dulcedinem, Dei vocem in Sina monte desuper tonantis audiret. Quod autem verba divina et eloquia Scripturarum in istius sæculi et mundi rota tonitruis appellantur, Psalmista declarat dicens : *Vox tonitrui in rota* (*Psal.* LXXVI). Et Dei Patris vocem in baptismo audientes, tonitruum putaverunt. Cumque commoti fuerimus ad evangelicam tubam, et excitati

Digitized by Google

tonitrui gaudio, eximus in mense primo, quando hiems præterit et abit, quando veris exordium est, quando terra parturit, quando cuncta renovantur. Et eximus quinta decima die mensis primi, in crastinum Paschæ, pleno mensis lumine, post esum agni immaculati, *et calceatos pedes habentes* de Apostolo, *et accinctos pudicitia lumbos* (*Ephes.* VI), et baculos in manibus præparatos. Quamvis enim in Ægypto quartadecima die mensis Pascha facientes comederimus agnum, tamen tunc nobis lux plena completur, quando in manu excelsa Ramesse dimittimus, quæ excelsa dicitur, vel quod Ægyptum percusserit, vel quod protexerit Israel videntibus Ægyptiis: qui admirantur nos egredi de sæculo, et torquentur invidia; et postea tenere cupientes in persecutionibus suffocantur, quando et Ægyptii sepeliunt primogenitos suos; et patres mortui terrenis operibus opprimunt mortuos filios. Mihi videntur Ægyptiorum primogenita dogmata esse philosophorum, quibus deceptos homines atque irretitos tenebant. Quæ cum Israel vivus effugerit, circumdant mortuis suis, ne exeuntium imitentur exemplum. Porro quod sequitur, In diis eorum fecit judicia, sive ut Septuaginta transtulerunt, *ultiones*, illud Hebræi autumant quod nocte qua egressus est populus, omnia in Ægypto templa destructa sunt, sive motu terræ, sive tactu fulminum. Spiritaliter autem dicimus quod egredientibus nobis ex Ægypto errorum idola corruant, et omnis perversarum doctrinarum cultura quatiatur. Alii quærendum putant quomodo Deus vindictam faciat in dæmones, cum utique vindictæ dies et judicii nondum venerit. Sed hanc ego puto in dæmones fieri vindictam, cum is qui ab illis deceptus fuerat ut idola coleret, per verbum Domini conversus, Deum colit, et ex ipso opere conversionis, vindicta in eum qui deceperat datur. Similiter et si is qui dæmonibus deceptus fuerat ad fornicandum convertatur ad pudicitiam, diligat castitatem, errasse se defleat, pœnitentiæ ipsius lacrymis uritur et incenditur dæmon, et sic vindicta datur in deceptionis auctorem. Similiter etiam si quis de superbia ad humilitatem, de luxuria ad parcimoniam redeat, et per hæc singula dæmones qui se in hæc deceperant flagellat et cruciat. Quantis eos putatis agi tormentis, si quem videant secundum verbum Domini *vendere omnia sua quæ possidet, et dare pauperibus, et tollere crucem suam et sequi Christum?* (*Luc.* XVIII.) Super omnia vero eis est tormentorum genera, et super omnes pœnas, si quem videant verbo Dei operam dare, scientiam divinæ legis et mysteria Scripturarum intentis studiis perquirentem: in hoc eorum omnibus ' flammis est, in his toto uruntur incendio, quoniam quidem ignorantiæ tenebris humanas obscuraverant mentes, et per hæc obtinuerant ut Deus quidem ignoraretur, ad ipsos vero divini cultus studia transferrentur. Quæ putas in illos vindicta datur, quæ infertur eis flamma pœnarum, cum videant hæc lumine veritatis aperiri, et fraudis suæ nebulas per aquitionem legis divinæ nudari? Possident cunctos qui ignorantia vivunt, et non solum illos qui in ignorantia adhuc sunt, sed ingerunt se sæpe his etiam qui agnoverunt Deum, et rursus in eos opera ignorantiæ conantur operari. Neque enim sine ipsis consummatur omne peccatum. Nam cum adulterium quis admittit, non est utique sine dæmone. Vel cum ipsa ' immorata rapitur, vel cum diripit aliena, et qui sedens adversus proximum suum detrahit, et adversus filium matris suæ ponit scandalum, non est sine dæmone. Et ideo agendum nobis est ne forte Ægyptiorum primogenita, vel deos eorum, quos Dominus percussit et exstinxit, ne nos suscitemus in nobis, si eis locum dederimus operandi in nobis ea quæ odit Deus. Si autem ab his omnibus continemus nos eo modo quo superius diximus, dabit vindictam Dominus in omnibus diis Ægyptiorum, pœnasque ex nostra emendatione et conversione suscipiunt. Proficiscentes, inquit, filii Israel de Ramesse, castrametati sunt in Socoth. Secunda mansio. In hac coquunt panes azymos, et primum tendunt tabernacula, unde ex re locus nomen accepit. Socoth quippe interpretatur in lingua nostra *tabernacula* sive *tentoria*. Et ab hoc septimo mense quinta decima die mensis solemnitas Tabernaculorum est. Cum ergo exierimus ex Ægypto, primum tabernaculum figimus, sciendum nobis ad ulteriora progrediendum. Tunc enim non comedimus de fermento Ægypti, *de fermento malitiæ et nequitiæ*, *sed* vescimur *azymis sinceritatis et veritatis* (*I Cor.* V); Domini præcepta opere consummantes: *Cavete a fermento Pharisæorum* (*Luc.* XII). In hac nobis præcipitur mansione ut semper memores simus egressionis ex Ægypto, ut celebremus transitum, id est, phase Domini; ut primogenita nostri uteri cunctarumque virtutum pro primogenitis Ægypti quæ percussa sunt Domino consecremus. *Et profecti de Socoth, castrametati sunt in Etham, quæ est in extremo solitudinis.* Tertia mansio offertur post tabernacula, in qua primum videtur Dominus nocte in columna nubis, ut præcedat populum et dux sit itineris. Etham nobis consonat *fortitudo* sive *perfectio*, de qua et David canit: *Tu dirupisti fluvios Etham* (*Psal.* LXXIII), id est, fortis. Grandis est fortitudo Ægyptum dimittere, et in extrema solitudine commorari. Ex quo intelligimus locum Socoth adhuc juxta Ægypti fuisse regiones. In eo enim quod dicitur, qui est in extremis finibus solitudinis, ostenditur inter confinia esse eremi et Ægypti. Notandum autem quod alia editio pro *Etham Buthan* habet. Buthan ergo *convallis* appellatur. Diximus enim virtutum in his esse profectum. Virtus autem non nisi exercitu et labore conquiritur. Nec tantum in prosperis quantum in adversis probatur. Venitur ergo ad convallem. In convallibus autem et inferioribus locis certamen habetur adversum diabolum et contrarias potestates. In convallibus ergo agon gerendus est, et in convallibus pugnandum est. Denique et Abraham in valle Salinarum pugnavit adversum barbaros reges, et ibi victoriam consecutus est. Descendit vero viator hic

Digitized by Google

noster ad eos qui in profundis et in imis, non ut ibi A demoretur, sed ut ibi victoriam consequatur. Præparemus nobis fortitudinem, assumamus perfectum robur, ut inter errorum tenebras et confusionem noctis scientiæ Christi lumen appareat : dies quoque noster nubem habeat protegentem, ut his ducibus ad sanctam terram pervenire valeamus. *Profectique de Etham venerunt contra Phihahiroth, quæ respicit Beelsephon, et castrametati sunt contra Magdalum.* Quarta mansio Phihahiroth, quæ interpretatur *os nobilium.* Quæ scribitur per litteram beth, ב. Quidam male hiroth villas putant : errorque manifestus est, quod pro supradicto elemento ו litteram legant. Beelsephon in linguam nostram vertitur *Dominus aquilonis*, aut *ascensus speculæ*, aut *habens arcana.* Porro Magdal *magnitudo* vel *turris.* Assumpta igitur forti- B tudine, nobilitamur in Domino, et Beelsephon idoli arcana contemnimus, illiusque magnificentiam et turritam superbiam declinamus. Non enim est ab austro unde Dominus venit, et a meridie in qua sponsus recumbit in floribus ; sed possessor aquilonis, venti frigidissimi, a quo exardescunt mala super terram. Qui cum sit frigidissimus, nomine dexter vocatur, falso sibi assumens vocabulum virtutis ac dexteræ, cum totus sit in sinistra. *Et profecti de Phihahiroth, transierunt per medium mare in deserto : et ambulaverunt viam trium dierum in solitudinem Etham, et castrametati sunt in Mara.* Quinta mansio Mara, quæ interpretatur *amaritudo.* Non poterant ad Rubri maris gurgites pervenire, et Pharaonem cum suo exercitu videre percuntem, nisi postquam habuerant in ore nobilitates, et in Domini confessione virtutes. Post prædicationem Evangelii, post tabernacula transmigrantium, post assumptam fortitudinem, post confessionis nobilitatem, pericula rursus occurrunt. Unde discimus cavendas semper insidias, et invocandam misericordiam Dei, ut insequentem Pharaonem possimus effugere, et nobis in spiritali baptismo suffocetur. Egressis de mari Rubro occurrit eremus Sur, quæ et solitudo Etham dicitur. In qua tribus diebus ingredientes, non habuerunt aquam ; et perveniunt ad Maram, quæ ex amaritudine nomen accepit. Habebat fons aquam, et dulcedinem non habebat. Murmurat populus videns aquas, et potare non sustinens. Intellige Maram, aquas occidentis litteræ. Quibus si immittatur confessio crucis, et passionis Dominicæ sacramenta jungantur, omne quod impotabile et triste videbatur ac rigidum, vertetur in dulcedinem. Unde et scriptum est : Constituit Deus populo legem et judicia, et tentavit eum. Ubi enim magnitudo gratiæ, ibi magnitudo discriminis. Nec terrearis si post victoriam venias ad amaritudinem, quia verum pascha facientes, azyma cum amaritudinibus comedunt, et tentatio probationem, probatio vero spem, spes parit salutem. Apud medicos quoque quædam antidotus noxios humores temperans ex amaritudine nominatur, quæ dulcis ostenditur restituens sanitatem. Sic e contrario, voluptas atque luxuria amaritudine temperetur, dicente Scriptura : Quæ ad tempus pingues facit fauces tuas, novissime vero amarius felle invenies. *Profectique de Mara venerunt in Elim, ubi erant duodecim fontes aquarum, et palmæ septuaginta, ibique castrametati sunt.* Vides post amaritudines, post asperitates tentationum, quæ te amœna suscipiunt loca ? Non venisses ad palmas, nisi tentationum amaritudines pertulisses. Nec venisses ad dulcedinem fontium, nisi quæ tristia fuerant et aspera superasses. Non quo jam finis sit in terris his et perfectio cunctorum, sed dispensator animarum Deus in ipso itinere interserit laboribus etiam quædam refrigeria, quibus refota anima promptior redeat ad reliquos labores. Elim tamen interpretatur *arietes.* Arietes duces sunt gregum. Qui sunt duces gregis Christi nisi Apostoli, qui sunt et duodecim fontes ? Verum quoniam non solum duodecim elegit Dominus et Salvator noster, sed et alios septuaginta, idcirco non solum duodecim fontes, sed et septuaginta arbores scribuntur esse palmarum. Et ipsi enim apostoli nominantur. Sic et ipse Paulus dicit, cum de resurrectione Salvatoris exponeret : *Visus est illis*, inquit, *undecim : deinde apparuit et omnibus apostolis* (*I Cor.* xv). In quo ostendit esse et alios apostolos exceptis illis duodecim. Hæc amœnitas post amaritudinem, hæc te requies post laborem, hæc te gratia post tentationem suscipiet. Sed et inde egressi, fixere tentoria super mare Rubrum : *Profecti de Elim, castrametati sunt ad mare Rubrum.* Mare Rubrum quod Hebraice dicitur *jam suph* ים סוף septima C mansio est : et quæritur quomodo post transmigrationem maris Rubri et fontis Mara et Elim rursum ad mare Rubrum venerint, nisi forte in itinere pergentibus sinus quidam maris occurrit, juxta quem castrametati sunt. Aliud est enim transire mare, aliud in proximo figere tabernacula. Ex quibus monemur etiam post evangelicam disciplinam et cibos dulcissimos triumphorum, apparere nobis interdum mare, et præterita discrimina poni ob oculos. Quanquam multæ differentiæ sit transire mare, et mare procul aspicere. Verbum *jam suph*, apud Hebræos, ex mari et rubro compositum est. *Suph* autem et rubrum et scirpus vocatur. Unde possumus suspicari quod venerint ad paludem quamdam et lacum qui carecto et juncis plenus fuerit. Quod autem omnes D congregationes aquarum Scriptura sancta mare vocet, nulla dubitatio est. Hæc mansio in Exodo non habetur, sed scriptum est pro ea quod de mari Rubro venerint ad desertum Sin, quæ est inter Elim et Sinai, quinta decima die mensis secundi egressionis eorum ex Ægypto, id est, trigesima prima postquam egressi sunt de Ramesse. *Et profecti de mari Rubro, castrametati sunt in deserto Sin.* Octava mansio, licet, juxta ordinem Exodi, septima sit. Sed sciendum quod omnis usque ad montem Sinai eremus Sin vocetur, et ex tota provincia etiam locus unius mansionis nomen acceperit. Sic et Moab tam urbis quam provinciæ nomen est. In hac solitudine quinque mansiones sunt. Jam Suph. de qua supra diximus, cre-

Digitized by Google

mus Sin, et Daphca, et Alus, et Raphidim, de quibus loquemur in consequentibus. Sin autem interpretatur *rubus* vel *odium*. Quorum utrumque facit ad mysticos intellectus. Quo postquam venerimus ad eum locum de quo nobis sit Dominus locuturus, grande odium mereamur inimici. Tunc videbimus ardere rubrum et non comburi ; inflammari Ecclesiam persecutionibus, et eam, loquente in illa Domino, non perire. Et nota quod in octava mansione, in qua torcularia nostra sunt (unde et octavus psalmus hoc titulo prænotatur) desertum capimus rubi, quia plures filii desertæ magis quam ejus quæ habet virum. *Et profecti de deserto Sin castrametati sunt in Daphca.* Nona mansio. Hoc nomen apud Hebræos, χροῦμα, id est, pulsatio dicitur. Juxta quod ait Dominus : *Pulsate et aperietur vobis.* In libro autem Hebraicorum nominum *adhæsionem remissionemque* transtulimus. Quod lectorem turbare non debet, nec putet nos distantia scribere. Ibi enim juxta id quod vulgo habetur edidimus, si medium scribatur verbum per beth ב litteram. Hic autem in Hebraico volumine scriptum reperi per phe פ, quod elementum magis pulsationem quam glutinum sonat. Sensusque est manifestus. Post responsa Domini, post octavum numerum, resurrectionis Christi incipimus sacramenta pulsare. *Profectique de Daphca, castrametati sunt in Alus.* Decima mansio in Exodo non habetur. Creditur que in Sin eremo contineri, eodem narrante libro : *Profecta est omnis multitudo filiorum Israel de eremo Sin, per mansiones suas, juxta os Domini, et venerunt Raphidim* (*Exod.* XIII). Ex quo perspicuum est plures mansiones unius regionis vocabulo demonstrari. Interpretaturque Alus *fermentum : quod tollens mulier, commiscuit farinæ satis tribus, donec fermentaretur totum* (*Matth.* XIII). In hac solitudine murmurat populus propter famem, et conversus respicit in nube procul gloriam Dei, accepitque vespere coturnicem, et mane alterius diei, manna. Et nota in mansione decima fermentum poni : et post esum carnium manna tribui implerique Scripturam, Panem angelorum manducavit homo. *Profecti de Alus, castrametati sunt in Raphidim, et non erat aqua ibi populo.* Undecima mansio est. Quam violenter interpretatam in libro Hebraicorum nominum reperi, *vidit os sufficiens eis*, aut certe, *vitium oris fortium ;* meliusque transfertur, *dissolutio fortium*, vel *sanitas fortium*, sive, juxta proprietatem linguæ Syræ, *remissio manuum.* Hæc et in Exodo legitur post profectionem de eremo Sin. Queritur in ea populus ob ardorem sitis, fons de petra Horeb erumpit et profluit ; tentationis quoque, id est *masa* מסה sortitus est nomen. Moyses ascendit in montem, Jesus contra Amalec militat. Ad crucis signum superatur inimicus ; remissis orantis manibus, hostis victor insequitur. Sedet Moyses super lapidem de Zacharia, qui septem habebat oculos, et in Samuelis volumine appellatur Abenhaazer, id est, lapis adjutorii ; et utramque manum ejus, Aaron et Ur, id est, *montanus lucidus que* sustentant. Devicto adversario supervenit Jetro : adducit Sephoram et utrosque filios ; dat consilium septuaginta seniorum ; et in typum Ecclesiæ de gentibus congregatæ, legis imminutio Evangelio suggerente completur. Pulchre autem *dissolutio* ac *sanitas fortium* Raphidim dicitur, vel propter dissipatum Amalec, vel propter sanitatem Israel. Si autem remissionem manuum juxta Syros Raphidim dicitur, dicemus propter offensam populi, quia contra Dominum murmurant, isti loco nomen positum. Hæc tangimus potius quam exponimus, breviter indicasse contenti quod post fermentum Alus et Massam ecclesiæ, soleant multiplicia dæmonum adversum nos tentamenta consurgere. *Et profecti de Raphidim, castra posuerunt in solitudine Sinai.* Hæc duodecima est : statim tibi veniat in mente apostolorum numerus. Una de pluribus, sed major omnibus ; non separatur in ordine, sed præcellit in merito. Ad hanc quadragesima septima die perveniunt, Scriptura dicente : *Mense tertio egressionis filiorum Israel de Ægypto, in die hac transierunt in solitudinem Sinai*, etc. De quo supra in secundo libro plenius expositum est. *Et profecti de solitudine Sinai, castrametati sunt in sepulcris concupiscentiæ.* Tertia decima mansio, cujus nomen cum interpretatione editum est, apud Hebræos appellatur, *Cibaroth bataave.* Est autem sensus ille de Evangelio quod Jesus baptizatus statim *a spiritu ductus est in desertum, et tentabatur a diabolo* (*Matth.* IV). Itaque et Israel post familiarem cum Domino sermonem, postquam juxta montem Sinai commoratus est anno uno et diebus quatuor, mira dispositione castrorum egressus est in solitudinem Pharan, quæ interpretatur *onager* aut *feritas*. Ibique succumbit malæ bestiæ fastidiens cœlestem panem, et Ægyptiorum carnes desiderans, quando multos subitum voravit incendium, et intercedente Moyse, humum vorax flamma consumpsit. *Et profecti de sepulcris concupiscentiæ, castrametati sunt in Haseroth.* Quarta decima mansio est in solitudine Pharan, quæ in *atria* vertitur. In hac Aaron et Maria propter Æthiopissam contra Moysen murmurant, et in typum zeli adversus Ecclesiam de gentibus congregatam, populus Judæorum lepræ sorde perfunditur, nec redit ad tabernaculum ut pristinam recipiat sanitatem donec statutum plenitudinis gentium tempus impleat. *Et profecti de Haseroth, castrametati sunt in Rethma.* Pro quo supra in hoc eodem libro legimus : Postquam profectus est populus de Aseroth, castrametati sunt in solitudine Pharan. Hæc est autem quinta decima mansio. Et notandum quod reliquas mansiones decem et novem, quarum nunc breviter catalogus describitur, a Rethma usque ad Asiongaber, id est, usque ad tricesimam secundam mansionem, sub Pharan solitudinis nomine contineatur. In quibus universa quæ scripta sunt diversis temporibus gesta sentimus. Hoc est de duodecim exploratoribus missis ad terram sanctam, et botri ab ea relatione in ligno, de murmuratione populi Judæorum gigantium impetum reformidantis, et per ejus pugnam contra

Digitized by Google

Amalec a quo superatur, de Dathan et Abiron et filiis Core, et vindicta in eos prolata, de virga Aaron germinante, et vitula rufa in holocaustum concremata et cinere aspersionis : quæ omnia supra in libro exposita sunt. Rethma transfertur *sonitus* vel *juniperus*, quanquam plerique ἄρκευθον apud Græcos aliud genus arboris significare contendant. Juniperum autem et primus graduum psalmus juxta Hebraicam veritatem sonat, ubi scriptum est : *Quid detur tibi aut quid apponatur tibi ad linguam dolosam* (*Psal.* CXIX) ? Et Propheta respondet : *Sagittæ potentis acutæ, cum carbonibus juniperorum* (*Ibid.*). Pro quo apud nos legitur, *desolatoriis*. Fertur autem lignum hoc ignem multo tempore conservare, ut pruna si ex ejus cinere operta fuerit, usque ad annum perveniat. Ex quo discimus post sepulcra concupiscentiæ et vestibula transire nos ad lignum quod multo tempore calorem tenet, ut simus ferventes spiritu, et claro sonitu Evangelium in altum exaltata voce Domini prædicemus. *Profectique de Rethma, castrametati sunt in Remmom Phares.* Sexta decima mansio, quæ interpretatur Græco sermone ῥοιᾶς ἀποκοπή, Latine *mali punici divisio*, quod alii malum granatum vocant. Cujus arboris fructus in Scripturis dupliciter accipitur : aut in Ecclesiæ gremio, quæ omnem turbam credentium suo cortice tegit, aut in varietate consonantiaque virtutum, juxta illud quod scriptum est : *Multitudinis autem credentium erat cor unum et anima una* (*Act.* IV). Sicque diversi sunt singuli gradus, ut omnes eadem compage teneantur. *Unde egressi venerunt in Lebna.* Septima decima mansio, quam in *lateres* possumus vertere. Licet quidam Lebna transferentes, male *candorem* interpretati sunt. Legimus Ægyptios lateres in Exodo, quos populus faciens ingemuit. Legimus in Malachia, pro quibus Idumæa destructis, *lapides politos* reponere nititur : et *laterem* in Ezechiel, in quo obsessæ Jerusalem pictura describitur. Ex quibus discimus in itinere istius vitæ, et de alio in aliud transitu nunc nos crescere, nunc decrescere, et post ordinem ecclesiasticum sæpe ad laterum opera transmigrare. *Et de Lebna castrametati sunt in Ressa.* Octava decima mansio in *frenos* vertitur. Si enim post profectum rursum ad luti opera descendimus, infrenandi sumus, et rursus vagi atque præcipites Scripturarum retinaculis dirigendi. Hoc verbum, quantum memoria suggerit, nusquam in Scripturis sanctis apud Hebræos invenisse me novi, absque libro apocrypho qui a Græcis Μεγογένεσις appellatur. Ibi in ædificatione turris pro stadio ponitur, in quo exercentur pugiles et athletæ, et cursorum velocitas comprobatur. Dicit et Psalmista : *In freno maxillas eorum constringe, qui non approximant ad te* (*Psal.* XXXI). Et Apostolus : *Nescitis quoniam qui in stadio currunt, omnes quidem currunt, sed unus accipit bravium ? Sic currite ut comprehendatis* (*I Cor.* IX). *Et profecti de Ressa, castrametati sunt in Ceelatha.* Nona decima mansio interpretatur *Ecclesia*. Vagi currentium gressus frenis ad Ecclesiam retrahuntur, et fores quas ante reliquerant, rursum intrare festinant. *Unde profecti, castrametati sunt in monte Sapher.* Vicesima mansio interpretatur *pulchritudo*, et in monte decoris est constituta. De qua et quarti decimi psalmi principium sonat : *Domine, quis habitabit in tabernaculo tuo, aut quis requiescet in monte sancto tuo* (*Psal.* XIV) ? Vide quid prosint frena : a vitiis nos retrahunt, introducunt ad virtutum choros, et in Christo monte pulcherrimo, habitare faciunt. *Iste*, juxta Daniel, *lapis excisus de monte sine manibus, crevit in montem magnum, et implevit omnem terram* (*Dan.* II) : *Iste*, juxta Ezechiel, *vulneravit principem Tyri.* Ad istum in Isaia et Michæa populi confluunt dicentes : *Venite, ascendamus in montem Domini, et ad domum Dei Jacob : et annuntiabit nobis vias suas, et ambulabimus in semitis ejus* (*Isa.* II). *Et egressi de monte Sepher venerunt in Arada.* Vicesima prima mansio vertitur in *miraculum*. Quam pulcher ordo profectuum, quam egregia textura credentium. Post opus lateris infrenamur, post frenos in Ecclesiam introducimur, post habitationem Ecclesiæ ad Christum in montem ascendimus : in quo positi, stupemus atque miramur ut noster in laudibus ejus sermo superetur, invenientium in eo *quæ nec oculus vidit, nec auris audivit, nec in cor hominis ascenderunt* (*II Cor.* II). *Inde proficiscentes, castrametati sunt in Maceloth.* Vicesima secunda mansio in *cœtus* vertitur. In hac enim consistit multitudo credentium, Ecclesia primitivorum, virtutum omnium consonantia. Tunc vere possumus dicere : *Ecce quam bonum et quam jucundum habitare fratres in unum* (*Psal.* CXXXII). Et Dominus facit unius moris in domo. *Profectique de Maceloth, castrametati sunt in Thahath.* Vicesima tertia mansio potest et *subter* intelligi. Sed melius *pavorem* interpretabimur. Venisti ad Ecclesiam, ascendisti ad montem pulcherrimum, stupore et miraculo Christi magnitudinem confiteris. Vides ibi multos virtutis tuæ socios, noli altum sapere, sed time. Dominus enim superbis resistit, humilibus autem dat gratiam. Et qui se exaltat, videat ne cadat. Potentes potenter tormenta patientur. Timor virtutum custos, et securitas ad lapsum facilis. Unde et in quodam psalmo, postquam Propheta dixerat : *Dominus regit me, et nihil mihi deerit, in loco pascuæ ibi me collocavit*, jungit timorem qui custos beatitudinis est et infert : *Virga tua et baculus tuus, ipsa me consolata sunt.* Et est sensus : Dum tormenta formido, servavi gratiam quam acceperam, *De Thahath castrametati sunt in Thare.* Vicesima quarta mansio : quam nonnulli vertunt in *malitiam* vel in *pasturam*. Nec errarent, si per ain ע litteram scriberetur. Nunc vero cum aspiratio duplex in extrema sit syllaba, erroris causa manifesta est. Hoc eodem vocabulo et eisdem litteris scriptum invenio *patrem Abraham*, qui in supradicto apocrypho Geneseos volumine, abactis corvis qui hominum frumenta vastabant, abactoris vel depulsoris sortitus est nomen. Itaque et nos imitemur

Digitized by Google

Thare, et volucres cœli quæ juxta viam satum triticum devorare festinant, sollicitius prohibeamus. Nam et Abraham patriarcha, in typo Israelis, hostiarum divisit membra sacrificii, quæ a volucribus non sinit devorari. Et contemptorem oculum effodiunt corvi de convallibus. Verusque Moyses ducit Æthiopissam, et Elias a corvis pascitur. Si habueris pavorem, sollicitus eris; si sollicitus fueris, leo in caulas ovium tuarum introire non poterit. Quod vel ad præpositos ecclesiarum, vel ad custodiam refertur animæ tuæ, ad quam diabolus per diversa vitiorum foramina ingredi nititur. *Unde egressi fixere tentoria in Methea.* Vicesima quinta mansio vertitur in *dulcedinem*. Ascendisti in excelsum, admiratus es virtutum choros, timuisti ruinam, abegisti insidiatores, dulcis te protinus fructus insequitur laboris: et in morem litterarum, radicum amaritudinem pomorum suavitas compensabit, et dices: *Quam dulcia faucibus meis eloquia tua super mel ori meo.* Sponsumque tibi audies concinentem: Mel distillant labia tua, soror mea sponsa. Quid enim suavius disciplina, quid eruditione melius, quid dulcius Domino? *Gustate et videte quoniam suavis est Dominus.* Unde et Samson, qui abegerat a fructibus suis aves, et vulpes quæ exterminant vineas colligaverat, leonemque interfecerat rugientem, favum invenit in ore mortui. *Et de Methea castrametati sunt in Hesmona.* Vicesima sexta mansio in lingua nostra *festinationem* sonat. Juxta illud quod in psalmo scribitur: *Venient legati ex Ægypto* (*Psal.* LXVII). Pro *legati* in Hebræo *festinantes* legimus: ut postquam dulces fructus laboris messuerimus, non simus quiete contenti et otio; et rursum ad ulteriora properantes, obliviscamur præteritorum et in futura nos extendamus. *Et profecti de Hesmona, venerunt in Moseroth.* Vicesima septima mansio *vincula* sive *disciplinas* sonat: ut festino gradu pergamus ad magistros, et eorum limina teramus, et præcepta virtutum ac mysteria Scripturarum vincula putemus æterna. Juxta illud quod in Isaia dicitur. Et Sabaim viri sublimes ad te transibunt et tui erunt. Post hæc ambulabunt vincti manicis. *Et Paulus vinctus Jesu Christi.* Duplicia sunt in Scripturis vincula quæ dirupit Samson, et vicit inimicos. Et de meretrice legimus, Vinculum in manibus ejus. Et ex persona Domini dicentis: *Dirumpamus vincula eorum, et projiciamus a nobis jugum ipsorum* (*Psal.* II). Et alibi: *Laqueus contritus est, et nos liberati sumus* (*Psal.* CXXVIII). Christi autem vincula voluntaria sunt, et vertuntur in amplexus. Quicunque fuerit colligatus, dicet: *Sinistra ejus sub capite meo, et dextera ejus complectetur me* (*Cant.* II). *Et de Moseroth castrametati sunt in Benejaacan.* Vicesima octava mansio est Benejaacan, quæ interpretatione transfertur in *filios necessitatis* seu *stridoris*. Si ab uno incipias numero, et paulatim addens ad septimum usque pervenias, vicesimus octavus numerus efficitur. Qui sint isti filii necessitatis psalmus ipse nos doceat: Afferte Domino, filii Dei, afferte Domino filios arietum. Quæ est tanta necessitas quæ nolentibus imponatur? Cum divinis Scripturis fueris eruditus, et leges earum ac testimonia scietis veritatis, contendens cum adversariis, ligabis eos, et vinctos duces in captivitatem; et de hostibus quondam atque captivis liberos Dei facies, ut repente dicas cum Sion: Ego sterilis et non pariens, transmigrata et captiva, et istos quis enutrivit? Ego destituta et sola, et isti ubi erant? Porro quod vertimus *filios stridoris*, ad illum sensum refer quod timore supplicii et ejus loci ubi est fletus et stridor dentium deserentes diaboli vincula, Christo Domino credentium turbæ colla submittant. *Egressique de Benejaacan, venerunt in montem Gadgad.* Vicesima nona mansio interpretatur *nuntius* sive *expeditio* et *accinctio*; vel certe, quod nos verius arbitramur, κατακοπή, id est, *concisio*. Haud aliter possumus magistri discipulorum atque credentium eos facere filios necessitatis, nisi præceptores eorum interfecerimus, crudeles simus in occisione eorum. Non parcat manus nostra armum aut extremum auriculæ de ore leonum extrahere. Maledictus qui facit opus Dei negligenter, et prohibet gladium suum a sanguine. Unde et David: *In matutino*, inquit, *interficiebam omnes peccatores terræ* (*Psal.* CXVIII). De nuntio autem et accinctione hac breviter possumus dicere quod filiis necessitatis grandes ad virtutum stimulos suggeramus, cum eis nuntiaverimus præmia futurorum, et accinctos inire bella docuerimus. Horum trium quidquid magister fecerit, in monte consistit. *Et profecti de monte Gadgad, castrametati sunt in Jetebatha.* Trigesima mansio *bonitas* interpretatur: ut cum pervenerimus ad perfectum virum in sacerdotalem gradum, et in ætatem plenitudinis Christi, in qua et Ezechiel erat juxta fluvium Chobar, possimus cum David in tricesimo psalmo canere: *Domine, in te speravi, non confundar in æternum.* Pastor enim bonus ponit animam suam pro ovibus suis. *Et profecti de Jotbatha, castrametati sunt in Ebrona.* Trigesima mansio interpretatur *transitus* sive *transitio*. Ad hanc venit verus Hebræus atque transitor qui dicere potest: Transiens videbo visionem hanc magnam. De quo et Psalmista ait: *Et non dixerunt qui præteribant, Benedictio Domini super vos* (*Psal.* CXXVIII). Præterit enim figura hujus mundi. Et propterea sancti cupiunt ad meliora transire, nec præsenti statu contenti, ingemiscunt quotidie. *Hæc recordatus sum, et effudi in me animam meam: quoniam transibo in locum tabernaculi admirabilis, usque ad domum Dei* (*Psal.* XLI). *Et egressi de Ebrona, castrametati sunt in Asiongaber.* Trigesima secunda mansio est in Asiongaber, quæ transfertur in *ligno viri*. Possunt hæc ligna viri, saltuum et omnium arborum genera, multitudinem gentium figurare. Huc usque solitudo Pharan decem et octo continet mansiones, quæ descriptæ in catalogo, in superiori itinere non ponuntur. *Inde profecti venerunt ad desertum Sin, hæc est Cades.* Quæritur cur octava

Digitized by Google

mansio nunc tricesima tertia esse dicatur. Sed sciendum quod prior per samech ס litteram scribitur, interpretaturque *rubus* sive *odium*. Hæc autem per sade צ, et vertitur in *mandatum*. Illudque quod jungitur, *Cades*, non ut plerique existimant *sancta* dicitur, sed *murata* sive *translata*. Legimus in Genesi (*Cap.* XXXVIII) juxta Hebraicam veritatem, ubi Judas meretricem putans Thamar, dona transmittit, et sequester numerum interrogat, *ubi est cadesa*, hoc est scortum, cujus habitus a cæteris feminis immutatus est. In multis quoque locis hoc idem reperimus. Sin autem sancta interpretatur, κατ' ἀντίφρασιν est intelligendum, quomodo Parcæ dicuntur ab eo quod minime parcant : et bellum, quod nequaquam bellum sit ; et lucus, quod minime luceat. In hac etiam mansione moritur Maria et sepelitur : et propter aquas contradictionis Moyses et Aaron offendunt Deum, et prohibentur transire Jordanem. Missisque nuntiis ad Edom, transitus petitur nec impetratur. Quis timeret post tantos profectus murmur populi, et offensam magistrorum, et viæ transitus denegatos ? Et nota quod post mortem prophetissæ et aquas contradictionis Idumæum carneum atque terrenum transire non possint, et cum multis precibus et conatu viam non impetrent, sed egrediatur Edom adversus eos in multo populo et in manu forti. Interpretatio quoque nominis morti et offensæ, et negatio transitui convenit. Ubi enim mandatum, ibi peccatum ; ubi peccatum, ibi offensa ; ubi offensa, ibi mors. Hæc est mansio de qua Psalmista canit : Commovebit Dominus desertum Cades.

Egressique de Cades, castrametati sunt in monte Hor, in extremis finibus terræ Edom. Ascenditque Aaron sacerdos montem Hor jubente Domino, et ibi mortuus est anno quadragesimo egressionis filiorum Israel ex Ægypto, mense quinto, prima die mensis, cum esset annorum centum viginti trium. Audivitque Chananæus rex Arad, qui habitabat ad meridiem, in terram Chanaan venisse filios Israel. Trigesima quarta mansio est, quam plerique interpretantur *lumen ;* nec errarent, si per Aleph א litteram scriberetur. Alii *pellem ;* et ipsi verum dicerent, si esset Ain ע positum. Nonnulli *foramen ;* quod posset accipi, si Beth ב, haberet elementum. Cum autem legatur per, He ה magis *mons* intelligitur et legi potest : Ascendit Aaron sacerdos in montis montem, id est, in verticem montis. Ex quo etiam advertimus non in montem simpliciter, sed in monte montis pontificem mortuum, ut dignus locus meritis illius demonstraretur. Moritur autem eo anno quo novus populus repromissionis, intraturus erat, in extremis finibus terræ Idumæorum ; et plangit eum populus triginta diebus. Aaron plangitur, Jesus non plangitur. In lege descensus ad inferos : et in Evangelio ad paradisum transmigratio. Audit quoque Chananæus quod venisset Israel et in loco exploratorum ubi quondam offendisse populum noverat, infert prælium, et captivum ducit Israel rursusque in eodem loco pugnat ex voto. Victor vincitur, victi superant. Appellaturque A nomen Horma, id est, anathema. Eadem dicere mihi non est pigrum, legentibus necessarium, quod semper humanus status in hujus sæculi via fluctuet, et alius in valle, alius in campo, alius moriatur in monte : nec in monte simpliciter, sed in montis monte, id est, in excelso vertice. Cumque nos Dei auxilio destitutos hostis invaserit, duxeritque captivos, non speremus salutem, sed iterum armemur ad prælium. Potest fieri ut vincamus ubi victi sumus ; et in eodem loco triumphemus, in quo fuimus ante captivi.

Et profecti de monte Hor, castrametati sunt in Selmona. Unde egressi venerunt in Phinon. Hæ duæ mansiones, trigesima quinta et trigesima sexta, in ordine historiæ non inveniuntur, sed scriptum est pro eis : Egressi sunt de monte Hor, per viam maris Rubri, et circumierunt terram Edom. Ex quo ostenditur in finibus atque circuitu terræ Edom eas positas. Nec secundum morem legitur, *Profecti de monte Hor, castra metati sunt in Selmona*, sive in Phinon, sed post ambitum terræ Idumæorum, venit ad extremum et ait : *Profecti filii Israel, castrametati sunt in Oboth.* Nec dixit profecti sunt de illo in illum locum, quia duas mansiones silentio prætermiserat. Quas in supputatione tacuerat, reddit in summa. Prima mansio Selmona, interpretatur *imagunculæ.* Secunda Phinon diminutive *os* ab ore, non ab osse, intellige. In his Aaron mortuo, murmurant contra Dominum et Moysen ; manna fastidiunt ; a serpentibus vulnerantur ; et in typum Salvatoris, qui verum antiquumque serpentem in patibulo triumphavit, diaboli venena superantur. Unde et imaguncula, vera expressaque imago Dei Filii, passionem ejus intuens, conservatur, et quod corde credit, ore pronuntiat, legens illud Apostoli : *Corde creditur ad justitiam ; ore autem confessio fit ad salutem* (*Rom.* X).

Profectique de Phinon, castrametati sunt in Oboth. Trigesima septima mansio est in Oboth, quæ vertitur in *magos* sive in *pythones*, significans spiritales serpentes et artes maleficas ad bella nos provocare : quas per divinam protectionem in custodia cordis superare debemus. *Et de Oboth venerunt in Jeabarim, quæ est in finibus Moabitarum.* Trigesima octava mansio, *acervos lapidum transeuntium* sonat. Sunt sancti lapides qui volvuntur super terram, leves, politi, et rotunditate sua rotarum cursibus similes. Sunt et alii quos propheta tollit de via, ne ambulantium in eo offendant pedes. Qui sunt isti ambulantes ? Utique viatores et prætereuntes qui per istud sæculum ad alias mansiones transire festinant. Quod autem dicitur, *in finibus Moab contra solis ortum*, ostendit juxta litteram, quod hucusque in finibus terræ Idumæorum fuerint ; et nunc veniant ad terminos Moab, de alia provincia ad aliam transeuntes, sicut in superioribus jam dictum est. Non enim semper uni virtuti danda est opera ; sed sicut scriptum est : *Ibunt de virtute in virtutem* (*Psal.* LXXXIII), de alia transeundum est ad aliam : quia hærent sibi, et ita inter se nexæ sunt, ut qui una ca-

Digitized by Google

rierit, omnibus careat. Et tamen transire de alia ad aliam eorum est proprie qui solis justitiæ ortum considerant. *Profectique de Jeabarim, fixere tentoria in Dibongad.* Trigesima nona mansio, interpretatur *fortiter intellecta tentatio.* Pro hac in ordine historiæ aliter scriptum reperi. Postquam enim castrametati sunt in Jeabarim, in finibus Moab contra ortum solis, legitur : *Inde profecti sunt, et diverterunt ad torrentem Zareth. Et de hoc loco proficiscentes, castrametati sunt trans Arnon, quæ est in solitudine finium Amorrhæi, eo quod Arnon in terminis sit Moabitarum et Amorrhæorum,* etc. Post Dibongad, geritur bellum contra Seon regem Amorrhæorum, et Og regem Basan; et discimus quod cum venerimus ad summum, et de fonte principum regumque biberimus, ascendentes ad montem Phasga, non debeamus elevari in superbiam, sed propositam nobis e contrario solitudinem noverimus. Ante contritionem elevatur cor viri, et ante gloriam humiliatur.

Unde egressi, castrametati sunt in Almon Deblathaiema. Quadragesima mansio vertitur in *contemptum plagarum,* sive *opprobriorum.* Et per hanc discimus omnia dulcia et illecebras voluptatum in sæculo contemnendas, nec inebriari nos debere vino mundi, in quo est luxuria. Mel non offertur in sacrificiis Dei : et cætera quæ dulcia continent, non lucent in tabernaculo; sed oleum purissimum, quod de olivæ profertur amaritudine. Mel enim distillat de labiis mulieris meretricis. De quo puto juxta mysticos intellectus gustasse Jonathan, et sorte deprehensum vix populi precibus liberatum. Quod autem opprobria contemnenda sint, et si falsa objiciantur, beatitudinem pareant, Salvator plenissime docet. *Et egressi de Almon Deblathaiema, venerunt ad montes Abarim, contra Nabo.* Quadragesima prima mansio vertitur in montes *transcuntium,* et est contra montis faciem Nabo, ubi moritur et sepelitur Moyses, terra repromissionis ante conspecta. Nabo interpretatur *conclusio,* in qua finitur lex, et non invenitur ejus memoria. Porro gratia evangelii absque ullo tenditur loco. *In omnem terram exivit sonus ejus, et in fines orbis terræ verba illius* (*Psal.* VIII). Simulque considera quod habitatio transcuntium in montibus sita sit, et adhuc profectu indigeat. Post montes enim plurimos, ad campestria Moab et Jordanis fluenta descendimus, qui interpretatur descensio. Nihil enim, ut crebro diximus, tam periculosum est quam gloriæ cupiditas et jactantia, et animus conscientia virtutum tumens.

Profectique de montibus Abarim, transierunt ad campestria Moab super Jordanem contra Jericho. Ibique castrametati sunt de Bethiesimoth, usque ad Bethsittim, in planioribus locis Moabitarum. In quadragesima secunda quæ extrema mansio est, cursim quæ gesta sint narremus. Residens in ea populus, a divino Balaam quem mercede conduxerat Balac filius Sephor, Dei benedicitur jussione et maledictio mutatur in laudes. Audit voces Domini, et profano ore resonat : Orietur stella ex Jacob, et consurget homo de Israel, et percutiet principes Moab, et vastabit filios Seth, et erit Edom hæreditas ejus. Fornicatur cum filiabus Madian, et Phinees filius Eleazar, zelatus zelum Domini, Zambri et scortum Madianitarum pugione transfigit. Unde et accepit præmium in æternam memoriam, armum victimæ. Numeratur rursum populus, numerantur et Levitæ, ut interfectis pessimis, novus Dei populus censeatur. Interpellant quinque filiæ Salphaad, et judicio Domini hæreditatem accipiunt inter fratres suos, nec femineus a possessione Dei sexus excluditur. Jesus Moysi in monte succedit, et discit a lege quæ spiritaliter offerre debeat in ecclesia : primum quidem per singulos dies; deinde quid sabbato, quid in Kalendis, quid in Pascha, quid in Pentecoste, quid in Neomenia mensis septimi, quid in jejunio ejusdem mensis die decimo, quid in Scenopegia quando figuntur tabernacula, quinto decimo die mensis supradicti. Uxorum et filiarum vota, absque auctoritate patrum et virorum causa, memorantur; bellum contra Madianitas, et mors divini Balaam et prædæ divisio, et oblatio ex ea in tabernaculo Dei. Primus Ruben et Gad, et dimidia tribus Manassæ, contra Jordanem in eremo possessionem accipiunt. Plurima enim habebant jumenta, et necdum ad id venerant ut possent habitare cum templo. Docetur populus ut in terra sancta idola destruat, et nullus de priori habitatione servetur. Describitur olim cupita provincia, et duarum semis tribuum hæreditas separatur. Numerantur tribuum principes qui terram sanctam debeant introire. Quadraginta duas urbes cum suburbanis suis usque ad mille passus per circuitum Levitæ accipiunt, tot numero quot et istæ sunt mansiones. Et adduntur fugitivorum sex aliæ civitates, tres intra Jordanem, et tres trans Jordanem, ut sint simul quadraginta octo. Qui fugitivorum suscipi, qui interfici debeant, et usque ad mortem pontificis magni reservari. Succedit Deuteronomium secunda lex, mediatorium Evangelii; ibique breviter discimus quæ inter Pharan, Tophel et Laban, et Haseroth, et loca aurea abjecto Juda infelicissimo, undecim diebus via de Horeb per viam montis Seon usque ad Cadesbarne, Moyses populo sit locutus, et extremum canat canticum, in quo apertissime synagoga projicitur, et Ecclesia Domino copulatur. *Impinguatus est et incrassatus ac dilatatus, et recalcitravit dilectus; et oblitus est Dei salvatoris sui* (*Deut.* XXXII). Et iterum : *Generatio pessima est, filii inerudili : ipsi ad æmulationem me provocaverunt in eo qui non erat Deus; irritaverunt me in sculptilibus suis. Et ego zelare faciam eos nationes, et contra gentem stultam irritabo illos.* Benedicuntur filii Israel, et rursus in Simone Judas miserandus excluditur. Ascendit Moyses ad montem Nabo in vertice Phasga, qui est contra Jericho, et ostendit ei Dominus omnem terram Galaad, usque ad Dan et Nephtalim et Ephraim, et Manasses, et universam terram Juda, usque ad mare magnum contra austrum; et regionem campestrem Jericho, cunctam civitatem palmarum usque

Digitized by Google

Segor. Quis potest tanta nosse mysteria? Quis in extremis legis et hujus vitæ finibus constitutus intelligit semper sibi esse pugnandum, et tunc plenam victoriam dari, si fuerit in campestribus? Si in Abel Sethim, quod interpretatur *luctus spinarum*, fleat antiqua peccata, et spinas quæ suffocaverunt sementem verbi Dei, et de quibus Propheta dicit : *Versatus sum in miseria, dum configitur spina mihi* (*Psal.* XXXI). Nec silendum arbitror, quod quidam quærendum putant, mansiones quadraginta duæ filiorum Israel in solitudine, quæ hic in ultima libri Numerorum parte computantur, quot vel quibus sint annis aptandæ, longissimi illius itineris quo ab Ægypto usque ad terram repromissionis ille populus agebatur. Sed his satis responsum esse æstimo in epistola Bedæ presbyteri, quam ad Accan antistitem super hac re conscripsit : quam profecto ex maxima parte, in hoc nostro opusculo pro hac quæstione solvenda ponendam esse censuimus. Castra videlicet vel mansiones easdem, trium tantummodo congrue annorum. Primi videlicet et secundi, et quadragesimi egressionis ex Ægypto : quorum primus continet annus mansiones certa distinctione duodecim. Prima Ramesse quinta decima die primi mensis ingressam, ultimam solitudinem Sinai prima die tertii mensis additam, et per undecim menses continuos construendi tabernaculi, et docendæ legis gratia minime relictam. Quarum videlicet quindecim mansionum, novem solummodo liber Exodi nominatim exprimens, cæteras tres sub deserti Sin quod esse dicitur inter Elim et Sinai, vocabulo indiscrete præteriit. Secundus annus complectitur mansiones viginti et unam. Quibus in ordine historiæ cunctis indifferenter sub solitudinis Pharan nomine comprehensis, prima solum secunda et ultima, hoc est, sepulcra concupiscentiæ, Haseroth et Cades, suo distinguuntur ex nomine. Sed in catalogo mansionum pariter omnes quot numero fuerint, vel quo nomine dictæ, diligenter ostenditur. Quarum prima mansio, hoc est, Sepulcra Concupiscentiæ, secundo mense ejusdem secundi anni, vicesimo secundo die mensis introita. Anno enim secundo, ut Scriptura dicit, mense secundo, vicesimo die mensis, moverunt castra de deserto Sinai; et recubuit, inquit, nubes in solitudine Pharan; profectique sunt de monte Domini, viam trium dierum, donec venirent ad locum mansionis, quæ merito populi carnes Ægyptias desiderantis, Sepulcrorum Concupiscentiæ, nomen accepit. Ultima autem horum mansio, id est, Cades, quo die vel mense ejusdem anni sit ingressa, non dicitur; sed tamen quia, et ipsa in solitudine Pharan sita, quia eodem anno fuerit addita, non tacetur. Scriptum est enim : *Et populus non est motus de illo loco, donec revocata Maria, profectus est de Haseroth fixis tentoriis in deserto Pharan, ubi locutus est Dominus ad Moysen, dicens : Mitte viros qui considerent terram Chanaan* (*Num.* XII). Quod ne proxima post Haseroth mansione jussum factumque putetur, sed potius intelligatur in ultima earum, quæ sub Pharan solitudinis nomine continetur impletum, videamus quod infra scriptum est. Reversique exploratores terræ post quadraginta dies, omni regione circuita, venerunt ad Moysen et Aaron, et ad omnem cœtum filiorum Israel, in desertum Pharan, quod est in Cades. Sed in Deuteronomio Moyses ipse loquitur populo capite primo : *Cumque venissetis in Cadesbarne, dixi vobis : Venistis ad montem Amorrhæi, quem Dominus Deus noster daturus est nobis. Vide terram quam Dominus Deus tuus dabit tibi : ascende et posside eam. Et accessistis ad me omnes, atque dixistis : Mitte viros qui considerent terram*, etc. Quod autem eamdem mansionem secundo anno egressi de Ægypto adierint, a qua tamen peccato murmurationis retro converti, ac multo tempore post desertum vagi errare, et passim cadere meruerint, testatur Moyses in istis consequentibus dicens : *Sedistis ergo in Cadesbarne multo tempore. Profectique inde, venimus in solitudinem, quæ ducit ad mare Rubrum, sicut mihi dixerat Dominus et circuivimus montem Seir multo tempore* (*Deut.* I). Et infra : *Tempore autem quo ambulavimus de Cadesbarne, usque ad transitum torrentis Zareth, triginta octo annorum fuit, donec consumeretur omnis generatio hominum bellatorum de castris, sicut juraverat Dominus* (*Deut.* II). Zareth autem nomen est mansionis, de illis dico quadraginta duabus, sed nomen torrentis ad quem, sicut in Numerorum volumine legitur, transgressa vicesima octava mansione nomine Jeabarim, venerunt. Quem relinquentes, inquit, castrametati sunt in Arnon, quæ est in deserto, et prominet in finibus Amorrhæi. Quod quadragesimo anno gestum fuisse, non latet. Qui videlicet annus quadragesimus idem et ultimus, longissimæ per desertum viæ mansiones continet numero decem. Quorum prima est magno laborare repetita, eadem ipsa Cades deserti Sin : quam ante triginta octo annos ut dictum est, culpa prævaricationis exigente, post se reversi reliquerant. De qua ita scriptum est : *Veneruntque filii Israel, et omnis multitudo de deserto Sin, mense primo; et mansit populus in Cades. Mortuaque est ibi Maria, et sepulta est in eodem loco. Cumque indigeret aqua populus, coierunt adversum Moysen et Aaron*, et cætera usque ad id quod scriptum est : *Hæc est aqua contradictionis, ubi jurgati sunt filii Israel contra Dominum, et sanctificatus est in eis* (*Num.* XX). Notandumque quod eadem Cades et in deserto Pharan esse et in deserto Sin Scriptura sitam referat. Unde conjiciatur consueto more locorum, pariter deserti Pharan, ubi Cades est, specialiter Sin appellari. Sin autem non ipsa est Cades quam mox transgresso mari Rubro, inter Elim et Sinai pertransiere, sed alia prorsus aliisque apud Hebræos scripta elementis. Secunda vero ejusdem quadragesimi anni mansio est mons Hor, in quo occubuit Aaron prima die mensis quinti. Ultima campestria Moab super Jordanem contra Jericho, ubi Deuteronomium meditantes manserunt, usque dum post mortem Moysi, Josue duce, prima die decimi mensis, sicca

Digitized by Google

fluvii Jordanis profunda transierunt. Fiunt ergo omnes mansiones primi anni, duodecim. Secundi, viginti una. Ultimi, et ipsi vicesima prima, quæ est Cades; et aliæ novem, id est, simul omnes quadraginta duæ. Ibi diligentius intuendum, quare legislator, tanta solertia trium annorum conscripto catalogo, reliquas maluerit præterire silentio, ita ut tanto tempore, nullo potius sæculorum spatio distincta mansionum loca, sub textu continuæ narrationis, quasi mox sibi invicem succedentia connectat. *Egressique de Ebrona, castrametati sunt in Asiongaber. Inde profecti venerunt in desertum Sin, hoc est Cades. Egressique de Cades, castrametati sunt in monte Hor* (*Num.* III). Cum superiora sollicitius inquisita, doceant eos secundo suæ profectionis anno, de Asiongaber venisse in Cades, et post longos triginta et octo annorum anfractus, de repetita tandem eadem Cades, venisse in montem Hor, nequaquam hoc frustra, sed magni mysterii gratia taliter actum conscriptum intellige. Ubi, salvo subtiliore tractatu, moraliter puto sentiendum quod quia mansionum contextus earumdem qui de servitute Ægyptia liberatos ad terram repromissionis provehit, sicut beatus Hieronymus libro super eis dictato enucleatius exponit: Altipetax est spiritalium ascensio virtutum: quibus Ecclesiæ Christi, quibus unaquæque anima fidelis, spe libertatis assumpta, a convalle lacrymarum ad dispositum sibi locum, hoc est ad videndum Deum deorum in Sion festinat, satagit ascendere, donec salvo nostri boni operis incessu, proficimos de virtute in virtutem, quasi quædam castra mansionesque Deo duce rectissimas, Dei conspectu dignissimas, per desertum mundi sitientes agamus. At quoties victi quibuslibet diripientibus, accepto varietatis calle deviamus. Non enim statim ad altiores virtutum gradus ascendere possumus, sed interim ab infimis miseræ mentis defectibus paulatim superiora debemus pœnitendo repetere; donec, dignis pœnitentiæ fructibus actis, perveniamus reduces ad ipsum de quo lapsi fuimus modum culmenque gratiæ spiritalis: ac sic intermissum ad tempus incipiamus iter agere virtutum, exuti veterem hominem cum actibus ejus, et induti novum qui secundum Deum creatus est in justitia et sanctitate et veritate. Quod mors et funeratio patrum peccantium in deserto, ibidemque natæ et adultæ significat juventutis alacritas: quæ fluvio mortis devicto, digna sit regnum supernæ promissionis intrare. Ita enim fit ut, renovata nostræ bonæ conversationis juventute sicut aquilæ, tanta jam ac talia, malignis spiritibus occurrentes, valeamus firmare castra supernorum profectuum, quæ non solum divino respectui grata, sed etiam spiritalium Patrum sint scriptis ac laude dignissima.

CAPUT IX.

Præceptum Domini ad Moysen de idolis confringendis.

(Ibid.) *Locutus est Dominus ad Moysen dicens: Præcipe filiis Israel, et dices ad eos: Quando transieritis Jordanem intrantes terram Chanaan, disperdite cunctos habitatores regionis illius. Vitulos et statuas comminuite, atque excelsa vastate, mundantes terram et habitantes in ea: ego enim dedi vobis eam in possessionem, quam dividetis vobis sorte. Pluribus dabitis latiorem, et paucis angustiorem. Singulis ut sors ceciderit, ita hæreditas tribuetur. Per tribus et familias possessio dividetur.* Quid est quod Dominus jubet Israelitis ut quando transierint Jordanem, intrantes terram Chanaan, disperdant cunctos habitatores regionis illius, et confringant vitulos atque omnia excelsa vastent, mundantes terram habitationis suæ, nisi ut post baptismi perceptionem studeamus omnigena vitiorum agmina de carne nostra exstirpare, mundantes terram cordis nostri quatenus, munere virtutum ditati, salubriter in ea conversemur? Jordanem ergo transiit, qui crimina culparum unda baptismatis abluit. Terram Chanaam, hoc est terram repromissionis, adit, qui sibi possessionem virtutum acquirit, ut, deposito veteri homine cum actibus suis, qui corrumpitur secundum desideria erroris, induat novum, eum qui renovatur in agnitione Dei, secundum imaginem ejus qui creavit eum. Iste disperdit cunctos habitatores regionis illius, cum malignos spiritus cum suggestionibus suis ac phantasmate vitiorum, timore Christi compunctus, de mente sua conterere satagit. De quo per Psalmistam dicitur: *Beatus qui tenebit et allidet parvulos suos ad petram* (*Psal.* CXXXVI). Hic excelsa vastat, cum superbiam carnis suæ edomare festinat: sicque mundam terram habitationis suæ jure hæreditario possidet, quando carnem suam a squalore peccatorum purgatam et a pugnis vitiorum quietam detinet. Quod autem jubet pluribus latiorem possessionem dari, et paucis angustiorem, singulis ut sors ceciderit, significat quod hi qui copiam habent virtutum, latitudinem sperare debent præmiorum. Qui autem paucitate virtutum contenti sunt, et contenti esse debent secundum suum meritum qualitate retributionum. Unde Paulus Corinthios ad eleemosynarum largitatem provocans ait: *Qui parce seminat, parce et metet. Et qui seminat in benedictione, de benedictione metet vitam æternam* (*II Cor.* IX). Sequitur:

(Ibid.) *Sin autem nolueritis interficere habitatores terræ qui remanserint, erunt vobis quasi clavi in oculis, et lanceæ in lateribus: et adversabuntur vobis in terra habitationis vestræ, et quidquid illis facere cogitaveram, faciam vobis.* Ac si diceret: Quicunque hostes spiritales de cordibus suis expellere non curaverit, et a finibus actuum atque cogitationum suarum arcere non contenderit, clavis continentiæ suæ compungitur, nec quietem in conversatione sua ullo modo habere poterit, quin potius a justo retributore non solatium amicorum, sed hostium sentire merebitur interitum.

CAPUT X.

De distributionibus terræ repromissionis Israel per sortem faciendis.

(Cap. XXXIV.) *Locutusque est Dominus ad Moysen dicens: Præcipe filiis Israel et dices ad eos: Cum*

Digitized by Google

ingressi fueritis terram Chanaan, et in possessionem vobis sorte ceciderit, his finibus terminabitur. Scriptum est enim in libro Numerorum, in quo omnis terra repromissionis per quatuor plagas brevi sermone dividitur. *Pars meridiana incipiet a solitudine Sin, quæ est juxta Edom : et habebit terminos contra orientem mare salsissimum. Qui circuibunt australem plagam per ascensum Scorpionis, ita ut transeant in Senna, et perveniant in meridiem, usque ad Cadesbarne. Unde egredientur confinia ad villam nomine Addar, et tendent usque ad Asemona. Ibitque per gyrum terminus ab Asemona usque ad torrentem Ægypti, et maris magni littore finietur.* Pro quo in ultima visione Ezechielis dicitur : *Plaga autem australis*, id est meridiana, *a Thamar usque ad aquas Maribor* (*Ezech. ult.*), id est, contradictionis. Cades quoque et torrens usque ad mare magnum, quod significat latissimam latitudinem Sin, quod juxta Edom, et in mari Rubro terminum circuire, et per ascensum Scorpionis et per Senna et Cadesbarne, et atrium sive villam Addar et Asemona pervenire usque ad torrentem Ægypti, qui juxta urbem Rhinocororam mari influit. Hic vero terminus plagæ australis incipit a Thamar, quæ urbs in solitudine est, quam et Salomon miris operibus exstruxit, et hodie Palmyra nuncupatur, Hebraicoque sermone Thamar dicitur, quæ in lingua nostra palmam sonat, usque ad aquas contradictionis Cades, quam in deserto esse non dubium est; et torrens ingrediens mare magnum, hoc quod Ægypti Palæstinæque prætendit littoribus. Sequitur in libro Numerorum : *Plaga autem occidentalis a mari magno incipiet, et ipso fine claudetur*, hoc est, a mari usque ad mare. A torrente videlicet Rhinocororæ, qui in mari influit, usque ad eum locum ubi est Emath urbs Syriæ, cujus in hac plaga et nomen ponit Ezechiel, et plaga, inquiens, maris, mare magnum a confinio per directum, donec venias Emath, quæ nunc Epiphania nominatur, ab Antiocho crudelissimo tyrannorum, nomine commutato. Nam cognomentum habuit Epiphanes. *Porro ad septentrionalem*, inquit, *partem, a mari magno termini incipient, pervenientes usque ad montem altissimum, a quo venies in Emath usque ad terminos Sedada. Ibuntque confinia usque ad Zephrona et villam Enan. Hi erunt termini in parte aquilonis.* Dicunt Hebræi septentrionalem plagam incipere a mari magno, quod Palæstinæ, Phœnices et Syriæ quæ appellatur κοίλη, Ciliciæque prætendit littoribus, et per Ægyptum tendit ad Libyam. Quod autem dicunt, « pervenientes terminos usque ad montem altissimum, » id Hebræi autumant vel Amanum montem significare, vel Taurum, quod nobis videtur verius. Ibuntque inquit, confinia usque ad Zephrona, quamobrem hodie Zipheum oppidum Ciliciæ vocant. Quod autem sequitur, « et villa Enan, » pro quo in Hebræo scriptum est, Aserenan, quod interpretatur atrium fontis, terminus est Damasci. Et ab Aquilone usque ad aquilonem plaga septentrionalis. *Inde metabuntur*, inquit, *fines contra orientalem plagam de villa Enan usque ad Sephama, et de Sephama descendunt termini in Rebla contra fontem Daphnim : Inde pervenient contra orientem ad mare Cenereth, et tendent usque ad Jordanem ; et ad ultimum salsissimo claudentur mari.* A fine igitur septentrionalis plagæ, hoc est, atrio Enan, tendunt fines usque ad Sephama, quam Hebræi Apamiam nominant. Et de Sephama descendunt termini in Rebla, quæ nunc Syriæ vocatur Antiochia. Et ut scias Reblam hanc significare urbem quæ nunc in Syria Cœle nobilissima est, sequitur, contra fontem quem perspicuum est significare Daphnim, de quo fonte supradicta urbs aquis abundantissimis fruitur. Inde, inquit, perveniunt termini contra orientem ad mare Cenereth, id est, ad stagnum Tiberiadis. Mare autem dicitur cum habeat dulces aquas, juxta idioma Scripturarum, quæ congregationes aquarum appellant maria. Et tendent, inquit, usque ad Jordanem, et ad ultimum claudentur mari Mortuo; vel, ut alii putant, lingua maris Rubri, in cujus littore Achila posita est. *Præcepitque Moyses filiis Israel dicens : Hæc erit terra quam possidebitis sorte, et quam jussit dari Dominus novem tribubus, et dimidiæ tribui. Tribus enim filiorum Ruben, per familias suas, et tribus filiorum Gad juxta cognationum numerum, mediaque tribus Manasse, id est, duæ semis tribus, acceperunt partem suam trans Jordanem contra Jericho, ad occidentalem plagam.* In priori enim divisione terrarum trans Jordanem per Moysen duabus tribubus Ruben et Gad, et dimidiæ tribui Manasse terra divisa est; intra Jordanem autem, [inter] filium Nun Josue, et Eleazarum filium Aaron. Judas possedit ab austro, et Ephraim et Manasse tribus dimidia ab aquilone. Postea vero de Silo missis exploratoribus per singulas tribus, et descriptione terræ allata ad Josue et Eleazar, Benjamin juxta Judam ab austro, et juxta Ephraim et dimidiam tribum Manasse accepit possessionem. Secunda tribus Simeon accepit hæreditatem in tribu Juda, ut impleretur quod scriptum est de Levi et Simeon. *Dividam eos in Jacob, et dispergam eos in Israel* (*Gen.* XLIX). Tertia Zabulon Galilæam accepit, in qua est mons Thabor. Quarta Issachar, ubi est Jezrael usque ad Jordanem. Quinta Azer, usque ad montem Carmelum, qui imminet mari magno, Tyrumque et Sidonem. Sexta Nephthalim, in Galilæa, usque ad Jordanem, ubi est Tiberias, quæ olim appellabatur Cenereth. Septima Dan, usque ad Joppen, ubi sunt turres Achiloan; et Emmaus, et Selebi quæ nunc appellatur Nicopolis, licet postea legerimus quod ceperint sibi, transcensis aliis tribubus, urbem Lesam in tribu Dan, quæ hodie appellatur Paneas. Hæc locutio quam habemus in manibus, umbram habet futurorum bonorum. Consequens videtur et necessarium, omnia quæ quasi de rebus terrenis describuntur in lege, umbras esse bonorum cœlestium; omnisque hæreditas terræ illius, quæ in Judæa terra sancta et terra bona appellatur, imago sit bonorum cœlestium, quorum

Digitized by Google

hæc diximus quæ in terris bona memorantur umbram atque imaginem tenere. Nemo dubitat quod in terra Judæa omnis locus, omnis mons, omnis civitas et vicus, certis quibusque vocabulis designetur: nec est ullus omnino sine nomine locus, sed propriis singula quæque appellationibus designata; verbi gratia, quibus aut Chananæi in suis locis, ut Pherezæi nihilominus in suis, Amorrhæique aut Evæi, vel etiam Hebræi nominarentur. Ita ergo secundum sententiam Pauli, qui umbram et exemplar cœlestium dicit esse terrena, fortasse in cœlestibus regionibus erunt locorum differentiæ nomine. Describitur ergo verbum Dei in lege divina terræ Judææ et hæc referri debent ad imaginem cœlestium. In cœlis autem evidenter esse Jerusalem civitas, ab Apostolo pronuntiatur, et mons Sion. Consequens igitur est ut sicut aliæ civitates circa Jerusalem terrenam sitæ, et vici, et diversæ quæque regiones, ita et illa cœlestis Jerusalem, secundum imaginem terrenorum, habeat circa se et alias civitates et vicos, diversasque regiones, in quibus populus Dei et verus Israel per Jesum verum, cujus ille Jesus Nave ferebat imaginem, collocandus est, quando et hæreditatem sortis distributione, id est meritorum contemplatione, est capturus. Si ergo nunc Dominus dicit in distributione terræ, verbi gratia, terminos tribus illius esse istos, et alterius alios, ne forte quoniam diversa erant merita eorum qui hæreditatem consecuti sunt regni cœlorum. Idcirco in his tribubus observantes, dirimi jubetur ista distinctio terminorum, ut sciamus esse has meritorum differentias in unoquoque observandas. Verbi gratia, qui ita negligenter vixerit, ut pro fide quidem sua mereatur haberi inter filios Israel, pro negligentia vero vitæ gestorum desidia, in tribu Ruben aut Gad, aut dimidia tribu Manasse debeat reputari, et non intra Jordanem, sed extra eum sortem hæreditatis accipere. Alius vero qui se emendatione vitæ et conversione propositi talem reddiderit, ut secundum quas solus Deus novit rationes, aut in tribu Juda, aut in tribu Benjamin, in qua ipsa Jerusalem et templum Dei atque altare consistit, debeat reputari, et alius in alia, atque alius in alia. Et hoc modo hæc quæ nunc in libro Numerorum scripta referuntur, adumbratio quædam sint futuræ sortis in cœlis, eorum duntaxat qui per Jesum Dominum ac Salvatorem nostrum hæreditatem, ut diximus, capiant regni cœlorum. Ibi, credo, diligenter observabuntur etiam ista, quæ hic adumbrantur, privilegia sacerdotum, quibus vicina quæque urbibus loca et ipsis mœnibus juncta, segregari mandantur a filiis Israel. Videtur quibusdam quod singulorum quorumque siderum positio, et cœtus, civitas dici vel haberi possit in cœlo. Quod ego quidem definire non audeo. Video enim omnem creaturam in spe quidem propter eum qui subjecit esse subjectam, exspectare, et tamen libertatem in redemptionem filiorum Israel sine dubio et præclarius aliquid ac sublimius operari. Si ergo, ut diximus, umbram habet lex futurorum bonorum, et exemplari et umbræ deserviunt, cœlestium qui in lege deserviunt, et nunc per speculum et in ænigmate, tunc autem facie ad faciem, qui tamen merebuntur, conversationem habebunt in cœlis. Si ergo per consequentiam rerum et promissionum fœdere transferri nos de terris oportet ad cœlum, puto quod in ipsis cœlestibus locis Jesus noster Dominus, non absque meritorum sorte unumquemque in illa vel in illa cœli parte et habitatione constituat. Sed sicut multa est differentia in terris, verbi gratia, habitare in locis fecundis et copiosis ac bonis omnibus abundantibus, ubi et aeris temperies et eruditio hominum ac liberalia instituta non desunt; et longe aliud est habitare aut in locis infecundis et rerum penuria squalidis, aut æstu torridis, aut frigore geluque torpentibus, vel certe ubi nullæ leges, sed immanis et fera barbaries, ubi bella semper et nunquam requies. Et hæc non sine occulta quadam Dei dispensatione, et judicii ejus justitia unicuique decernuntur: et ita in illis locis erit aliquid tale, et in nullo prorsus inanis habeatur in terris umbra cœlestium. Erit ergo, ut diximus, et ibi aliqua civitas refugii, et erit alia in deserto, sicut Bosor in hæreditate Ruben. Ruben civitas esse in deserto dicitur. Sed et alia nihilominus consequenda vel capienda est. Quia si Deus cum disperderet filios Adam, statuit fines gentium « secundum numerum angelorum Dei, » vel, ut in aliis exemplaribus legimus, « secundum numerum filiorum Israel in initio mundi, » et ita dispersi sunt filii illius Adam, sicut vel illorum merita, vel ipsius Adæ contemplatio postulabat, quid dicemus futurum cum novissimi Adam, qui non in animam viventem, sed in spiritum vivificantem factus est, cœperit filios dispergere divina dignatio, non in initio, sed in fine mundi; et non ut illos qui in Adam omnes mortui sunt, sed ut eos qui in Christo omnes vivificati sunt, sine dubio erit quædam divisio et distributio talis, quæ non solum pro meritis quæ dispensantur, sed et pro novissimi Adam, in quo omnes vivificandi dicuntur, contemplatione pensanda sit. Sed quis nostrum talis est, ut ab hujusmodi distributione ad illam cœlestis hæreditatis sortem venire mereatur? Quis ita beatus erit, cujus sors Jerusalem veniet, ut sit ibi ubi templum Dei est, imo et ipse sit Dei templum? Quis ita beatus est, ut ibi dies festos agat ubi altare divinum perpetuis ignibus adolctur? Quis ita beatus est qui sacrificium suum et incensum suavitatis supra illum ignem ponat de quo dicebat Salvator, *Ignem veni mittere?* (*Luc.* x.) Quis ita beatus est, qui ibi semper agat Pascha, in loco quem elegerit Dominus suus; ibi Pentecostes diem gerat, et festivitatem repropitiationis, et tabernaculorum solemnitatem, non jam per umbram, sed ipsam speciem rerumque veritatem? Quis nostrum dignus habebitur cum beatæ sortis electione, cum dividere Deus cœperit filios novissimi Adam, cui dicat: *Eris super quinque civitates potestatem habens* (*Luc.* XIX);

Digitized by Google

nec cui dicat : *Eris super decem civitates potestatem habens* (*Luc.* XIX) ; nec cui dicat : *Intra in gaudium domini tui* (*Ibid.*) ; sed cui dicat : *Sedete et vos mecum super duodecim thronos, judicantes duodecim tribus Israel* (*Luc.* XXII), et de quibus dicat : *Pater, volo ut ubi sum ego, et isti sint mecum* (*Joan.* XVII) ; et etiam istos esse reges ut ubi ego sum rex regum ; volo et istos habere dominationem, ut et ego sum Dominus dominantium ? Beati qui ad hanc pervenient beatitudinem summam. Beati qui ad ista conscenderint fastigia meritorum : et benedictus Deus noster qui hæc promisit diligentibus se. Hi sunt vere ipsis sacris numeris numerati apud Deum, imo ipsi sunt quorum etiam capilli capitis numerati sunt per Jesum Christum Dominum nostrum.

CAPUT XI.

De urbibus refugii.

(CAP. XXXV.) *Ait Dominus ad Moysen : Loquere filiis Israel, et dices ad eos : Quando transgressi fueritis Jordanem in terram Chanaan, decernite quæ urbes esse debeant in præsidia fugitivorum, qui nolentes sanguinem fuderint. In quibus cum fuerit profugus, cognatus occisi eum non poterit occidere, donec stet in conspectu multitudinis, et causa ejus judicetur. De ipsis autem urbibus quæ ad fugitivorum subsidia separantur, tres erunt trans Jordanem, et tres in terra Chanaan, tam filiis Israel, quam advenis et peregrinis, ut confugiat ad eas qui nolens sanguinem fuderit.* Hoc quomodo factum sit liber qui dicitur Jesu Nave manifestat (*Cap.* XX), cum commemorat Josue, Domino jubente, sex civitates refugii decernere homicidis qui homicidium non sponte fecerunt, hoc est : Cades in Galilæa montis Nephthalim, Sichem in monte Ephraim, et Cariatarbe, ipsa est Hebron, in monte Juda. Et trans Jordanem contra occidentalem plagam Jericho, urbem Bosor, quæ sita est in campestri solitudine, de tribu Ruben : et Ramoth in Galaad de tribu Gad, et Gaulon in Baran, de tribu Manasse. Hæ civitates constitutæ sunt cunctis filiis Israel, et advenis qui habitabant inter eos ut fugeret ad eas qui animam nescius percussisset, et non moreretur in manu proximi effusum sanguinem vindicare cupientis donec staret ante populum expositurus causam suam. Ecce habes sex refugii civitates. Quas, si placet, ingredere ; ac si forte pro conscientia peccatorum illas quæ sunt in terra repromissionis, hoc est in Ecclesia, intrare non audeas, est Bosor circa Jordanem in solitudine, quæ interpretatur angustia, id est, cellula monasterii parva vel modica : et optime tibi conveniet, quod de sorte Ruben est, et ipse est qui thorum patris sui maculavit illicite. Est et Ramoth de sorte Gad, quæ interpretatur excelsa mors, vel visio mortis. Vere enim excelsa mors pœnitentia esse dicenda est, cum mortificatis membris deducatur homo ad excelsa cœlorum unde fuerat ante delapsus. Sive juxta istam humilem mortem quæ generaliter omni carni imminet, illa ad comparationem ejus rationabiliter excelsa nominatur, quia multum nobilius est per pœnitentiam mori, quam communi hac morte dissolvi. Si autem visionem mortis sentire velimus, ita potest intelligi quia cum sumus in pœnitentia constituti, et ante oculos nobis ponimus inferni tormenta, videmus ipsam speciem mortis, de qua pœnitentiæ beneficio liberemur ; donec memineris te in ancillæ filii civitate agere pœnitentiam, quia omnis qui peccat servus est peccati ; et formam servi accipiens, humilies teipsum usque ad mortem. Est Gaulon in finibus Manasse, quæ interpretatur volutatio, ut tu memineris tibi in cilicio et cinere esse volutandum. Et hoc in finibus Manasse, qui interpretatur oblivio, ut obliviscaris ea quæ ante gessisti, et in priora te extendas. Hic ergo inhabita, ut per angustias mortis et volutationis, iram persecutoris evadas et spem salutis invenias. Tunc deinde in his si aliquid utiliter egeris, etiam ad Cades in terra repromissionis quæ est in Galilæa, poteris pervenire, quæ interpretatur sancta. Ut tu cum in tribulatione corruptiones abjeceris, etiam ad sanctam Ecclesiam tribuatur accessus ut in Nephthalim sorte, qui dicitur vitis remissa, de sacramento Dominici sanguinis participare merearis. Sed nec Hebron tibi aditus clauditur, quæ interpretatur conjunctio sive conjugium. Revertetur enim anima tua ad virum suum, id est ad spiritum Dei, a quo pro tempore peccaminum fuerat viduata. Sic qui etiam sextam civitatem Sichem, quam Joseph noster in hæreditatem consequitur, propter quod ibi sepultus est, valebit intrare, quæ interpretatur humerus sive labor, ut ostendas te per laborem pœnitentiæ ab errore tuo Christi humeris reportatum, et adjunctum nonagintа novem ovibus effectumque centesimum, quia ipsa Sichem ab alienigenis centum agnis scribitur comparata.

CAPUT XII.

De judicio interfectorum.

(IBID.) *Si per odium quis hominem impulerit, vel jecerit quidpiam in eum per insidias ; aut cum esset inimicus manu percusserit, et ille mortuus fuerit, percussor homicidii reus erit. Cognatus occisi, statim ut invenerit eum, jugulabit. Quod si fortuito et absque odio et inimicitiis quidquam horum fecerit, et hoc audiente populo fuerit comprobatum, atque inter percussorem et propinquum sanguinis quæstio ventilata, liberabitur innocens de ultoris manu, et reducetur per sententiam in urbem ad quam confugerat, manebitque ibi, donec sacerdos magnus, qui oleo sancto unctus est, moriatur.* Secundum historiam sensus manifestus est, ubi damnat malitiam et incuriæ consulit, quia aliud est per meditationem pravam et industriam quemlibet interficere, et aliud fortuito casu, proximo periculum inferre. Tropologice vero, insinuat quod si quis per invidiam aut odium mucrone malitiæ aliquem percusserit, et in mortem animæ reduxerit, æternæ morti ipse obnoxius erit. Unde ipsa Veritas ait : *Si quis scandalizaverit unum de pusillis istis qui in me credunt, expedit ei ut mola asinaria suspendatur collo ejus, et demergatur in profundum* (*Matth.* XVIII). Et Joannes ait : *Qui odit fratrem*

Digitized by Google

suum, homicida est. Et scitis quia omnis homicida non habet vitam æternam in se manentem (*I Joan.* III). Hic talis secundum Exodi textum ab altari Domini evelli jubetur, quia indignus sacramentis Dominicis a participatione sacri altaris merito removetur, nec revocari ad veniam per condignam pœnitentiam ullo modo meretur. Qui autem non voto malitiæ, sed per incuriam aut ignorantiam læserit aliquem, habet urbes refugii, Ecclesiam scilicet catholicam, ubi se angustia coarctans pœnitentiæ, per omne tempus præsentis vitæ bonis operibus studium impendens maneat. Et si spem suam in morte pontificis summi, Redemptoris videlicet sui, posuerit, hic sine dubio in æternum salvabitur. *Si interfector extra fines urbium quæ exsulibus deputatæ sunt inventus fuerit, et percussus ab eo qui ultor est sanguinis, absque noxa erit qui eum occiderit. Debuerat enim profugus usque ad mortem pontificis in urbe residere. Postquam autem ille obierit, homicida revertetur in terram suam.* Homicida ergo qui extra fines urbium quæ exsulibus deputatæ sunt fuerit inventus, absque culpa interficitur, cum peccator impœnitens, atque ob hoc a sanctorum societate atque ab Ecclesiæ unitate recedens, merito suæ perversitatis punietur. Ultor sanguinis qui eum occiderit innoxius est, quia sententia superni judicis (hic enim per susceptionem carnis noster proximus est) irreprehensibilis erit, cum eum percutit qui de salute sua sollicitus esse neglexit. Debuerat enim profugus usque ad mortem pontificis in urbe residere, hoc est, pœnitens in fide catholica manendo, non aliter debuit nisi in mediatoris Dei et hominum morte sui sceleris veniam sperare. Postquam autem ille obierit, homicida revertetur in terram suam : cum peccator post pœnitentiam digne peractam meretur paradisi percipere patriam. Quid est enim quod homicida post mortem summi pontificis ad absolutionem redit, nisi quod humanum genus, quod peccando sibimetipsi mortem intulit, post mortem veri sacerdotis, videlicet Redemptoris nostri Christi, absolutionem reatus accepit. *Ne polluatis terram habitationis vestræ, qua insontium cruore maculatur : nec aliter expiari potest, nisi per ejus sanguinem qui alterius sanguinem fuderit : atque ita mundabitur vestra possessio, me commemorante vobiscum.* Polluit enim terram habitationis suæ, qui cruenta atque nefaria opera agit, per quæ proximos scandalizare atque spiritaliter interficere non pertimescit. Sed nisi ejus sanguis effundatur, qui alterius sanguinem fudit, terra possessionis polluta permanebit, quia nisi per confessionem peccatorum atque condignam pœnitentiam carnis desideria mactentur, terra corporis ejus nullo modo mundabitur ; nec creator omnium in ejus anima habitare poterit, ubi squalorem sordidæ conversationis dominari conspexerit. Sequitur : *Ego enim sum Dominus qui habito inter filios Israel.* Hoc est, inter viros fideles Deum corde intuentes, et inter sanctos suis præceptis in omnibus obedientes. De quo ita scriptum est : Dicit enim Deus, *quoniam inhabitabo in illis, et inter eos ambulabo : et ero illorum Deus, et ipsi erunt mihi populus. Propter quod exite de medio eorum, et separamini, dicit Dominus : et immundum ne tetigeritis, et ego recipiam vos ; et ero vobis in patrem, et vos eritis mihi in filios et filias, dicit Dominus omnipotens* (*Isa.* LII).

CAPUT XIII.

De filiabus Salphaad, ut proximis suis nubant.

(Cap. XXXVI.) *Accesserunt autem et principes familiarum Galaad, filii Machir, filii Manasse, de stirpe filiorum Joseph, locutique sunt Moysi coram principibus Israel atque dixerunt : Tibi domino nostro præcepit Dominus ut terram sorte divideres filiis Israel, et ut filiabus Salphaad fratris nostri dares possessionem debitam patri. Quas si alterius tribus homines uxores acceperint, sequetur possessio sua, et translata ad aliam tribum, de nostra hæreditate minuetur. Atque ita fiet ut cum jubilæus, id est, quinquagesimus annus remissionis advenerit, confundatur sortium distributio : et aliorum possessio ad alios transeat.* Quid est quod principes familiarum Galaad filii Machir filii Manasse filii Joseph, pro filiabus Salphaad ad Moysen locuti sunt, quatenus prævideret eis, ne sors possessionis suæ ad alteram tribum transferretur, si alterius tribus hominibus nuberent, nisi quod prævidere debent cogitationes piæ ne possessio bonorum meritorum in alienorum transeat dominium, sed legitimo hæredi perpetuo permaneat : et ob hoc consultum Moysi, hoc est legis, adeundum putant, ut inde ediscant qualiter sui juris perpetui possessores fiant ; quod interpretatione sua exprimunt nomina. Interpretatur enim Galaad acervus testimonii ; Machir, vendens ; Manasses, oblitus ; Joseph, auctus, et Salphaad, umbra formidinis. Loquuntur ergo principes familiarum Galaad filii Machir filii Manasse de stirpe filiarum Joseph, pro filiabus Salphaad, quando cogitationes atque tractatus piæ mentis, secundum sacrarum Scripturarum testimonia dispositæ, decertant pro anima fideli, quæ laborem præsentis vitæ pro futura mercede vendit ; et obliviscens ea quæ retro sunt, in anteriora se extendit, quatenus per augmentum bonorum operum præmia æterna consequatur. Prædictum est enim in superioribus quod quinque filiæ Salphaad, hoc est, umbræ formidinis, opera significarent exteriora, quæ quinque sensibus utiliter explentur. Et necesse est ut qui nunc in umbra præsentis vitæ bonis operibus studet, per Dei timorem ea conservare satagant, ne laborem expensum perdant. Verentur ergo principes Galaad ne possessio sua in alienam tribum transferatur. Sic necesse est ut unusquisque fidelis consulte prævideat qualiter opera quæ agit sibi ad salutem conservata proveniant, ne forte si prava intentione gerantur, ab alienis possessoribus, hoc est, a malignis spiritibus, invadantur. Prava ergo intentio est operantis, cum ea opera quæ pro intuitu æternæ retributionis agere debuit, pro appetitu terrenarum rerum inutiliter expendit. Quæ necesse est ut a se ablata alienus possessor teneat, cum malignus ea spi-

Digitized by Google

ritus propter negligentem operarium ad suam partem trahere festinat. Unde ipsa Veritas in Evangelio discipulis suis ait : *Attendite ne justitiam vestram faciatis coram hominibus, ut videamini ab eis* (*Matth.* VI). Alioquin mercedem non habebitis apud Patrem vestrum qui in cœlis est. *Respondit Moyses filiis Israel, et Domino præcipiente ait : Recte tribus filiorum Joseph locuta est. Et hæc lex super filiabus Salphaad a Domino promulgata est : Nubant quibus volunt, tantum ut suæ tribus hominibus, ne commisceatur possessio filiorum Israel de tribu in tribum. Omnes enim viri ducent uxores de tribu et cognatione sua, et cunctæ feminæ maritos de eadem tribu accipiant, ut hæreditas permaneat in familiis, nec sibi misceantur tribus, sed ita maneant ut a Domino separatæ sunt.* His similia ad Corinthios scripsit Paulus apostolus, cum de nuptiis disputaret : *Mulier*, inquit, *alligata est legi, quanto tempore vir ejus vivit. Cum autem dormierit vir ejus, liberata est a lege viri. Cui vult nubat, tantum in Domino* (*I Cor.* VII). Præcepit ergo Moyses ut filiæ Salphaad nubant quibus volunt, tantum ut suæ tribus hominibus, ne commisceatur possessio filiorum Israel de tribu in tribum. Sic et Apostolus mandat ut mulier nubat cui voluerit, tantum in Domino, hoc est viro catholico, ne possessionem bonorum operum ac rectæ vitæ perdat, si pagano aut hæretico se junxerit. Secundum tropologiam vero, mulieri, hoc est puræ intentioni, per bonam actionem cui voluerit, licet se conjungere labori, tantum ut pietatem et religionem Christianam in omnibus conservet, ne operis sui, pro quo æternæ hæreditatis sperare debuit possessionem, detrimentum patiatur, si alieno, hoc est, errori, se conjunxerit. *Fecerunique filiæ Salphaad ut sibi fuerat imperatum. Et nupserunt Maala, et Thersa, et Hegla et Melcha, et Noa, filiis patrui sui, de familia Manasse, qui fuit filius Joseph : et possessio quæ illis fuerat attributa, mansit in tribu et familia patris earum.* Harum mulierum, hoc est, filiarum Salphaad, nomina non incongrue ad sensum prædictum transferri possunt. Interpretatur enim Maala infirmitas Thersa, complacens ; Egla, solemnitas ista vel vitulus, Melcha, rex ejus, et Noa, motus. Qui enim humilitatis virtutem ante omnia intra semetipsum habere studet, et in infirmitatibus suis juxta Apostolorum sibi complacet, solemnitatem agit, ac grata munera exhibet Deo ; et rex atque rector suæ conversationis cautus existens, progressu virtutum movetur. Juxta illud Psalmistæ : *Ambulabunt de virtute in virtutem, videbitur Deus deorum in Sion* (*Psal.* LXXXIII). Nupserunt ergo filiæ Salphaad filiis patrui sui de familia Manasse, qui fuit filius Joseph, cum quilibet de eorum numero qui crediderunt ex Judæis doctori ex gentibus credenti se junxerit, ut ejus magisterio conjunctus, filios gignere, hoc est, opera pietatis exhibere, possit. Nomine enim patrui quodammodo censeri possunt doctores ex gentibus electi, quia fratres sunt prædicatorum sanctorum qui fuerunt in Judæa constituti. Nec debet esse schisma in spirituali cognatione, ubi una est credulitas, fidei professione. Ait enim Salvator discipulis Matthæi vigesimo tertio : *Patrem nolite vobis vocare super terram. Unus est enim Pater vester qui in cœlis est. Omnes autem vos fratres estis.* Et alibi : *Habeo*, inquit, *alias oves qua non sunt ex hoc ovili : et illas oportet me adducere, et vocem meam audient, et fiet unum ovile et unus pastor* (*Joan.* X). Sicque possessio in eadem tribu legitime servatur, cum omnis pia actio pro amore Christi in Ecclesia catholica in servitium Dei agiliter exhibetur : cujus laboris finis est merces perpetua, quam suis fidelibus largiri dignetur Pater omnipotens, per Dominum nostrum Jesum Christum. Amen.

BEATI RABANI MAURI

FULDENSIS ABBATIS ET MOGUNTINI ARCHIEPISCOPI

ENARRATIONIS SUPER DEUTERONOMIUM

LIBRI QUATUOR. (ANNO 834.)

PRÆFATIO

AD FRECULPHUM LEXOVIENSEM EPISCOPUM

Pio Patri Freculpho, Rabanus exiguus in Domino salutem.

Decursis igitur, tuis parendo præceptis, prioribus libris legis, novissime ad Deuteronomium Moysi considerandum perveni, quatenus inde aliqua tuæ sanctæ voluntati consentiens, sacramenta spiritaliter rimarer atque in unum volumen majorum dicta colligerem. Sed quia in hunc librum cujuspiam explanationem proprie non inveni, necesse habui ut perfectis anteriorum librorum expositionibus, inde

Digitized by Google